

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE CHOOSING CHRONICLES
BOOK 2

✕ ✕

A HEART OF
DESIRE
AND
DECEIT

♟ ♟

ELAYNA R. GALLEA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Arzu ve Aldatmanın Kalbi

SEÇME KRONİKLERİ

İKİNCİ KİTAP

ELAYNA R. GALLEA

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2024 yazan Elayna R. Gallea

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz. Daha fazla bilgi için, adres: hello@elaynargallea.com

Kapak ve harita tasarımı Elayna R. Gallea

tarafından yapılmıştır ISBN (ciltli): 978-1-

998219-14-8

ISBN (ciltsiz): 978-1-998219-13-1

ISBN (e-kitap): 978-1-998219-12-4

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Kalbi ezilmiş ve parçalara ayrılmış herkese, bu sizin için.

OceanofPDF.com

Contents

[Yazarın notu](#)

[Daha önce The Choosing Chronicles'da](#)

1. [Ağrıyan Bir Kalp](#)
2. [Ölüm Ona Huzur Getirecek](#)
3. [Kırık Kalpler ve Yalanlar](#)
4. [Özgürlüğün Bedeli](#)
5. [Yarım Bir Ruhla Yaşamak](#)
6. [İki Seçenek](#)
7. [Dilekler Aptallar İçindi](#)
8. [Yırtıcılar ve Avlar](#)
9. [Yalan Değildi](#)
10. [The Rosewood](#)
11. [Bütün Oldukları Zaman](#)
12. [O Kadar Basit Değil](#)
13. [Kırılmış Olsalar Bile O'nundu](#)
14. [Yürüyen Bir Çelişki](#)
15. [Yaratıcısının Kalbi Kadar Karanlık](#)
16. [Ölüm ve Güneşli Tasarruflar](#)
17. [Tehlike Birçok Şekilde Gelebilir](#)
18. [Kızıl Gölge](#)
19. [Kül, Duman ve Gürleyen Kanat Vuruşları](#)
20. [Mantıksız Korkular ve Gece Açan Güller](#)
21. [Birlikte Öldüren Çift](#)
22. [Onuncu Kural En Önemlisidir](#)
23. [İyi Geceler Öpücükleri ve Önemli Toplantılar](#)
24. [Yıkım](#)
25. [Olması Gereken Yer Burasıydı](#)
26. [Bir Varlıktan Daha Fazlası](#)
27. [Anne Şefkati](#)
28. [Her Zaman Senin İçin Burada Olacağım](#)
29. [Benim Ölümüm Olacaksın](#)
30. [Seni Bir Daha Kaybedemem](#)
31. [Seçim Salonuna Geri Dönüş](#)
32. [Bunların Hiçbiri Doğru Değildi](#)
33. [Bu Yanlıştı](#)
34. [Dragonsbane ve Desperate Measures](#)
35. [Ölüm Tehditleri ve Geç Varışlar](#)
36. [Kana Susamışlık ve Ölüm](#)
37. [Sonsuza Kadar Yalnız Kalmaya Mahkum](#)

38. [Bitti mi?](#)
39. [Kullan Beni](#)
40. [Önemli Konular ve Sürprizler](#)
41. [İyi Seçim Yapmıştı](#)
42. [Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca Elayna R. Gallea](#)

[Yazar Hakkında](#)

OceanofPDF.com

Author's note

A Heart of Desire and Deceit, ikincil bir dünya ortamında geçen yeni yetişkin fantastik bir aşk romanıdır.

İçeriğimin hiçbir okuyucuma zarar vermesini asla istemem. Bu distopik bir dünya ve şiddet ve ölüm de dahil olmak üzere tetikleyici olabilecek bazı durumlar var.

İçerik notlarının tam listesi için lütfen şu adresi ziyaret edin:
<https://www.elaynargallea.com/contentnotes>.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

Previously in The Choosing Chronicles

WDenge Cumhuriyeti'ne tekrar hoş geldiniz. Aradan ister birkaç ay ister birkaç dakika geçmiş olsun, bu dünyaya dönmenize sevindim. Biliyorum, bazen bir önceki kitapta olan her şeyi hatırlamak zor olabiliyor. Bu, Bir Oyun'un devamı.

Aşk ve İhanet (AGOLAB) ve bu kitaptan sonra okunmalıdır.

AGOLAB'da Brynleigh de la Point ile tanışmıştık. Altı yıl önce yaratılmış bir vampir olan Brynleigh'in hayatta tek bir amacı vardı: Ryker Waterborn'u bulmak, onu kendine aşık etmek, onunla evlenmek ve düğün gecelerinde onu öldürmek.

Sadece ufacık bir sorun var.

Seçim sırasında yanlışlıkla ona aşık olur (ve gerçekten, onu kim suçlayabilir?). Sonra büyüdüğü köy olan Chavin'deki sele neden olan kişinin Ryker değil, kız kardeşi River olduğunu öğrenir.

Hepsi bu kadar değil.

Brynleigh ve Ryker, Temsilciler tarafından yönetilen Denge Cumhuriyeti'nde yaşamaktadır. Ancak, işler... eşit değildir.

Bu aslında yetersiz bir ifade. İşler çok dengesiz; Temsilciler tüm güce sahip ve bazı gruplar bu durumdan son derece rahatsız. Kara Gece olarak bilinen bu gruplardan biri, *artık* harekete geçme zamanının geldiğine karar verdi. AGOLAB'da birkaç kez göründüler ve geri dönecekler.

AGOLAB'ın sonunda Brynleigh ve Ryker evlendi. Birlikte mutlu bir gece geçirdikten sonra, Zanri için çalışan bir şekil değiştiren

Jelisette (Brynleigh'in Yaratıcısı) otel odasına geldi. Brynleigh başarısız olduğu için onun görevini yerine getirmek için oradaydı.

Zanri Brynleigh'i vurdu ve uyandığında bir hapisane hücresindeydi. Ryker'in öldüğüne inanarak, her şeyi itiraf etmeden önce üç hafta boyunca işkence gördü.

Sonra Ryker ortaya çıktı.

Ve işte sevgili okuyucu, bizi hikayemizin ikinci yarısına getiriyoruz. Uçurum için üzgünüm, ama iyi haber! Kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Umarım hikayeyi yazarken olduğu kadar okurken de keyif alırsın, Elayna

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Ağrıyan Bir Kalp

S Tarafsız olduğunu umduğu gözlerle kırık karısına bakan Ryker, acıyan, kırık kalbinin çarpıntısını bastırmaya çalıştı.

Fae kaptanı üç hafta boyunca öfke ve inançsızlık içinde yaşamış, düğün gecesinde olanlarla ilgili gerçeği kabullenmek istememiş ve kabullenememişti.

Güzel, zeki, ilgi çekici vampiri ona yalan söylemişti. Onu lanet olası bir aptal yerine koymuştu.

Ryker bunun doğru olduğunu biliyordu. Gökyüzünün mavi olduğunu, ilkbaharda çiçeklerin açtığını ve güneşin her sabah doğudan doğduğunu anlayan biri gibi o da bunu anlıyordu.

Bu anlayış, fırtına sırasında azgın bir nehir gibi içinden akan mutlak acıyı dindirmek için hiçbir şey yapmadı. Kırılmışlığını iyileştirmede.

Her nefes, kırılmış cam parçalarını solumak gibiydi. Parçalanmış kalbinin her atışı açık bir yaraya tuz basmak gibiydi. Her bir saniye bir öncekinden daha kötüydü.

Kırılmış.

Çok kırılmışlardı.

Bir zamanlar bir bütündüler. Daha da iyisi, *bir bütün* olmuşlardı. Ama Brynleigh, Seçim sırasında özenle oluşturdıkları şeyi almış ve paramparça etmişti.

Ryker bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Bunun yapılıp yapılamayacağını bile bilmiyordu. Kalbinin paramparça olmuş parçalarını incelediğinde

Düğün gecelerinden beri her gün, hissettiği tek şey ruhunun derinliklerindeki acı ve yakıcı öfkeydi.

Kalbini nasıl tekrar bir araya getireceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yanlışlıkla güvendiği tek kişi hayatını yok ettikten sonra geriye kalanları toparlamak mümkün müydü?

Şu anda bu imkânsız görünüyordu.

Brynleigh'in siyah gözleri kocaman açılmıştı ve sanki bir hayaletmiş gibi ona bakıyordu. İyi bir günde solgun olan yüzü taze kar yağışı kadar beyazdı. Elleri onu sandalyeye bağlayan kelepçelere karşı titriyordu ve çatlamış dudakları tekrar tekrar açılıp kapanıyordu.

Sesi saatlerdir çığlık atıyormuş gibi pürüzlü ve cızırtılıydı, "Sen... sen öldün."

Obsidyen Kumları'nın yanında, Ryker durumun böyle olmasını diledi. Ölüm bundan daha kolay olurdu.

Tanrıların terk ettiği bu yere girdiğinden beri evlendiği kadına ilk kez gerçekten bakarken, acı bir mızrak gibi saplanıp nefesini kesiyordu.

Siyah ve mavi çürüklerden oluşan bir galaksi Brynleigh'in cildinin açıkta kalan her santimini benek benek sarmıştı. Kurumuş kan yüzünü ve kollarını kaplamıştı. Gözlerinden biri neredeyse şişmişti. Saçları keçeleşmiş ve yağlanmıştı ve bir zamanlar sarı olan uçları paslanmıştı. Üstüne tam oturmeyen siyah tulumu kir ve diğer maddelerle kaplıydı.

Kötü görünüyordu.

Ryker bunun normal olduğunu bilecek kadar çok mahkumla birlikte olmuştu ama sevdiği kadını böyle görmek-

Hayır.

Karşısındaki mahkûm aşık olduğu kadın değildi. Seçtiği kadın bu değildi. Saatlerce konuştuğu ve uğruna kuralları çiğnediği o kadın bambaşka biriydi. Görünüşe göre, hiç var olmamış biriydi.

Ryker dişlerini sıktı. Brynleigh ona yalan söylemişti ama yine de kaç kez onun kendisini kandırdığını söylese de bu kâbusun gerçek olduğuna inanamıyordu.

Her şey nasıl bu kadar korkunç bir hal almıştı?

"Hayır, ben ölmedim." Bir önceki sorusuna cevap verirken sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. Penceresiz hücrede yankılanıyor gibiydi.

Ryker kendine gelmeliydi. Tanrı aşkına, o bir askerdi. Duygular böyle bir yere ait değildi.

Yüzüne bir soğukkanlılık maskesi takmaya zorlayarak gözlerini sertleştirdi ve kalbini sabitledi. Elleri gümüş prangaları koparıp Brynleigh'i kollarına alma ve onu götürme isteğiyle iki yana seğirse de, o bir heykel gibiydi.

Eğer Ryker Victor Orpheus'un bu lanet sorgunun başına getirildiğini bilseydi, bunu daha önce durdururdu. Sadist fae'ye, bırakın Ryker'ın... onun... Brynleigh'i, hiç kimse için bile güvenilmezdi.

Ama Ryker bilmiyordu. Bilmek istememişti.

Keder bir okyanustu ve üç haftadır içinde boğuluyordu.

Zar zor nefes alıyor, zar zor uyuyor, zar zor düşünüyordu. Tek yaptığı çalışmak, çalışmak, çalışmaktı.

Ryker askerlik görevlerinin onu gömmesine izin vermişti. Duygularını hissetmekten daha iyiydi bu. Öfkesini. Hayal kırıklığı. Keder. Hepsi de sonsuz dalgalar gibi ona çarpıp durmuştu, ta ki onları tamamen görmezden gelene kadar.

Şu ana kadar karısını görmemişti bile. Onu sormamıştı, ki geriye dönüp baktığında bunun büyük bir hata olduğunu görebiliyordu.

Kahretsin, onun Çukur'da tutulduğunu bile bilmiyordu.

Lanet olası bir aptal gibi Ryker da Brynleigh'in Gümüş ya da Kara Hapishanelerden birine hapsedileceğini düşünmüştü. Eğer durum böyle olsaydı, öfkesi yatıştığında gelip onunla ilgilenirdi. Eğer olsaydı.

Ama Çukur?

Tanrı'nın cezası korkunç, korkunç, kabus gibi şeyler oldu burada. Burası en kötülerin en kötülerini için ayrılmıştı.

Karısı da buradaydı.

Çürükler ve prohaberis kelepçeler bir gösterge ise, her gün işkence gören bir mahkum.

Karısını incelerken kalbi acı dolu bir düğüme dönüştü.

Yalancı, hilekar karısını.

Çelişki, şu anda içinde bulunduğu cehennem hakkında hissettiklerini tanımlamak için çok basit bir kelimeydi.

Ryker bir kalbin bu kadar acıtabileceğini bilmiyordu. Aşkın göz açıp kapayıncaya kadar onu içten içe yok etmeye kararlı bir canavara dönüşebileceğini bilmiyordu.

Brynleigh keskin bir nefes aldı, bu ses Ryker'ı düşüncelerinden uzaklaştırdı. Gözlerini kırıştırdı, gümüş bir bıçağın kalçasına saplandığı yerden bacağına doğru kıpkırmızı bir iz uzanıyordu.

"Nasıl?"

Gerçekten de
nasıl.

Geri adım atarak, daha önce taktığı çelik maskeyi yerinde kalmaya zorladı. O uğursuz geceden bu yana o anları yüzlerce kez dehşet verici bir netlikle tekrarlamıştı.

Yine de, sonraki sözleri kuru ağzından zorla çıkarken kül tadındaydı. "Uyumuyordum."

O geceyi defalarca analiz etmişti ama yine de en kötü kabus gibi geliyordu.

Yatağın Ryker'ı uykusundan uyandırdı. Fae kaptanı bir gözünü araladı ve güzel vampirinin yırtıcı, sessiz bir zarafetle pencereye doğru ilerleyişini izledi. Tanrılar aşkına, çok etkileyiciydi. Onu incelerken aleti sertleştirdi. Birkaç saat uykuya dalmadan önce onunla iki kez birlikte olmuştu ama hâlâ onu istiyordu. Onu her zaman isteyeceğinden şüpheleniyordu.

Onun kızıydı.

Brynleigh perdeyi kapattı ve yatağa doğru döndü. Geri dönmek yerine dondu kaldı. Sırtını dikleştirdi ve keskin bir nefes aldı.

Odadaki hava değişti; fırtına öncesi çok sessiz bir sakinlik.

Ryker iki gözünü de açtı ve Brynleigh'in bakışlarını takip etti. Kaşları . Odada bir kedi vardı. Garipti. Rüya görüp görmediğini merak ederek gözlerini kırıştırdı ama tekrar baktığında kedi hâlâ oradaydı.

Büyüsü damarlarında dolaşıyordu. Bir uyarı. Bir haberci. Olacakların bir önsezisi.

Çok azdı, çok geçti.

Ryker harekete geçmeden, kedi olmayan kediden beyaz bir ışık patladı.

anda Ryker'ın dünyası bir kez daha alt üst oldu.

Bu, düşünmeden edemediği, kâbuslarına giren ve Brynleigh'in ona söylediği her şeyi sorgulamasına neden olan andı.

Kızıl saçlı bir adam Brynleigh'in birkaç adım ötesinde duruyordu ve o... çığlık atmıyordu. Neden çığlık atmıyordu ki?

Ryker'ın kalbi, kafesinin parmaklıklarına vuran bir ayı gibi gümbürdedi. Maskeli Balo'dan yeni gelen adamı Brynleigh ile dans eden adam olarak tanıdı.

Tehlike, tehlike, tehlike.

Bir kükreme kulaklarını
doldurdu.

Şok olmuş bir halde Brynleigh'in şekil değiştirenle konuşmasını dinledi. Sanki onun gelişine şaşırmamış gibiydi.

Sanki onu bekliyormuş gibi.

Ryker'ın damarlarında dolaşan buz gibi korku onu olduğu yerde donduruyor ve yirmi dört saatten az bir süredir birlikte olduğu yeni karısının ona ihanet etmesini izlemeye zorluyordu. Güvenebileceğini düşündüğü tek kişi, kalbini verdiği tek kişi, onu almış ve paramparça etmişti.

Hareket edemiyor, düşünemiyor, dinlemek dışında hiçbir şey yapamıyordu.

"Aşk bize aptalca şeyler yaptırır," dedi şekil değiştiren. "Bunu bilmeliydim." Bu ne anlama geliyordu?

Brynleigh protesto edercesine elini şekil değiştirene doğru uzattı. "Ne? Yapma-"

"Özür dilerim, B." Adamın sesi sertleşti, sesindeki şiddet vaadi açıktı.

Tehlike, tehlike, tehlike.

Fae kaptan uyuyormuş gibi yapmaktan vazgeçti ve battaniyeyi üzerinden attı.

Çok geç kalmıştı.

Brynleigh bağırды, "Hayır-"

Bir gümüş parıltısı boşluğu doldurdu ve sonra bir şey patladı.

Brynleigh çığlık attı, tiz sesi Ryker'ın hafızasında sonsuza dek yer etti. Yüksek bir gümbürtüyle yere düştü, gevşek vücudu kanla kaplıydı. Hayat veren madde göğsünden durmaksızın akıyordu. Bunu da her zaman hatırlayacaktı.

Hayatının en kötü anlarını nasıl unutabilirdi? Sonraki birkaç dakika bulanıktı.

Ryker her iki elinde birer buz hançeri oluşturdu. Yataktan fırladı ve içgüdüleri hareketlerini kontrol altına aldı.

Şekil değiştiren ona doğru geldi, öldürücü niyeti açıktı.

Ryker diğerk adamlad dvtğn bile hatırlamıyordu. Tek bildiğiy, tek nemseidiğiy, kazandığiy idi.

Ryker onunla işini bitirdiğinde şekil değıştiren hâla hayattaydı ama muhtemelen yakında ölmeyi dileyecekti.

Ryker şekil değıştireni bayılıp bağıladıktan sonra destek çağırdı. Sesi titremeden bu isteğiy dile getirmeyi başardı ki bu Tanrı'nın bir mucizesiydi.

Sonra Brynleigh'in yanına gitti.

Göğsünden kıpkırmızı nehirler akıyor, gördüğü her şeyiy boyuyordu. Çok fazla kan vardı.

Ryker dizlerinin üzerine çökerken ne yaptığını düşünmek için durmadı. Onun ihanetini düşünmedi çünkü eğerk düşünürse kırılabilirdi.

Askeri eğitimi sayesinde göğsünün içine uzanıp prohiberis mermisini çıkardı. Büyü engelleyici metalin bir vampiri öldürebileceğini sanmıyordu ama bunu öğrenmek de istemiyordu.

Şimdi bile, her şeyden sonra, o hala... onun.

Ryker kanlı mermiyi odanın öbür ucuna fırlattı. Şıngırdayarak duvara arpıtı. Nereye düştüğüne bakmaya zahmet etmedi.

Brynleigh'i kollarının arasına aldı, karnındaki yara yavaşça kendini dikerken kanı ikisini de kapladı.

Diğerkleri gelmeden önce bir, belki iki dakikaları vardı.

Ryker'ın gözlerinin arkasında bir baskı oluştı ve sonunda olanların tüm ağırlığının ona çarpmasına izin verdi. Şekil değıştiren onu öldürmeye gelmişti ve Brynleigh bunu biliyordu.

O biliyordu.

Sulu bir perdenin ardından vampirine baktı ve titreyen bir parmağıyla saçlarını geriye doğru taradı. "Bunu bize nasıl yapabildin?"

Onu tanıdığını sanıyordu. Onu sevdiğini sanıyordu. Onun onu

n. Yanlıştı. .

Cevap vermedi. Kollarında öylece yatıyordu, çok kırılmış görünüyordu. Ona bu kadar acı çektiren biri için.

Ryker'ın kalbinin her atışında göğsünde bir sızı büyüyordu. Küçük başladı ama bir kanyon büyüklüğüne ulaşıana kadar esnedi.

Brynleigh'in yanağına bir damla gözyaşı düştü ve Ryker, "Bizi nasıl kırabildin?" diye fısıldadı.

Yoğun, doğal olmayan bir sessizlik onları kapladı.

Kız ona cevap vermedi, adam da tekrar sormadı. Sadece... ona sarıldı.

Son bir kez. Son bir sarılma. Ve sonra, gitmesine izin verecekti. Bırakmak zorundaydı. Ona ihanet etmişti. Daha önceki konuşmalarından bunu çoktan çıkarmıştı.

İşler daha ne kadar kötüye gidebilirdi ki? Onun aldatmacası zaten damarlarında akan acı bir nehirdi.

Bir dakika geçti, ama bir ömür olabilirdi. Kapı açıldı. Takviye kuvvetler gelmişti.

Ryker'ın zihnini bir uğultu doldurdu. O oradaydı ama değildi. Kollar Brynleigh'i Ryker'ın kucağından çekmek için uzandığında, Ryker onlara karşı koymadı. Hoşça kal bile demedi.

Ryker, Şansölye'nin askeri polisinin vampirini ve katil şekil değiştireni gözaltına almasını izledi. Olay yerini incelerken, fotoğraf çekerken ve kendi aralarında konuşurken onları durdurmaya çalışmadı.

Üzerine bir eşofman geçirdi, sorularını yanıtladı - o kadar çok soru vardı ki - ve daha sonra karakola geleceğine söz verdi.

Sonunda takviye birlikler gitti.

Kapı son memurun arkasından kapandı ve Ryker yalnız kaldı. Dün hayatının en mutlu günüydü ve şimdi...

Kızıl, görünürdeki her şeyi kaplamıştı. Yerleri. Yatağı. Ellerini.

Ryker parmaklarını kaldırdı ve görebildiği tek şey kırmızı olana kadar onlara baktı.

Sonra hissetti.

İstirap, varlığının derinliklerine doğru ilerledi. İlk başta, sadece bir çatlaktı, uzak ve zar zor oradaydı.

Sonra acı dolu bir nefes aldı.

Çatlak patladı. Donmuş bir gölün ortasında kırılan buz gibi dalgalandı, çatladı ve parçalandı.

Paramparça oldu.

Yıkıcı, dünyayı sona erdiren, ruhunu parçalayan kalp kırıklığı onu tüketti.

Sanki kumdan yapılmış gibiydi ve kalp kırıklığı suyun ona tekrar ve tekrar ve tekrar çarpmasıydı. Dalgalar, o tamamen yok olana kadar devam etti.

Kanlı halının üzerinde dizlerinin üzerine çöken Ryker başını gökyüzüne kaldırdı ve *kükredi*.

"OH," diye nefes aldı Brynleigh, sesi Ryker'ı şimdiki zamana geri çekti. "O zaman sen... gördün." Yutkundu ve siyah gözleri karardı. "Duydun mu?"

Boğazında bir yumru oluştu ve kızın gözlerindeki acı kalbinin sıkışmasına neden oldu. Bu, hissetmemesi gereken lanet olası bir duyguydu.

Burada olmaz. Şimdi olmaz. *Onunla* olmaz.

Görüşünü kırmızıya boyadı ve burun delikleri alevlendi. Kalbinin her atışı aynı korkunç şarkıyı söylüyordu.

İhanete uğradım, ihanete uğradım, ihanete uğradım.

Kalp atışları gümbür gümbür atan bir davul gibiydi. Vücudu bile son derece kötü bir seçim yaptığını unutmasına izin vermiyordu.

Ryker'ın bir yanı Brynleigh'in Çukur'a ait olduğunu biliyordu. Burası korkunç olsa da, onu öldürmeyi planlıyordu.

Sadece bu da değil, Brynleigh'in Yaratıcısı Jelissete de la Point'i Kara Gece ile ilişkilendiren bağlar da ortaya çıkarılmıştı. İsyancı grup, Maskeli Balo'daki bombalama olayının yanı sıra on yıllar boyunca meydana gelen diğer bazı olaylardan da sorumluydu.

Kuralların ve yasaların var olmasının bir sebebi vardı. Hapishaneler kötü insanları içeride tutmak için tasarlanmıştı ve son üç haftadaki tüm işaretler Ryker'ın karısının iyi bir insan olmadığını .

Ama Ryker'ın diğer yanı -Brynleigh'i çok seven yanı- onu bu ölüm yerinde gördüğünde ölüyordu. Bu yanı öfkesini bastırıyor, harekete geçmesi ve onu kurtarması için çılgın atıyordu.

Acıyı anladığını sanıyordu ama hiçbir şey onu buna hazırlayamazdı.

Obsidian Kumları'nda Brynleigh'in itirafını dinlemişti. Brynleigh'in lanet bir kanunsuz olmaktan onu öldürmeyi planlamaya kadar her şeyi itiraf edişini dinlemişti.

Ryker ondan nefret etmeli. Onun ölmesini ve hayatından sonsuza dek çıkmasını istemeliydi. Onun bu kadar kırılmış olmasından mutlu olmalıydı.

Ama mutlu değildi.

Değildi. Hiç. Hiç.

Tanrılar her şeyi kahretsin, ama ondan nefret bile etmiyordu. Ona öfkeliydi- o kadar öfkeliydi ki büyüü damarlarında zar zor kontrol altına alınmış bir fırtınaya dönüşmüştü-

Ama nefret? Artık ona kalbini verdiğine göre, bunu yapıp yapamayacağını bile bilmiyordu.

Ve bu onu hepsinden daha büyük bir aptal yapmadı mı?

Ryker yılların askeri eğitimine güvenerek sakince, "Evet, öyle," dedi.

Derisinin altında var olan kargaşayı görmesine izin vermeyecekti, ne derinlerde yatan acısının derinliğini ne de içinden geçen öfke akımlarını bilmesine izin verecekti.

Brynleigh'in siyah gözleri kapandı ve omuzları çöktü. Başı öne eğikti ve keçeleşmiş saçları yüzünü örtüyordu. Sanki üzgünmüş gibi. Sanki onu öldürmek isteyen o değilmiş gibi.

Kahretsin, o öfke geri geliyordu.

Nefes almak için kendini zorladı. Çılgılık atmamakla o kadar meşguldü ki, kadının sonraki sözlerini zar zor duydu.

"Anlıyorum," dedi usulca, sesi onun kalbi kadar kırıktı. "Yapamadım... Düşünümüzden sonra... Ben değiştim..."

Titreyen bir nefes aldı ama yine de onun gözleriyle buluşmadı.

Hiçbir şey söylemedi. Söyleyemezdi.

Birkaç dakika sonra sözlerini daha da yumuşatarak devam etti. "Sonunda, yapmayacaktım..."

Sesi kesildi ve onun duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

"Ne?" Kelime ağzından sert ve gürültülü bir şekilde döküldü.

Brynleigh sıçradı, kolları bağlara doğru çekildi ve sonra dudaklarından yarı hıçkırık, yarı iç çekiş çıktı.

"Unut gitsin," diye fısıldadı. "Önemli değil."

Ona baktı, sözlerini anlamaya çalışırken kalbi hızla çarpıyordu.

Önemli değil mi? Bunu nasıl söyleyebilirdi?

Hiçbir şey bundan daha önemli değildi. Tanrılar aşkına, onu öldürmek istemişti.

Bunca yıldır hiç bu kadar incinmemişti. Bu kadar kızgın. Bu kadar mahvolmamıştı.

Tarafından Brynleigh's kendi Kabul, o vardı
harcandı yıllar işçiliği Ryker'ın hayatını sona erdirmek için
tasarlanmış titiz bir plan. O bir katildi.

Tüm vampirlerin kalplerinde siyahlık olduğu gibi değil. Bu başka bir şey olurdu.

Ama hayır.

O gerçekten bir ölüm getiriciydi. Onun ölümüne sebep olmaya çalışmıştı. Ve yine de.

Sözleri Ryker'ın kafasında yankılanıyordu ve bildiği, öğrendiği her şeye rağmen onları düşünmeden edemiyordu.

Hayal kırıklıklarını göklere haykırmamak için kendini zor tuttu.

Geçtiğimiz üç cehennem haftası boyunca Ryker, hain karısıyla ilgili düşünceleri sürekli olarak görmezden gelmiş ve onun yerine Yaratıcısını derinlemesine araştırmıştı. Keşfettiği şeyler vampirin tam olarak kim olduğuna dair net bir tablo çizmişti ve bu tablo hiç de hoş değildi.

Ryker'ın kız kardeşi River'ı eğitecek zamanı bile olmamıştı - şu anda ailesiyle yüzleşmek istediğinden değil - ama ordudaki bir başka su fae'si olan Gabriell'in ona gönderdiği güncellemeleri takip ediyordu. Tanrılara şükür, Gabriel River'ın eğitimine yardım etmeye istekliydi. Ryker, özel hayatı patladığı için kız kardeşinin acı çekmesini istemiyordu.

Ryker duştan çıkmış, şekil değiştirenin sorgusunun kayıtlarını o gün onuncu kez gözden geçirmeye hazırlanıyordu ki telefonu titredi.

NIKHAIL

Çukur'a git Ryker. Konuşacak.

En iyi arkadaşının mesajını okurken kaptanın midesine bir taş saplanmıştı. Parmakları telefonun etrafında kıvrılmıştı ve ne kadar sıkı tuttuğunu fark edemeden metal çatlamıştı.

Ryker'ın Brynleigh'in neden daha az tehlikeli bir hapishanede değil de Çukur'da olduğunu düşünecek zamanı olmamıştı. Üzerine bir şeyler giyip zindana doğru koştu ve oraya mümkün olduğunca çabuk varmak için bir düzine hız yasasını çiğnedi.

Karısının her şeyi itiraf ettiğini duymak için tam zamanında gelmişti. İsyancılarla olan ilişkisini itiraf edeceğini düşünmüştü - ne de olsa Kara Gece'yle olan ilişkisini öğrenmesi en başta bu seviyede bir sorgulamaya maruz kalmasının - ama söylediği sözler çok daha kötüydü.

Brynleigh onu öldürmek istemişti.

Planı basit ve korkunç derecede karanlıktı. Ryker'ı kendisine aşık edecek, sonra da düğün gecelerinde onu öldürecekti.

Her kelime midesini bulandırıyor, ta ki bir galon bozuk süt içmiş gibi hissedene kadar. Onun yalan söylediğine inanmak istiyordu ama içten içe doğruyu söylediğini biliyordu. Onun hikâyesi ile Ryker'a saldıran şekil değiştiren Zanri Olyt'in anlattıkları arasında çok fazla benzerlik vardı.

Bu da Ryker'ın karısının gerçekten de ona karşı olabilecek en kötü şekilde komplo kurduğu anlamına geliyordu.

Onu durdurmak yerine, korumasız kalbini gümüş bir tepside ona sunmuştu.

Daha zeki bir fae onun itirafını dinler ve işlediği suçlar yüzünden ölmesine izin vererek çekip giderdi. Birkaç ay öncesine kadar, Ryker akıllı bir fae olduğunu söylerdi.

Hepsinden daha büyük bir aptal olduğu ortaya çıktı.

Bu dört kelime zihninde hiç bitmeyen bir yolda yankılandı.

Gitmeli. Yaptığı şey için onu öldürmeli. Bağırmalı. Çılgılık atmalı. Duvarları yumruklamalı. Arkasını dönmeli ve bir daha asla geri gelmemeli.

Geride bıraktığı her şey -ailesi ve işi- ikinci bir bakış bile atmadan o kapıdan çıkıp gitmesi için onu zorluyordu. Daha zeki bir fae bunu yapardı.

Ama aklını bu sözlerden alamıyordu. Onları görmezden gelemez ve öfkесinin kazanmasına izin veremezdi.

Ryker'ın yanılmadığına, soğukkanlı, acımasız bir katille evlenmediğine, sevdiği kadının bir şekilde var olduğuna en ufak bir ihtimal bile varsa, o zaman gidemezdi.

Onu burada kırık ve kanlar içinde görmek, ihanetinden daha fazla acı veriyordu. Aldatmasından daha fazla. Otel odalarındaki halının üzerinde kan kaybından ölmesini izlemekten daha fazla. Göğsünde bir delik açan öfkeden daha fazla.

Onu ölüme terk ederek arkasını gidemezdi.

Ryker'ın kafasında riskli ve aptalca bir plan şekillendi. Aptalcaydı, sevdiği işi kaybetmesine neden olabilirdi ve muhtemelen ileride pişman olacağı bir şeydi ama gitmesi gereken yol buydu.

Aptal kalbi, sevdiklerini korumak için duyduğu aptalca ihtiyaçla başka bir şey yapmasına izin vermiyordu.

Sonuçlara lanet olsun. Onlarla daha sonra ilgilenenecekti.

Kararını veren Ryker, kırık karısına son bir kez baktı, kalbini sertleştirdi ve kapıya doğru yürüdü.

Brynleigh'in tıkırdayan nefesleri onu daha da teşvik etti. Fledglings'in sık sık içine düştüğü kana susamışlığa yenik düşmeden onu bu durumda tutmak için ona bir şey yapmış olmalıydılar. Victor bir cadıyla çalışmaktan hoşlanıyordu. Brynleigh'i daha fazla işkenceye katlanabilmesi için aklı başında tutmak amacıyla büyüsunü kullanmışsa Ryker şaşırılmazdı.

Son birkaç haftadır aklına gelen pek çok düşünce gibi bu düşünce de onu kıpkırmızı yaptı.

Ryker telefonunu avuçlayarak kilidini açtı ve mesajlarına gitti. Yıllar önce ezberlediği bir numaraya mesaj atarken parmakları ekranın üzerinde kayıyordu.

Temsilci Challard çok sık görüştüğü biri değildi ama bu durumda ona yardım edebilecek tek kişi o olabilirdi.

Mesaj hazır olduğunda Ryker mesajı okudu, birkaç kelimeyi düzeltti ve gönder tuşuna bastı.

Bir an sonra telefonu titredi.

MYRRAH

Emin misin?

RYKER

Evet.

Bugünlerde çok az şeyden emindi ama bu onlardan biriydi. Brynleigh bu hapisanede bir gece daha geçirmeyecekti.

Tamam. Ben ayarlarım.

Duyması gereken tek şey buydu. Derin bir nefes alarak kapıyı açtı.

Victor Orpheus çift taraflı aynaya yaslanmış, camın ardından Brynleigh'e bakarken dudaklarını büken bir alay vardı.

Tanrılar, Ryker bu adamdan nefret ediyordu. Orpheus tüm ordudaki en kötü askerlerden biriydi. Kurnazlığı sayesinde rütbe atlamıştı ve kana ve işkenceye olan düşkünlüğü çok iyi biliniyordu.

Orpheus'un sorgu odalarında zaman geçirdikten sonra birden fazla mahkûm gizemli bir şekilde ölmüştü.

Ama Ryker Victor'a dokunamazdı. Şu anda dokunamazdı. Brynleigh'i oradan çıkarmaya odaklanmalıydı.

Kapı aralığında duran Ryker otoritenin etrafında dalgalanmasına izin verdi. Orpheus güçlü bir fae olabilirdi, ama Ryker a'nın oğlu idi.

Temsilciydi ve güç için doğmuştu. Şu anda, diğer fae'lerin mahkumun kötü muamelesinden ne kadar hoşnutsuz olduğunu görmelerine izin verdi.

"Onu ben götürüyorum." Ryker telefonunu kaldırdı ve Temsilci Challard'dan gelen mesajı gösterdi.

Ne izin istiyordu ne de buna ihtiyacı vardı.

Belki de sorgulamasının çok ileri gittiğini hisseden Victor kaptanı zorlamadı. Bunun yerine cebinden bir şey çıkardı, elini ikisinin arasına koydu ve "İyi şanslar" dedi.

Victor'un uzattığı ele bakarken Ryker'ın gözleri kısıldı. Tiksinti içini burktu ve ilkel içgüdüleri, kendisine ait olan şeye dokunduğu için diğer adamı öldürmek istemesine neden oldu. Yine de bu içgüdüleri gömdü.

Bunun hızlı ve basit olması gerekiyordu.

Duygusuz maskesini koruyan Ryker elini diğer fae'nin elinin içine kaydırды. Victor'un avucu soğuktu ve Ryker'ın titrememesi için her şeyi yapması gerekiyordu.

"Teşekkürler." Ryker yumruğunu Victor'un ona uzattığı metal anahtarın etrafına kapattı.

Ryker diğer fae'ye bir bakış daha atmadan kapının yanındaki soğutucudan küçük bir torba kan aldı ve hücreye geri döndü.

Siyah, acı dolu gözler yükseldi ve onunkilerle buluştu.

Bir an için Brynleigh ile Maskeli Balo'ya geri dönmüş gibiydiler.

Birbirine zaten bağlı olan ama birbirini ilk kez gören iki ruh. Diğer her şey kaybolup gitti. Zindan, gümüş kılıç, kan,

Camın arkasındaki fae bile.

Bir an sadece ikisi vardı. Bir an için, güzeldi.

Sonra, zindanın derinliklerinde bir yerde biri çığlık attı. O an, kırık bir pencere gibi paramparça oldu.

Brynleigh keskin bir nefes aldı ve gözlerini kapatmadan önce yanağından bir damla yaş süzüldü.

O cesaret ağla sonra o planlı için Cinayet Onu mu? Nasıl? lanet olası ikiyüzlü. Öldürmek istediği kişi oydu ama ağlamıyordu.

Ryker sadece... kızgındı. Kendisine. Ona. Dünyaya. Paylaştıkları her şey gitmişti. Yaşadıkları anlar geçmişte kalmıştı.

Artık sadece iki kırık insandılar.

Aklında bu iç karartıcı düşünceyle yavaşça sandalyeye yaklaştı. Gözleri açıldı ve dudakları aralandı ama sessizdi. Belki de böylesi daha iyiydi.

Yaklaştıkça Ryker'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama bu duyguyu kesinlikle görmezden geldi. Burada yeri yoktu.

Kanın kapağını açtı ve kadının gözleri açgözlülükle onu izledi.

Çok fazla değildi ve kesinlikle ona yapılan her şeyi düzeltmeye yetmeyecekti ama onu dışarı çıkarmadan önce bayılmasını ya da daha kötüye gitmesini istemiyordu.

Ryker kanı Brynleigh'e uzatacakken ellerinin hâlâ bağlı olduğunu fark etti. İşkence görmüş, katil karısına kan sunarak buraya nasıl geldiğini merak ederek içkiyi ağzına götürdü.

Çatlamış dudakları üst kısmın etrafına kapandı ve bir dakikadan kısa bir süre içinde torbayı emerek kuruttu. Yanaklarına hafif bir renk dokunuşu geri döndü.

Ona hâlâ hayatta olduğunu hatırlatacak kadar.

"Ben... teşekkür ederim," diye nefes aldı.

Yanıt olarak homurdandı. Kibarlık olsun ona kan vermemiştii. Bu bir önlemdi. Hepsi bu kadardı.

Uzanarak gümüş bıçağı kadının bacağından çıkardı. Durum ürkütücü bir şekilde sadece haftalar önce kurşunu çıkardığı zamana benziyordu ve bıçağı fırlatırken içinden bir ürperti geçti.

Brynleigh nefesini tuttu ama Ryker onun bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemedi. Bir daha olmaz.

Gözlerinin derinliklerinde bir rüya mı yoksa bir kâbus mu gördüğünden emin değildi ama her iki durumda da hazır değildi.

Ryker çömeldi ve onu sandalyeye bağlayan prohiberis kelepçelerin kilidini açmaya odaklandı. Kelepçeler düştü ve kızarmış, kanayan eti ortaya çıktı.

"Ayakta durabilir misin?" diye sordu, sesinin pürüzsüz olmasına ve görmezden geldiği tüm duygulara dair herhangi bir ipucu içermemesine şaşırmıştı.

Belki bunu yapabilir.

Nefesini içine çekti ve başını salladı. "Ben... bilmiyorum." Tanrı her şeyin belasını versin ama sözleri adamın midesine bıçak gibi saplanmıştı.

Maskeyi yerinde tutmak her zamankinden daha zordu. Bir elini uzattı ve hızlıca "Dene" dedi.

Komutu odada yankılandı, konumunun verdiği güçle doluydu.

Ona karşı koymadı. Kanlı elini kolçaktan kaldırırken titredi. Parmakları onunkilere değdiğinde titredi ve ilk dokundukları andaki gibi adamın içinden kıvılcımlar geçti.

Bu kıvılcımları çok ama çok uzaklara iterek kadının eline odaklandı. Parmaklarını kaplayan kiri, kırık tırnakları ve açıkta kalan etine bulaşmış kurumuş kanı fark etmekten kendini alamadı.

Tanrılar, bunun için Victor'u öldürecekti. Bugün değil, muhtemelen yarın da değil ama bir gün onu yok edecekti.

Bu canavarın Ryker'in karısının üzerine salınmasına kim izin vermişti? Asi ya da değil, bu muameleyi hak etmiyordu.

Kimse bunu hak etmedi.

Brynleigh inledi, "Acıyor."

Ryker gözlerini kocaman açarak yere baktı ve kızın zayıf parmaklarını demir gibi kavradığını fark etti. Savaşta en sertleşmiş askerin bile yüzünü kızartacak bir küfür dudaklarından döküldü ve tutuşunu gevşetti.

Sanki yirmi dokuz değil de yüz yaşındaymış gibi, Brynleigh kendini yavaşça ayağa kaldırdı. Victor'un cadısı Fledgling vampirini uzak tutmak için her ne büyü kullanıyorsa Brynleigh'in gücünü tüketmiş gibiydi. Dizleri bükülmeden önce titredi, bacakları zar zor doğruldu.

"Siktir." Ryker onu yere çarpmadan önce yakaladı. "Seni yakaladım."

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Bu hapishanede bir saat daha geçiremezdi. Onu başka bir yere götürmeliydiler. Medeni bir yere.

Belki de onun nerede olduğunu merak edecek kadar uzun süre kederinden ve öfkesinden sıyrılabilseydi, bunu önleyebilirdi.

Ama belki'ler için artık çok geçti.

Ryker kollarını Brynleigh'e sarıp onu göğsüne yasladığında, teninin soğuk sıcaklığını fark etti. Ateşin tam tersi, sanki buzdan yapılmış gibiydi. Cildi kan ve çürüklerin altında o kadar solgundu ki neredeyse yarı saydamdı.

Onu kapıya doğru taşıdı ve kesin olarak bildiği tek gerçeğe sarıldı: onun ölmesine izin vermeyecekti.

Onu öldürmeyi planlamış olsa da, kalbini sökmüş ve üzerinde tepinmiş olsa da, hâlâ onun kızıydı.

O her zaman onun olacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

Ölüm Ona Huzur Getirecek

A *birkaç dakika önce*
Brynleigh, işkencecilerinin elleri altında asla kırılmayacağını düşünerek aptallık etmişti.

Onu işleyen bir vampirden, acının fiziksel bir bedene bürünmüş halinden başka bir şeye indirgemek için tek gereken şeyin üç haftalık sürekli işkence olduğu ortaya çıktı.

tek bir parçası bile . Ruhu, bedeni ve kalbi o kadar kırılmış ve yaralanmıştı ki, her şey ağrımadan önce hayatın nasıl olduğunu hatırlayamıyordu.

Ryker ayakta durup duramayacağını sorduğunda Brynleigh gülmek için kendini zor tuttu. Ayakta durmak sorunlarının en küçüğüydü. Acı içinde nefes almak neredeyse imkânsızdı.

Prohiberis tarafından bu kadar uzun süre kuşatıldıktan sonra, sonsuz işkenceden acı çeken bir ölümlüden başka bir şey değildi.

Cadı Emilia, Brynleigh'e bir şey yapmıştı. Yavru vampir olmanın ve uzun süre kansız kalmanın olumsuz etkilerini durdurmak için büyüsünü kullanmış olmalıydı.

Brynleigh cadıların bu kadar güçlü olabileceğini hiç düşünmemişti ama Emilia normal bir cadı olmadığını çoktan kanıtlamıştı. Normalde kana susamışlığını bastırmak ve aklını kaybetmemek olumlu bir şey olurdu ama bu durumda bu sadece işkencenin devam edip gideceği anlamına geliyordu.

Ryker prohiberisi çıkarıp bıçağı çektiği halde Brynleigh iyileşmiyordu. Bu onu şaşırtmadı. Hiçbir şey

artık onu şaşırtamaz.

Çok fazla yarası vardı, çok kırılmıştı ve yeterince kan al.

Gölgeleri gitmişti ve kanatlarını çağırıyordu.

Yine de fiziksel acı en kötüsü değildi. Acı kaldırabilirdi. Daha önce sayısız kez yaralanmıştı.

Hayır.

En kötüsü de Brynleigh'nin Ryker'in duygularına duvar örmeden önce gözlerinde gördüğü incinme ve ihanetti. Gördüğü acı, kalbi zaten kırılmamış olsaydı onu paramparça etmeye yeterdi.

Ryker yaşıyordu.

Hayattaydı ve buradaydı.

hiçbir şey onarılmamıştı. Hiçbir şey daha iyi olmamıştı.

Aksine, kalbi şimdi eskisinden daha fazla acıyordu.

Brynleigh aynı anda hem neşe hem de sonsuz acı hissetmenin mümkün olduğunu biliyordu.

Ve sonra Ryker konuştu.

Onun sesini duyduğunda, sahip oldukları her şeyin geri dönülmez bir şekilde yok olduğunu biliyordu.

Aralarına bir duvar örmüştü ve bunu aşmak mümkün olmayacaktı. Bu onun suçuydu. Bunu onlara o yapmıştı.

Ryker bıçağı bacağından çıkardıktan sonra bile sandalyede kalmaya devam etti. Çok fazla sorusu vardı ama cevapları yoktu.

Bunca zamandır nerede olduğunu biliyor muydu? Her gün işkence gördüğünün farkında mıydı?

Ryker burada olduğuna göre, Zanri'nin öldüğünü varsayıyordu. Şekil değiştirenin gözlerindeki şiddeti görmüştü ve Jelissete'in emirlerini yerine getirmek için elinden gelen her şeyi yapacağına dair aklında çok az şüphe vardı.

Kural kuraldır.

Brynleigh'in gözlerinin arkasında yaşlar birikti.

Kuralları siktir et. Oyunun canı cehenneme. Her şeyin canı cehenneme.

Artık hiçbirinin önemi yoktu. Hangi cevabın daha kötü olacağına karar veremiyordu: Ryker' işkence gördüğünün farkında olması ve onu görmezden gelmesi mi yoksa

Onu götürmelerine izin verdiği anda onu unutmuştu.

Sonra düşmek üzereyken onu yakaladı ve artık sorularının hiçbirinin önemi kalmadı.

Adamın etinin kızın etine değdiği andaki yakıcı sıcaklığı dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Şimdiye kadar donduğunu nasıl fark etmemişti?

Adam bir fırındı ve kadın buzdan yapılmıştı. Kanlı, çürük, kırık buzdan.

Brynleigh, Ryker'in onu taşırken giydiği siyah tişörte baktı. Bu kadar acıyla dolu bir yerde giymek için ne kadar da normal bir kıyafetti.

Kapıya yaklaşıtklarında adamın tutuşu sıkılaştı ve Brynleigh bir iniltiyi bastırdı.

Bir şey duymuş olmalıydı çünkü ona doğru baktı. Bir zamanlar ona sevgiyle bakan o kahverengi bakışlar artık sert ve duygusuzdu.

"Nerede..." Kelime soluk soluğa söyleniyordu. Tekrar denedi. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Seni gözetimim altına alıyorum" diye cevap verdiğinde kayalar sesinden daha yumuşaktı.

Velayet.

Bu kelime Brynleigh'in zihninde yüksek sesli bir çan gibi çınladı ve karısı değil, bir tutsak olduğunu hatırlattı.

Artık değil.

sallayıp gözlerini kapatmadan önce adamın ağzındaki sert kısıtırmaya baktı.

Onun sözlerinin altında yatan anlamı anlamıştı. Ölümü onun ellerinden olacaktı.

Brynleigh bu küçük merhamet için minnettardı. Kesinlikle hak ettiği bir şey değildi. Onu sonsuza kadar bu hapisanede çürümeye bırakabilirlerdi.

Ölüm, böylesine korkunç bir varoluştan kurtulmak için bir fırsat olabilirdi. Bir bakıma mantıklıydı.

Her şeyi itiraf etmiş ve onlara bildiği her şeyi anlatmıştı. Artık sır yoktu, yalan yoktu.

Belki bu sefer ölüm ona huzur getirecekti.

"Tamam," diye fısıldadı Brynleigh.

Kaderine boyun eğerek gözlerini kapattı ve başını Ryker'in kolunun kıvrımına yasladı.

Onu öldürmeden önce son bir kez onun kucağına sığınacaktı. Ve sonra, hayatı sona ererken düğünlerinin ve o kısacık mutlu günlerin anılarına tutunacaktı.

Brynleigh'in aklında Ryker'in onu yavaşça öldüreceğine dair çok az şüphe vardı. Böyle bir ölümü hak ediyordu.

Ölümsüz hayatını intikam ve cinayet sanatını öğrenmeye adanmıştı. Kalbi kapkaraydı ve elleri başkalarının kanyla kıpkırmızıya boyanmıştı.

Hiçbir sabun ruhundaki ölüm izlerini silemezdi.

Brynleigh altı yıl boyunca Jelissete'in kendisini kız kardeşi Sarai'nin asla tanıyamayacağı bir insana dönüştürmesine izin vermişti.

Peki tüm bu sıkı çalışma ve planlamadan sonra Brynleigh'in elinde ne kaldı?

Kırık bir kalp ve ondan nefret eden bir koca.

Kullanılmış, kandırılmış ve ihanete uğramıştı. Artık işi bitmişti. Görevinde başarısız olmuştu ve ölümün soğuk kucağına isteyerek girecekti.

Ağır ayak sesleri koridoru dövüyordu ama Brynleigh gözlerini açmadı.

"Bu kötü bir fikir Kaptan," dedi sert bir adam. Bu yeni bir sestir, daha önce duymadığı bir ses.

"Onu ben alıyorum," diye hırladı Ryker. "Yolumdan çekil. Bu benim kararım."

Brynleigh, Chavin'deki fırtınaya kimin sebep olduğu gerçeğini öğrenmeden önce, kaptanın sesindeki şiddet tehdidini duymaktan mutlu olurdu. Bu Ryker'in planladığı şeyi hak ettiğini kanıtlardı. Seçim boyunca geliştirdiği tüm duyguları bir kenara iterek, buna dört elle sarılırdı.

Ama şimdi sadece hissizliğini besliyordu.

Ryker kızgındı ve bu değildi. Böyle hissetmek için her hakka sahipti.

Brynleigh'in tek yapabildiği, onun ölümünü çok fazla uzatmamasını ummaktı.

Yorulmuştu. Çok, çok yorgundu.

Bir karışıklık oldu ve sonra kadınsı bir huff. "Şansölye Rose bundan hiç memnun olmayacak. Annenin adının arkasına saklanabileceğini mi sanıyorsun?"

Brynleigh bu ses karşısında kaskatı kesildi. Emilia üç işkencecinin en kötüsüydü ve cadıda tamamen yanlışı olan bir şeyler vardı.

Gerginlik Brynleigh'in omuzlarını sıktı ve nefesini kesti. Emilia'dan ve vücudunun ona verdiği tepkiden nefret ediyordu. Brynleigh'in içi çalkalanıyor, bir acı akını bekliyordu.

Hapsedilmeden önce Brynleigh karşılık verirdi. Cadıyı hiç düşünmeden öldürebilirdi.

Ama şimdi?

Gözlerini bile açmadı.

Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen işkence seansları sırasında içinde bir şeyler paramparça olmuştu. Ruhunun derinliklerinde bir delik vardı. Bir daha asla aynı kişi olamayacaktı.

Ama Ryker onu öldürmek için gözaltına alıyordu, bu yüzden önemi yoktu.

"Şansölye'yle kendim ilgileneceğim," dedi Kaptan, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Emilia homurdandı. "O kan emici kaltakla iyi şanslar. İşe yaramazın teki."

Ryker'ın göğsünden bir hırıltı yükseldi ve elini sıkıca kavradı.

On

u. Brynleigh bir şey söylemedi.

Daha fazla ayak sesi. Çok fazla ayak sesi var. Onu tutuyor olmalılar Yeraltının derinliklerinde.

Zaman akıp gitti.

Ryker'ın kollarına rağmen soğukluk Brynleigh'i sarmıştı ve halsiz beyni sonunda soğukluğunun kan eksikliğinden kaynaklandığını fark etti. İçmesi gerekiyordu ama çok yorgundu. Cadının büyüü daha ne kadar dayanacak ve Yavru statüsünün en kötü yanlarını uzakta tutacaktı?

Umarım bu süre Brynleigh'in tüm bunları bitirmesine yetecek kadar uzun olur. İsteyeceği son şey ölmeden önce kana susamış olmaktı.

Bir noktada bir aracın kapısı açıldı. Ryker onu bir koltuğa oturttu. Arabanın prohiberisle kaplı olduğunu, bu yüzden içinden gölge çıkamayacağını açıklarken sesi soğuk ve mesafeliydi.

Brynleigh cevap vermedi. Onun endişesinin tartışmalı bir konu olduğunu açıklayamayacak kadar yorgun ve incinmişti. Şu anda gölge edemezdi. Dışleri dışında, aslında bir ölümlüydü, tüm işkencelerden ve kan eksikliğinden kırılmıştı.

En azından hapisanede ölmeyecekti. Bu beklemediği küçük bir merhametti. Planladığı şeyden sonra değil.

Bu nasıl onun hayatı olmuştu?

İhanet, işkence ve ölüm.

Altı yıl önce kendisi için bu sonu asla hayal edemezdi, ama işte buradaydı.

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve koltuğun üzerinde top gibi kıvrıldı. Pürüzsüz deri çıplak ayaklarına serin geliyordu ama ayakkabılarını dert etmedi ya da kemerini bağlamakla uğraşmadı.

Ölüme giderken araç güvenliği nasıldı?

Kafatasının arkasında zonklayıcı bir ağrı başladı ve yavaşça öne doğru .
Diri diri yanmadığı için gece olduğunu düşündü ama kontrol etmek için gözlerini açmadı.

Araba, Ryker'in düzenli nefes alışları ve tekerleklerin çakıl taşları üzerinde çıkardığı çıtırtılar dışında sessizdi.

Dakikalar geçti. Saatler mi? Emin değildi.

Zamanın nasıl geçtiğini takip etmek, hayatları darmadağın olmadığı zamanlarda insanların yaptığı bir şeydi.

Brynleigh'in artık zamana ihtiyacı yoktu. Hiçbir şeye faydası yoktu. O ve Ryker iyi bir şeyler yaşayabilirdi ama o hepsini mahvetmişti.

Keşke Zanri otel odasına gelmeseydi. Keşke Brynleigh Ryker'a olanları düşünlerinden önce anlatsaydı. Keşke fırtınayla ilgili gerçeği fark eder etmez itiraf etseydi.

Keşke, keşke, keşke.

Yine de böyle düşünceler için çok geçti. Belkiler ve olasılıklar için çok geçti. Başka seçenek yoktu, alternatif yollar yoktu.

Brynleigh'in kocası, Seçtiği fae ve sevdiği adam onu öldürecek ve o da buna izin verecek. Karşı koymayacaktı. Zaten yeterince zarar vermişti.

Brynleigh ölümü yakından tanıyordu ve şimdi onun soğuk, karanlık kucağına girme sırası ondaydı.

O hazırды.

Sonunda araç yavaşladı.

Ryker motoru durdurduğunda Brynleigh koltukta kıvrılmış bir şekilde kaldı. Sessizlik aniden bastırdı ve kalp atışları kulaklarında uğulduadı.

Yakında kalbi atmayacaktı.

Belki o zaman huzura kavuşurdu. Belki o zaman işi biterdi.

Bir kapı açıldı ve soğuk bir esinti ona doğru koştu. Kolları tüyleri diken diken oldu. Ölüm soğuk mu olacaktı?

Ryker aracın dışından hızlıca, "Geldik," dedi.

Brynleigh onun sesinin herhangi bir nezaket izi beklememeliydi ama sıcaklık eksikliği yine de gözlerini yaşarttı. O reddetti

Yine de düşmelerine izin ver.

Bu durumda bile güçlü olacaktı.

Topundan kurtulup gözlerini araladı. Kaşları çatıldı. Burası... ölmeyi beklediği yer değildi.

Ryker onu ormana getirmişti.

Çam ağaçları üzerlerinde yükseliyordu. Su uzak bir kıyıya vuruyordu. Yapraklar hışırdadı. Dallar çatırdadı. Ve hava temizdi. Ne egzoz dumanı, ne fabrika emisyonu, ne de kan kokusu vardı.

Aslında, Altın Şehir'den iz yoktu. Sadece ikisi vardı.

Ve sonra onun arkasına baktı.

Şaşkınlık Brynleigh'in dilini ekşitmişti. Araba yolculuğu sırasında başını mı çarpmıştı? Burası iyi bir öldürme yeri gibi görünmüyordu. Aksine, neredeyse dingin görünüyordu.

Kaşlarını çattı. Halüsinasyon görüp görmediğini merak ederek gözlerini kapadı ve tekrar açmadan önce derin bir nefes aldı.

Sahne aynı kaldı.

Küçük mavi bir bungalov, ay ışığının aydınlattığı çamların arasına yerleşmiş, kısmen ağaçlar tarafından örtülmüştü. Evin etrafını saran ahşap bir sundurma, ön tarafta gelişen bir bahçe ve yakındaki bir ağaca asılmış bir kuş yuvası vardı.

Güzel görünüyordu.

Brynleigh'in son ölümüyle karşılaşacağını düşündüğü onca yer varken, burası onlardan biri değildi.

Daha önceki tüm kabadayılığı, öğleden sonra güneşinin öptüğü sabah sisi gibi yanıp kül oldu. Yanılmıştı.

Ölmeye hazır değildi.

Ryker'in onu zindanda ya da ölümün hüküm sürdüğü soğuk, karanlık bir yerde öldüreceğini düşünmek başka bir şeydi.

Ama bu...

Böyle sakın bir yerde ölmenin acımasızlığı vardı ve o bunun bir parçası olmak istemiyordu.

Ryker kapıyı açtı ve Brynleigh ona baktı. O arabanın içindeyken ve Ryker onun üzerindeyken çok daha büyük görünüyordu. Sanki o bir dev, Brynleigh ise bir karıncaydı.

Ezilebilir. Kırılabilir. Öldürmesi kolay.

İçinden soğuk bir korku geçti ve deri koltuğu kavradı. Yeni keşfettiği yaşama arzusu onu olduğu yerde dondurdu.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve "Lütfen bunu yapma" diye geveledi.

Hayatı için yalvarması çok ironikti, çünkü onları öldürmeye geldiğinde işaretlerinin sızlanmasından her zaman nefret ederdi, ama kelimelerin dudaklarından çıkmasına engel olamadı.

Ryker arabaya uzanmak üzereydi ama dondu kaldı. "Ne?"

Yalvarırcasına onun bakışlarını aradı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu ve bir yanı bunun faydasız olduğunu bilse de denemek zorundaydı.

"Lütfen beni öldürme," diye nefes aldı.

Dakikalar önce ölmeye hazır olduğu için bu kelimelerin ağzından çıktığına inanamıyordu ama yanılmıştı.

Yaşama arzusu ona güç verdi ve isteğini tekrarladı.

Ryker'ın kahverengi gözleri irileşti ve şaşkınlıkla parladı. Tökezleyerek geri çekildi ve başını salladı.

Brynleigh yavaşça uzuvlarını açtı, hareketleri sert ve doğal değildi ve arabadan indi. Fae kaptanına doğru sadece bir adım attı çünkü adamın yüzü sertleşti ve gözlerinde sert bir şey parladı.

"Yaşamak istiyorum," dedi.

Brynleigh Ryker'a uzandı ama ona dokunamadan durakladı.

Ay, ham, kırmızı bileklerine gümüş bir parıltı saçıyordu. Derisi prohiberis yüzünden yırtılmış ve tahrip olmuştu, bu da ona neler çektiğini hatırlatıyordu.

"Ölmeyi hak ettiğimi biliyorum ve canımı almaya hakkınız var ama... lütfen," diye fısıldadı. "Yapma bunu."

Son sözler dudaklarından dökülürken havadan başka bir şey değildi. Bunları söylemek için tüm gücünü ve iradesini kullandı. Ve şimdi...

Bu ona bağlıydı.

Brynleigh'in yakarışı her geçen saniye daha da ağırlaşarak aralarında asılı kaldı.

Bacakları birbirine çarptı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve başı çok hafifledi ama kıpırdamaya cesaret edemedi.

Göğsü kabardı. Hiçbir şey söylemedi.

Saniyeler dakikalara dönüştü.

"Lütfen," diye mırıldandı. "Eğer beni önemsiyorsan-"

"Tabii ki seni önemsiyordum!" Ryker bağırdı, ellerinden su akarken gözleri parlıyordu.

Sadece bir an içindi, ama kontrolün kaybedildiği anlaşılıyordu.

Su yok oldu ama büyüünün tınısı havada kaldı. Sıcaklık düştü ve Fae Kaptan'dan güç yayıldı.

Ve yüzü.

Gözlerinden fırtınalar geçti ve yüz hatlarından öfke yayıldı.

Brynleigh'in bacakları artık ağırlığını taşıyamayacağına karar verdi. Kalbi yerinden fırladı ve bir de baktı ki yere düşmüş.

Tüm ağırları, acıları ve insani sıkıntıları eskisinden on kat daha kötü şekilde geri döndü. Altındaki soğuk toprağı tırmaladı ve bir nefes aldı.

Bu çok fazlaydı, çok zordu ve bunun için çok kırılmıştı. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Dizlerinin üzerine çöküp davasını savunmak zorundaydı. Vazgeçemezdi.

Bunu biliyordu ama yine de vücudu onun emirlerini dinlemeyi reddetti.

O yapmamış olsa bile, iş bitmişti.

Dişlerinin ağrısı geçmişti. Diş etlerinde ikamet eden zonklayan varlıklardı.

Ruhunun, bedeninin ve kalbinin *işi bitmişti*.

Yakınlarda, sonbahar yaprakları kırıyordu. Bir baykuş öttü. Bu yerde hayat vardı.

Brynleigh alabildiği kadar derin bir nefes çekti ama ciğerleri dolmak istemedi.

Ryker onun üzerine diz çökerken çizmeler görüş alanını doldurdu.

"Seni *seviyordum* Brynleigh," diye hırladı. Her kelime kırılmıştı. "Ben seni seçtim. Ve sen bizi mahvettin. Bizi yok ettin. Umarım mutlusundur."

Sözlerinin altından bir acı ve öfke akıyordu. O da onun kadar incinmiş, onun kadar kırılmıştı.

"Değilim," diye fısıldadı.

Şimdiye kadar hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

"Güzel. Ben de değilim," diye homurdandı, yumruklarını iki yanında birleştirerek. "Kalk ve içeri gel. Gölge etmeye çalışma. Ev korunuyor."

Görünüşe göre, söylemek istediği tek şey buydu.

Ryker doğruldu, ellerini kot pantolonuna sildi ve verandaya çıktı. Kapının kilidini açmak için bir şifre girdi ve kendini eve bıraktı.

Kapı arkasından çarptı, ses artık sessiz olan ormanda yankılandı.

Brynleigh, Ryker'in birkaç dakika önce durduğu yere baktı.

Çok sevdim.

Bu kelime tüm varlığında yankılandı. Vücudunda. Kalbinde.
Onun ruhu.

Tek bildiği bu oldu. Hissedebildiği tek şey. Duyduğu tek şey, tekrar ve tekrar ve tekrar.

Onu *seviyordu*.

Ama artık
sevmiyordu.

Sonunda Brynleigh ayağa kalkacak kadar güç topladı. Adamın peşinden tökezledi ve kolu çevirdiğinde kapının açılmasına yarı şaşırdı.

Ev küçük ama şirin bir yerdi. İçeri girdiğinde Ryker'ın sırtı ona dönüktü. Gergindi, mutfak sandalyesinin arkasını tutuyordu ve arkasını dönmedi.

"Yatak odası koridorun sonunda solda," dedi huysuzca. "Banyoyu kullanabilirsin ama başka bir yere gitme. Şifonyerde giysiler olmalı. İsteddiğini seç."

Sanki gidecekmiş gibi. Yara bere içindeydi, hırpalanmıştı ve açlıktan ölüyordu.

Brynleigh savaşamayacak kadar yorgundu. Herhangi bir şey yapmak için çok yorgundu, gerçekten. Eğer onu şu anda öldürmeyecekse, o zaman duş alacaktı. Üzerindeki kiri ve kanı temizlemek için her şeyi yapardı.

Yatak odasına doğru yürürken etrafına bakmadı. Sabah hâlâ hayattaysa, o zaman keşfetmeyi düşünecekti.

Perdeleri kapattı, kıyafetlerini çıkardı ve duş başlığının altına girdi. Suyu gidebildiği kadar sıcak açarak buharın zindanın kalıntılarını yakıp yok etmesine izin verdi.

Gözyaşları yanaklarından aşağı özgürce akıyordu.

Brynleigh kendisi için, Ryker için ve ilişkileri olan tam bir felaket için ağladı.

Hiçbir şeyi kalmayana kadar ağladı. Ancak o zaman tökezleyerek yatak odasına girdi ve üzerine bir battaniye çekerek yatağa yığıldı. Saçları yastığı ıslatmıştı ama umurunda değildi.

Onu *sevmişti*.

Ve onları yok etmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Kırık Kalpler ve Yalanlar

TRyker tek yatak odalı küçük bungalovun oturma odasını boydan boya arşınlarken oturma odasındaki eski dede saati sabahın üçünü çalıyordu. Alışık olmadığı zemin ayaklarının altında gıcırdadı ve elini o gece milyonuncu kez saçlarında gezdirdi.

Dişlerini sıktı, yükselen fırtınayı söndürmeye çalıştı. Ne lanet bir felaket.

Rykerin düşününün üzerinden bir ay geçmeden yapmayı beklediği onca şey arasında, karısını ordunun sahip olduğu çok sayıdaki güvenli evden birine getirmek bunlardan biri değildi.

En azından bu ev küçük olsa da tüm ihtiyaçlarla donatılmıştı: tek kişilik bir yatak odası, üç parçalı bir banyo ve bir mutfak. Erkek ve kadın giysileriyle dolu bir şifonyer ve temel ihtiyaçlarla dolu bir kiler vardı.

Yine de tüm bunlardan daha önemlisi korumalardı. Vampirler büyüleri çevrenin içinde gölgelenemiyordu.

Ev pek ev gibi sayılmazdı ama olanlardan sonra muhtemelen en iyisi buydu.

Ryker'ın kendisini öldürmeyi planlayan kadınla evcilik oynamasına gerek yoktu.

Pencereleri lacivert perdeler kaplıyordu ve konumu izole edilmişti. Golden City bir saat uzaklıktaydı. Gerektiğinde oraya gidebilecekleri kadar yakın ama kimsenin onları rahatsız etmeyeceği kadar da uzaktı.

Brynleigh'i Çukur'dan kurtarıp buraya getiren Ryker, büyüyen listesine bir unvan daha eklemişti.

Fae, oğul, kardeş, Kaptan, koca ve şimdi de... karısının gardiyanı.

Sands tarafından, hayatı mahvolmuştu.

Ryker inledi ve kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturdu. Uyumaya bile çalışmamıştı. Saatte bir milyon mil koşan zihnini kapatmak imkânsız bir iş olurdu.

Brynleigh'di.

Ryker onu düşünmeden edemiyordu. İtirafına duyduğu öfke ile onu bulduğunda içinde bulunduğu duruma duyduğu dehşet arasında gidip geliyordu. Sürekli onun o dört kelimeyi söylediğini duyuyordu.

Birkaç kelimenin, uğruna çalıştığı her şeyi bir kenara atmasına neden olacağını kim bilebilirdi?

Aptal. O kadar aptaldı ki.

Buraya gelirken her şeyi riske attığı için kendini azarlamıştı ama artık çok derindeydi. Sahip olduğu her şeyi bu saçma plana yatırmıştı ve yakında her şeyin yüzüne patlayıp patlamayacağını öğrenecekti.

Ve yine de, bunu tekrar yapardı.

Tam bir aptaldı. Yaptığı onca şeyden sonra bile kalbi onun için atıyordu.

Ormana gidiş garip ve sessiz olmuştu ama vardıklarında olanlarla kıyaslandığında parkta bir yürüyüş gibiydi.

Ryker, Brynleigh'in hayatı için yalvardığı görüntüyü asla silemeyecekti.

Onun böyle bir şey yapacağını nasıl düşünebilirdi ki? Onu incitme düşüncesi bile kanının Kuzey Bölgesi'nden gelen buz gibi soğuk akmasına neden oldu.

Ryker ilişkilerindeki katil değildi. Gizli bir intikam planı yapan o değildi. Hayatının bir bölümünü Choosing'de saklamamıştı.

Hayır.

Yalan söyleyen, onları kandıran ve kıran oydu. Yumruklarını

sıktı. Tek yaptığı tepki vermektir.

Ne güzel bir çift olmuşlar.

Katil vampir ve ihanet ettiği kızgın fae.

Ryker genellikle soğukkanlılığını korumakta sorun yaşamazdı ama yine de daha önce hiç sıırıslıkam aşık olmamış ve biriyle bir hayat planlamamıştı

sadece onlar tarafından yok edilmek için. Kadının kendine göre nedenleri vardı ama adam onları anlıyormuş gibi bile yapamazdı.

Ve sonra, onun sihri vardı.

Tedirgindi. Öfkeliydi. Dönüyordu.

Hışımınla içeri girdikten sonra ortalığın sakinleşmesi bir saatini almıştı. Sonra ne kadar sessizleştiğini fark etti.

Ryker aptalca bir şey yapmayacağından emin olduktan sonra Brynleigh'i kontrol etti. Yatak odasının kapısını araladığı anda, hissettiği tüm öfke kalıntıları yok olmuştu.

Yatağın üzerinde top gibi kıvrılmış, üzerini zar zor örten ince kırmızı bir yorganın altında çıplaktı. Duş kanı temizlemişti ama bir çocuğun parmak boyamasının ürkütücü bir şekilde yanlış gitmesi gibi morluklar tüm vücudunu kaplamıştı.

Muhtemelen yanlış olduğunun farkında olarak ona baktı ama duracak gibi görünmüyordu. Kapının pervazına ona gitmekten kendini alıkoydu.

Uyurken çok huzurlu görünüyordu. Masum, hatta. Hepsi lanet bir yalandı.

Dün gece dairesinde yalnızdı ve şimdi katil karısının gardiyanıydı.

Ryker kapıyı kapatmış ve uzaklaşmıştı. İhanetin bitmek bilmeyen acısı onu uyanık tutuyordu.

Saatlerce volta atmaktan iyi bir şey çıkmazdı ama kendini durduramıyordu. Onları ayıran tek şey bir kapıyken, şimdi olmazdı.

Bunun yerine Ryker uyumaktan tamamen vazgeçti. Dinlenmek, hayatları felaket olmayan insanlar içindi.

Telefonunu çıkardı ve çeşitli mesajlar gönderdi. Siparişler verdi ve işleri harekete geçirdi. Telefonu bitmek üzereyken şarja taktı ve devam etti.

Ne de olsa yapılacak çok şey vardı.

Brynleigh'in özgürlüğü ucuz değildi. Planı kabul ederse, bir süre burada kalabilirlerdi. Kabul etmezse, onu hapishaneye geri götürmek zorunda kalacaktı.

Ryker ikisinin de bundan sağ çıkabileceğini sanmıyordu.

BANG, bang, bang.

Birinin ön kapıya çarpan yumruğunun tekrarlanan sesi Ryker'ı uykusundan uyandırdı. Gözlerini açtı ve saate bakmadan önce uyku sisini temizlemek için öfkeyle gözlerini kırptırdı.

On bile değildi.

"Kahretsin," diye homurdandı.

Her parçası ağrıyor, her küçük hareketi protesto ediyordu. Eskisinden daha kötü hissediyordu.

Şafak sökerken Ryker, oturma odasında daha iyi günler görmüş olan pütürlü kanepeye yığılmış ve vücudunun dinlenme ihtiyacına boyun eğmişti. Uzun yıllardır görmediği türden kâbusların içine düşmüştü.

Vücudunun itirazlarına aldırmadan kendini kanepeden fırlattı ve ayaklarının üzerine düştü. Askeri eğitimi devreye girdi ve kapıya yaklaşırken kendini tetikte olmaya zorladı.

Sağ elinin avuç içine büyü çağırarak, sol eliyle kapının üzerindeki kare pencereyi örten perdeyi çekti ve dışarıya baktı.

Ryker'ın en iyi iki arkadaşından biri olan Nikhail Galebringer verandada duruyordu. Hava fae'sinin kehribar rengi bakışları Ryker'ın kilerle buluştu ve Nikhail'in keskin siyah iş kıyafeti ormanlık çevreleriyle uyumsuzdu. Ayaklarının dibinde mavi bir soğutucu duruyordu ve üstünde küçük bir kutu vardı.

Ryker Nikhail'in resmi kıyafetine şaşırmamıştı. Arkadaşının tek bir görünüşü vardı: iş.

Dünkü cehennemden sonra tanıdık ve dost canlısı bir yüz görmenin rahatlığıyla Ryker nefes verdi ve sihrini bıraktı. Su sanki hiç orada olmamış gibi kayboldu ve kapının kilidini açtı.

"Günaydın Nik," diye homurdandı, sesi uykudan pürüzlüydü.

Hava fae'sinin bakışları Ryker'ın buruşuk tişörtü ve kot pantolonunun üzerinde gezindi ve kaşlarını çatı. "Lanet olsun dostum, bok gibi görünüyorsun."

Nikhail'in her zaman bariz olanı göstereceğine güvenin. Adam pek çok şeydi ve kurnazlık bunlardan biri değildi.

"İşaret ettiğin için teşekkürler." Ryker eliyle yüzündeki kaşları ovuşturdu ve bugün yapması gerekenler listesine tıraş olmayı da ekledi. Eşyaları verandadan aldı ve Nikhail'i küçük eve davet etti.

Hava fae'sinin bakışları bungalovun etrafında gezindi. Başka birinin dikkati basit bir merak olarak görülebilirdi ama Ryker Nikhail'in her ayrıntıyı katalogladığını ve daha sonra ihtiyaç duyması ihtimaline karşı sakladığını biliyordu.

"Yatak odasında mı?" Nikhail sessiz fae ayaklarıyla Ryker'ı takip ederek sordu.

Bazen Nik'in ayakları yere değmiyormuş, sanki havada yürüyormuş gibi görünüyordu.

Onu işinde bu kadar iyi yapan da buydu.

Soğutucuyu mutfak adasının üzerine koyan Ryker kutuyu arka cebine soktu. "Evet. Hâlâ uyuyor."

Nikhail başını eğmeden önce bilmiş kehribar gözler uzun bir süre onun üzerinde gezindi.

"Üzgünüm, Ryker." Gerçek. İster su, ister toprak, ister ateş, ister hava fae'si olsun, hiçbir fae yalan söyleyemezdi. "Bu... bu şekilde olduğu için."

Nikhail, Ryker'ın hayatında, Ryker'ın düğün gecesinde neler yaşandığına dair tam ve değiştirilmemiş gerçeği bilen tek kişiydi. Ryker'ın ailesi ve Seçime katılan diğer kişiler de dahil olmak üzere dünyanın geri kalanı, dikkatle kurgulanmış yarı gerçeklerden oluşan bir ağla beslenmişti. Yalanlar değil ama meydana gelen olayların hazırlanmış, elle tutulur versiyonları.

Bazıları Brynleigh'in düğünlerinden sonra hastalandığını düşünüyordu. Doğru. Diğerleri yeni evlilerin seyahate çıktığını düşündü. Bu da doğrudu ama Brynleigh planladıkları gibi Kuzey Bölgesi'nde balayı yapmak yerine Çukur'a gitmişti.

O tanıdık, öfkeli ateş Ryker'ın damarlarını yaktı. Duvarı yumruklamak muhtemelen hiçbir sorununu çözmeyecekti ama yine de yumruğunu alçıpana vurup işe yarayıp yaramadığını görmek istiyordu.

Onun yerine kavradı. "Ben de."

Kelimeler kısa ve kesikti ama başka ne söyleyebilirdi ki? Kandırıldığı için üzgün olduğunu mu? Her geçen gün daha da kötüleşen kendi kişisel cehenneminde yaşadığı için üzgün olduğunu mu? Karısı onu öldürmek istediği ve şimdi de onu hapisten çıkarmak için bir anlaşma yaptığı için onunla çalışmak zorunda kaldığı için üzgün olduğunu mu?

Sorun şu ki, onu seçtiği için üzgün bile değildi. Kızgındı, evet. Üzgün müydü? Hayır.

Nesi vardı bunun?

Dünya, bu durumun ne kadar korkunç bir hal aldığını anlatmaya yetecek kadar kelime içermiyordu.

Tanrılara şükür, Ryker kırık, öfkeli, acı dolu kalbini daha fazla keşfetmekten kurtuldu çünkü yatak odasında zemin gıcırdadı. O tanıştı

Nikhail'in gözlerine baktı ve ikili dikkatlerini koridora çevirdi. Bungalov küçüktü; tek kişilik yatak odası dışında her şey açıktaydı.

Bu sesin tek bir anlamı olabilirdi. Brynleigh uyanıktı.

Aynı sonuca varmış gibi görünen Nikhail kaşlarını kaldırdı. "Kalmamı ister misin?"

Bir yandan Ryker bunu takdir ederdi. Arkadaşı zeki bir adamdı ve Ryker dürüst olmak gerekirse... her konuda onun yardımına ihtiyaç duyabilirdi. Ama öte yandan, işler zaten yeterince karmaşıktı.

Ayrıca Ryker eğitilmiş bir askerdir. Gül Okyanusu boyunca savaşmıştı. Zayıf düşmüş bir vampirle tek başına sohbet edebilirdi.

"Hayır, ben hallederim."

Nikhail uzun bir süre daha onu inceledi, bakışları rahatsız edici derecede anlayışlıydı, sonra başını salladı.

"Pekâlâ. Bavullarınızı verandaya bırakacağım. İstedğin her şeyi paketledim."

Dün gece geç saatlerde Ryker arkadaşına mesaj atarak yardım istemişti.

Bu sabah Nikhail daireye uğradı, Ryker için bir çanta hazırladı ve Brynleigh'in bavulunu aldı. Brynleigh'in eşyaları her şey cehenneme döndükten sonraki gece teslim edilmişti ve Ryker henüz onlarla uğraşmaya cesaret edememişti.

Ve şimdi.

En azından kıyafetleri olacaktı.

Şu anda başka bir şey düşünecek zihinsel enerjisi yoktu.

"Teşekkürler, dostum."

Nikhail tek koluyla Ryker'ın sırtına sarıldı. "İyi şanslar."

Okyanuslar şansla dolu olsa bile, Ryker'ı bu durumdan kurtarmaya yetmeyecekti.

Ama bu Nikhail'in değil onun sorunuydu, o yüzden başını salladı. "Sana mesaj atarım."

Bununla birlikte Nikhail ayrıldı. Kapı henüz kapanmış, kilit yerine oturmuştu ki yatak odasından bir gıcırta daha geldi.

Ryker gözlerini kapatarak öfkesini dışarı attı, kalbinin etrafına tuğladan bir duvar ördü ve çelik maskesini yüz hatlarının üzerine geri kaydırıldı.

Duygusuz, ifadesiz. Bunu yapabilirdi.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Ryker gözlerini açtı. Duygularını bu işin dışında tutma kararlılığından habersiz olan kalbi, Brynleigh'i gördüğünde güm güm attı.

Hapishane tulumunu çıkarıp atmış, yerine ödünç aldığı, uyluğunun ortasına kadar inen büyük boy siyah bir kazak giymişti. Onu da kıvrımlarını saran ve ayak bileklerinin hemen üzerinde biten bir taytla eşleştirmişti. Altın sarısı saçları bir omzunun üzerinden dökülüyordu ve yüzüne yorgun çizgiler kazınmıştı. Cildini çürükler kaplamıştı ve birkaç açık kesik etinin güzel tuvalini gölgeliyordu.

Boş, obsidyen gözler Ryker'inkilerle buluşmak için yükseldi ve kalbi tekrar güm güm attı. Lanet olsun.

Süveterinin altından çekti ve "Günaydın" diye mırıldandı.

Tanrılar aşkına, Ryker vücudunun onun sesine tepki vermesinden nefret ediyordu.

Son zamanlarda pek çok şeyden nefret ediyordu. Giyecek bir şeyler bulduğu için ona minnettar olmasından, ona tepki göstermesinden, sert ses tonunun düğün gecelerine dair güzel anıları canlandırmasından nefret ediyordu.

öte, uzanıp ona dokunmak, onun gerçek olduğundan ve hayal ürünü olmadığından emin olmak istemesinden nefret .

Nefret, öfkeden bile daha kötüydü.

Ryker'ın parmakları kıpırdadı ama vücudunun saçma dürtülerine boyun eğmek yerine bakışlarını tezgâha çevirdi. Mermeri tüm gücüyle kavrayarak dişlerini sıktı ve yükselmeye çalışan selamı yuttu.

O bir değerdi. Hepsi bu.

Gerekirse bu gerçeği kendisine günde bin kez hatırlatacaktı. Onu öldürmeyi planlayarak onlara ihanet etmişti. ilişkileri paramparça olmuştu ve aralarında kalan tek şey yıkım ve yalanlardı.

Ayak sesleri yerde fısıldıyordu.

Kokusu güçlendikçe Ryker'ın göğsü gerildi. Kafasını kaldırdığında kadın mutfakın hemen dışında duruyordu. Saksı ışıkları çok zayıf vücuduna gümüş bir parıltı yayıyordu.

Onun içinde hissettiği gibi görünüyordu. Kırılmış.

Paramparça. Yıkılmış.

Ellerini önünde kavuşturdu, yere bakarken yüzünde kederli bir ifade vardı.

Ryker'ın aşık olduğu kendine güvenen vampir ortalıkta görünmüyordu ve nedense bu onu en az diğher her şey kadar rahatsız ediyordu.

Kendine gel lan.

Aşık olduğu vampir bir yalandı. O bir katil, bir asi sempatizanı, bir düşmandı.

Ne tür bir salak düşmanına aşık olur ve onunla evlenir?

Ne kadar aptalca davrandığını hatırlayınca Ryker'ın damarlarında sulu bir öfke parıltısı dolaştı.

Maskesi çatladı ve "Ne?" diye tersledi.

Brynleigh irkildi ve bir an için söylediklerinden dolayı kendini kötü hissetti.

Tüm bu durum tam bir karmaşaydı ve her şeyi sorgulamasına neden oluyordu.

Beyninin arkasında küçük bir ses onu dinlemesi ve neden böyle davrandığının nedenlerini dinlemesi gerektiğini ama buna hazır değildi. Sadece bunu atlatması gerekiyordu. Nedenlerini daha sonra düşünebilirdi. Belki de. Bunu hak ettiğinden bile emin değildi.

Brynleigh dudaklarını yaladı, yüzü her geçen saniye daha da solgunlaşıyordu. "Ben... Ben merak ediyordum..."

Sözcükler arasında bocaladı ve ondan nefret etmesi gerektiğini fark edene kadar kalbi burkuldu.

Her yönden birbirlerinin zıttıydılar ve tanrılar adına, kadın onu kandırmıştı. Karısı bir *katildi*.

Ryker dişlerini sıkarak kalbinin etrafındaki duvarları sertleştirdi ve onun devam etmesini bekledi.

"Beslenmem gerek. Eğer ki yapmayacaksan... bana biraz kan bulabilir misin?" Siyah gözler onunkilerle buluştu ve içindeki umutsuzluk seviyesi onu şaşırttı. "Lütfen."

Bu son kelime dudaklarından çıktığında bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı ve bir adım geri çekildi. Sanki onun nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Sanki onun kendisine saldırabileceğini düşünüyordu.

Ryker'ın kalbini çevreleyen tuğlalara rağmen, hayat veren organı ağrıyordu. Tanrılar aşkına, götlük yapıyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim, Brynleigh." İstese bile yapabileceğini sanmıyordu.

Ondan nefret etmek yeterince zordu. Ona kızgın olmak da onu öldürüyordu. Onu incitmek mi?

Bu onu yok eder.

Tezgâhı bırakarak soğutucuya doğru ilerledi. Cüssesinin ve vampirden yayılan korkunun farkında olarak kapağı yavaşça kaldırdı.

Birkaç torba kan çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. "Elbette beslenebilirsin. Ben canavar değilim."

Victor Orpheus'un aksine.

Brynleigh'in gözlerinde rahatlama titreşti ve öne doğru atıldı. "Teşekkür ederim."

Kendisine en yakın çantayı kaparak dişleriyle üstünü yırttı.

Hücrede olduğu gibi, kıpkırmızı sıvıyı saniyeler içinde yuttu.

Boş poşeti tezgâhın üzerine bıraktı ve diğerine geçti. Onu da içti, sanki ölümden birkaç dakika uzaktaymış gibi höpürdeterek içti ve bu hayat veren bir iksirdi.

Öyle olduğunu sanıyordu.

Gözlerinde rahatlama parlıyordu ve içerken ağzından yumuşak iç çekişler dökülüyordu.

Bu Ryker için çok fazlaydı. Orada sessizce onu izlemeye daha fazla dayanamadı.

Aralarındaki ada koca bir dünya olabilirdi.

Arkasını dönerek kahve makinesiyle meşgul oldu. Bir kapsül aldı ve makineye yerleştirdi, sonunda kafein altına yerleştirdiği bardağa akana kadar düğmelerle oynadı.

Kahve demlenmeyi bitirdikten sonra bile Ryker kıpırdamadı. Siyah sıvının üzerinde yükselen buhara baktı ve kelimeleri formüle etmeye çalıştı. Zihni karmakarışık ve ağzını her açtığında hiçbir ses çıkmıyordu.

Bir zamanlar aralarındaki iletişim nefes almak kadar kolaydı.

Her şey ve hiçbir şey hakkında saatlerce konuşabiliyorlardı.

Artık değil.

Öfke dilini bağladı ve söyleyecek bir şey bulamadı. Ellerini fincanın etrafına sardı. Kahve sıcaktı ve biraz fazla gelebilirdi ama hafif acının onu yatıştırmasına izin verdi.

Ne kadar süre orada durup içkisine baktığından emin değildi.

Sonunda, "Bunu yapmayacaktım, biliyorsun," diye fısıldadı. Yine o kelimeler.

Damarlarındaki fırtına güçlkle kontrol altına alınabilen bir fırtınaya dönüştü.

Ryker'in omurgası sertleşti ve burun deliklerinden keskin bir nefes çekti. Fincana fırtınanın ortasında bir cankurtaran salı gibi tutunarak yavaşça arkasını döndü.

Gözlerini onunkilere dikti. Eskisinden biraz daha parlaktılar ve kesikleri iyileşmeye başlamıştı bile. Çürükler daha sessizdi ve o lanet olası aptal tarafı, kızın içeri girdiğinden daha iyi görüldüğünü görünce rahatladı.

"Bunu yapamazdım." Alt dudağını endişelendirdi. "Seni öldürmeyecektim. Sonunda değil. Yapmamaya karar verdim. River bana neler olduğunu anlattı ve ben... yapamayacağımı biliyordum."

Ryker kupayı yavaşça tezgâhın üzerine koydu ve avuçlarını soğuk yüzeye bastırdı.

Sanki onları bu durumdan kurtarmak için ne söyleyeceğini biliyormuş gibi beklentiyle ona baktı. Sanki sözleri onun içinde öfke uyandırmamış gibi. Sanki dünkü itirafı onu sarsmamış gibi.

Sorun şu ki, bunlarla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

İnsanlar genellikle sorunlarını çözmek için ona giderlerdi ama çoğu insanın sorunu katil bir eşle ilgili değildi.

Ryker'in kalbi gümbürdedi ve bir iniltiyi güçlkle bastırdı. Bunun için hiçbir kural yoktu, hiçbir eğitim onu bu duruma hazırlayamazdı.

Allah kahretsın hepsini.

"Ama bunu yapmayı sen planladın." Parmakları mermere doğru kıvrıldı ve ses tonuna öfke sızdı. "Seçime beni öldürebilmek için girdin."

En azından bir askerin bakış açısından bunu anlayabiliyordu. O zamanlar onu tanımıyordu ve kendine göre sebepleri vardı. Ama tanıştıktan ve ona aşık olduktan sonra bile onu öldürmeye niyetliydi.

Niyeti, kalbine saplayabileceği herhangi bir hançer kadar keskindi.

"I-"

"Sadece beni kandırdığını kabul et," diye hırladı. "Evlenme teklif ettikten sonra bile beni öldürmeyi planlıyordun."

Soru değil. İtirafını duymuştu.

Gözleri kapandı ve yüzünde acı parladı. "Evet," diye itiraf etti.

Victor'a her şeyi anlattığını duymak yeterince acı vericiydi ama bu daha kötü hissettirdi. Daha derin. Daha kişisel.

Burun delikleri alevlendi ve başını salladı.

Tüm bu durum çok baktandı.

"Cevabının etrafında dans etmediğin için teşekkür ederim," dedi Ryker, sesi parmaklarının altındaki mermer kadar sertti. "Görünüşe göre bazen doğruyu söyleyebiliyorsun."

Ama önemli olduğunda değil. Onlar söz konusu olduğunda değil.

Bakışları düştü ve boş çantalardan birinin üzerinde bir çizgi çizdi. "Yapmadım... Her şey yalan değildi, Ryker."

Eskiden onun adını duymak ona neşe verirdi, ama şimdi sadece içinde acı ve öfkenin ikiz kordonlarının bükülmesine neden oluyordu.

"Ama yalan söyledin." Kelimeler sert ve soğuk çıkmıştı, tıpkı kırık kalbinin etrafındaki buzı dondurmak istediği gibi.

Ağzını açıp kapatırken gözleri gümüş rengindeydi. İnkâr etmemesi yeterli bir itiraftı.

"Bunu şu anda yapmak istemiyorum." Kahvesini aldı, hareketleri o kadar sarsıntılıydı ki sıvı kenara sıçradı. Lavaboya atmadan önce pisliği bir bezle sildi. "Hâlâ aç mısın?"

"Hayır, ben iyiyim" demeden önce uzun bir an geçti.

"Tamam."

"Kan için teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildin." Koluyla oynadı. "Yapabilirdin... ama yapmadın. Bu yüzden teşekkür ederim."

Ryker onun minnettarlığını istemedi. Onun gardiyanı olmak istemiyordu. Bu saçma plan için işini riske atmak istemiyordu.

Tanrılar adına, bunların hiçbirini istemiyordu.

Sevebileceği bir eş, bir hayat arkadaşı, Seçtiği kadın istiyordu. Birkaç günlüğüne buna sahip olmuştu ve çok da iyiydi.

Şimdi, gitmişti. Yok olmuştu. Buna indirgenmişlerdi. Her neyse.

Ryker homurdanarak Brynleigh'in yanından geçti ve ona dokunmamaya dikkat etti. Şu anda bununla uğraşamazdı.

Oturma odası tam olarak mobilyalarla dolu değildi. Yattığı kanepenin dışında, rahatsız görünümlü iki koltuk ve daha iyi günler görmüş yuvarlak mavi bir halı vardı.

Brynleigh'in yanında oturmanın garipliğiyle uğraşmaktansa kaçınılmaz bir sırt ağrısını tercih eden Ryker, sağdaki koltuğa yerleşti. Ayaklarını yere düz basarak, kız ona yaklaşıırken arka cebinden küçük siyah kutuyu çıkardı.

Diğer koltuğa oturdu, yere bakarken saçları yüzünü kapatıyordu.

İkisinin de üzerine gariplik çöktü ve dakikalar korkunç bir sessizlik içinde geçti.

Ryker'ın kalbinin her atışı çok gürültülü, her nefesi çok rahatsız ediciydi.

Sol elindeki yüzük en ağır yükü. Onu neden hâlâ taktığından emin değildi ama sanki onu yere doğru sürüklüyormuş gibi hissediyordu.

Belki de Nikhail'den kalmasını istemeliydi. Belki de öfkesini dışarı vurmalıydı. Belki de anlamayı hiç yapmamalıydı.

Sonunda sessizlik dayanılmaz hale geldi. Ryker artık ılık olan kahvesini aralarındaki küçük masanın üzerine koydu ve bakışlarını kaldırdı.

"Neden artık Çukur'da olmadığınızı merak ediyor olmalısınız."

Bu onun dikkatini çekti.

Başını kaldırdı ve gözleri keskinleşti. "Sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim?"

"Biliyorsun." Alyansını çevirdi. "Ama özgürlüğünün bir bedeli var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

Özgürlüğün Bedeli

Brynleigh özgürlüğünün bir bedeli olmasına şaşırmamıştı. Bu dünyada hiçbir şey bedava değildi, özellikle de Temsilci olmama talihsizliğine sahip biri için.

Bir gün soludukları havanın bile vergilendirilmesi onu şaşırtmayacaktı. Altın kaplamanın karanlığın, umutsuzluğun ve ölümün çatlaklarını sakladığı bu dünyada hiçbir şey kutsal değildi.

Bunu biliyordu ama yine de "Fiyatı ne kadar?" diye sordu.

Fırtınalar Ryker'ın karanlık bakışlarını dolduruyordu. Birkaç adım ötede oturuyordu ama onları ayıran bir okyanus da olabilirdi.

Bunu ona yapmıştı. Onlara da.

Brynleigh Ryker'a birkaç kalp atışından fazla bakmaya dayanamadı. Hava soğuktu ama aralarında uzanan soğuklukla kıyaslanamazdı.

Bakışlarını indirerek Ryker'ın kahve fincanını inceledi. Buna odaklanmak, diğer her şeyi düşünmekten çok daha iyi bir seçenektir.

Kan açlığını bastırmaya yardımcı olmuştu ve dış yaralarının çoğu iyileşiyordu. Bu iyi bir şeydi. Yine de midesinde hâlâ bir boşluk vardı. Belki de hep öyle kalacaktı, haftalarca açlık çektiğini ve işkence gördüğünü hatırlatan bir şey.

Tok olmak uzak bir hatıraydı ama en azından dişleri artık yanmıyordu ve gölgeleri geri dönüyordu. Damarlarında hafifçe mırıldanıyorlardı, şarkıları her zamanki senfonilerinin sessiz bir versiyonuydu.

İhtiyacı olduğunda kanatlarını çağırabileceğinden emin değildi ama bunun bir önemi yoktu. Ryker buradan ayrılmayacağını açıkça belirtmişti.

Hâlâ bir mahkûmdu; kafesi sadece yükseltilmişti.

Fae kaptanı derin bir nefes aldı ve elindeki kutuyu evrenin sırlarını içeri yormuş gibi bakarak evirip çevirdi.

"Emery Sylvain'i hiç duydun mu?" diye sorarken sesi çakıllı çıkıyordu.

Brynleigh başını eğerek ismi zihninde tekrarladı. Kulağa vampir kökenli gibi geliyordu ama hiçbir şey çağırıştırmıyordu.

Kaşlarını çattı. "Hayır, öyle olduğunu söyleyemem."

Duyduğunda hatırlayacağından emin olduğu kadar benzersizdi.

o.

Ryker'ın parmakları kutunun etrafında sıkılaştı. Brynleigh kutuya baktı. büyülenmiş gibi hareket ediyordu. Parmakları onunkilerden daha büyüktü - bunda şaşılacak bir şey yoktu, adamın her yeri ondan daha büyüktü- ve parmak uçları nasırlarla kaplıydı. Elleri, sıkı bir çalışma hayatının izlerini taşıyan kaba bir zarafete sahipti.

İlk kez birbirlerine dokundukları anı hatırlayınca hüznün kapladı içini.

Belki de onun ellerine bakmak kötü bir fikirdi.

Bakışlarını indirdi ve yutkundu. Aralarındaki rahatsız edici hava acı vericiydi ve göğsü ağrıyordu. Saniyeler geçip gidiyordu. Her biri bir öncekinden daha uzundu ve daha önce onları hiç rahatsız etmeyen korkunç bir gerilimle doluydu.

"Emin misiniz? Emery Sylvain." Ryker sanki ilk seferinde onu tam olarak duymamış gibi heceleri uzattı.

Yukarı baktı. Anında bu hareketinden pişmanlık duydu. Adam ona bakıyordu, bakışları keskindi ve ağzı bir çizgi halinde kısıtılmıştı.

Başını salladı ve omuz silkti. "Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Onu incelerken gözleri kısıldı. İfadesinde nazik bir şey yoktu; ona sanki çözmeye çalıştığı bir bulmacaymış gibi bakıyordu.

Birkaç acı dolu dakikadan sonra iç çekti. "Bana yine yalan mı söylüyorsun?" Yine.

Bunu sormak zorunda kalmasından bile nefret ediyordu. Gözlerinde titreşen acıyı görmemesi için gözlerini sımsıkı yumdu ve yumruklarını sıktı. Tırnakları avuç içlerinde hilaller çiziyordu.

Ryker, sözlerinin son üç hafta boyunca maruz kaldığı gümüş işkence aletlerinden daha keskin olduğunu biliyor muydu?

Brynleigh'in yaptıklarından sonra bu soruyu hak etmişti ama yine de canı yanmıştı. Tüm bunlar canını yaktı.

Yine de ağlamayacaktı. Onu ne kadar derinden incittiğini bilmesine izin vermeyecekti.

Acısı onun kefaretiydi.

"Yalan söylemiyorum," dedi sesi kırılmadan konuşabileceğine güvenebildiğinde. "Ailemin mezarı üzerine yemin ederim ki sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim." Ne anlamı olabilirdi ki? O ve Ryker çoktan paramparça olmuşlardı. "Bu ismi hiç duymadım."

Fırtınalı bakışları onu koltuğuna mıhladı. Artık o demir sandalyeye mahkûm değildi ama yine de onun ilgisinin ağırlığı altında hareket edemiyordu.

Bunun Fae kaptanı olduğunu fark etti.

Bu yüzden rütbeleri bu kadar çabuk yükselmiş ve bu kadar güç kazanmıştı. Bunun tek nedeni annesinin bir Temsilci olarak konumu değildi - gerçi bunun kesinlikle yardımı olmuştur - çünkü yaptığı her şey, her hareketi kontrolün kendisinde olduğunu haykırıyordu.

Bir sonsuzluktan sonra Ryker kutuyu tutuşunu gevşetti ve başını salladı. "Tamam. Sana inanıyorum."

Olmaması gerektiği gibi. Bu konuda yalan söylemiyordu. Nefes aldı, "Teşekkür ederim."

Birbirlerine baktılar, aralarındaki o garip okyanus büyüdüğüce ikisi de konuşmadı.

Rahatsız edici, soğuk birkaç dakika geçtikten sonra Brynleigh, "Peki... kim o?" diye sordu.

Ryker ensesini avuçladı.

Her şeye lanet olsun ama adamın gömleğinin kumaşı altındaki kaslarının nasıl gerildiğini fark etmekten kendini alamadı. Şimdi bile, olan biten her şeyden sonra, onu hâlâ inanılmaz derecede çekici buluyordu.

Bu onun hakkında ne söylüyordu? İşkence gördüğü için hâlâ iyileşiyordu. Böyle şeyler düşünmemeliydi.

"Onu tanımadığına inanamıyorum," diye mırıldandı Ryker. Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibiydi.

"Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye tekrarladı.

Ryker'in kaşları çatıldı ve başını salladı. "O... Emery Sylvain Jelissette de la Point'in Bağlı Ortağı."

Bağlı Ortak.

Kelimeler bir dakika boyunca algılanmadı, ama algılandığında...

Oh, Tanrım.

Brynleigh daha önce kendini daha iyi hissediyor muydu? Artık durum böyle değildi.

Midesi dibe vurdu ve başı döndü.

Az önce yüksek bir binadan aşağı atılmış gibi hissediyordu ve şimdi kendini kurtaracak kanatları olmadan gökyüzünde süzülüyordu.

Bağlı Ortak.

Parmakları kolçakları kavradı ve bir o yana bir bu yana sallandı.

Ağzı kurudu ve görüşünü siyah noktalar doldurdu.

"Affedersiniz?" Kelimelerin tadı kül gibiydi.

Ryker'ı yanlış duymuş olmalı. Fae yalan söyleyemezdi ama bu... bu... bu mümkün değildi. Tanrı aşkına, lanet olası bir bağ kolayca saklanamazdı.

"Jelisette'in Bağlı bir Ortağı yok." Başı döndü ve kelimeleri gittikçe daha hızlı çıkmaya başladı. "Bu... Hayır. Yaratıcım birine bağlı olsaydı bunu bilirdim."

Boğazında safra birikti ve bir elini ağzına götürdü. Ryker bir fae'ydi ve yalan söyleyemezdi ama bu...

Bağlayıcı mı?

Brynleigh onların ne olduğunu biliyordu elbette. Herkes biliyordu.

Bağlama Törenleri, Bağlama gibi, nadiren yapıldı. Bağlamalar tanrıların kendileri tarafından kutsanmış ebedi taahhütlerdi. Asla bozulamazlardı. Vampirler hemcins vampirlere bağlanabildiği gibi insanlara, elflere ve şekil değiştirenlere de bağlanabilirdi.

Bağlama, yaşam sürelerini birbirine bağlayan bir kan seremonisiydi. Ölümlüler için, hayatlarını Bağlı Ortaklarınıninkiyile eşleştirecek şekilde uzatırdı. Vampirler içinse, bir daha asla eşleri olmayan bir Kaynağa ihtiyaç anlamına geliyordu.

Bağlı Ortaklar nadiren birbirlerinden ayrılırlar. Neden ayrılırsınlar ki? Birbirlerine hayat veriyorlardı. Ay tanrıçası Isvana tarafından kutsanmışlardı.

Ve eğer Jelissete'in Bağlı bir Ortağı varsa, bu Brynleigh'in önemli bir şeyi gözden kaçırdığı anlamına geliyordu. Bu, Yaratıcısının ilk günden beri yalan söylediği anlamına geliyordu.

Brynleigh'nin kalbi hızla çarptı ve içinden inançsızlık geçti. Yaratıcısı ile yaşadığı her etkileşimi düşünürken kısa nefesler aldı. Bunun doğru olduğunu varsayarsak, işaretler olmalıydı. İşaretler.

Brynleigh nasıl olur da başka bir varlığa bağlı olduğunu fark etmeden altı yıl boyunca biriyle bu kadar yakın çalışabilirdi?

Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

Başı dönüyordu. Ciğerleri sıkıştı. Sanki biri göğsüne bin kiloluk bir ağırlık bırakmış gibiydi.

Ve Ryker orada oturmuş, onun her hareketini inceliyordu.

"Ben... Ben anlamıyorum." Belki hapsedilmeden önce bu haberi daha iyi karşılayabilirdi ama şimdi... "Jelisette bunu benden saklamazdı."

Değil mi? Aralarında belli bir düzeyde güven olmalıydı. Ne de olsa Jelissete, Brynleigh'i yaratmıştı. Bazı vampirler yavrularını çocukları gibi görür ve her şeylerini paylaşırlardı.

Brynleigh'in Yaratıcısı ile hiç böyle bir ilişkisi olmamış olsa da, bu...

İmkansız.

Değil mi?

Dışarıdan bakıldığında küçük bir ihmal gibi görünüyordu ama Brynleigh bunu düşündükçe daha da kötü oluyordu. Yıllarını Yaratıcısıyla birlikte geçirmişti ve Jelissete böyle bir şeyden hiç bahsetmemişti. Bağlı bir Ortağı olduğunu ima bile etmemişti. Brynleigh onu hiç kimseyle görmemişti; Isvana'nın hatırı için, Jelissete'in sözde İşaretini bile görmemişti.

Ryker kaşlarını kaldırdı.

"Gerçekten mi?" Ses tonu bu konudaki görüşünü açıkça ortaya koyuyordu. "Yapmaz mıydı?"

"Hayır." Brynleigh kararlılıkla başını salladı. "Ben... O benim Yaratıcım."

Jelissete'in onu sulu bir mezardan kurtardığı zamanki duyguyu hâlâ hatırlayabiliyordu, efendisinin önce kanını nasıl emdiğini ve sonra ona ölümsüzlük armağanını nasıl verdiğini hâlâ hatırlıyordu.

Brynleigh kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi fısıldadı: "Aramızdaki bağın bir kutsallığı var."

Eğer bu doğruysa, Yapıldığından beri başına gelen hiçbir şeye güvenemeyeceği anlamına geliyordu.

Ryker arkasına yaslandı, Brynleigh'in iç kargaşası karşısında rahat duruşu neredeyse gülünçtü.

"Yaratıcın bunu senden sakladı."

Sesi çok sakindi. Çok kesindi. Ona gökyüzünün mavi olduğunu da söyleyebilirdi.

Sanki Ryker için sıradan bir iş günüydü ve Brynleigh'in dünyaya bakışını sonsuza dek değiştirecek, hayatını değiştirecek haberler vermiyordu.

Başının dönmesinin bir kısmı azaldı ve yerini öfkeye bıraktı. Bunu neden yapıyordu? Bu bir numara mıydı?

"Nereden biliyorsun?" Gözlerini kısmıştı. "Elinde ne kanıt var?"

Bunun gerçek olduğunu kabul etmeyi reddetti. Bir şekilde yalan söylüyor olmalıydı. Kaşlarını kaldırdı. "Kanıt mı istiyorsun?"

Bu bir istek değildi. Brynleigh pek çok şey istiyordu -bunun sona ermesini, eski hallerine dönmelerini, kalbinin ağrımalarının durmasını- ama bu farklıydı. Buna ihtiyacı vardı.

"Evet."

"Pekâlâ." Telefonunu çıkardı, ekrana birkaç kez dokundu ve sehpanın üzerine doğru kaydırıldı. Kız ona dokunamadan parmaklarını geri çekti.

Brynleigh bu hareketin ne kadar acı verdiğini belli etmemeye çalışarak telefonu kendisine doğru çekti.

Eski, grenli bir resim ekranı doldurdu. Parmaklarını ortasına koydu ve birbirinden ayırarak yakınlaştırdı. Sağ alt köşedeki tarih damgası birkaç yüzyıl öncesine aitti.

Zamanın içinde donmuş iki insana doğru ilerledi. Zihni durdu, gördüklerini kabul etmek istemedi.

Bu... imkansızdı.

Ama yine de ona bakıyordu. Ayaklarının altındaki halı kadar gerçektir.

"Bana ne gördüğünü söyle," diye rica etti Ryker, sesi her zamankinden daha yumuşaktı

bütün gün oldu.

Sanki bunun onun dünyasını alt üst ettiğini biliyordu. Ama nasıl bilebilirdi? Ve neden umursuyordu ki?

Sorularını daha sonra, dünyasının yıkılmadığı bir zamanda soracaktı. Yutkundu. "Ben... bu bir resim."

"Neyin?" diye sordu.

Bakışları tekrar telefona kaydı.

"Yani... ilk bakışta birbirlerine bir çiftin fotoğrafı gibi görünüyor." Çiftin etrafını bir mutluluk havası sarmıştı. Fotoğrafın içinden bile

bulaşıcı gibi görünüyordu. "Sanki kendi küçük baloncuklarında yaşıyorlar."

Başını salladı, yüz ifadesi yumuşaktı. Bu neredeyse önceki sertlikten daha kötüydü.

"Peki daha yakından baktığında? Ne görüyorsun?"

Brynleigh onu gerçekte yüzleşmeye zorlamasından nefret ediyordu. Resme dokunarak kaşlarını çatı.

"Bu Jelissete." Yaratıcısı şu anki haliyle neredeyse aynı görünüyordu. "Sadece... gülümsüyor. Onu hiç böyle görmemiştim."

Sadece bu da değil, Brynleigh Jelissete'i daha önce hiç uzun kollu ya da eldivensiz görmemişti. Bu resimde parlak bir güneş elbisesi giymişti ve kolları çıplaktı. Kestane rengi saçları yüksek bir at kuyruğu şeklindeydi ve adımlarında bir sıçrama var gibiydi.

Brynleigh bu açıdan emin olamıyordu ama çift el ele tutuşuyor gibi görünüyordu.

"Peki ya adam?" Ryker'ın sesi düşüncelerini böldü. "Onu tanıdın mı?"

"Hayır, onu daha önce hiç görmedim." Böyle bir adamı hatırlıyor olmalıydı.

O unutulmazdı. Ayın tüm yaratıkları gibi o da güzeldi ama onda farklı bir şey vardı. Yüzü, hiç kimsenin onu hatırlamadan yolundan geçmemesini sağlıyordu.

Brynleigh'nin midesine bir rahatsızlık sızısı saplandı. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Ryker ona dokunmadan uzandı ve sağa kaydırdı. Başka bir resim ekranı doldurdu, zaman damgası bunun ilkinden birkaç dakika önce çekildiğini gösteriyordu.

Bu görüntüde her iki kol da görülebiliyordu.

Brynleigh'in zihni tüm düşüncelerden arınmıştı. Kelimeler bulmak imkânsızdı.

Gözlerini kırpmadan, sanki yeterince uzun süre bakarsa mucizevi bir şekilde değişecekmiş gibi resme baktı.

Gece yarısı mürekkebi vampirlerin bileklerini sarmıştı. Bir Bağın belirgin işareti tenlerinde göze çarpıyor ve gören herkese bu vampirlerin birbirlerine ait olduğunu ilan ediyordu.

Brynleigh nefes alamıyordu. Bu, Jelissete'in ona yalan söylediğinin kanıtıydı.

Ağzı kurudu ve elleri titredi. Bakışlarını Ryker'ınkilere kaldırdı. "Doğruyu söylüyordun."

Yavaşça başını salladı. "Yalan söyleyemem."

Bunu biliyordu, ama...

"Nasıl?" Kelimeler ağır dilinin ucundan zorlukla geçebildi.

O kadar çok sorusu vardı ki hangisini sorduğuna bile emin değildi.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Nasıl olur da bilmez? Nasıl oluyor da bunu şimdi öğreniyordu? Jelisette kaç kez yalan söylemişti? Brynleigh nasıl bu kadar aptal olabilirdi?

Ryker'ın gözlerinde acıma duygusu titreşti.

Bu diğer her şeyden daha kötüydü. İncitici yorumlardan daha kötüydü.

Bariz nefretinden ve öfkesinden daha kötüydü. Onun acımasını istemiyordu.

Onun sevgisini istiyordu.

Boğazını temizledi ve telefonu tekrar kendisine doğru kaydırды. "Bu fotoğraflar Güney Bölgesi'ndeki bir güvenlik kamerasından geldi. Aynı tarihlerde işlenen bir cinayetle ilgili soruşturmanın parçası olarak çekilmişler."

Brynleigh gözlerini boş masaya dikmiş, olanları anlamaya çalışıyordu.

"Bu adamla daha önce hiç karşılaşmadım."

Yaratıcısının Bağlı Eşi ile nasıl tanışmamış olabilirdi? Akıl almaz görünüyordu.

"Hayır, yapmazdın." Ryker'ın sesi sertleşti. "Emery Sylvain öldü."

BÖLÜM 5

Yarım Bir Ruhla Yaşamak

B Ryker'in son sözleri zihninde rynleigh dondu, kalbi gümbür gümbür başladı.

Öldü, öldü, öldü.

Uzun bir süre boyunca, düşünmek bir yana, nefes bile alamadı. Öldü mü? Nasıl ölmüş olabilir?

Ağzı tekrar çalışmaya başladığında, "İmkânsız" diye nefes aldı.

Bu doğru olamaz. Bağlı Ortaklar diğer yarılarında kalkıp ölmediler.

Tüm vampirler öldürülmedikçe ölümsüzdür, ancak Bağlı Ortak ölürse, hayatta kalan ortak yarım bir ruhla yaşar.

Bağlanma sadece fiziksel bir bağlantıdan daha fazlasıydı. Partnerlerin hayatlarını birbirine öylesine bağlıyordu ki, ayrılmaları imkansız hale geliyordu.

Telefonda gezinirken Ryker'in dudaklarını bir kaş çatması çekti.

"Sizi temin ederim, bu mümkün. Bak," dedi hoyratça, sesi Seçme'de olduğundan çok daha sertti.

Öfke ondan buhar gibi yayılıyordu. Bir kez daha, eline dokunmamaya dikkat ederek telefonu ona doğru kaydırdı.

Ekranı gördüğü anda sanki biri onu saf buzdan bir göle gibi hissetti.

Titredi, tüyleri diken diken oldu ve midesi bulandı. Gözlerini ayırıp başka bir yere bakmak istedi ama vücudunun işlevini yerine getirmesini sağlayamadı.

Tükettiği kan midesinde ekşidi, kalbi çarptı ve gölgeleri çığlık attı. Damarlarında zonkladıkça çığlıkları unutulmaz, yüksek ve sonsuzdu.

Daha önce birçok kez ölüm görmüştü ama bu...

Oh, Tanrım. Bu sadece korkunç değildi. Dehşet vericiydi. Ekranı izlerken elleri titriyordu.

Bir önceki fotoğraftaki yakışıklı adam ortalıkta görünmüyordu. Onun yerinde kül rengi bir ceset vardı. Emery Sylvain, ya da ondan geriye kalanlar, yarı saydam bir buz tabakasının üzerinde sırt üstü yatıyordu.

Göğsünden kanlı bir tahta kazık çıkmıştı. Gri, çökük derisinde örümcek ağı gibi siyah izler vardı. Eti kurumuş bir meyve parçası gibi iskeletine yapışmıştı. Siyah gözleri kocaman açılmıştı ve yüzü bitmek bilmeyen bir çığlıkla buruşmuştu. Sağ kolu gökyüzüne doğru uzanmış ve ölümle donmuştu; bağlama izi gri etine yapışmıştı.

Bu öyle bir ölümdü ki, vampirler için bile geri dönüşü yoktu.

Brynleigh'in boğazında asidik safra yükseldi ve öğürdü.

Oh, Tanrım.

Elini ağzına götürerek telefonu düşürdü ve tökezleyerek ayağa kalktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı elinin arasından. "Ben... Ben yapamam."

Sendeleyerek banyoya gitti ve tuvaletin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Kusarken ellerinin arasındaki porselen soğuktu. Daha önce tükettiği tüm kan ortaya çıktı ama durmadı. İçinde hiçbir şey kalmayana kadar devam etti.

Gözlerini her kapadığında, bu görüntü zihninde canlanıyordu. Emery'nin ölürken çektiği acıyı hayal ettikçe midesine kramplar giriyor ve kalbi ağrıyordu.

Aklında bunun gerçek olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Böyle bir görüntünün sahtesi olamazdı.

Sonunda midesi boşaldığında ve elinde hiçbir şey kalmadığında ayağa kalktı. Ağzını suyla çalkaladıktan sonra titreyen ellerini yıkadı.

Açık kapı aralığında bir gölge durmuş, onu izliyordu.

"Emery Sylvain kazığa oturtuldu," dedi Ryker sakince, sanki bir adamın son ölümünü değil de hava durumunu tartışıyorlarmış gibi.

Gözlerini lavaboya dikti. Bir sonraki sorusunun cevabını bildiğini düşünse de teyide ihtiyacı vardı.

"Onu bir temsilci öldürdü, değil mi?"

Ryker'dan bir onay homurtusu gelene kadar uzun, korkunç saniyeler geçti.

Siktir, siktir, siktir.

Brynleigh'nin başı bu yeni bilgiyle döndü. Jelissete'in bu kadar nefretle dolu olmasına şaşmamalıydı. Temsilci kanı için dışarıda olmasına şaşmamalı.

Her şey hastalıklı, çarpık bir anlam ifade etmeye başlamıştı.

Kendi başına dik durabileceğinden emin olmadığı için tezgâha tutunarak yavaşça arkasını döndü.

"Gerçekten Bağlı mıydılar?" Her kelimesi dehşetle doluydu. "O adam ve Jelissete mi?"

Dudakları sert bir çizgi halindeydi.

"Evet." Ve şimdi, Emery ölmüştü.

Daha önce hiç kazıklı bir vampir görmemişti ve bunun bu kadar... bu kadar... korkunç olduğunu bilmiyordu. O adamın ölümüyle ilgili yıllarca kâbuslar görecekti.

Eğer o kadar uzun yaşarsa.

Brynleigh'nin Yaratıcısıyla yaşadığı her bir deneyim gözlerinin önünden geçti. Birdenbire Jelissete'in öfkesi, soğukluğu ve hiçbir şeyi umursamaması anlam kazandı.

"Bu ne zaman oldu?" Brynleigh fısıldadı.

"Yüz seksen üçüncü seçimden hemen önce."

Kafasında hızlıca hesap yaptı. Seçimleri İki Yüzüncü yıl olmuştu. Yani yüz yetmiş yıl önce Jelissete'in Bağlı Ortağı ölmüştü.

Jelissete yarım bir ruhla yaşarken neredeyse iki yüzyıl geçmişti. Brynleigh, Yaratıcısının her gün çektiği dayanılmaz acıyı hayal ederken kalbi sızladı.

Ölçülemeyen keder. Keder. Yarım bir insan olmanın ıstırabı.

Bacakları titredi ve baş dönmesi onu sardı. Vampirlerin başının dönebileceğini bile bilmiyordu ama bugün kötü sürprizlerle dolu bir gündü.

"Oturmam lazım... Oturmam lazım."

Ryker başını salladı, kenara çekilirken ağzı bir çizgi halinde sıkıştı.

Lavaboyu bırakan Brynleigh tökezleyerek oturma odasına gitti ve sandalyesine geri çöktü. Başı ellerinin arasına düştü ve ciğerlerini hava almaya zorladı.

Her nefes acıtıyordu.

Jelisette her gün, her dakika böyle mi hissediyordu? Keder, üzüntü ve acı içinde boğuluyor muydu?

Sonunda Ryker onun karşısındaki koltuğunu geri aldı. Bakışlarını üzerinde hissetti ve kahverengi, kayıtsız gözlerle karşılaşmak için başını kaldırdı.

Tanrılar.

Yüzünün sert kenarlarını kaplayan öfke, kızın böğrüne saplanan bir bıçak gibiydi. Bu şu an için çok fazlaydı. Çok erken.

Bakışları yere düştü. Ödünç aldığı kazağının üzerindeki bir parça tüyü karıştırdı ve başını salladı.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye mırıldandı. "Neden beni o hapishanede bırakmadınız?"

Amacı ona zarar vermek miydi? Bu yüzden mi onu henüz öldürmemişti?

Onun canını hızla almak yerine, kazık gibi batan binlerce boş bakışla, gümüş bıçaklar kadar güzel ve ölümcül soğuk bakışlarla ve kansız geçen milyonlarca ömür kadar sert bir yalnızlıkla öldürecekti.

Bu daha acı verici bir yol olurdu.

Brynleigh ondan önce gerçek bir ortaklığın nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. Başka birinin sizi tamamlamasının mümkün olduğunu bilmiyordu.

Belki de tüm bu olanların ardından gelen en kötü şey, birinin onu sevmesinin değerini öğrenmiş olmasıydı.

Uzun bir süre boyunca aralarındaki tek şey sessizlik olmuştu. Ryker'ın sorusunu duyduğundan bile emin değildi.

"Ben... Seni orada bırakamazdım," diye itiraf etti.

Yapamadım.

Ne kadar tuhaf bir kelime. Yeteneksizliği ifade ediyordu ama bu hiç mantıklı gelmiyordu. Jelissete'in Brynleigh'e yalan söylemekte, bir bağlayıcı saklamakta ve onu hapishanede terk etmekte hiçbir sorunu yoktu, o halde Ryker için aynısını yapmak neden bu kadar zordu?

Adamın ne dediğini anlamaya çalışırken kafası karıştı. "Neden olmasın?"

Keskin bir nefes aldı.

"Ben sadece... yapamadım." İşte yine o kelime. "Seni... sorgudan çıkarmak için-"

"İşkence," diye sessizce araya girerek bileklerini ovuşturdu. Süveter yakut izlerini gizliyordu ama izler hâlâ oradaydı. Şu anda bile bileklerinde o kelepçelerin hayaletlerini hissediyordu.

"Ne?"

Başını eğerken sesi yumuşaktı. "Bana *işkence* ediyorlardı, Ryker."

Hapishanede geçirdiği günlere dair anılar zihninde canlandı. Çılgınlık, acı ve ıstırap, hepsi kederle karışmıştı çünkü kocasını Zanri'nin öldürdüğünü düşünüyordu. Acı içinde kendini kaybetmişti ve onu öldürttüğü için bunun kefareti olduğunu düşünüyordu.

Ama...

Hâlâ hayattaydı. Bunca zamandır hayattaydı.

"Bana hiç bitmeyen bir acı çektiriyorlardı. En azından bunun ne *olduğunu* söyleme nezaketini gösterebilirsin." Yanağından bir damla gözyaşı süzülürken durakladı ve sonra fısıldadı: "İşkence."

Brynleigh kendisine yapılanların, olmasına *izin verdiği* şeylerin ayrıntılarına girmeye hazır değildi ama bunu yapabilirdi. Bu basit kelime onun acısını ve ıstırabını kabul ediyordu ve bunu söylemesine ihtiyacı vardı.

Hızlıca başını sallamadan önce bakışlarından yine fırtınalar geçti. "Anlaşıldı."

Çok resmi. Çok kopuk. Kalbi bir kez daha acıdı. Belki de bu artık onun değişmez hali olacaktı.

Ryker devam etti, sesi tekdüze ve gözleri sertti, "Seni *işkenceden* kurtarmak için Myrrah Challard ile bir anlaşma yapmak zorunda kaldım."

Bir anlaşma.

Gölgeleri sızlıyor ve midesinde bir çukur oluşuyordu. Gelecek olan her neyse kötü olacaktı.

Büyük bir kısmı bu konuşmayı kapatmak istiyordu ama bunun onu Ryker'la nerede bırakacağından emin değildi. Bunun yerine parmaklarını birbirine geçirdi.

Brynleigh *bu* yeni gelişme için Victor ve onun neşeli işkenceci grubuna teşekkür etmesi gerektiğini düşünüyordu. Eskiden hiç gergin olmazdı ama birkaç hafta boyunca canlı bir iğne yastığı olarak kullanılmak bir kadını değiştiriyordu.

Dudağını çiğnedi. "Ne tür bir anlaşma?"

Ryker'in gözleri karardı ve büyüünün tınısı havayı doldurdu. Her zaman elinin altında bu kadar çok güç var mıydı? Daha önce bu kadar fark etmemişti.

"Düğünümüzden beri..." -kelimede boğulur gibi oldu ve burun delikleri alevlendi- "ordu Jelissete de la Point hakkında derinlemesine bir soruşturma yürütüyor."

Yutkundu. "Soruşturma mı?"

Kulağa hoş gelmiyordu. Ama yine de bugünlerde hiçbir şey kulağa hoş gelmiyordu.

Ryker doğrudan ona baktı, gözleri onunkileri delip geçti. "Senin kedi... arkadaşın birkaç günlük teşvikten sonra çok konuşkan oldu."

"Arkadaşım... Zanri?" Yüzündeki tüm kan çekildi ve kolçakları kavradı. "Yaşıyor mu?"

Ryker'in onu öldürdüğünü düşündü.

Kaptanın çenesi ve "Zar zor" diye homurdandı. Bu tek kelime çok şey anlatıyordu.

Brynleigh bu son gelişmeyi değerlendirirken kalbi hızla çarpıyordu. Bir yandan, Zanri'nin canı cehenneme. Ona ihanet etmiş ve Ryker'ı öldürmeye gelmişti. Bu karmaşanın içinde olmasının sebebi oydu. Öte yandan, cehennemi yaşamıştı ve Zanri'nin muhtemelen daha kötüsünü yaşadığını düşünmek...

Midesi boş olduğu için şükrederek inledi ve şakaklarını ovuşturdu.

Şu anda bunu kaldıramazdı. Her şeyin üstüne de bunu.

"Anlıyorum." Sesi monotondur.

Ryker'in parmakları ona uzanmak ister gibi kıpırdandı ama bundan vazgeçti. "Jelissete'in Emery Sylvain ile olan bağı o sırada ortaya çıkardık."

"Ölü vampir."

"Evet." Çenesi tüylendi ve bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Keşfettiğimiz tek şey bu değil. Jelissete'in Kara Gece ile bağlantılı olduğunu da öğrendik."

Çok fazla.

Bunların hepsi çok fazlaydı.

Ryker'a bakarken Brynleigh'nin başı çatırdıyordu. Üç işkencecisi ona Kara Gece'yi sormuştu ama o bunun ne olduğunu bilmiyordu. Bu değişmemişti.

"Kara Gece'yi hiç duymadım," diye fısıldadı. Ryker başını sallamadan önce uzun bir süre onu değerlendirdi.

"Sana inanıyorum. Ama bu, siz ne olduğunu bilmeseniz bile Jelissete'in kesinlikle bildiği gerçeğini ortadan kaldırmaz. Kara Gece bir isyancı örgütü ve Jelissete de onların üyelerinden biri."

Bu sözleri, çimlerin yeşil olduğunu ilan eden biri kadar kesin bir şekilde söyledi.

Brynleigh Cumhuriyet içinde isyancıların var olduğunu biliyordu. Ama bu. Bu bir şakaydı. Şaka olmalıydı, değil mi? Yaratıcısı nasıl bunun bir parçası olabilirdi? Eğer Kara Gece Ryker'ın söylediği kişilerse ve Jelissete onlarla çalışıyorsa...

Fae kaptanına baktı, onun gülmesini ve bunun bir şaka olduğunu söylemesini bekledi ama gülmedi.

Kalbi küt küt atıyordu ve bunu aklına bir türlü sığdıramıyordu. Önce Bağlama. Şimdi de bir asi mi?

Jelissete nasıl olur da Denge Cumhuriyeti'nin mevcut yapısını yıkmaya kararlı insanlardan biri olabilirdi? İsyancıların bombası patladığında Maskeli Balo'daydı. Brynleigh'in hayatını kurtaran oydu.

Mantıklı gelmedi.

Mantıklı olamazdı.

Ancak Brynleigh'in zihninin derinliklerinde bir his bunun az da olsa mantıklı olabileceği konusunda ısrar ediyordu. Jelissete bağını saklamıştı. Bunu da saklamış olması neden imkânsızdı?

Belki de Jelissete'in söylediği ya da yaptığı her lanet şey Yalan.

Belki de Brynleigh sadece Isvana'nın lanetlediği saf bir aptaldı. ona söylenen her şeyi.

Yumruklarını sıktı. Jelissete ve Zanri onunla mı etmişlerdi? Onunla oyun mu oynuyorlardı, saflığını eğlenceli mi buluyorlardı?

Brynleigh onlara güvenmişti. Onu kolladıklarını düşünmüştü. Belki de asıl oyun, onları fark etmeden önce kaç yalana inanacağını görmektir.

Dakikalar geçti ve Brynleigh bugün öğrendiği her şeyi düşündü. Asiler, Bağlama, aldatma.

Hangi açıdan bakarsa baksın, hep aynı sonuca varıyordu: oyuna getirilmişti. Eğer Jelissete bir asiyse, o zaman her şey -her şey- bir yalandı.

Oyun, kurallar ve Brynleigh'in Seçim'e katılımı, ondan çok daha büyük bir şeyin parçasıydı.

Bu da her şeyin canı
cehenneme demektir.

Yumruklarını kıvıran Brynleigh derin bir nefes aldı. İş bitmişti.

Bu ya hayatının en büyük hatası olacaktı ya da onu özgürlüğüne .

Ryker'a bakarak, "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

İki Seçenek

Ryker bitkin düşmüştü. Seçimin yorucu geçtiğini düşünmüştü ama evlilik yarışmasının geçen günle hiçbir ilgisi yoktu.

Brynleigh'e Emery Sylvain'in ölümünü anlatmaktan hiç zevk almadığı gibi, onun tepkisini izlemekten de hiç hoşlanmamıştı. Onun hasta olduğunu görmek midelerini en kötü şekilde bulandırmıştı.

"Bu hiç kolay olmayacak," diye uyardı, onun bakışlarıyla buluşarak.

Ne zaman ona baksa, onu Emery'nin yerinde hayal ediyordu. Buzun üzerindeki kırık bedeniydi. Gri. Kazıklanmış. Cansız.

Bu onda dünyayı yakma isteği uyandırdı. "Hiçbir şey asla öyle değildir," dedi.

Ryker daha önce sehpanın üzerine koyduğu küçük siyah kutuyu eline aldı ve kendini sakin ve kontrollü olmaya zorladı. Brynleigh'nin onu öldürmek istemiş olduğu gerçeğini düşünemiyordu çünkü aklı başında olmalıydı.

Kuzey Bölgesi Cadı Temsilcisi Myrrah Challard'la yaptığı anlaşmayı kabul etmesi için ona ihtiyacı vardı. Myrrah'nın bilgi edinme arzusunun ve Kara Gece'yle ilgili gerçek ipuçlarının Brynleigh'i hapishaneden çıkaracak kadar güçlü olacağı üzerine kumar oynamıştı.

Ne de olsa isyancılar iki yüzyıl önce Myrrah'nın meclisini neredeyse yok etmişlerdi. O zamanlar bir cadı yavrusuydu, olgun bile değildi ama meclisinin çoğu öldükten sonra iktidara yükselmişti.

Ryker doğduğunda o bir Temsilciydi. Beş yıl önce, Ryker'ın da içinde bulunduğu yedi cadı topluluğunun Baş Cadısı olarak atanmıştı.

Denge Cumhuriyeti onların evi.

Myrrah isyancıların izini sürmek için hatırı sayılır bir zaman ve kaynak harcamıştı ama onlar kaypaktı ve ondan kaçmaya devam ediyorlardı.

Ryker derin bir nefes aldı.

"Kara Gece, Denge Cumhuriyeti'nde yüzyıllardır terör estiren bir asi örgütüdür." Sanki bir muhbirle konuşuyormuş gibi sakince konuştu. "Yakın zamana kadar eylemleri kamuoyunun gözünden uzak kaldı."

Brynleigh boynunu ovuşturdu ve o da boğazındaki sütuna baktı. Maskeli Balo sırasında gümüş şarapnel Brynleigh'in boynunu parçaladığında yaşadığı dehşeti hâlâ hatırlayabiliyordu.

Ryker'ın gözlerinin önünden onun kan kaybından öldüğüne dair bir görüntü geçti ama onu kovdu. Şu anda böyle düşüncelere yer yoktu. Duygulara yer yoktu.

Taş gibiydi. Soğuktu. Cansız.

Güçlüydü. "Ama artık değil." dedi.

"Hayır, görünüşe göre gizli gündemlerini terk etmişler ve açık alanda çalışmaya karar vermişler."

İki Yüzüncü Seçim'e yapılan saldırıdan sonra herkes Cumhuriyet içinde isyancılar olduğunu biliyordu. Artık varlıklarını gizlemek mümkün değildi.

"Bunun benimle ne ilgisi var?" diye sordu.

Doğrudan konuya. Bu onun her zaman hoşuna giden bir şeydi. Şimdi ise her şeyin nasıl değiştiğinin bir başka hatırlatıcısıydı.

Boğazını temizledi. "Daha önce de söylediğim gibi, Emery Sylvain'in Kara Gece ile bağlantıları vardı. Bağlı Ortağı'nın da öyle."

Brynleigh yüzünü buruşturdu ama aldırmadı. Bu işi bitirmek zorundaydı. Bu lanet olası bir görevden başka bir şey değildi.

Ne de olsa adil olan buydu. İlişkilerine ilk başta bir iş gibi davranan oydu - sonunda hayatını kaybettiği bir iş- bu yüzden bu hareket tarzı uygun görünüyordu.

"Eğer Jelisette Kara Gece'nin bir üyesiye-"

"Öyle," diye homurdandı Ryker. "İstihbarat net. Elimizde bunu doğrulayan çok sayıda kanıt var."

İsyancılar hakkında pek bir şey ama Emery Sylvain ile bağlantısını keşfettiklerinde, diğer noktaları birleştirmek yeterince kolay olmuştu.

Brynleigh başını eğdi ve gözlerini kıstı. "O zaman neden Jelisette'i tutuklamıyorsunuz?"

"O kadar basit değil." Dişlerini sıktı ve sesini sertleştirerek devam etti: "Cumhuriyet'te kanunlar var ama senin bunun farkında olduğundan emin değilim."

Konuştğu anda hava yoğunlaştı.

Yumruklarını sıktı ve "Kanunların var olduğunu biliyorum" diye tersledi.

"Öyle mi?" Bastırmaya çalıştığı öfkenin bir kısmı kabarırken göğsü kabardı. "Çünkü o kadar emin değilim."

Ona ters ters bakarak bileklerini ovuşturdu. "Ben aptal değilim."

"Hayır, sadece bir katil." Son kelime hırıltılı bir şekilde ağzından çıkmıştı. Kadın geri çekildi.

"Güzel. Evet! Ben lanet olası bir katilim." Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Duymak istediğin bu mu?"

"Hayır!" Tabii ki istediği bu değildi. "Seçtiğim eşi istiyorum."

Ama görünüşe göre bu olmayacaktı ve şimdi kendi yaptığı bu anlaşmada sıkışıp kalmıştı.

Ryker öfkesini tekrar kontrol altına almaya çalışırken, duvarlar üzerlerine katlanıyormuş gibi görünen birkaç dakika kısık bir sessizlik içinde geçti. Bu her zamankinden daha zordu.

"Dinleyin, Jelisette yasaları çiğnerken yakalanmadığı için hapiste değil," dedi. "Onu saldırılarla doğrudan ilişkilendiren hiçbir şey yok ve onu sebepsiz yere parmaklıklar ardına atamayız."

Eğer yapabilselerdi, işler çok daha kolay olurdu.

Ryker yumruklarını bir açıp bir kapattı. Midesi guruldadı ama görmezden geldi. Açlık çekmenin sırası değildi.

"Bu konuda günlerce tartışabiliriz, ama bu lanet olası gerçekleri değiştirmez."

Uzun anlar geçti.

Brynleigh'in gözleri bir kez daha açıldığında, gözlerinde eskiden var olan yaşamın bir kısmı yoktu.

Bunu yapmıştı. Belki bilerek değil ama onu almalarına izin vermişti. Onun için savaşmamış, onu aramamıştı.

Bu durum onun suçuydu... ama aynı zamanda onun da suçuydu.

Obsidian Kumları'nda durumları o kadar karmaşıktı ki.

"Benden ne istiyorsun?"

Sesi olmuş gibiydi, sanki bunun tek bir yolu olduğunu biliyordu
Git

. Haklıydı. Ya o bu şartları kabul edecekti ya da Ryker
onu hapishaneye geri gönder.

Çukur değil - bir daha asla lanet olası Çukur değil, hâlâ ciğerlerine nefes
çekerken ve kalbi hâlâ atarken değil, özellikle de şimdi onun isyancılarla ilgisi
olmadığını fark etmişken - ama etkisi ancak bir yere kadar gidebilirdi.

Yine de onun herhangi bir hücrede çürümesini aklına bile getiremiyordu.
Olan onca şeyden sonra bile onu acı içinde görmek istemiyordu.

Gördün mü? Lanet olası karmaşık.

Belki bir gün, Ryker'ın annesi Temsilcilik görevini ona devrettikten sonra,
daha fazla güce sahip olacaktı ama şu anda, bunu başarmak için sahip olduğu
her etkiyi kullanmıştı.

İşini yapmak hiç bu kadar zor olmamıştı.

"Jelisette'e dönmen ve asiler hakkında bilgi toplarken onun için çalışman
gerekıyor," dedi basitçe. "Onun Kara Gece'ye karıştığına dair somut bir kanıt
ihtiyacımız var ve sen bunu elde etmek için mükemmel bir konumdasın."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece ona baktı.

Brynleigh'in bakışları ağırlaşmıştı ve devam etmeden önce yutkundu,
"Kara Gece iletişim kurmak için normal teknolojiyi kullanmıyor. Bu yüzden
onları anlamak bu kadar zor oldu. Ama bir şeyler kullanıyor olmalılar. Şifreli
mektuplar, kitaplar, ağızdan ağıza iletişim, casuslar, *bir şeyler*. En iyi şansımız
sensin."

Tek şansları, gerçekten.

Büyükbabasının saati, onun cevabını beklerken kalbinin atışını
yankılayarak ilerliyordu.

Her saniye bir öncekinden daha uzun geliyordu. İçten içe anlaşmayı kabul
etmesi için ona yalvarıyor olmasına rağmen, vurdumduymaz bir görünüm
sergilemek için kendini zorladı.

Onu geri alamazdı.

Ve sonra, muhtemelen sadece birkaç dakika olan bir ömür geçtikten sonra,
Brynleigh *güldü*.

İlk başta sadece bir kıkırdamaydı, sanki vücudu bu özel sesi nasıl
çıkarcacağını unutmuş gibi hırıltılı bir ses, ama devam etti. Neşesi evin içinde
yankılanana kadar sesi daha da yükseldi. İkiye büküldü, hırıltılı bir şekilde
sandalyenin kenarlarını kavradı.

Seste hiç mizah yoktu. Soğuk ve cansızdı ve kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Kahretsin, belki de zihni parçalanmıştı. Victor Orpheus'un birini paramparça etmesi ilk kez olmuyordu.

Ryker'in içinde derinlerde bir şey bu düşünceyle büküldü.

Uzanıp ona dokunmak gibi aptalca bir şey yapamadan önce Ryker kara kutuyu sıkıca kavradı. Tutacak bir şey bulduğu için şükrederek, boş maskesini yerinde kalmaya zorladı.

"Beni bu kadar eğlendiren şeyin ne olduğu konusunda bilgilendirmek ister misin?" Sesini alçak ve sakın tuttu, kırılma ihtimali olan karısı için değil, rastgele bir muhbir için kullanacağı sestiydi bu.

Brynleigh'den boğuk bir yarı kahkaha, yarı homurtu geldi ve gözlerini yavaşça onunkilere dikti.

"Beni öldürecek."

Bir kahkaha daha. Bu seferki buzla kaplıydı ve adamın tüylerini diken diken etti. Ya da belki de onun sözleriydi.

"Bunu bilmiyorsun," dedi dikkatle.

"Oh, biliyorum." Karanlık bir şekilde kıkırdadı ve avuçlarından birkaç gölge kaydı. "Büyük planın bu mu? Beni öldüremedin ve bunu Yaratıcıma mı yaptırmaya karar verdin?"

Şimdi irkilme sırası Ryker'daydı. Onun ölümden bahsettiğini duymaktan nefret ediyordu. "Seni öldürmeyecek."

Ama kelimeler onun kulaklarına bile zayıf geliyordu.

Brynleigh büyük bir şaşkınlıkla ona baktı. "Jelisette'in beni öldürmeyeceği gibi saçma bir varsayımı bir kenara bırakırsak -çünkü öldürecekti- planın nedir?"

Gözlerinde gölgeler titreşti ve tekrar güldü.

"Oraya girip 'Hey, Jelissete, uzun zamandır görüşemedik' mi demem gerekiyor? Nerelerdeydin ben? Zanri'yi yeni kocamı öldürmesi için gönderdiğin için lanet olası bir zindandaydım, işkence görüyordum ve anlaşılır bir şekilde sinirlenmişti, ama şimdi dışarıdayım ve hepimiz iyiyiz. Her neyse, benim için bir işin var mı?" Brynleigh kaşlarını kaldırdı. "Bunun benim için nasıl işe yarayacağını düşünüyorsun?"

Sanki *ona* kızgınmış gibi gözlerinde öfke parladı. Sanki her şeyi mahveden oymuş gibi.

Bu kesinlikle çok saçmaydı. Ryker Brynleigh'e yardım etmeye çalışıyordu ve inşa ettikleri her şeyi yok eden oydu.

Maskesinde bir çatlak daha belirdi ve burun delikleri alevlendi. Çenesini sıkı ve yumruklarını sıkı.

"Bir yolunu bulman gerekecek," diye mırıldandı. "Jelisette'in seni öldürmesini engelleyecek bir şeyler söyleyebilirsin."

Bir uzun an daha, bir kahkaha daha.

Cevap vermedi.

Planını yaparken ne olacağını düşünüyordu? Gerçekten de bir temsilcinin oğlunu öldürüp paçayı kurtarabileceğini mi düşünmüştü?

Sonunda kahkahalar kesildi ve gözlerini kırptırdı.

"Lanet olsun, sen ciddisin." Brynleigh başını iki yana salladı, gözleri inanmazlıkla açılmıştı. "Bu... Yaratıcıma ihanet etmemi mi istiyorsun?"

Yapmak zorundaydı. Ona yardım edebilmesinin başka yolu yoktu. "Evet."

Brynleigh ağzını tekrar tekrar açıp kapattı. Daha kötüydü.

Öncekinden daha kötü hissediyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Bu... Beni dün öldürmeliydin," diye fısıldadı. "Bundan daha nazik olurdu."

Nazik.

Sanki o kelimenin anlamını biliyormuş gibi.

Nazik davranıyordu. Tanrı aşkına, onu hapisten çıkarmıştı.

Onu ilk gördüğünden bu yana sadece bir gün mü geçmişti? Sanki koca bir ömür geçmiş gibiydi. Düşünleri asırlar önce olmuş gibiydi.

Birdenbire Ryker'ın bununla işi bitmişti.

Boşluğa ihtiyacı vardı. Hüzünlü gözleri, kırık kahkahası ve şimdi bile onu çağıran altın rengi saçlarıyla Brynleigh ile arasına biraz mesafe koymalıydı.

Ona ihanet etmiş ve onu öldürmeyi planlamıştı ama bedeni bunu umursamıyor gibiydi. Onu ilk gördüğü andaki kadar çok istiyordu.

Kalbi onu öfkesini bir kenara bırakıp kadının nedenlerini düşünmeye çağırıyordu ama o organ bir aptaldı ve onu dinlemeye hazır değildi.

Ryker parmağının bir hareketiyle küçük kutuyu açtı.

Mürekkepli kadife bir yatağın üzerinde topaz bir bilezik duruyordu ve üzerinde tek bir gümüş gözyaşı damlası asılıydı. Mücevheri dikkatlice çıkardı ve tokasını çözdü.

"Bileğini bana ver."

Hareket etmedi. Tabii ki kıpırdamadı. Artık aralarında hiçbir şey kolay olmayacaktı. Bunu görmeye başlamıştı.

"Neden?" diye sordu.

Ryker burnunun kenarını sıkarak yüksek sesle iç çekti. Sakinlik maskesi iyice düşmüştü.

"Yani, bu takip cihazını sana takabilirim." Onu havaya kaldırdı. "Uzun bir yirmi dört saat oldu ve biraz daha kahveye ihtiyacım var."

Aslında ihtiyacı olan şey zamanı bu olaydan öncesine döndürmekti ama bu mümkün olmadığı için kafein ikinci sırada geliyordu.

"Planın lojistiğini bu gece gözden geçirebiliriz. Gitmeden önce uyumalı ve biraz daha kan almalısın" dedi.

Henüz tam gücüne kavuşmadığını söyleyebilirdi ve o iyileşene kadar hiçbir yere gitmeyeceklerdi. Çünkü o onun varlığıydı. Elindeki görevi yerine getirebilecek kadar sağlıklı olduğundan emin olmalıydı.

Bu kadar.

Brynleigh'in gözleri sertleşti. "Bir adımı atlamıyor musun?" Kaşları birbirine çatıldı. "Hayır."

Her şeyi düşünmüştü. Tek yolu buydu.

"Evet, öylesin." Ona hançer gibi baktı. Eğer bakışlar öldürebilseydi, yüz kere ölü bir adam olurdu. "Bu saçma intihar görevini kabul etmedim."

"Hapishaneye geri dönmek mi istiyorsun?" diye tersledi.

Sesinin bu kadar keskin olmasını istememişti, ama o kadar *bitmişti* ki. Eskiden bir azizin sabrına sahipti ama felaketle sonuçlanan düğün gecelerinde bu sabrı yok olmuş gibiydi.

"Kesinlikle değil." Bakışları ölümcüldü. "Bana işkence ettiler, Ryker." Kollarını sıvadı ve ona bileklerinin hâlâ pembe olan etini gösterdi. "O cehennem çukuruna dönmektense ölmeyi tercih ederim."

"O zaman anlaştık," diye hırladı.

Kontrolü elinde tutmak için mücadele ederken büyüğü bir fırtınaya dönüştü. Gücü üzerindeki hakimiyetini kaybetmeye hiç o anki kadar yakın olmamıştı.

"Sadece iki seçenek var. Seçebileceğiniz iki yol. İşte bu kadar. İşte bu *senin* yaptığın. Buna lanet olası bir sonuç denir. Bununla başa çık."

Gözlerinde ateş parladı. "Ben çocuk değilim. Sonuçların ne olduğunu biliyorum."

Hırladı.

"Güzel. O zaman kararını ver. Hapishane mi olacak, yoksa Jelissete'in Kara Gece'yle ne haltlar karıştırdığını öğrenmeye yardım mı edeceksin? Buraya kadar. Elimde başka bir şey yok. Başka bir seçenek yok, senin de başka bir seçeneğin yok.

aldatabilir ve ihanet edebilir." Ryker onun sahip olduğu tek şey olduğunu biliyordu ve eğer bu onu korkunç hissettirmiyorsa Tanrılar ona yardım etsin. "Karar ver."

Aralarındaki her şey hep seçimlere bağılıydı. Bu lanet bir kozmik şakaydı. Bir ömür gibi gelen bir süreden sonra bileğini uzattı ve tersledi. "Tamam, ben yaparım."

Tanrılara şükürler olsun. İki seçenek de iyi değildi ama bu daha iyi bir yoldu.

Ryker rahat bir nefes alarak bileziğı onun bileğine geçirdi. Tokayı kapatırken tenine dokunmamaya dikkat etti.

Mavi kıvılcımlar yükseldi, hava çatırdadı ve bilezik birbirine kaynaştı.

Daha küçük bir adamı öldürebilecek suçlayıcı bir bakış yüzüne çarptı. "O da neydi öyle?"

"Bilezik büyü," diye bilgilendirdi onu. "Onu çıkaramazsın. Denge Cumhuriyeti'nde nereye gidersen git, seni bulabilirim. Bu tartışmaya açık bir konu değil. Bu senin için yaptığım anlaşmanın bir parçasıydı."

Myrrah bu konuda ısrar etmişti. Brynleigh'in kaçma riski olduğunu söylemek çok hafif kalırdı.

"Anlıyorum." Nedense sesi öncekinden daha da sertti. "Burada işimiz bitti mi?"

Sanki ondan nefret ediyormuş gibi, sanki onu öldürmeye çalışan o değilmiş gibi baktı ve adamın içi düğümlendi.

Ryker hala bunun inanamıyordu, hala inanamıyordu. *Bu onların hayatıydı.*

dek mutlu olmak buraya kadarmış. Hikâyelerinin peri masalı gibi bir sonla biteceğini nasıl düşünebilirdi ki? Aptalın tekiydi.

Mutlu sonlar, ilişkileri cinayet, yalan ve aldatma üzerine kurulu olmayan insanlar içindi.

Tüm bu konuşmadan bitkin düşmüş bir halde ellerini saçlarında gezdirdi ve iç çekti.

"Evet. İşimiz bitti." Diğer her şey bekleyebilirdi.

"İsvana'ya teşekkür ederim." Ayağa kalktı, bacaklarında hâlâ bir titreme vardı.

Ryker onun ellerinin titrediğini, teninin solgunluğunu ya da vücudunda hâlâ çiçek açan morlukları fark etmemek için kendini zorladı.

Kadın yatak odasına doğru ilerlerken oturmaya devam etti ve ayağa kalkmadan önce düşün aktığını duyana kadar bekledi.

Tüm bu durum tam bir felaketti.

Şansına bakın ki -ve açık olmak gerekirse, kendini hiç de şanslı hissetmiyordu- işler o andan itibaren hızla kötüleşti.

Brynleigh duş alırken, Brynleigh için yatak odasına bavuluyla birlikte birkaç torba kan koydu. Kız neye inanırsa inansın, o bir canavar değildi. Sonra biraz yiyecek aldı, bir kahve daha yaptı, mutfak masasına oturdu ve telefonunu çıkardı.

Sabahın erken saatlerinden beri neredeyse hiç durmadan titreşiyordu.

İç geçirerek cihazın kilidini açtı ve bildirimlere baktı. İki düzine okunmamış e-postası vardı. İlkine dokundu, konu satırı basitçe *Acil* başlığını taşıyordu.

*Kaptan Waterborn,
Brynleigh Waterborn'un, normalde Brynleigh de
la Point'in Çukur'dan çıkarılmasıyla ilgili
duyduklarım nedir? Vampirin Kara Gece ile
kanıtlanmış bağları var.*

Kimin yetkisi altında hareket ediyordunuz?

Acil bir yanıt gerekiyor.

- General Killian

Ryker hızlı bir cevap yazarak Baş Cadı'nın emirleri doğrultusunda hareket ettiğini ve endişelerini ona iletmesi gerektiğini yineledi.

E-postayı kapattı, ancak gelen kutusundaki her mesajın ilkinin bir varyasyonu olduğunu fark etti. Şakaklarında hafif bir zonklama canlandı ve alnını ovuşturdu.

Bir saat sonra her bir mesajı yanıtlamayı bitirdi. Cevaplarını yarıya kadar kopyalayıp yapıştırmaya başlamıştı ama artık çok geçti. Zonklama, nabız gibi atan bir ağrıya dönüşmüştü.

Brynleigh henüz yatak odasından çıkmamıştı.

Bacaklarını esnetme ihtiyacı duyarak telefonunu arka cebine soktu ve kadının kapısına doğru yürüdü.

çatıldı ve kulağını tahtaya dayadı. Oda tamamen sessizdi.

Kapıyı çalıp ona kaşları daha da çatıldı. Hala cevap yoktu.

Kaçmaya çalışacak kadar aptal olamazdı, değil mi? Onu hapisten kurtardıktan sonra olmazdı. Belki de öyleydi. Ne de olsa onu gerçekten tanıyor gibi değildi.

Kolu çevirip kapıyı açarken aklından binlerce lanet geçti. Boğazından bir hırıltı yükseldi, ama önündeki manzaraya bakarken onu bastırdı.

Oda karanlığa gömülmüştü. Perdeler pencereyi kapatıyordu. Halı siyahtı. Kapının yanındaki çöp sepeti bir zamanlar içinde kan olan boş torbalarla doluydu. Gölgeler Brynleigh'in ellerinin ve ayaklarının etrafında dolanıyordu.

Çıplaktı ve yatağa uzanmıştı, vücudu aynı ince yorganla örtülüydü. Sağ kolu bir şey tutmaya çalışır gibi başının üzerine uzanmıştı. Saçları yatağın kenarından aşağı dökülüyordu ve uyuklarken gözleri kapalıydı.

İçinden bir inilti kaçtı ve yuvarlandı.

Ryker yumruklarını sıktı ve bu onun mahremiyetinin aşırı ihlali gibi gelse de kendini kıpırdatamadı. Öfke onu olduğu yerde tutuyordu.

Bir yanı onu boğazlamak, kendisini öldürmek istediği için öldürmek istiyordu ama diğer yanı da ona çekiliyordu. Saçlarını yanağından uzaklaştırmak, morluklarını kontrol etmek ve yok olduklarından emin olmak istiyordu. Onunla birlikte olmak istiyordu. Ona sarılmak, onu öpmek ve dünyaları yıkılmadan önce olduğu gibi onu sevmek istiyordu.

Şu anda bir canavar gibi görünmüyordu. Tehlikeli bile görünmüyordu. Olsa olsa, onun gibi görünüyordu.

onun değildi. Hiç onun olmamıştı.

Ağrıyan kalbinin üzerine bir yumruk indirdi. Yalan söylemiş ve onu öldürmeye niyetlenmişti ve lanet bir aptal gibi ona aşık olmuştu.

Baş ağrısı daha da kötüleşti.

Uzay.

Daha fazla alana ihtiyacı vardı.

Telefonu titremeye başladığı sırada kapıyı kapattı.

Ryker inleyerek cebinden sorunlu teknoloji parçasını çıkardı. Ekranda kız kardeşinin adı yanıp sönüyordu. Telefonun kilidini hızla açtı, mesajı okuduğunda midesi .

NEHİR

Dikkat , annem .

Tepki verecek zamanı yoktu. Otuz saniyeden kısa bir süre sonra telefon sürekli çaldı. *Temsilci Waterborn-Mom* yanıp sönen harflerle belirdi.

"Lanet olsun," diye nefes aldı Ryker.

Bir an olsun rahatlayamaz mıydı?

Sanki üzerine salınacağından emin olduğu boktan fırtınayla baş etmesine yardımcı olacakmış gibi ensesini avuçlayarak evin diğer ucuna doğru ilerledi. Bu bungalovda fazla uzağa gidemezdi ama en azından biraz mahremiyet bulmaya çalışacaktı.

Son üç haftadır annesinin aramalarını başarıyla savuşturmuştu ama şimdi...

Cevap vermezse, buraya gelmek gibi inanılmaz derecede aptalca ve çılgınca bir şey yapabilirdi. İhtiyacı olan son şey buydu.

Ryker geçtiğimiz ay boyunca sık sık yaptığı gibi, burada değil de dünyanın başka bir yerinde olmayı diledi. Ne yazık ki dilekler, tıpkı peri masallarının sonları gibi, başkaları içindi.

Mutfak masasındaki sandalyeye çökerek başparmağını ekranda kaydırdı ve görüntülü aramayı kabul etti. Telefonu boş bir meyve kasesine dayadı ve aramanın bağlanmasını bekledi. Sinyalde sorun olduğunu iddia edemezdi bile - Merkez Bölge tüm Cumhuriyet'teki en iyi teknolojilerden bazılarına sahipti ve sinyal ormanda bile mükemmeldi.

Telefon bağlanır bağlanmaz Ryker yüzünü buruşturdu. Düşündüğünden daha da kötü görünüyordu. Saçları dağınıktı, gözlerinin altında koyu renkli torbalar vardı ve gömleği uyuduğu için kırıkmıştı.

Düğün gecesinden beri yaşadığı onca şeyden sonra görünüşüyle pek ilgilenmezdi ama annesini tanıyordu. Sanki bakımsızlığı ona da yansımış gibi, görünüşünden kişisel olarak rahatsız olurdu.

Etrafta kimsenin önemli değildi. Bu onu yine de rahatsız ederdi.

Kaşlarının çatıldığı her halinden belliydi. Ryker iç çekti. Dışarıdan değil. Onu kızdıracak bir şey yoktu.

Tertia Waterborn her zamanki gibi mükemmel bir şekilde bir araya getirilmişti. Bir dergi sayfasından fırlamış gibi görünüyordu.

Fae Temsilcisi evindeki çalışma odasında maun ağacından yapılmış büyük masasında oturuyordu. Kahverengi saçları toplanmış ve yüzünden uzakta şekillendirilmişti. Narin, sivri kulaklarını elmas küpeler süslüyordu. Siyah ipek bluzu ışıktaki parlardı ve kameraya bakarken çenesi manikürlü elinin üzerinde duruyordu.

Aralarındaki mesafeye rağmen Ryker, annesinin bariz onaylamayı karşılarında odanın sıcaklığının düştüğüne yemin edebilirdi.

"Ryker Elias Waterborn," dedi Tertia, duymak için zorlanması soğuk, sessiz bir sesle. "Kötü bir seçim yaptın ve yaptıklarınla Waterborn'un şanlı adına leke sürdün. Beni inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğrattın."

Görünüşe göre, merhabaları atlayıp doğrudan uyarıya geçiyorlardı.

Ne kadar hoş.

Ryker annesinin er ya da geç arayacağını biliyordu. Ondan saklanabilecek pek bir şey yoktu ama neden bugün? Neden şimdi?

Tanrılar ondan nefret ediyordu. Tek makul açıklama buydu.

"Merhaba anne," dedi sakince. "Ben de seni gördüğüme çok sevindim."

Belki de nazik ve terbiyeli davranırsa onu rahat bırakırdı. Annesini bu işe karıştırmadan da baş etmesi gereken yeterince şey vardı.

Tertia öne doğru eğilirken gözleri parlardı. Manikürlü tırnaklarını masaya vurdu, ses kristal berraklığındaydı.

Tap, tap, tap.

Gözleri onu delip geçerken solo davul sesi devam etti.

Ryker annesinin önünde konuşulmayacağını çok iyi biliyordu. Çoğu çocuk ana renkleri öğrenirken o görgü kurallarını öğrenmişti.

Tertia tekrar konuşmaya tenezzül edene kadar uzun dakikalar geçti. Her nefes Ryker'in kulaklarında tam bir perküsyon bölümüydü.

"Bu öğleden sonra Kristal Bahçe'de Temsilci Havill ile öğle yemeği yiyordum." Kaşlarını kaldırdı. "Bu önemliydi, Ryker."

Tertia'nın yaptığı her şey önemliydi, en azından onun bakış açısından. Ryker cevap vermedi. Ona henüz izin vermemişti.

"Salatamı henüz sipariş etmiştim ki aniden çok rahatsız edici bir telefon aldım." Sözleri kesik kesikti ve davul sesi kesildi. "Bana ne söylendiğini biliyor musun?"

Bilmemeyi diledi ama tahmin edebiliyordu. Görünüşe göre ailesinden ve basından kaçma dönemi sona eriyordu.

İç çekerek şakaklarını yoğurdu. "Anne, açıklayabilirim-"

"Açıklamayacaksın," diye tersledi. "Telefonda olmaz."

Tertia'nın sesi aynı desibelde kalmıştı ama sanki ona bağıırıyormuş gibi hissediyordu. Her kelime kulağına bir buz kıracağı gibi saplanıyordu.

Onunla kavga edecek enerjisi yoktu. Geçirdiği günden sonra şimdi olmazdı. Başı zonkluyordu ve inleyerek annesinin devam etmesini bekledi.

"Seni uyarmıştım Ryker," dedi buz gibi bir sesle.

Sanki Ryker annesinin "uyarısını" unutabilirmiş gibi. Brynleigh'in peşine düşmüş ve vampirin soyu, düzgün bir eğitimi ya da mali durumu olmadığı için Ryker'ın kötü bir seçim yaptığına karar vermişti. Ryker o zamanki nişanlısını savunmuştu ama şimdi...

Şimdi, gerçeğin bundan çok daha kötü olduğu ortaya çıktı.

"Biliyorum," diye cevap verdi ters bir şekilde.

Annesi alay etti ve sesi inanılmaz derecede daha da soğudu. "O kan emicinin senin için doğru eş olmadığını söylemiştim. Bunun olacağı konusunda seni uyarmıştım. Ama sen uyarımı dikkate almadın ve yine de onunla evlendin."

Ryker'ın sol elindeki alyans ağırdı ve annesinin işaret ettiği noktayı vurguluyordu.

Tertia, "Aptalca bir seçim yaptın ve bunun tahmin ettiğinden çok daha fazla yansıması olacak," diye uyardı.

Ryker gözlerini kısıtı. Onu tehdit mi ediyordu?

Sıcak öfke damarlarında lav gibi çalkalandı ve köpürdü. O olgun bir fae idi ve konumu ona en azından bir nebze saygı gösterilmesini sağlamalıydı.

Ne yazık ki annesi onun gününü daha da kötüleştirmeye kararlı görünüyordu.

"Yerini bilmeyen vampirlerden daha çok neyden nefret ederim biliyor musun?" Kadının yakıcı bakışlarında yoğun bir hoşnutsuzluk vardı ve adam kıvrınma isteğiyle savaştı. "*Sürprizler*."

Midesine bir taş saplanmıştı. Hayatının üçüncü on yılına girmiş olmasına aldırımıyordu. Annesi onu yaramaz bir çocukmuş gibi azarlıyordu.

Bunun nasıl sonuçlanacağını çok iyi biliyordu.

Tertia, Waterborn'ların nasıl mükemmel olmaları gerektiğini anlatıp dururdu. Sorun yaşamalarına izin verilmiyordu. Onlar değildi

Denge Cumhuriyeti'ndeki doğal yaşam biçimini bozmasına izin verilmemelidir. Su doğumluların *yaşamalarına* izin verilmiyordu.

Ryker yumruğunu sıktı, kameranın görüş alanından uzak tutmaya dikkat etti. "Anne, sana söyledim-"

"Sana konuşma izni verdiğimi hatırlamıyorum," diye tersledi.

İçinden küfrederek ağzını kapattı. Her ne kadar aramayı sonlandırmak istese de, bunu aniden yapmak daha kötü olacaktı.

İhtiyacı olan son şey Tertia'yı yüz yüze görmektir. Şimdi değil. Muhtemelen hiçbir zaman.

Başı çarpıyordu ve mutfağa özlemle baktı. Dolapların üzerinde duran bir şişe kehribar rengi likör ona sesleniyordu.

"Tertia sessizce konuştu, her kelimesi hesaplanmıştı ve elindeki buz sarkıtları kadar keskindi.

Kadının nereden geldiğini anlıyordu ama hayatının son üç haftasında yaşadığı tüm bu çılgınlığın ortasında annesini güncel tutmak öncelikler listesinde çok alt sıralardaydı, bu yüzden başka pek fazla seçeneği yoktu.

Tertia daha bitirmemişti.

"Öğle yemeğimin ortasında halktan biri gibi haber verilmesinden de hoşlanmıyorum. Bunu Connie Evander'dan duymak zorunda kaldım, hem de herkesten." Alay etti. "O omurgasız Hafif Elf'in bir şeyi benden önce öğrenmekten ne kadar keyif alacağını biliyor musun? O Olmadan doğdu, Ryker. *Olmadan!*"

Tertia bu kelimeyi söylerken sanki sihirden yoksun doğmak dünyanın en kötü şeyiymiş gibi konuşuyordu. Bu şekilde doğmuş olması Connie'nin suçu değildi.

Denge Cumhuriyeti'ndeki varlıkların çoğu -insanlar değil elbette- damarlarında sihir dolaşarak doğar, ancak arada sırada bazı insanlar tanrıların lütfu olmadan doğar.

Tertia'nın sesi bir kademe yükseldi. "Connie kocasının İç Temsilciler Konseyi'nde yer almamasını her zaman kıskanmıştır ve şimdi de önümüzdeki yüzyıl boyunca bana efendilik taslayacak. Kara Kumlar'a gelindiğinde, kadın şu anda olduğundan daha çekilmez olacak."

Ryker gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Annesi için hayat bundan ibaretti. Sosyal oyunlar, dedikodu ve politika.

Bu arada Ryker'ın katil bir eş gibi gerçek sorunları vardı.

Temsilci hâlâ onu azarlıyordu.

Ryker, Tertia'nın ona daha önce olanları anlatması gerektiğini, nasıl bir hayal kırıklığı olduğunu, gelecekte Temsilcilik görevini üstlenmek istiyorsa nasıl kendine çeki düzen vermesi gerektiğini anlatmasını yarım kulakla dinledi.

Bunların hepsi daha önce duyduğu şeylerdi.

Ryker'ın belki üç cümle söylediği yarım saat geçti. Telefonunu pencereden dışarı atmaya hazırlanıyordu ki bir döşeme tahtası gıcırdadı. Kafasını kaldırdı ve odanın öbür ucundan bir çift akik gözle karşılaştı.

Brynleigh ne kadar zamandır orada duruyordu?

"Gitmem gerek anne." Bakışlarını tekrar telefona çevirdi. "Özür dilerim. Sana mesaj atarım."

"Ryker, sakın kapatma-" diye çığlık attı.

Görüşmeyi sonlandırdı, telefonu yüzüstü masaya bıraktı ve başını ellerinin arasına aldı.

BÖLÜM 7

Dilekler Aptallar İçindi

S *birkaç dakika önce*

Sesler Brynleigh'i huzursuz ve kâbus dolu uykusundan uyandırdı. O sandalyeye geri dönmüştü. Gümüş hançerler kollarını ve bacaklarını delmişti. Kan nehirleri uzuvlarından aşağı akıyordu. Cadı Emilia, büyüleriyle onunla alay ediyor, gözyaşlarına kadar onu tekrar tekrar yakıyordu.

Ve sonra Brynleigh uyandı. Çıplaktı. Tek başına. Güvende... şimdilik.

Kalp atışlarını sakinleştirmesi ve seslerin sadece kafasından gelmediğini fark etmesi birkaç dakikasını aldı. Daha önce giydiği kazak ve tozlukları giydi ve sessiz adımlarla kapıya doğru ilerlemeden önce saçlarını dağınık bir topuz yaptı.

Gölgeleri tamamen geri dönmüştü ve şarkıları yatıştırıcı bir ninniye. Yaraları iyileşmiş ve cildi normale dönmüştü.

Dışarıdan bakıldığında yine kendisi gibi görünüyordu ama içinde asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

Eski normal hali bir daha görülmemek üzere gitmişti.

Ryker ondan nefret ediyordu; Jelissete ona ihanet etmiş ve onu terk etmişti; ve Yaratıcısının güvenli evine döndüğünde muhtemelen ölecekti.

Belki de her şeyin böyle sonuçlanması kaderinde vardı. Belki de Ryker'la birlikte mutlu bir hayatları olabileceğini düşünmekle bile aptallık etmişti.

Bunun asla gerçekleşmeyeceği artık çok açıktı.

Ryker'ın öfkesi hissediliyordu. Daha önceki konuşmalarının üçüncü üyesiydi.

Hisleri haklı ve anlaşılabilirdi. Mesele şu ki,

Brynleigh de kızgındı.

İlk başta sadece Jelissete ve Zanri'ye kızgın olduğunu düşündü. En azından *bu* çok açıktı.

Ama şimdi kendini daha iyi hissettiğinden, Ryker'a da kızgın olduğunu fark etti.

Bu taze öfke, kalbini içten dışa doğru yakan bir hamlığa sahipti. Seçim sırasında Ryker ona ailesini ne kadar çok sevdiğini söylemişti. Onlar için her şeyi yapacağına yemin etmişti.

Neden onun hareketlerinin de aynı tür sevgiden kaynaklandığını göremiyordu?

Kızmaya hakkı vardı, ama onun da vardı.

Onun yüzünden haftalarca acı çekmişti. Onun halkı tarafından işkence gördü.

Kötü bir insan olması, kendisine yapılan muameleye kızmasına izin verilmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Yatak odasından dışarı çıkarken damarlarında taze bir öfke çalkalanıyordu. Geldiklerinden beri ilk kez çevresini gözden geçirdi.

Tek banyoya hem yatak odasından hem de ana yaşam alanından erişilebiliyordu. Batı Bölgesi'ndeki tarım arazilerinden çekilmiş birkaç jenerik manzara fotoğrafı dışında tüm duvarlar çıplaktı. Ahşap zemin yıpranmıştı ama iyi bakılmıştı. Pencereleri kaplayan perdeler güneşin ölümcül ışınlarını engelliyordu. Daha önce bulundukları oturma odasında küçük bir televizyon vardı ve şömine yanmıyordu.

Bu küçük merhamet için tanrılara şükürler olsun. Vampirler ve ateş birbirine karışmazdı.

Ryker küçük mutfak masasında oturmuş, telefonuna bakıyordu. Yanağının içini kemirdi ve masanın altında yumruğunu sıkıp gevşetti.

Telefonun diğer ucunda annesinin olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Özellikle de Temsilci, Ryker'ın onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını anlatıp dururken.

Brynleigh'in öfkesinin bir kısmı fae kaptanını incelerken dağıldı.

Bitkin görünüyordu. Omuzlarının sertliğine rağmen gözleri hüznle doluydu. Annesi onu azarlarken karşılık vermedi.

Brynleigh'nin midesi bulandı. Serbest bırakıldığından beri bunu çok sık yapıyordu.

Ryker'in yüzüne yenilmiş, yorgun bir ifade yerleşmişti. Evlendiği kendine güvenen fae'ye o kadar benzemiyordu ki, öfkesi, ardında hayal kırıklığı ve üzüntüden başka bir şey kalmayana kadar söndü.

İkisi de kırılmıştı, ikisi de acı çekiyordu, ikisi de ihanete uğramıştı... Ve bu onun suçuydu.

Brynleigh bilezikle oynayarak onun kendisini fark etmesini bekledi. Çok uzun sürmedi.

Gözleri onunkilere kaydı ve telefonunu kapatmadan önce uzun bir süre bakışlarını ondan ayırmadı. Adamın neden gizlice dinlediğini soracağını düşündü ama onun yerine inledi ve başını ellerinin arasına aldı.

Gerginlik havayı doldurmuştu ve Brynleigh bundan nefret ediyordu. Diğer her şey gibi bu da yanlış hissettiriyordu.

Çok yaklaşmamaya dikkat ederek yavaşça ona doğru ilerledi. Hava bile kırılğan hissediyordu, sanki yanlış bir hareket ya da söz her şeyi yok edebilirdi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye fısıldamadan önce birkaç dakika sessizlik içinde geçti.

Koridora girdiğinden beri bu soru kafasını kurcalıyordu.

Ryker yavaşça başını kaldırdı ve iç geçirdi. "Evet?"

"Neden annenin seninle böyle konuşmasına izin veriyorsun? Neden ona durmasını söylemedin?"

Tertia'ya karşı durabilirdi - Tanrı aşkına, annesiyle tanıştığı ilk gece Brynleigh için bunu yapmıştı.

"Yapamadım." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Eğer yapsaydım, buraya gelirdi."

Brynleigh gözlerini onunkilerin üzerinde gezdirdi ve kaşları çatıldı. "Ve sen... bunu istemiyorsun."

"Hayır."

Ağzı kurudu. "Benim yüzümden mi?"

Masadan kalkmadan önce uzun bir an geçti. "Evet."

Bu yanıtı bekliyordu ama içine işleyen acı onu şaşırttı.

Keskin bir nefes çekti ve bir elini kalbine bastırdı. "Özür dilerim Ryker."

Dilinin ucuna daha fazla özür geldi.

Bizi kırdığın için üzgünüm.

Elimizdekileri mahvettiğim için özür dilerim.

*Seni ailenden ayırdığım için üzgünüm. Kız
kardeşin benimkini öldürdüğü için üzgünüm.
Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim.*

Brynleigh'in o kadar çok özrü vardı ki hepsi ağzında düğümleniyordu. Kelimeler bu durumu düzeltmek için yeterli değildi ve hangisinin diğerlerinden daha öncelikli olduğuna karar veremiyordu.

Sonunda başını salladı ve "Çok üzgünüm" diye tekrarladı.

Ryker çenesini eğmeden önce uzun bir süre ona baktı. "Ben de öyle."

Söylemediği sözler o kadar ağırdı ki nefes alamıyor ya da düşünemiyordu. Sadece onu izledi.

Onun yanından geçerek mutfığa girdi ve buzdolabının üzerindeki cam şişeyi aldı. Bir fincan çıkarıp koyu kehribar rengindeki sıvıdan kendine bolca doldurduktan sonra geri fırlattı.

Bardak boşaldığında ona baktı.

"Bir saat içinde güneş batmaz yola çıkıyoruz." Fincanı tezgâhın üzerine koydu. "Bu süreyi kendinizi hazırlamak için kullanırsanız iyi olur."

Sesi, bırakın özür dilemeyi, tartışmaya bile yer bırakmıyordu.

Brynleigh dudağını ısırarak başını eğdi ve yatak odasına çekildi.

Jelisette'e ne söyleyeceğini düşünmek için bir saati vardı.

Bir saatin yeterli zaman olmadığı ortaya çıktı. Güneş ufkun altına indiğinde Brynleigh ne söyleyeceğini bilemiyordu. Düzinelerce sorusu vardı ama tek bir cevabı yoktu.

Bir saatini giyinmek ve saçlarını örmekle geçirmiş, tekrarlayan hareketlerin onu sakinleştireceğini ummuştu.

Yapmadılar.

Birkaç dakika önce bitirmişti. Şimdi yatağın kenarına oturmuş, bavulundan çıkardığı bordo kazağın eteğiyle oynuyordu.

Kapı çalındı. "Hazır mısın?"

Ryker sordu.

Brynleigh kapıya baktı. Buna nasıl hazır olabilirdi ki? Neredeyse kesinlikle ölüme yürüyordu.

Ancak Ryker bunun tek yolları olduğunu açıkça belirtmişti. Tartışarak hiçbir yere varamazdı.

Hapisten çıkmıştı. Gerçek bir yatakta uyumuştı. Sıcak bir duş almıştı. Eğer ölme vakti geldiyse, ölümüne onurlu bir şekilde gidecekti.

Brynleigh ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

Aralarındaki bu bariyer sayesinde her şey yolundaymış gibi davranabilirdi. Hâlâ Seçim Salonu'nda kulaklıkla konuşuyorlarmış gibi davranabilirdi. Her şey yok olmamış gibi davranabilirdi.

Bir anlığına mutlu oldu.

Sonra Ryker tokmağı çevirerek kapıyı açtı. Adamın gözlerindeki sertliği fark ettiğinde hayalleri yıkıldı.

Mutluluk uzak bir hatıraydı ve aralarında kalan tek şey incinmişlikti.

Bu düşünce omuzlarına ağır bir yük bindirdi ve başını eğdi. "Evet, hazırım."

Bunu daha fazla ertelemenin bir anlamı yoktu.

Homurdanarak cevap verdi ve topuklarının üzerinde dönerek ön kapıya doğru yürüdü. Duruşu sertti ve siyah bir kot pantolon ile kaslarını saran bir tişört giymişti. Duş almıştı, ensesine yapışan saçları nemliydi ve saçlarını gelişigüzel şekillendirdiği için sivri kulakları daha da belirginleşmişti.

Kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu ve üzerinde güç dalgalanıyordu.

Eğer bu Brynleigh'in hayattaki son gecesiyse -ki büyük ihtimalle öyleydi, Yaraticısının iyi gününde bile başa çıkılması zor biri olduğunu düşünürsek- en azından Ryker'la vakit geçirebilecekti. Ondan nefret etse bile. Ona kızgın olsa bile.

Kırılmış olsalar bile, yine de... öyleydiler.

Brynleigh tüm gücüyle bu gerçeğe sarıldı çünkü alternatifi düşünmek çok zordu. Tüm kuralları çiğneyerek, oyunu mahvederek ve hedefine aşık olarak aslanın inine girmek üzereydi.

Tutunacak bir şeye, ona umut verecek bir şeye ihtiyacı vardı. Hayata. Aşka. Birinin son gecesini canlı geçirmesinin daha kötü yolları da vardı.

Ryker ön kapıdan birkaç adım ötede durdu ve döndü. Bakışları ona verdiği bileziğe kaydı ve sonra tekrar onunkilerle buluşmak için yükseldi.

"Kaçmaya çalışma. Seni bulacağım."

Sözleri karanlık bir vaatti ve gözlerindeki şiddet parıltısıyla yankılanıyordu. Kaptan baştan aşağı bir yırtıcıydı, doğal karanlığı dalga dalga yayılıyordu.

Bu, her zaman karşılaşmayı beklediği Fae erkeği idi.

Gidip ona aşık olması çok kötü oldu.

"Nereye gidebilirim ki?" Kaşlarını çatı. "Hiçbir şeyim ve kimsem yok. Yalnızım."

Ailesi ve evi olmayan bir vampirdi. Tek arkadaşı Hallie'ydi ve ona gidemiyordu. Brynleigh, Servet Elfinin nerede yaşadığını bilse bile -ki bilmiyordu- Hallie'nin kocası Therian'ın ona Brynleigh'nin ihanetinden bahsettiğini varsayıyordu.

Brynleigh'in kocası ondan nefret ediyordu ve onun yaratıcısı...

Jelisette'in kendisi hakkında ne düşündüğünü yakında öğrenecekti, değil mi?

Bu iç karartıcı düşünce onu ileri itti. Bir cevap beklemedi. Bunun yerine Ryker'a doğru eğildi ve ona dokunmamaya dikkat ederek kapıyı açtı.

Dışarı adımını attığında onu sonbahar yağmurunun hafif pıtırıtları karşıladı. Ayın gümüş ışığı bulutların arasından zar zor görünüyordu. Havadaki soğukluk yaklaşan kışa işaret ediyordu.

Derin derin nefes alarak temiz orman havasını içine çekti. Hayatta geçirdiği son gece için hiç de fena değildi.

Ahşap korkuluklara tutunmuş, ahşap verandadan ormana bakıyordu. Bu yağmur, River'ın Brynleigh'in çocukluk evi olan Chavin'i yok etmek için çağırdığı şiddetli fırtına gibi olmasa da, yine de o kader gecesinin anılarını canlandırıyor.

Boğulmak üzere olduğunu hatırlayınca ciğerleri yandı. Ailesinin kaybını hatırladıkça kalbi ağrıyordu.

Brynleigh parmaklarını kolyesinin üzerinde gezdirerek tek tek ilmeklerin izini sürdü. Neyse ki Ryker'ın Çukur adını verdiği zindanda geçirdiği zamandan sağ çıkmıştı.

Brynleigh, Ryker yanından geçip yağmura doğru yürüyene kadar kıpırdamadı. Ryker ağaçların arasında yırtıcı bir hayvan gibi sinsice ilerliyordu ve Brynleigh tek kelime etmeden onu takip etti.

Arabaya bindiler, kemerlerini bağladılar ve Ryker Jelissete'in adresini sordu.

Kadın ona verdi ve o da GPS'e girdi.

Harita çevrimiçi olduğunda, aracı ormanın dışına doğru yönlendirdi.

Üzerlerine bir kez daha sessizlik çöktü.

Lastiklerin altındaki çakılların çıtırtısı ön cama vuran yağmurun sesini yankıladı, bu garip senfoni Brynleigh'e çizgili pencereden dışarı bakarken eşlik etti. Sonsuz gibi görünen ormanlar yavaş yavaş yerlerini tarlalara bırakıyordu. Birkaç arabanın yanından geçtiler ama çoğunlukla yol boştu.

Ve sonra onları gördü.

Altın Şehir'e adını veren parlayan üçlü kemerler uzakta yükseliyordu. Işıkları bulutlu gecenin karanlığını yararak birer fener gibi parlıyorlardı.

İçine soğuk bir korku yerleşti ve birden daha fazla kanı olmasını diledi. Dişleri ağrıyordu. Gölgelemleri endişeli bir ağıt şarkısı söylüyordu.

Ürpererek bacaklarını koltuğun üzerine çekti, kollarını bacaklarına doladı ve çenesini dizlerine dayadı.

Brynleigh, yaldızlı metropolün bir ölüm yeri olduğuna her zamankinden daha fazla ikna olmuştu.

İsyancıların Temsilcilere ve onların yönetimine bu kadar gücenmesine şaşmamalı. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir şüphe ve korku döngüsüne girmek istemeyen Brynleigh, daha önce Kara Gece hakkında düşünmesine izin vermemişti. Şimdi aklı o yönde dolaşıyordu.

Görünürde isyancıların davası haklıydı.

Temsilciler bir sorundu. Elllerinde herkesi ve her şeyi kontrol etmelerini sağlayan adil olmayan miktarda güç vardı. Jelissete'in harekete dahil olmasını bile anlıyordu.

Eğer Ryker'ın kaynakları doğruysa ve bir Temsilci vampirin Bağlı Ortağı'nı öldürdüyse, o zaman yönetici sınıftan nefret etmek için bolca nedeni vardı.

Ama Brynleigh'in aklında hâlâ pek çok soru vardı.

Yaratıcısı onu neden terk etmişti? Jelissete neden Bağlanma'sını saklamıştı? Asiler neden Seçim'e saldırmıştı? Ve belki de en önemlisi, Jelissete neden Brynleigh'den bu kadar çok sır saklamıştı?

Bunların hepsi üzerinde düşünmesi gereken sorulardı... tabii bu gece hayatta kalırsa.

Şehre yaklaştıkça Brynleigh dışarıda olup bitenlere daha az dikkat etmeye başladı. Sahip olduğu her şeyi hayatta kalmaya odakladı.

Yol tarifi veren otomatik ses birkaç dakika uzaklıkta olduklarını bildirdiğinde Ryker arabayı karanlık, boş bir arsaya çekip park etti.

Neredeyse doğalmış gibi gelen sessizlik bunaltıcı bir havaya büründü. Araba aniden çok küçük, yağmur çok gürültülü, Brynleigh'in kalp atışları çok gürültülüydü. Kaptanın sabit nefesleri bile kulaklarında rüzgâr gibi esiyordu.

Böyle anlarda Brynleigh çok daha yaşlı bir vampir olmayı, ölümlü duygularından daha uzak bir vampir olmayı diliyordu. Hayal kırıklığını ve bu yüksek seslerin yarattığı stresi bastırabilseydi, bu harika olurdu.

Ama dilekler kırılmamış insanlar içindi, bu yüzden zahmet bile etmedi. Ayrıca, hayatının son birkaç haftası bir gösterge ise, Isvana'nın yalvarışlarını duyacağından emin değildi.

Fae kaptan orta konsola uzanırken Brynleigh kollarını bacaklarına doladı. Küçük siyah kadife bir kutu çıkardı. Açıp ona doğru eğdi.

Merakından Brynleigh başını eğerek kutunun içine baktı ve kaşlarını çatarak dudaklarını büzdü. İki elmas küpe fildişinden bir yatağın içinde duruyordu.

Önce onlara, sonra da ona baktı. "Nedir bu?"

Ondan başka bir hediye alabileceğini düşünecek kadar aptal değildi. Her şeyden sonra değil.

Birkaç dakika sonra kutuyu ona uzattığında şüphelerini doğruladı.

"Bunlar kulaklık. Tarayıcılar tarafından tespit edilemezler ve gömülü mikrofonlar içeride olup biten her şeyi duymamı sağlayacak."

Söylemediği sözler o kadar yüksekti ki sanki bağıırıyordu. *Sakın bir şey yapmaya kalkma, çünkü dinliyor olacağım.*

Küpeler ve izleme bileziği arasında neredeyse çok fazla şey vardı. İhanetini hatırlatan çok fazla şey vardı. Aynı anda kalbine saplanan çok fazla bıçak.

Bu şekilde yaşanmazdı ama başka ne seçeneği vardı ki?

Gözlerinin arkasında basınç oluştu ama gözyaşlarının düşmesine izin vermedi.

Bir zamanlar Ryker ona güvenmişti. Hatta onu sevmişti. Şimdi ise ona bir araçtan başka bir şey değilmiş gibi davranıyordu.

Brynleigh küpelere uzanıp onları loblarına yerleştirirken içinde derinlerde bir şeyler kırıldı.

Ruhunu sertleştirdi, acıyan kalbinin kalıntılarını topladı ve onları kendi içinde derinlere doldurdu. Bu duygularla yarın başa çıkacaktı.

Eğer yarın olsaydı.

Ryker'ın bakışlarındaki soğuk çelik, kulaklarındaki metalin buzısırığıyla eşleşti.

İkinci küpenin arkasını sıkarak ellerini kucağında birleştirdi.

"Anlıyorum." Eğer ona sadece bir varlıkmiş gibi davranacaksa, o da öyle davranacaktı. "Başka bir şey var mı, *Kaptan*?"

Sertleşti, omuzları geriye gitti ve yavaşça dönüp ona baktı. Bakışları buz gibi sertleşti ve arabanın içindeki sıcaklık düştü.

Bir an için onun bir şey söyleyeceğini düşündü. Herhangi bir şey. Kavga eder miydi? Bunu ister miydi?

Evet.

Onların bir şey olmasını istiyordu. Onunla kavga etmek, aralarına ağır bir örtü gibi giren bu fazla tuhaf sessizlikten çok daha iyi olurdu.

Yine de onunla kavga etmedi. Sadece çenesini sıktı ve başını salladı.

"Başka bir şey yok. Ne söyleyeceğini biliyor ?" Brynleigh alay etti.

"Hayır."

Jelisette'in nasıl bir ruh hali içinde olacağı ya da neye doğru yürüdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ve bunu planlayabilmesinin gerçek bir yolu yoktu.

Canlı çıkacaktı... ya da çıkmayacaktı.

Eğer bu gecenin bir işareti varsa, Brynleigh Ryker'ın pek de umursayacağını sanmıyordu. Artık umurunda değildi. Ve lanet olsun, ama bu her şeyden daha çok acı veriyordu.

Yine de acısını belli etmedi. O sadece bir varlıktı ve onları bir sessizlik okyanusu ayırıyordu. Eğer onu bir kez daha reddederse, kırılmışlıklarının dalgalarında boğulabilirdi.

"O ne derse desin, benimle çalıştığını açıklayamazsın." Direksiyon simidini elleriyle sıkıca kavradı.

Onun neden korktuğunu bilmiyordu. İyi gününde bile tehlikeli olan bir Yaratıcı ile buluşacak olan o değildi.

"Anlaşıldı mı?" diye bağırdı.

"Her şey çok net." Brynleigh ön camdan dışarı baktı. Yağmur dinmişti. "Burada neler olduğunu tam olarak anlıyorum Kaptan. Daha fazla açıklamaya gerek yok."

Onun güvenini yok etmişti ve şimdi ordunun kullanabileceği bir araçtan başka bir şey değildi. Sadece tehlikeli biriyle bağlantısı olan bir vampir.

"Tamam." Adam içini çekti ve bir an için sesinde bir parça acı duyduğunu sandı. "Hadi şu işi bitirelim."

BRYNLEIGH arabadan indiği anda kanatlarını serbest bıraktı. Kanatlar arkasına doğru açıldı, siyah uzantılar o caddede yürürken sırtında ağırlaştı.

Güvenli ev bir blok ötedeydi ama yolculuğun geri kalanını yürüyerek yapacaktı.

Ryker'ın diğer uçta onu dinlediğini bildiğinden, her nefes alışının, her adım atışının ve her kalp atışının farkındaydı.

Hâlâ arabadaydı ve Jelissete'in onu göremeyeceği ya da kokusunu alamayacağı bir yerde bekliyordu. Bir zamanlar bu yol tanıdık gelmişti.

Güvenli ev en iyi haliyle sıradan bir yerdi. Golden City'nin eteklerinde mütevazı bir alt bölge olan Astera'da, sıradan bir yerleşim bölgesinde yer alan ev ne mahallenin en büyüğü ne de en küçüğüydü.

İki katlı ev bakımlıydı ama abartılı değildi. Etrafında beyaz bir çit nöbet tutuyordu. Tek arabalık garajda Jelissete'in hiç kullanmadığı aracı duruyordu. Evin en güzel yanı oturma odasında titreyen tek ışıktı. Tüm cepheyi kaplıyor ve "Burada görülecek bir şey yok" diye bağıırıyordu.

Güvenli evi diğerlerinden ayıran tek şey, evin tabanında sürekli dolaşan karanlık, gölgeli sisti. Brynleigh kendini bildi bileli bu sis oradaydı. Şimdi bile gölgeler temelin etrafında kıvrılıyordu. Sanki binaya çekilmişler, sakinlerini korumak isteyen bilinçli varlıklar gibiydiler.

Brynleigh ilk kez gölgeleri merak etti. Yaratıcısının Bağlayıcılığının bir kalıntısı mıydılar? Hep orada mıydılar?

Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen listesine bu soruları da ekledi.

Brynleigh hazır olmadan önce -gerçeği söylemek gerekirse, muhtemelen buna hiçbir zaman hazır olamayacaktı- çite ulaştı ve kapının kilidini açtı. Kapı

kapıyı itip açarken gıcırdadı. Avluya adımını attı, koğuşlar üzerine yıkandıkça derisi karıncalanıyordu.

Artık geri dönüş yoktu.

Koğuşlar, Jelissete'i soyunun varlığına karşı uyanan bir alarmdı.

Brynleigh yürüyüş yolunda vampir sessizliğindeki ayaklarıyla ilerlerken hareketleri zarif ve pürüzsüzdü. Buraya ilk kez geldiğinde, ev sıcaklığı onu rahatlatmış, huzur duygusuyla sarmalamıştı.

O his çoktan gitmişti.

Gölgeleri damarlarında kıvranıyordu ve derisi zarar görmemiş olsa da, maruz kaldığı işkence ruhunda uçurumlar açmıştı.

Kendisine ihanet eden, Zanri'yi onu öldürmesi için gönderen ve onu hapisten çıkarmaya çalışma nezaketini bile göstermeyen kadınla yüzleşmek için geri dönüyordu.

Jelissete, Brynleigh'den geriye kalan en yakın anne figürüydü. Efendisi ona bakmalı, onunla ilgilenmeli ve vampir olmayı öğrenirken ona rehberlik etmeliydi.

Bunun yerine, yavrusunu lanet bir piyon olarak kullanmış ve ona en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk etmişti.

Ve şimdi, Brynleigh bir avcının inine giren bir avdı.

Fikrini değiştiremeden ya da bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu hatırlayamadan Brynleigh yumruğunu kaldırdı ve kapıyı çaldı.

Kapı hızla açıldığında eli tahtaya daha yeni değmişti.

Gölgelere bürünmüş, siyah bir kazak elbise ve tayt giyen Jelissete karanlığın vücut bulmuş haliydi. Delici, antik siyah gözler Brynleigh'inkilerle buluştu ve yakut dudaklar bir hırıltıyla geriye çekildi.

Tehlike, diye bağırdı Brynleigh'in gölgeleri. Damarlarında zonkluyor ve kıvranıyor, onu buradan uzaklaşmaya çağırıyorlardı. Ama artık geri dönüş yoktu.

"İçeri," diye tersledi Jelissete. "Şimdi."

Brynleigh'in kalbi gümbür gümbür atan bir davul gibiydi. Bir yandan bu eve girmek istemiyordu. Etrafı bir ölüm havası sarmıştı. Öte yandan, gerçekten de başka seçeneği yoktu. Ryker, anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmezse onu tekrar hapse atacaklarını açıkça belirtmişti.

Bunun olmasına izin vermektense bin kere ölmeyi tercih ederdi.

Brynleigh göğsünde yükselen buz gibi korkuyu yutarak tüm hislerini bir kenara itti ve Maker'ını içeriye kadar takip etti.

Eşikten adımını atar atmaz kapı çarparak kapandı.

Sürgüyü çevirirken Jelisette'in ellerinden gölgeler akıyordu. Bir celladın baltasının kesme tahtasına vurması gibi korkunç bir *gümbürtüyle* yerine oturdu.

"Kuralları çiğnedin, kanımın kızı."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

Yırtıcılar ve Avlar

C Her biri bir öncekinden daha kötü olan lanetler Ryker'ın zihninden geçti, omurgasından aşağı buzlar süzüldü ve büyüü uyarıda bulundu.

Zanri de sorgusu sırasında kurallardan bahsetmişti. Ryker ne olduklarından tam olarak emin değildi ama kötü olduklarını biliyordu. Jelissete'in iğrenç ağzından çıkan hiçbir şey iyi olamazdı.

Ryker'ın yakından tanıdığı kesik kesik bir nefes, özel kulaklıklarından geldi. Aleti bunun ciddi bir an olduğu mesajını almamıştı çünkü şimdi canlanmanın tam zamanı olduğuna karar vermişti. Bu düşünceleri bir kenara itti.

Kendini işine odaklanmaya zorlayan Ryker, sanki daha iyi duymasına yardımcı olacakmış gibi avucunu kulağının üzerine bastırdı. Gözlerini kapatırsa, hâlâ Koro'daymışlar gibi davranabilirdi. Düğün geceleri henüz gerçekleşmemiş gibi davranabilirdi. Aşkları hâlâ karmaşık değilmiş, bozulmamış ve mükemmelmış gibi davranabilirdi.

Brynleigh fısıldadı, "Biliyorum. Özür dilerim."

Vahşi, ölüm öpücüğü gibi bir hırıltı havayı yırttı.

Ryker, hırıltının kulaklıktan geldiğini fark ettiğinde bile içgüdüsel olarak avuçlarına yarı saydam su küreleri çizip savaşmaya hazırlandı.

Sonra kulaklıktan acı dolu bir homurtu duyuldu.

Ryker büyüünü çözdü, kendi midesi yumruk yemiş gibi kasıldı.

Bu onun doğal yatkınlığına karşı aracında kalmaya gitti. İçindeki her şey ayağa kalkmak, bir şeyler yapmak, *yardım* etmek için çığlık atıyordu.

O aşağı bir koruyucuydu. Ve

Brynleigh'in ona ihtiyacı vardı.

Güvenli evden gelen sesleri dinlerken kalbi yeniden kırıldı ve öfkesi haftalardır olmadığı kadar uzaklaştı.

Teni tenine çarptığında irkildi.

Kendi kanını çekti, tırnakları avuçlarına batıyordu ki boğuk bir çığlık duyuldu.

Ve iğrenç bir kahkaha kulaklarını doldurduğunda, arabanın kolu tutuşunun gücüyle ikiye büküldü.

Ryker adil bir dövüşün seslerini yakından tanıyordu ve bu öyle bir dövüş değildi. Brynleigh Yaratıcısına karşı kendini savunmuyordu. Sadece kabul ediyordu.

Onun yüzünden.

Boğuk bir çığlık kulaklarını doldurunca dondu kaldı. Bu onun suçuydu. Brynleigh'i bu işe o bulaştırmıştı. Bu anlamayı o yapmıştı.

Eğer kız ölürse, kendini asla affetmeyecekti.

Aniden sessizlik çöktü. Her nasılsa, az önceki acı seslerinden daha kötüydü.

Çok hızlı, çok sessiz.

Bitmiş miydi? Çok mu beklemişti?

Brynleigh'in sözleri zihninde yeniden

canlandı. *Beni öldürecek.*

Tanrılar aşkına, o ne yapmıştı? Dehşet, önceki tüm öfkesini bir kenara itti ve görülme riskini alıp almaması gerektiğini tartışırken kalbi çarpmaya başladı.

Ryker ihtiyatı bir kenara bırakmaya bir saniye kalmıştı ki kulaklarını bir inilti doldurdu.

Tek bir ses hiç bu kadar iyi gelmemişti.

Yaşıyor.

Kutsanmış Obsidian Kumları'na şükürler olsun. Brynleigh hâlâ hayattaydı.

Fae kaptan kısa bir süreliğine gözlerini kapattı ve başını koltuğa yasladı.

Brynleigh'in ölmesini istemiyordu. Yaratıcısının ellerinde değil.

Victor'un ellerinde değil. Hiç kimsenin ellerinde değil.

Onu öldürmek istemiş olsa da, ona karşı hâlâ o kadar öfkeli olsa da, bazen zar zor nefes alabilse de, yaşaması için ona ihtiyacı vardı.

"On numaralı kural nedir?" Jelissete sordu.

Bir kalp atışı bile geçmeden, ete değen bir elin sesi Ryker'ın irkilmesine neden oldu.

Brynleigh'in yankılanan iniltisi boğazında safranın yükselmesine neden oldu.

Cevap verme şansı olmayacaksa soru sormanın ne anlamı vardı ki?

Brynleigh yine de güçlüydü.

Kulaklıktan ağır nefesler geliyordu ve Ryker onun kendini bir duvara dayayıp Yaratıcısına baktığını hayal etti. Gücünü toplarken gözleri karanlık ve yüzü asık olurdu.

"Oyun başladıktan sonra kaybetmek bir seçenek değildir," diye homurdandı, her kelime bir öncekinden daha zayıf geliyordu. "Kazanmanın tek alternatifi ölümdür."

Sözde oyundan bahsedilince Ryker yumruklarını sıktı. Oyunlar iyiydi. Eğlenceliydi. Satranç son derece keyif aldığı bir oyundu ve düşün gecesinden beri ona dokunmamıştı.

Ama bu?

Yaşam ve ölümle oynamak bir oyun değildi.

"Ve söyle bana genç adam, sen kazandın mı?" Jelissete'in sesi sonsuz acı vaatleriyle dolu, ipeksi ve pürüzsüz bir fısıltıydı.

Yırtıcı hayvan kendini belli ederken Ryker'ın her parçası gergindi. Büyüsü onu asla hayal kırıklığına uğratmamıştı - Brynleigh'e güvenme konusu hariç, görünüşe göre - ve Jelissete'in şimdiye kadar karşılaştığı en tehlikeli düşmanlardan biri olduğu konusunda onu uyardığında damarlarındaki titreşen güce güvenmişti.

Yaşlı vampir sadece yavrusuna yalanlar söyleyip onu bir ölüm silahına dönüştürmekle kalmamış, aynı zamanda onunla oynamıştı. Brynleigh de bu olayda bir kurbandı. Ryker bunu biliyordu ama bu bilgi onu daha da fazla soruyla baş başa bırakmıştı.

Bu onları nerede bıraktı? Olan diğer her şeyi nasıl unutabilirdi? Ailesini ve kalbinin kalıntılarını korumak zorundaydı.

"Hayır." Brynleigh keskin bir nefes aldı.

"Kaybettim." bu muydu? Söyleyecek başka bir şeyi yok muydu?

Ryker nefesini tutmuş, kadının devam etmesini ve kendini savunmasını bekliyordu ama başka bir şey gelmedi. Neden hayatı için yalvarmıyordu? Yalvarmıyordu

Merhamet mi? Bu karşılaşmadan sağ çıkmak için *bir şeyler* mi yapıyordu? Hiç kendini koruma içgüdüğü yok muydu?

Demir tokmaklar Ryker'in kafatasına doğru savrulurken, baş ağrısı tüm şiddetiyle geri döndü.

Sessizlik uzayıp giderken zaman acı verici bir şekilde yavaş . Ryker'in midesi düğümlendi ve alnını soğuk bir ter kapladı.

Obsidian Kumları adına, ne düşünüyordu?

"Senin... *kocan* Zanri'yi öldürdü." Jelissete'in sözlerinden küçümseme ve nefret damlıyordu ve Ryker'in içi burkuldu.

Bir duraksama oldu ve sonra Brynleigh, "Evet," dedi.

Bir yalan. Şekil değiştirenin hâlâ hayatta olduğunu biliyordu. Ryker ona bunu söylemişti. Daha uğursuz, mide bulandırıcı bir sessizlik. Her an bir öncekinden daha kötüydü.

Ryker yumruğunu ağzının önünde tuttu, başı dönüyordu. Hasta olacaktı ve bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi. Genelde sakın, çekingen ve elindeki işe odaklanmış biriydi.

Bu gece olmaz.

Jelissete konuşur gibi, "Bu başarısızlık için seni öldürmeliyim," dedi. Ryker elinde bir buz hançeri oluşturdu ve arabanın kapısını kavradı.

"Ama yapmayacağım," diye devam etti yırtıcı, kötü niyetli vampir. "En azından henüz değil."

Durakladı.

"Ben... teşekkür ederim."

"Mhmm. Şimdi, önümde *nasıl* durduğunu açıkla. Son duyduğumda Çukur'a sürüklenmiştin. Genellikle, bu ölüme tek yönlü bir . Sen nasıl hayatta kaldın?"

"Kolay değildi," diye itiraf etti Brynleigh. "Bana işkence ettiler." O korkunç, fazla sessiz sessizlikte birkaç saniye geçti.

Hançerini eritirken inleyen Ryker, evin içinde gözleri olmasını diledi.

"Evet, bu her zaman bir olasılıktı," dedi Jelissete küçümseyerek. "Temsilcilerin nasıl olduğunu bilirsiniz."

Derin bir nefes aldıktan sonra Brynleigh, "İstiyorum," diye mırıldandı.

Yaşlı vampir mırıldandı, sesi ölümcül olduğu kadar melodikti de. "Ve sanırım kocan seni kalbinin iyiliğinden dolayı serbest bıraktı?"

Brynleigh acı acı güldü. "Hayır. Onun için bir şey yapmamı istiyor ama henüz ne olduğunu söylemedi. Hala... olanlar yüzünden üzgün."

Lanet olası yüzyılın küçümsemesi.

"Senden bir şey istediği anda bana haber vereceksin," diye mırıldandı Jelissete.

Brynleigh, Ryker'ın omurgasından aşağı buzlar akmasına neden olan soğuk, robotik bir ses tonuyla, "Evet, hanımefendi," dedi. "Anlıyorum."

Parmak eklemlerinin çatlamasına benzeyen bir ses kulaklarını doldurdu. "Kaptan bu gece burada olduğunu biliyor mu?"

Ryker'ın kalbi durdu ve nefes almadan Brynleigh'in cevabını bekledi. Eğer isterse, tek bir kelimeyle her şeyi mahvedebilirdi.

"Hayır, işkenceden sonra uyuduğumu sanıyor."

Bir yalan daha. Brynleigh'in dilinden dökülüşlerindeki rahatlık Ryker'ı korkutmuştu. Ses tonu değişmiyor, nefesi kesilmiyor ve her kelime aynı vurguyu taşıyordu.

Ryker nefesini verdi ve kalbi bir kez daha atarken elini göğsüne bastırdı.

Brynleigh sözlerine şöyle devam etti: "Buradan uzaklaşabilecek kadar iyileşir iyileşmez buraya geldim. Yakında dönmeliyim, yoksa şüphelenecek."

Fae Kaptan'ın hakkını vermek lazımdı, kadın ustaca bir yalan ağı örüyordu. Eğer gerçeği bilmeseydi, ona inanabilirdi.

Ona inanmıştı. Ama

Jelissete inanmış mıydı?

Tanrılar aşkına, beklemek hiç bu kadar acı verici olmamıştı.

"Pekâlâ," dedi yaşlı vampir sonunda. "Sanırım hâlâ iş arıyorsun?"

Cinayetten bahsetmek için ne tuhaf bir yol. "Öyleyim," dedi Brynleigh.

"Mhmm." Jelissete diliyle bir tıklama sesi çıkardı. "Peki ya sana kaptanı öldürmeni söyleseydim?"

Ryker'ın göğsü sıkışmıştı.

"Ben yapardım," dedi Brynleigh. "Yine de Zanri sayesinde sürpriz yapma şansımı kaybettiğimi düşünüyorum."

Bir duraklama daha. "Evet, şey. Yapılması gerekiyordu. Kurallar falan." "Anlıyorum," diye tekrarladı Brynleigh.

Ryker bir türlü anlamıyordu. İki kadının cinayet hakkında nasıl bu kadar rahat konuşabildiğini anlayamıyordu.

Jelissete mırıldandı. "Evet, sanırım olabilir." Bir çekmece açıldı. "Al bunu. Senin için bir şey bulduğumda ararım."

Kumaş hışırdadı ve Ryker, Brynleigh'in Yaratıcısının ona verdiği şeyi cebine koyduğunu düşündü.

Toplantının bitmek üzere olduğunu hisseden Ryker arabayı çalıştırdı. Motor sessiz bir kedi yavrusu gibi mırıldandı ve aracı vitesine taktı. Buradan ne kadar çabuk çıkarlarsa o kadar iyiydi.

"Ya Brynleigh?" Jelissete'in sesindeki soğukluk Ryker'ın nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oldu. "Bana yalan söylediğini *öğrenirsem* seni öldürürüm. Ölümün uzun ve çileli olur. Çukur'da çektiğin acıların yanında çocuk oyuncağı gibi kalır. Kalbine bir kazık saplamadan önce damarlarındaki hain kanın son damlasına kadar çekmekten zevk ."

Lanet olsun.

Karanlık sözler havada asılı kalırken Ryker'ın kalbi kendi içine doğru kıvrıldı. Bu onun hatasıydı. Bu anlaşılmayı asla yapmamalıydı. Brynleigh'nin abarttığını, Jelissete'in kendi soyunu gerçekten öldürmeyeceğini düşünmüştü ama şimdi...

Kutsal Obsidyen Kumları'nın yanında, yaşlı vampirin zalimliğini büyük ölçüde hafife almıştı.

Kalbi dörtlüğe koşan bir at gibiydi ve saniyeler saatler gibi akıp gidiyordu.

Brynleigh'in mırıldanarak verdiği yanıt "Anlıyorum," oldu. "Buraya gelirken kendimi neyin içine soktuğumu biliyordum."

Jelissete, "Gidebilirsiniz," demeden önce Ryker'ın direksiyonu elleriyle sıkıca kavradığı uzun bir an daha geçti.

Ryker gözlerini kapatarak uzun bir nefes verdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Brynleigh.

Yaşlı vampirden soğuk, cınlayan bir kahkaha geldi. "Bana teşekkür etme, kanımın kızı. Sadece sana söyleneni yap ve bu sefer kurallara harfiyen uy."

Söylenmemiş tehdit havada asılı kaldı. *Ya da başka bir şey.* "Evet, hanımefendi."

Birkaç dakika sonra bir kapı çarptı.

Ryker, kulaklıktan boğuk bir "Geliyorum" sesi gelmesine rağmen direksiyonu bırakmadı.

Bir an sonra arabanın yanındaki kaldırımda gölgeler birikti ve ardından Brynleigh ortaya çıktı. Kendini düzeltmeden önce ayakları betona değdiğinde tökezledi.

Ryker ona bir kez baktı ve göğsünden bir hırıltı yükseldi.

Arabayı tekrar park etti ve ayaklarının hareket ettiğini bile fark edemedi kaldırıma çıktı.

Brynleigh'e bunu kimin yaptığını sormasına gerek yoktu çünkü zaten biliyordu.

Jelisette de la Point ölüm fermanını imzalamıştı.

Brynleigh'in güzel siyah kanatları kaldırımda sürükleniyordu. Kanlı kanlı, arkasından sarkıyorlardı.

Sol gözünün altından yanağına doğru uzun bir yırtık uzanıyordu. Sağ gözü morarmış ve şişmişti. Kazağı yırtılmıştı ve derisini zar zor örtüyordu. Yarılmış dudağından kıpkırmızı damlıyordu.

Saklanmayı siktir et.

Jelisette kim olduğunu sanıyordu?

Ryker güvenli eve doğru koşarken ayakları kaldırıma dövüyordu. Görüşünü kırmızıya boyadı. Buzdan hançerler avuçlarının içindeydi. Kanı kulaklarında uğulduyordu.

Acı öfke dilini kapladı ve büyüğü içinde zonklayan bir kütleye dönüştü.

Jelisette bunun bedelini ödeyecekti. Vampiri lime lime edecekti, anlaşma lanet olsun. O-

"Ryker, dur."

Kelimeler neredeyse fısıltı gibiydi ama sanki ona bağırması gibiydi.

Hâlâ kulaklıkları takıyordu.

Kaplumbağalar Ryker'dan daha hızlı hareket ederek dönüp Brynleigh'in sokağın aşağısından gelen siyah bakışlarıyla karşılaştı.

"Sana zarar verdi," diye hırladı, kendi sesini tanıyamıyordu.

Bir yanı mantıksız davrandığının farkındaydı. Brynleigh'in yaralanması umurunda olmamalıydı. Eğer o sadece bir varlıksa. Onun katili olduğu için değil.

Ama o yaptı.

Çok fazla önemsiyordu.

"Evet." Brynleigh bir omzunu kaldırırken boyun eğmiş görünüyordu.

"Sana bunun olacağını söylemiştim."

Kanatlarını geri çekti ve karanlık uzantılar gözden kaybolurken yüzünü buruşturdu.

Hırladı, birini öldürme ihtiyacı kanını kabartıyordu.

İçini çekti, hüzünlü, obsidyen gözleri ona yalvarıyordu. "Lütfen, sadece gidelim."

Sonunda bu bakış Ryker'ın arabaya doğru yürümesini sağladı. Onu daha fazla incitmek istemiyordu.

O dönene kadar Brynleigh kemerini takmış ve küpelerini çıkarmıştı.

Çenesi yumruğunun üzerindeydi ve yüzünden kan damlarken pencereden dışarı bakıyordu. Yavaş yavaş iyileşiyordu ama bu Ryker için yeterince hızlı değildi.

Bir can alma ihtiyacını hiç o anda hissettiği kadar güçlü hissetmemişti.

"Sana ne verdi?" diye sordu arabayı sürerken. Buradan uzaklaşması gerekiyordu.

"Bir telefon ve kredi kartı," diye fısıldadı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır."

Ondan sonra da aralarında başka bir şey konuşulmadı.

BÖLÜM 9

Yalan Değildi

S Brynleigh'in Jelissete ile buluşmasının üzerinden altı gün geçmişti. Altı çok sessiz, çok gergin günü sessiz, uzun geceler izledi. Brynleigh'nin kâbusları geri gelmişti; şimşekler, fırtınalar ve ölümle doluydu.

Çok fazla ölüm var.

Brynleigh ve Ryker, Yaratıcısı ile yaşadıkları felaketten sonra bungalova geri döndüklerinde, buzdolabından kan almış ve fae kaptanının sessiz bakışlarının ağırlığı altında beslenmişti.

Jelissete'in ona davranış biçimi onu üzmüştü, ama ne bekliyordu ki?

Brynleigh, Yaratıcısının onu öldürebileceği konusunda onu uyarmıştı ve haklıydı.

İsvana ona yardım etti ama haklı olmak hiç bu kadar acı verici olmamıştı. Acıyan sadece Brynleigh'nin vücudu değildi. O buna alışkındı. Fiziksel acı her zaman gelir ve giderdi.

Kalbi hiç dinmeyen bir acıyla yanıyordu, sanki bir kor hayat veren organının içine yerleşmiş ve onu içten dışa doğru yakıyordu.

Bu ve onu saran zihinsel yorgunluk arasında, o gece olanlar hakkında konuşamayacak kadar ağırlıydı. Kan etkisini gösterip yaralarını iyileştirir iyileştirmez sessizce yatak odasına çekilmişti. Orada Jelissete'in kendisine verdiği telefonu ve kredi kartını komodinin üzerine bıraktı, soyundu ve duşa girdi.

Genellikle sıcak su Brynleigh'i sakinleştirir, ona huzur verirdi. Bu sefer öyle olmadı.

Jelisette'in öfkesi ve Ryker'in... yani her şeyin arasında, suyu kapattığında h    gergindi. Brynleigh bitkin bir halde havluyla kurulanmış, en rahat kıyafetlerini giymiş ve yatağa girmişti.

Ryker onunla konuşmaya gelmemişti ve o da uykuya dalmadan önce onu aramamıştı.

Ertesi g  n de benzer şekilde geçti. Ondan sonraki de aynı şekilde. Ve bir sonraki.

Ev birbirlerinden tamamen saklanamayacakları kadar k   kt   ama garip, sessiz bir dansın içindeydiler. Brynleigh zamanının çoğunu yatak odasında geçiriyor, Ryker ise yaşam alanını işgal ediyordu. Ryker ne zaman ortak banyoyu kullansa, Brynleigh yatak odasının kapısının kapalı olduğundan emin oluyordu.

İkisi de aralarındaki ayrılık hakkında konuşmadı. Hiçbir şey hakkında konuşmadılar ve bu berbat bir şeydi.

Konuşmuyor olsalar bile, onun varlığının s  rekli farkındaydı. Sanki v  cudu onunkine uyum sağlamıştı. Ne yaparsa yapsın kulakları onun hareketlerinin sesini duyuyordu.

Komodinin   zerinde yaptığı hızlı bir araştırma *G  lge ve Serçe* adlı kitabı ortaya çıkarmıştı.

Altı y  z yaşındaki bir vampir lordu ile bir kuş şekil değiştiren arasındaki tarihi d  şman aşık romantizmi bile Brynleigh'i kapısının diğer tarafındaki fae'den uzaklaştıramazdı.

Okuduğu her sayfa için Ryker'ı dinleyerek iki kat daha uzun zaman geçiriyordu. Bir insanın bu kadar çok ses çıkarabileceğini kim bilebilirdi?

Her birini katalogladı: telefonda konuşurken alçak, gergin sesi; her sabah oturma odasında egzersiz yaparken çıkardığı homurtular; yemek yerken atal bıçakların sessiz çarpışması; ve hatta sonunda uyurken, o çok k     kanepede d  n  p dururken yumuşak horlamaları.

Ryker'ın arkadaşı Nikhail iki kez uğramış, yiyecek ve kan getirmişti.

İki seferde de Brynleigh yatak odasında kaldı.

Adamlar alçak sesle konuşuyorlardı, onun bile duyamayacağı kadar sessizdi ama sesleri evin içinde g  rleyen yumuşak nehirler gibiydi.

Seçim sırasında olduğu gibi, Ryker'ın sesi Brynleigh'i uyurken ve uyanıkken rahatsız ediyordu.

Ona musallat oldu.

Onu aklından çıkaramıyordu. Kendisine işkence etmelerine izin verdiği için ona duyduğu öfkeye rağmen, zihni hâlâ rüyalarında onu arıyordu.

Kâbuslar tarafından rahatsız edilmediği zamanlarda, sadece onlar ve duyguları vardı ve bu *iyiydi*. Rüyalarında öfke, ihanet ve aldatma yoktu ve mutluydular.

Ama rüyalar hayal ürünü olmaktan başka bir şey değildi ve asla uzun sürmezlerdi.

Uyandığında bu hisler kayboldu ve gerçeklik tekrar içine çöktü. Sonsuza kadar yatak odasında saklanamazdı. Sessiz küçük balonları er ya da geç patlayacak ve onları her şeyle yüzleşmeye zorlayacaktı.

Muhtemelen, bu gerçekleştiğinde, hoş olmayacaktı.

Bu yüzden Brynleigh şimdilik sessiz kalmaktan, Ryker'ı dinlemekten ve kırılmadıkları bir dünyanın hayalini kurmaktan memnundu.

SESSİZLİK aynı gün akşam altıda bozuldu.

Gölge, düşmanlarının kesik başlarını düğün hediyesi olarak ona vererek Serçe'ye olan sonsuz aşkını ilan etmişti ki, tiz bir zil sesi sessizliği yararak geçti.

Brynleigh sarsıldı.

Kitap yatağın üzerine düştü ve gözleri şifonyere kayd. Jelissete'in ona verdiği telefonun ışığı yanıyordu.

Kapı duvara çarparak açıldı. Ryker eşikte belirdi.

Isvana ona yardım etti, ama Brynleigh'in içi onu görünce ısındı. Şu anda bile onu istiyordu ve bu konuda ne yapacağından emin değildi.

Ama bu arzu için uygun bir an değildi.

Elini saçlarının arasında gezdirdi ve geniş gözleri şifonyere takıldı.

Telefonu kaptığı gibi ona fırlattı. "Cevap ."

Sanki başka bir şey yapacakmış gibi. Jelissete'i bekletmek her gün için kötü bir fikirdi.

Brynleigh aramayı kabul etti ve telefonu hoparlöre ayarladı. "Alo?"

"Bu gece. The Rosewood." Jelissete, Brynleigh'in daha önce birkaç kez gittiği Güney Bölgesi'ndeki seçkin bir kulübün adını vererek hoşbeşi geçip doğrudan konuya girdi.

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu Brynleigh. Jelissete'in gözlerinin dolduğunu neredeyse hissedebiliyordu.

"Sana öğrettiğim şey, belli ki," diye hırladı yaşlı vampir. "Yoksa Seçime katılmak kan dökme yeteneğini elinden mi aldı?"

Ne kadar nazik, sevgi dolu ve şefkatli bir Yaratıcı.

Brynleigh olabildiğince sakın bir şekilde, "Tabii ki hayır," dedi.

"Ben ." Ne de olsa başka seçeneği yoktu. Ryker'ın anlaşması bunu gerektiriyordu.

"Güzel. Hedefiniz bir süredir gözüme kestirdiğim biri. Sizin için bir sorun teşkil etmeyecektir." Jelissete durakladı ve telefonu titredi. "Sana dosyaları gönderdim."

Görüşme başladığı gibi kısa sürede kesildi.

Jelissete hiçbir zaman sıcak bir örnek olmamıştı, özellikle de yaptıkları iş göz önüne alındığında, ama bu onun için bile soğuktu.

Brynleigh arama kesilir kesilmez telefonu kapattı, henüz dosyalara bakmaya hazır değildi. Bu kısmı genellikle Zanri'yle birlikte yapardı ama şimdi tek başına yapması gerekecekti.

İçinden yeni bir ihanet sızısı geçti. Olanların ağırlığını daha kaç kez hissetmesi gerekecekti? Yine de Zanri'yi merak etmekten kendini alamıyordu.

Bir dargın bir barışık ortağı Owen'ın ihanetinden haberi var mıydı?

O da bu işte bir rol oynamış mıydı?

Daha sonraki bir tarihte düşünmek için daha fazla soru. O kadar çok soru vardı ki.

Şu anda uğraşması gereken bir Fae kaptanı vardı.

Adamın bakışları kızın kafasını delip geçti ve kız adamın kendisini izlediğini görmeden anladı.

Yanakları kızardı. Gözlerini yavaşça kaldırdı, onun yüz ifadesinde görebileceklerinden biraz korkmuştu.

"Bu doğru." Ryker'ın gözleri büyülenmiş bir dehşetle irileşmiş, kaşları çatılmış ve yakışıklı yüz hatlarını bozmuştu. "Birini öldüreceksin. *Onun* için."

Brynleigh ona baktı ve yüzünde gördüğü duyguları çözmeye çalıştı. Yine ona kızgın mıydı? Bu ne cüret? Bunu o istememişti ki. Onun istediği buydu. Bu *onun* anlaşmasıydı.

"Evet, öyleyim," diye .

Bu dünyada ölmek ya da öldürmek vardı. Jelissete böyle çalışırdı. Ne olursa olsun, bu gece biri ölecekti ve bu Brynleigh olmayacaktı. Eğer yardım edebilirse.

Ryker durmadan önce ona doğru bir adım attı. Yumruğu bir sıkılıp bir çözülüyor, alnında bir çizgi belirliyordu.

"Kim... Kimsin sen?"

Ona bir canavarmış gibi baktı. Belki de öyleydi.

"Ben her zaman tanıdığın kişiyim."

Doğduğundan beri böyleydi. Efendisi onu karanlık bir yaratığa dönüştürmüştü ve kalbi kapkaraydı. O kötünün de kötüsüydü ve bunu hep biliyordu.

Şimdi bunu da öğreniyordu.

Cevap onun için yeterince iyi görünmüyordu. Sanki onu hayal kırıklığına uğratmış gibi başını salladı.

Lanet olası küstahlık.

Ryker bu dünyanın zor yollarına alışık olmayan masum bir kuzu değildi.

Brynleigh, değerli ordusunun ruhuna yaptığı işkencenin izlerini taşıyordu - gerçekleşmesine izin verdiği işkence.

Chavin'in yok edilmesinden sorumlu olmasa da, ellerinde kan olduğunu biliyordu. Askeri kayıtları birçok savaşta yer aldığını kanıtlıyordu ve Çukur'da ortaya çıktığında gözünü bile kırpmamıştı.

İkisi de yırtıcıydı, ikisi de ölümcüldü.

Ayağa kalktı ve yumruklarını sıktı. Fae'nin ikiyüzlü öfkesi karşısında kitabı çoktan unutulmuştu.

"Beni Yaratıcıma geri gönderdiğinde ne olacağını düşünüyordun? Bir çay partisi vereceğimizi ve geçmiş zamanları yad edeceğimizi mi sandın? Öylece içeri girip Isvana'nın lanet olası bilgilerini alabileceğimi mi?"

Adam ona bakmaya devam etti, bu da ruhundaki cehennemi daha da alevlendirdi. "Hayır," diye hırladı, dudaklarını geri çekip dişlerini göstererek. "Benim oyunu oynamak için, ve ben bunu böyle yapıyorum."

Bir heykel gibi kapının girişinde duruyordu. Elbette daha önceki sessizliğine geri dönüyordu.

Kalbi acıyabilirdi ama bunun için fazla ileri gitmişti.

Brynleigh inleyerek başını salladı ve telefonu eline aldı. İlk dosyayı açtı ve taradı. Belgede Zanri'nin ustalığı yoktu ama bu onu şaşırtmadı. Kedi şekil değiştiren elektronik aletler konusunda çok becerikliydi ve Jelissete onlardan nefret ederdi. Yine de bilgilerin hepsi oradaydı.

Hedef: Tathdel Crystalis, Dünya El/

Yaş: 241

Suçlar: Üç cinayetten hüküm giymiş, bir düzine cinayetten şüpheli.

Brynleigh okumaya devam etti, sayfaları karıştırdıkça gözleri giderek büyüyordu.

Tathdel Crystalis iyi bir Toprak Elfi değildi. Aksine, şimdiye kadar peşine düştüğü en kötü yaratıklardan biri olabilirdi.

Ekranı ürkütücü bir slayt gösterisi doldurdu ama gözlerini kaçırmadı. Bu kurbanlar, kendilerine yapılanlara birilerinin tanık olmasını hak ediyorlardı.

Sarmaşıklar cesetleri yere bağlıyordu. Dikenler etleri parçaladı. Ağaçlar çimentodan büyüyor, dallarında sıkışıp kalanları boğuyordu. Görünürdeki her şey kanla kaplıydı.

Toprak Elfleri, Işık, Ölüm ve Şans Elflerinden daha fazla, büyülerini iyilik için kullanmaları gerekiyordu. Yaşam için. Ne de olsa, uzun zaman önce, Yaşamın Yüce Leydisi toprak büyüsünü kullanarak dengeyi yeniden kurmuştu.

Ama bu?

Bu pek çok açıdan yanlıştı. Hayatın Yüce Leydisi, torunlarından birinin *bu* hale geleceğini bilseydi ne yapardı?

Brynleigh ürperdi. Belki de vampirlerin fiziksel olarak çocuk sahibi olamaması iyi bir şeydi. En azından yüzyıllar sonra serseri bir torunla uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Kanıt inkar edilemezdi: Tathdel gelecek ölümü hak etmişti.

Brynleigh otuz iki sayfanın tamamını okuduğunda içinden soğuk bir rahatlama geçti. Bir yanı Jelissete'in ona her zamanki tipi olmayan bir hedef vererek onu test edip etmeyeceğini merak etmişti ama Isvana sağ olsun, yanılmıştı.

Ve sonra yukarı baktı.

Fae kaptanı hâlâ yüzünde aynı ifadeyle onu izliyordu.

Rahatlama sanki hiç var olmamış gibi ortadan kayboldu.

"Yapmak üzere olduğum şey için beni yargılamadan önce şuna bir göz atın." Brynleigh telefonu ona doğru itti, dosyayı açık bıraktı ve hazırlanmak için banyoya gitti.

Kapıyı arkasından kapattı ve musluğu açtı. Buz gibi su karşısında titreyerek yüzünü ve ellerini ovdu.

Saçlarını örerken içini garip bir huzur duygusu kapladı. Yıllardır bu onun hayatıydı. Bir isim alır, bir dosya okur ve suçluyu öldürürdü. Yaptığı şey buydu.

Bazı insanlar matematikte iyiydi, diğerleri sanatta yetenekliydi, ama Brynleigh?

Ölüm onun çağrısıydı, yeteneğiydi ve uzun yıllar boyunca var olma sebebiydi.

Öyleyse neden tezgâhı kavrayıp aynada bakışlarıyla buluştuğunda kendisine bakan kadını tanıyamamıştı?

Gözleri her zamankinden daha karanlık, gölgeler ve sırlarla dolu görünüyordu. Dudakları eskisi kadar kırmızı değildi. Yorgunluk yüzündeki küçük çizgilere yazılmıştı.

Tüm vampirlerin sahip olduğu Isvana'nın bahsettiği öteki dünyalılık hâlâ mevcuttu ama azap Brynleigh'in yüz hatlarını örtmüştü. Ailesinin ölmeden önce hediye ettiği kolyesi bile daha sönük görünüyordu.

Sanki bir ışık sönmüş gibiydi. Yıllardır intikam için yaşıyordu ve şimdi o da yok olmuştu.

İntikamının itici gücü olmadan o kimdi?

Gözlerindeki karanlık tarafından yutulan Brynleigh zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Kapı çalınana ve onu düşüncelerinden uyandıranı kadar o sonsuz derinliklere baktı.

"Güneş batıyor." Ryker'ın sesi sert ve alçaktı, Seçim Salonu'nda ilk kez konuştuklarından farklı değildi.

Olan biten her şeye rağmen, onun sesini duyunca içinde bir şeyler kıvılcımlandı.

Şu anda bile, onu başka hiç kimse gibi çağırmıyordu.

"Oh." Tezgâhı bıraktı ve nefes verdi. "Bu kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim. Bu gece-"

"Ben de seninle geliyorum," diye hırladı. "Ordunun varlıklarını korumak benim işim. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

Bu yemin birkaç hafta önce karnında kelebeklerin uçuşmasına neden olurdu. Verdiği söz romantik olurdu ve içini ısıtırdı.

Ama şimdi...

Brynleigh gözlerini kapatıp takip bileziğini, gördüğü işkenceyi ve kız kardeşinin ailesini öldürdüğü gerçeğini unuttuğunda, sanki hiçbir sorunları yokmuş gibi hissediyordu.

"Senin için sadece bu muyum? Bir varlık mı?" Soru dilinden döküldüğü anda pişman olmuştu ama cevabını duymak istiyordu.

Fısıltıyla "Belki" diye cevap vermesi çok uzun sürdü.

Bu cevap için ona kızmak istedi. Bunun için ondan nefret etmek istedi. Böyle hissetmeye nasıl cüret ederdi?

Ama nefret yerine, aptal kalbi çırpındı çünkü adam açıkça hayır dememişti.

Aptal duygular.

Brynleigh eskiden duygularını sakladığı kutuyu özlüyordu. Onlarla uğraşmak zorunda olmadığında hayat çok daha kolaydı.

"İkimizi de gölgelemek zorunda kalacağım," diye uyardı.

Rosewood normal, ölümlü seçeneklerle seyahat etmek için çok uzaktaydı. "Biliyorum."

Alnını kapıya dayadı, eli tokmağa değdiğinde ahşabın her bir damarını hissetti.

Henüz kırılmadıkları bir zamanda bir kütüphanedeki farklı bir duvara ait anılar zihninde canlandı.

"Ryker?" Onun adını soludu, sözcük dudaklarından çıkarken ancak fısıltı halindeydi.

Bir insan onu duyamazdı ama o bir insan değildi. "Evet?" Sesi yakındı. O da mı kapıya dayanmıştı?

Cesaretini toplayarak gözlerini sıkıca kapattı. "Ben... Sana bir şey söylemem gerekiyor. Bu gece planlandığı gibi gitmezse diye."

Bir işte işlerin ters gitme ihtimali her zaman vardı. Yaptığı şey için bir sorumluluktan. Birisi karşı koyabilir, polis gelebilir ya da kendisi yaralanabilirdi.

Riskler hayatının bir parçasıydı. Seçimlerden önce onu hiç rahatsız etmemişlerdi. O zamanlar kimsesi yoktu. Kimse umursamazdı

Eğer ölseydi.

Ama
şimdi?

Onları ayıran her şeye rağmen, Brynleigh'in kalbi hâlâ Fae kaptanı için atıyordu. Son altı günlük sessizlik bunu onun için doğrulamıştı.

Onu hâlâ seviyordu, her zaman sevecekti.

Ama aşkın onları düzeltmeye yeteceğini sanmıyordu.

"Brynleigh, hiçbir şey olmayacak-" diye homurdandı.

"Bunu bilmiyorsun," diye nefes aldı. "Lütfen, şunu söylememe izin verin."

Bariyerin diğer tarafından istifa etmiş bir iç çekiş geldi ve kalbi biraz daha kırıldı. Bunu o yapmıştı. Onları mahvetmişti. Düğün gecesinden önce gerçeği söylemenin bir yolunu bulmuş olsaydı bunların hiçbiri olmayacaktı.

"Devam et," dedi bir dakika sonra. "Dinliyorum."

Brynleigh derin bir nefes aldı. Sinirleri midesini burktu. Ağzı kurudu ama avucunu kاپıya dayadı ve dudaklarını sözcükler oluşturmaya zorladı.

"Hepsi yalan değildi," diye fısıldadı. "Bunu bilmeni istiyorum. Sana anlattığım şeyler, paylaştığımız satranç oyunları, öpücükler, hiçbiri sahte değildi. Benim için bir anlam ifade ediyorlardı."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve onları durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Sessizlik geri gelmişti ve bu kez her zamankinden daha yüksekti. Ne kameralar, ne izleyen ya da dinleyen kimse, ne de muhafızlar vardı.

Sadece onlardı.

Saniyeler dakikalara dönüştü.

Duyabildiği tek şey endişeli kalbinin çarpıntısı olana kadar sessizlik büyüdü.

Sonra, tam onun gittiğini düşündüğü sırada, kapının diğer tarafından muşta sesine benzer bir ses geldi.

"Seni sevdim, Brynleigh." Bariton sesi derin bir acının kalıntılarıyla yankılanıyordu. "Seçerken sana kalbimi verdim. Ruhumu sana açtım."

İşte yine oldu. Lanet geçmiş zaman.

Bundan hiç o anda nefret ettiği kadar nefret etmemişti. Paylaştıkları şeylerin bir hatırlatıcısından başka bir şey değildi.

Burnunu çekti, gözyaşlarını silme zahmetine girmedi. Şimdi değil, nihayet konuşuyorlarken.

Aralarında kapı olunca daha kolay oldu.

Daha kolaydı çünkü onun gözlerindeki acıyı görmek zorunda değildi. O acı dolu güzel yüze bakmak zorunda değildi. Artık onun için gülümsemeyen o ağzı görmek zorunda değildi.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Seni seviyorum."

Ryker'a aşık olmak onu neredeyse öldürüyordu ama bunu yapmıştı. Ona kalbini vermişti ve işkence ve soğuk muameleden sonra bile kalbi hâlâ ona aitti.

Bu onun hakkında ne söylüyordu?

Kapının diğer tarafından acılı bir kıkırdama geldi. Bir şey gümbürdedi ve sonra inledi.

"Tabii ki, *şimdi* söylüyor işte. Ona zaman ver, dedim kendime. Oraya varacak, sadece bekle."

Kafasını kapıya çarpmış gibi kapı tıkırdadı.

Ona düğün gecelerinde söylemeliydi. Bunu biliyordu ama daha fazla zamanları olacağını düşünmüştü.

için onca zaman varken. "Ryker-"

Adam hırladı ve kadın ağzını kapattı.

"Asıl sorun şu ki, bana söylediklerinin bir kısmı doğru olsa da, sana *asla* yalan söylemedim," dedi. "İlk görüşmemizden itibaren doğruyu söyledim. Sana kalbimi verdim ve sen..."

Sesi kesildi ve cümlesini tamamlamadı. Bitirmesine gerek yoktu. Ne demek istediği açıktı ve dile getirmediği sözleri sanki bağırması gibi .

Bizi kırdın.

Bizi yok ettin.

Sahip olabileceğimiz her şeyi paramparça ettin. Bizi bitirdin.

Yanaklarından daha fazla gözyaşı aktı ve başını kapıya yasladı. Söylenmemiş sözlerin bu kadar acıya neden olabileceğini kim bilebilirdi?

"Ben... Ben bunu bu gece yapamam." Sesi çatladı ve inledi. "Sadece... hazır olduğunda dışarı gel."

Ayak sesleri onun ayrıldığını duyurdu ve birkaç dakika sonra ön kapı çarparak kapandı.

O gitmişti.

Aralarındaki kırıklık bir okyanusa dönüşmüştü.

"Siktir." Kelimenin güçlü bir şekilde çıkmasını istemişti ama yarı ezilmiş bir hıçkırıktı.

Kalbi bükülmüş, ezilmiş, yanmış ve donmuştu. Çok acıyordu ve bu konuda ne yapacağını bilmiyordu.

Yani, o hiçbir şey yapmadı.

Brynleigh ağlamak için kendine beş dakika verdi. Tüm acının yanaklarından aşağı akmasına izin vermek için beş dakika. İçinden akıp giden acının içinde oturmak için beş dakika.

Sonra ayağa kalktı ve gözyaşlarını sildi.

Yapması gereken bir iş vardı ve kalbi paramparça olsa bile bunu yapacaktı. Çünkü bir anlaşma yapmıştı ve sözünden dönmeyecekti.

Mekanik bir şekilde giyinmiş, üzerine geçirdiği siyah V yaka kazak ve kot pantolonun farkına bile varmamıştı.

İtirafını bir kenara bırakıp olacaklara odaklanmak için her şeyini ortaya koyması gerekti.

Maker'ının ona verdiği telefonu yerden alan Brynleigh, Jelisette'in kredi kartıyla birlikte arka cebine soktu. Siyah botlarını giydi ve ön kapıdan çıkmadan önce fermuarını çekti.

Brynleigh attığı her adımda kalbinin etrafına bir duvar örüyordu. Bu görev sırasında duygularının zihnini engellemesine izin veremezdi. Duygular öldürmekle karışmazdı.

Bunun yerine, kendi iç karanlığına daldı. Kapıya yaklaşırken gölgeleri kasvetli bir melodi söyledi ve onların karanlık ninnisinde teselli buldu. Onları serbest bıraktı ve gölgemsi iplikçiklerin etrafına koruyucu bir şekilde kıvrılmasına izin verdi.

Brynleigh kapıyı açana kadar kalbinin etrafına bir duvar örmeyi başardığını düşünüyordu. Verandanın ışıklarının altın sarısı parıltısı altında dışarı adımını attığı anda nefesi boğazında düğümlendi ve dondu kaldı.

Kömür bulutları gece gökyüzünü kapladı. Gökte parlak şimşekler çakıyordu. Yaklaşan fırtınanın habercisi olan sis havada ağır ağır asılı duruyordu. Ama bu doğal bir olay değildi.

Hayır.

Bu fırtına kontrol altına alındı. Kontrol altına alındı. Ölümcüldü. Ve tüm bunların kaynağı ona sırtını dönmüş duruyordu.

BÖLÜM 10

Gül Ağacı

B Rynleigh kendi elementindeki güçlü su fae'sine bakarken kalbi hızla çarpıyordu. Ryker'ın kolları uzanmış, parmakları gökyüzüne doğru uzanırken ellerinden büyü akıyordu. Güçlü. Güçlü. Tehlikeli.

Fırtına bulutları çalkalandı.

Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı ve nefesi kısa geldi. Bacakları titriyordu.

Aklından başka bir fırtınanın görüntüleri geçti. Çığlıklar. Çığlıklar. Su. Çok fazla su vardı. Her yerdeydi. Kız kardeşi boğuluyordu.

Aman Tanrım.

Ryker'ın derisinin altında sakladığı gücü serbest bırakmasına tanık olmanın nasıl bir şey olacağını nedense hiç düşünmemişti.

bir titreme geçti ve .

Bu o gece değil. Tehlikede değilsin.

Ryker ona zarar vermezdi... değil mi? Şansı varken onu öldürmemişti ve onu zindanda bırakmamıştı.

Güvende olduğundan tam olarak emin değildi ama sonsuza kadar burada kalamazdı.

Derin bir nefes alan Brynleigh verandadan titreyerek bir adım attı. Yağmur henüz yağmamıştı ama bulutlar patlamak üzereydi.

İlk adımdan sonra bir gözyaşı yumağına dönüşmediğinde, bir adım daha attı. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha.

Çok geçmeden, su fae'sine giden yolu yarılamıştı.

Büyü bir noktada Brynleigh'in tenine damladı ve Brynleigh araziye çevreleyen koğuşların arasından geçti. Onları zar zor fark etti, dikkati Ryker'dan hiç ayrılmadı.

Ellerinden fışkıran güç olmasa onun bir heykel olduğunu düşünecekti.

Büyüyü gökyüzüne akıttı.

Daha, daha, daha, ta ki içinde hâlâ sihir kalmış neredeyse imkânsız görüne kadar.

Ve sonra *kükredi*.

Kayalara çarpan dalgalar gibi, ses devam etti, devam etti ve devam etti.

Ryker'ın keder, umutsuzluk ve ıstırapla karışık çığlığı Brynleigh'in kalbi bir mengene gibi sıkıldı.

Buna o sebep olmuştu. Bir kez daha ona acı çektirmişti. Birbirlerini daha kaç kez inciteceklerdi?

Aralarındaki okyanus, onu bütünüyle yutacakmış gibi görüne kadar genişledi. Kederinin içinde boğulacak, bir zamanlar paylaştıkları aşka sonsuza dek ağıt yakacaktı.

Adam susana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi ama sonunda sesi çatallaştı ve sonra kesildi.

Sessizlik onun kükremesinden daha gürültülüydü.

Ryker'ın kolları iki yanına düştü ve gücünü kendisine doğru çekti. Fırtına bulutları geri çekildi, şimşekler durdu, sis kayboldu ve büyü'nün izleri yok oldu.

Omuzlarını geriye atarak doğruldu.

Ryker döndüğünde Brynleigh'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Üzerinde görünürde silah olmamasına rağmen, silahlı olduğundan emindi.

Sanki az önce kontrolünü kaybetmenin eşiğine gelmemiş gibi yüzü bomboştu.

"Hazır mısın?" Sesi boğuktu ve gözleri tepesinde dönen aynı bulutlarla kararmıştı.

Görünüşe göre, fırtınasını görmezden geleceklerdi. Bu onun işine geldi - zaten kafası yeterince meşguldü.

Brynleigh kalbinin etrafındaki duvarı kontrol etti -Isvana'ya şükürler olsun ki hâlâ tek parçaydı- ve başını salladı. "Evet. Hadi şu işi bitirelim."

Aralarındaki mesafeyi kapatarak kaptandan birkaç adım ötede durdu. Bu işi ne kadar çabuk yaparsa o kadar iyiydi.

"Gölgeler arasında hareket etmek bazı insanları hasta edebilir" uyardı.
"Sakın bırakmayın."

Eğer Ryker'a tutunmazsa Boşluk'ta ona ne tam olarak emin değildi ama içgüdüleri bunun kötü olacağını söylüyordu.

"Yapmayacağım."

Yine de Ryker kıpırdamadı.

Tuhaf. Bu çok garipti.

Brynleigh, Seçim sırasında aralarında var olan rahatlığı dileyerek elini kaldırdı

"Biz... Biz dokunmak zorundayız." Boğazında aniden beliren kuruluğu bastırmak için yutkundu. "Bunun işe yaraması için."

Bakışları kadının uzattığı ele kaydı ve çenesini sıktı. Temas kurulması gerektiğini bilmiyor muydu?

Brynleigh, onunla birlikte geleceğini açıkladığı anda bunun farkına varmıştı.

On

u. Henüz dokunmamışlardı. Pek sayılmaz.

İlk dokunuşlarının dünyayı değiştiren etkisini hâlâ hatırlayabiliyordu, ve her şeyden sonra aralarındaki kıvılcımın devam edip etmediğini görmek için aynı derecede heyecanlı ve dehşete düşmüştü.

Ryker nefes aldı ve yüzü kendini hazırlıyormuş gibi sertleşti. Birkaç uzun dakikadan sonra nihayet hareket etti.

Aralarındaki mesafeyi aşp elini onunkine koyması ve parmaklarını birbirine geçirmesi asırlar sürmüş gibiydi.

Brynleigh'nin kalbi bu jestin tanıdıklığı karşısında sıkışıp kaldı. Ryker sıcaktı, oysa o soğuktı. Yumuşak olduğu yerde nasırlaşmıştı. Eli onunkini sardı ve...

Tanrım, kıvılcımlar hâlâ duruyor.

Yaşadıkları onca şeyden sonra hâlâ orada oldukları için onlardan neredeyse nefret ediyordu.

hisseden tek kişi o muydu?

Ona baktı ve kaşlarını çatı. Adamın yüzü bomboştu. Dokunuşun onu etkilediğine dair tek işaret çenesindeki hafif tüylenmeydi.

Belki de artık umurunda değildi. Ve belki... belki o da aynısını yapmaya çalışmalıydı.

Ne de olsa o sadece bir varlıktı.

Brynleigh aklındaki bu iç karartıcı düşünceyle gölgelerini çağırdı. sevgiyle kıvrıldılar, onları karanlıkta gizlediler.

"Bekle," diye tekrar hatırlattı ona.

Buna karşılık Ryker'ın parmakları onunkilerin etrafında titreşti. Aptal kalbi bu hareket karşısında çırpındı.

Duygularına odaklanacak zamanı yoktu. Bunun yerine, karanlığını çekti ve onları Boşluğun içine çekti.

Bir an ormandaydılar. Sonra, vampir türüne ait olan boşluğun içinden geçiyorlardı.

Gecenin kendisinden daha karanlıktı, ışık burada hiç var olmamıştı. Yıldızlar yabancı bir kavramdı. Yaşamın Arada'da bir yeri yoktu. Gölgeler, karanlık ve güç titreşimlerinden başka bir şey yoktu.

Brynleigh ay tanrıçasının Boşluk'ta yaşadığına dair hikâyeler duymuştu ama Isvana'nın ay ışığıyla aydınlanan sarayına hiç gitmemişti. Binlerce yıl önce Güneşte Yürüyen Kraliçe dışında kimse gitmemişti.

Brynleigh onları Boşluk'a doğru çekerken Ryker'ın nefesleri kısa aralıklarla geliyordu. Bu yolculuk yöntemi vampir olmayanların çoğuna iyi gelmiyordu. Sözü'nün eri olan Brynleigh'in tutuşu demir gibiydi.

Karanlık görüşünü engellemediği için ona baktı ve dudakları aşağı doğru eğildi. Alnında boncuk boncuk ter vardı, teni normalden daha solgundu ve güzel ağzını acı dolu bir yüz buruşturmuştu.

"Neredeyse geldik," diye mırıldandı, keşke gölgeleri daha hızlı hareket etmeye teşvik edebilseydi.

Elini sıkarak homurdandı.

Gölgeler onları hedeflerine ulaştırana kadar birkaç saniye daha geçti. Karanlık eriyip gitti ve onları bir ara sokakta bıraktı.

Sağlam bir zemine bastıkları anda Ryker parmaklarını çözdü ve Brynleigh'den uzaklaştı.

Onun bariz reddi karşısında kalbi burkuldu.

Ryker kollarını kavuşturdu ve sokağı inceledi. "Neredeyiz biz?"

Boşluk'tan çıktıklarına göre artık daha iyi görünüyordu.

"Havayı hissedemiyor musun?" Brynleigh kazağının yakasını teninden uzaklaştırdı, sıcaklık onu kıyafet seçimlerinden pişman etti. "Sandhaven'dayız."

Denge Cumhuriyeti'nin en güneyindeki metropol olan Sandhaven, tüm kıtada hâlâ ayakta olan en eski şehirdi. Gül İmparatorluğu döneminde yedinci İmparatoriçe tarafından kurulan bu şehir hâlâ gelişen bir şehirdi.

Ve çok sıcaktı.

Şu anda bile, gökyüzünde ay varken, sanki bir fırının içinde duruyorlarmış gibi hissediyorlardı. Hava kum, sıcak ve ter kokuyordu. Ara sokağın ötesindeki cadde ışıklarla doluydu, uzaktan siren sesleri geliyordu ve rüzgâr Rosewood'dan gelen hafif müzik seslerini sıcak akşamın içine taşıyordu.

Görünüşü ve sesi Brynleigh'in buraya son gelişiyile aynıydı ama bir şeyler farklıydı.

Brynleigh farklıydı. Ya da belki de yanındaki Fae'ydi. Her iki durumda da, hiçbir şey aynı değildi.

"Hadi gidelim." Bu işi bir an önce bitirmek istiyordu. Genelde biraz kan dökmekten çekinmezdi ama bu gece bu düşünce onu her zamanki kadar heyecanlandırmıyordu.

Evet, Ryker'in varlığı kesinlikle işleri karıştırdı.

Fae'nin eli koluna indiğinde, botları kaldırım taşlarında tıkırdayarak sokağın yarısına gelmişti.

Şimdi, ona isteyerek dokundu.

Tabii ki.

"Planın nedir?" Ryker huysuzca sordu. Çok açık değil miydi?

"Her zaman yaptığım şeyi yapacağım. Rosewood'a gireceğim, Tathdel Crystalis'i bulacağım ve onu öldüreceğim."

Kolay. Basit. Çabuk. Çalışmak için en sevdiği yol buydu. Hiçbir sorun olmadan girip çıkıyordu.

Ryker ona baktı. Ağzı bir çizgi halinde kıstı, gözleri karardı ve tutuşu sıkılaştı.

"Ölümden bu kadar kolay bahsediyorsun." Başını iki yana salladı. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Gerçekten umursuyor muydu?

Onu başından savabilirdi ama bunun yerine sorusunu düşündü. "Ben... eskiden öyleydi," diye itiraf etti Brynleigh.

İlk cinayeti, doğumundan birkaç hafta sonra işlenmişti ve bu olay aylarca peşini bırakmamıştı.

Bakışları onunkileri aradı. "Peki ya şimdi?"

Ne söylemesini istiyordu? Geceleri uyanık kalıp öldürdüğü insanları düşündüğünü mü? Bu nadiren doğruydı. Şimdi, onu düşünerek uyanık yatıyordu.

"Artık değil," diye itiraf etti.

Ruhu kızıla boyanmıştı.

Ayrıca, sadece kendi adalet anlayışını hak eden insanları öldürüyordu. Hiçbiri masum değildi ve onlardan kurtularak dünyaya bir iyilik .

Ryker daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyordu ama sonunda sadece başını salladı. "Tamam. Seni takip edeceğim."

Bu onların konuşmasının sonuydu. Söylenecek başka ne vardı ki?

Bunun için üzülecek zaman yoktu. Çenesini kaldırdı. Konuşma zamanı geçmişti. Kendinden emin bir şekilde ay ışığının aydınlattığı caddede ilerledi. Omuzları gerideydi, dik duruyordu ve yüzü boştu.

Sözüne sadık kalan Ryker, sessiz bir gölge gibi onun arkasında kaldı.

Bu anın tanıdıklığı garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Şu anda Brynleigh yakın zamanda işkence görmüş bir vampir değildi. Kalbi kırık bir kadın değildi.

Bir amacı olan bir katildi ve işinde çok iyiydi.

Rosewood dışarıdan bakıldığında şehrin bu bölgesindeki diğer tüm binalara benziyordu: üç katlı, kırmızı tuğlalı, kararmış pencereci. Bloğun geri kalanından tek farkı, girişi koruyan takım elbiseli iri yarı kurt adamdı.

Onlar yaklaşırken kaşlarını kaldırdı, turuncu gözleri karanlıkta parlıyordu. "Kart?"

İsimler Rosewood'da yapılmadı.

Brynleigh'nin buraya gelme konusunda fazla endişelenmemesinin nedenlerinden biri de buydu; Ryker'la birlikte Seçime katıldıkları anlaşılabilirse bile bunun bir önemi olmayacaktı. Jelissete, Brynleigh'nin Ryker'ı neden Rosewood'a götürdüğünü sorarsa, onu bir kılıf olarak kullandığını söyleyecekti. Bu tam olarak bir yalan sayılmazdı.

Rosewood'da olan her şey dört duvar arasında kalırdı. Burası bir tapınaktı ve cemaatinin taptığı tanrı da sırlardı.

Kimlikler asla açıklanmıyordu, bu da Rosewood'u yüksek mevkideki Temsilcilerin meraklı gözlerden uzakta çirkin işler yapmaları için mükemmel bir yer haline getiriyordu. Burası üst düzey bir yemek mekanı gibi görünse de gerçek amacı açık bir sırdı.

Brynleigh Jelissete'in ona verdiği telefonu çıkardı ve ikinci dosyaya gitti. Üzerine dokundu ve altın telkari kenarlıklı siyah bir kart telefon ekranını doldurdu.

Sağ tarafta açılmış bir gül, sol tarafta ise şu ifade yer alıyordu, *Gece açan güller solduğunda, ay bir daha asla doğmayacak.*

Brynleigh'e sorarsanız biraz asık ama bu deyimi bulan o değildi.
Telefonu kurt adama uzattı. Gözlerini Ryker'a çevirmeden önce kartı dikkatle inceledi. "O seninle mi?"
"Öyle," dedi.
Görevlinin telefonu geri vermesi için bir dakika daha geçti. "İyi akşamlar hanımefendi. Rosewood sizi ağırlıyor." Geri adım atarak kapıyı açtı.
Telefonu cebine sokan Brynleigh ileriye doğru yürüdü.
Sırtındaki sıcaklık Ryker'ın onu takip ettiğini söylüyordu. Birlikte karanlık mekâna girdiler.
En iyi yaptığı şeyi yapmanın zamanı gelmişti.

The Rosewood'un ANA KATI, kaliteli bir yemek restoranından beklenebilecek her şeye sahipti.

Kuzguni saçlı ve lirik sesli güzel bir Işık Elfi sahnede şarkı söyledi. Siyah giysili servis elemanları yiyecek ve içecek dağıtıyordu. Fae'ler, kurtadamlar, elfler, cadılar, şekil değiştirenler ve insanlar loş ışıklı masaların ve kabinlerin etrafında kümelenmiş oturuyor, kısık sesle konuşuyorlardı.

Brynleigh hepsini görmezden geldi. Masaların etrafından dolaşarak doğruca odanın diğer ucundaki kalın siyah perdeye yöneldi.

Tathdel'in dosyasında adamın kırbaçlamaya olan tutkusu not edilmişti ve Rosewood'da bu özel sapkınlığa hitap eden sadece bir oda vardı.

Kimse onlara doğru bakmadı bile.

Ryker, Rosewood'un tuhaf olduğunu düşündüyse de bu konuda yorum yapmadı.

Brynleigh kadife perdeyi geriye iterek karanlık, sarmal bir taş merdiveni ortaya çıkardı.

Ana kat güzel bir restoransa, burası daha çok Dört Krallık'tan bir zindanın girişine benziyordu. Soğuk bir rüzgâr esti ve merdivenlerden inerken titredi.

Altta işaretlenmemiş bir kapı bekliyordu.

Burayı bir tehlike havası sarmıştı ve derisi diken diken olmuştu. Gölgeleleri kıvrıyor, onu dikkatli olması için uyarıyordu. Birkaçını serbest bırakarak kollarının ve bacaklarının etrafına koruyucu bir şekilde sarılmalarına izin verdi.

Kimseyle konuşmamış olsalar da, diğerleri buradaydı.

Rosewood'da her zaman birileri izliyordu. Doğru kişiler doğru zamanda onları çağırmadığı sürece gardiyanlar gözlerini bile kırpmaz ya da hiçbir şeye müdahale etmezlerdi.

Rosewood sırlara hayatlardan daha çok değer verirdi.

"Bundan emin misin Brynleigh?" Sessizliğini bozan Ryker'ın sesi sertti. "Başka bir yolu olabilir."

Tabii ki, şimdi vicdanı ortaya çıkmaya karar verdi.

Brynleigh bunun olacağını bilmeliydi. Kaptan bu tür şeyler için fazla iyiydi. Savaşta öldürmekle *bunun* arasında bir fark vardı.

Yine de yargısı onu kızdırmıştı.

Brynleigh'in eli kapı koluna dayandı. "Tek yol bu. Ya benim ya da onun hayatı." Ryker cevap vermeyince ekledi, "Bunu yapmak zorundayım. Anlaşmayı hatırlıyor musun? Benimle gelmeye karar vermen benim suçum değil."

Bir yanı onun burada olmasından memnundu. Onunla ne yapmak için anlaştığını ilk elden görmek üzereydi. Öldürme onu rahatsız etseydi, uzak durabilir ve kayıtsız kalabilirdi.

Brynleigh cevap beklemeden kapıyı açtı ve karanlık koridora girdi.

Duvarlardaki Menekşe Işığı Elf aplikleri soluk bir lavanta ışıltısı yayıyordu. Soğuk hava kollarındaki deriyi diken diken etti. Mürekkepli halı ayak seslerini emiyordu.

Zihinsel olarak önündeki göreve hazırlanan Brynleigh, kalbinin etrafındaki duvarın sağlam olduğundan emin oldu.

Uzun, dolambaçlı koridor birkaç numaralı kapıya ev sahipliği yapıyordu. Her oda farklı arzulara, sapkınlıklara ve sırlara ev sahipliği yapıyordu. Bunların hiçbiri Brynleigh'i rahatsız etmiyordu - herkes razı olduğu sürece.

İlkinin arkasında inlemeler ve zevk çığlıkları duyuluyordu. Bir sonraki odada, bir adam birinin "ona vermesi" için yalvarıyor ve kötü bir çocuk olduğunu tekrarlıyordu. Üçüncüsü, etin ete ritmik bir şekilde çarpması dışında sessizdi.

Geçtikleri her kapıda, attıkları her adımda Ryker Brynleigh'e biraz daha yaklaşıyordu. Bunu yaptığının farkında olduğundan emin değildi.

Dördüncü ve beşinci kapılar uğursuz bir sessizlik içindeydi ve altıncının önünde durdular. Bir kırbacın şaklaması ve ardından gelen inilti buranın doğru oda olduğunu doğruladı.

Brynleigh, Ryker ile bakıştı.

"Geri çekilin ve ne olursa olsun müdahale etmeyin," diye uyardı, adamın gergin halini ve sıkılı yumruklarını görünce. "Jelisette başarısızlığı kabul etmez."

Tedirginlik Ryker'ın varlığının her parçasına işlemiştir ve patlamasına az kalmış bir fırtına bulutu gibi gergindi.

Brynleigh ürperdi ve büyüünün daha önce onu nasıl etkilediğini hatırladı.

Ryker bariton sesiyle, "Anlıyorum," dedi.

İç çekmeden önce uzun bir süre onun bakışlarını inceledi. "Bilmiyorsun ama öğreneceksin."

Ryker'ın buradaki varlığına rağmen Brynleigh onun bu durumdan hoşnut olduğunu düşünmüyordu.

Ryker kuralları severdi ve onları nadiren çiğnerdi -görünüşe göre kız kardeşinin Chavin'in yok edilmesindeki rolünü örtbas etmesi dışında- ve Brynleigh onun yapmak üzere olduğu şeyi onaylayacağından şüpheliydi.

Eğer daha iyi bir yerde olsalardı, Brynleigh ona Tathdel'i hızlı ve temiz bir şekilde öldüreceğine dair güvence verirdi. Ona buranın sırlarla dolu bir yer olduğunu ve arkalarında bir ceset bırakmış olsalar bile varlıklarının garip olmadığını hatırlatırdı.

Ona güçlü ve kontrollü olduğunu ve dökülen kanın varlığında bile kan tutkusuna kapılmayacağını hatırlatacaktı.

Bazı Yavru Kuşların içine düştüğü o tuzak ona her zamankinden daha uzak geliyordu. Bunun Çukur'da yaşadıklarından dolayı olabileceğini düşündü. Bu pek de umut ışığı sayılmazdı ama yine de kabul etti.

Brynleigh bunların hiçbirini söylemedi.

Okyanus onları hâlâ ayırıyordu ve bu sözler çok uzak görünüyordu. Bunun yerine, elini düz bir şekilde kapı kolunun üzerine koydu ve gölgelerini çağırdı. Mekanizmanın içine girdiler ve birkaç dakika içinde kilitten belli belirsiz bir *klik* sesi geldi.

Bu beceri tüm kapılarda işe yaramıyordu -Jelisette evindeki kilitleri gölgelere karşı korumaya almıştı- ama neyse ki burada işe yarıyordu.

Brynleigh elini geri çekti, derin bir nefes aldı ve düğmeyi çevirdi.

O bir gece yaratığıydı ve bu onun çağrısıydı. Ölüm Rosewood'a gelmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

Bütün Oldukları Zaman

D Evlenmek için seçtiğiniz vampirin soğukkanlı bir katil olduğunu gizlemek bir şeydi, ama onu iş başında izlemek tamamen başka bir şeydi.

Ryker karısının tehlikeli olduğunu biliyordu ama bu...

Bunu hiç beklemiyordu.

Brynleigh'in hızlı ve yırtıcı bir zarafetle hareket etmesi onu hem korkutmuş hem de garip bir şekilde tahrik etmişti. Kapıyı açtı ve ölümcül bir dansçı gibi odaya girdi.

Uzun boylu, geniş göğüslü, kızıl saçları kırpılmış, çıplak göğsü boyunca uzanan ve pantolonunun kemerinin altına kadar inen yeşil işaretleri olan bir Toprak Elfi bir yatağın önünde duruyordu. Çıplak bir kurt adam yatağın ortasında diz çökmüştü. Kadının uzun kahverengi saçları göğüslerini örtüyordu. Sırtı kızarmıştı ve birkaç yeri kesilmişti.

Hep birlikte döndüler.

"Ne oluyor lan?" diye homurdandı elf, parmaklarından sarmaşıklardan yapılmış bir kırbaç sarkıtarak. "Sen de kimsin be?"

Brynleigh kısık bir sesle, "Merak etme," diye cevap verdi, gölgeler bacaklarının etrafında dolanıyordu. "Sen Tathdel Crystalis misin?"

Toprak Elfi zümrüt gözlerini kısmıştı. "Kim soruyor?"

Brynleigh'in sırtından kazağındaki yarıklardan siyah kanatlar fırladı ve gülümsedi. Yüzündeki ifade kâbustan farksızdı.

"Senin lanet olası hesabın" diye hırladı.

Kara Kumlar'ın yanında, Ryker Brynleigh'in sesinin buyurgan tonunu gerçekten sevmişti. İçinde derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyordu. Bu onu rahatsız ediyordu. Bunların hiçbiri hoşuna gitmemeliydi. Burada bile olmamalıydı.

Ryker'in buradaki varlığı pek çok çizgiyi aşmış olsa da, bundan pişmanlık duymuyordu. Bunların hiçbirinden pişman değildi.

Brynleigh'i hapisten ıkaracaksa aynı anlaşmayı tekrar tekrar yapardı.

Daha önce onu sevdiğini itiraf ettiğini duymak asit yutmak gibiydi. Onun sözleriyle tüm vücudu yanmıştı. Ama onu çukur'dan uzak tutmak için bundan çok daha fazlasına katlanabilirdi.

Brynleigh kadına döndü ve "Yaşamak istiyorsan defol git buradan" diye hırladı.

Kurt adamın gözleri irileşti. Hakkını yemeyelim, bir saniye bile kaybetmeden üzerine bir çarşaf sarıp kapıdan dışarı fırladı.

Muhtemelen doğru hamleydi.

Kapı kaçan kadının arkasından çarptı ve Toprak Elfi kırbacını daha sıkı kavradı. Ryker ve Brynleigh'in arasına baktı, bakışları yanlışlıkla kaptaninkine yerleşti.

"Seni tanıyorum." Tathdel'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sen Seçme'deydin. Neden buradasın? Siktir git."

Toprak Elfinin yüzündeki eğlenmiş ifade Ryker'ı tiksindirmişti. Adamın dosyasını okumuştu. Sadece bir canavar Tathdel'in yaptıklarından iğrenmezdi. Görünüşe göre Jelissete sadece isyanın bir parçası ve taş kalpli bir vampir değildi, aynı zamanda dünyanın en kötü suçlularını bulmakta da ustaydı.

Bu elf zgr olmayı hak etmiyordu.

Ryker'in istediği olsaydı ve bu onun operasyonu olsaydı, elfi tutuklar ve çukur'a atardı. *Bu* adam Victor Orpheus'un haftalarca sorunsuzca işkence edebileceği biriydi.

Ama Orpheus burada değildi, burası çukur değildi ve Ryker'in uyduğu tüm kurallar görünürde yoktu.

Sonra adam Brynleigh'e baktı.

Ryker hırıltısını güçlükle bastırdı. şeytani elfin karısına bakış şeklinden hiç hoşlanmamıştı. Hem de hiç. Ona kalsa Tathdel'in gözlerini oyar, böylece bir daha ne vampirine ne de başka bir kadına bakamazdı.

Ama Brynleigh ona karışmamasını söylemişti, o da karışmadı.

Ryker bir omzunu kaldırdı ve sırtıttı. "Endişelenmen gereken kişi ben değilim."

Toprak Elfinin bakışları tekrar Brynleigh'e döndüğünde artık çok geçti.

Elfi çoktan gölgelerle sarmış ve türünün hızıyla ilerlemişti. Karanlık içinden çıkıp tüm odayı saf bir gece örtüsüyle kapladı.

Fae görüşüne rağmen Ryker hiçbir şey göremiyordu. duvara yasladı, doğal olmayan karanlığa bakarken parmakları uyluğuna saplı bıçağın kabzasını buldu.

Yine de duymasını engelleyen bir şey yoktu.

Ölümün etrafında birçok kez bulunmuştu. Onu teslim etmiş, ona tanıklık etmiş, onu var etmişti.

Ama bu...

Bu farklıydı.

Ryker'ın bu odada duyduğu sesler sonsuza dek zihnine kazınacaktı.

Karanlıkta, Toprak Elfi merhamet için yalvardı. Çığlıkları sağır kulaklara düştü.

Brynleigh'den vahşi, hayvani bir hırıltı yükseldi. Ryker'ı korkutması ve ona bir katille evlendiğini hatırlatması gerekirdi ama *bu hoşuna* gitmişti. Brynleigh'nin kendini savunabildiğini her zaman biliyordu ama bunu duymak tamamen farklı bir hikâyeydi.

Gölgelerle örtülü bu odada zamanın gerçek bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Ölüm sesleri üzerine çökerken saniyeler, belki de dakikalar geçti.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Ryker Brynleigh'nin bu durumda olmasının sebebinin kendisi olduğunu unutamıyordu. Onları buraya getiren onun planıydı ve Jelissete'e dönmesi de onun suçuydu.

Bir , bu adamın ölümü onun ellerindeydi.

Dişlerin ete batarken çıkardığı sesi ve elfin sessizlik -kutsal, çok ihtiyaç duyulan sessizlik- odayı kaplamadan önceki son, boğuk çığlığını sonsuza dek hatırlayacaktı.

Sessizliğin içinde Ryker'ın kalp atışları göğsüne vuran bir tokmak gibiydi. Gölgele çekildikçe hava nabız gibi atıyor gibiydi.

Ryker son karanlık siluet de gidene kadar kıpırdamadı. Görüşü hızla düzeldi ve önündeki manzaraya bakarken ağzı kurudu.

Ryker birdenbire düğün gecesinden sağ çıkabilmiş değerini daha iyi anladı. Vampirlerin ne kadar ölümcül olabileceğini anladığını sanıyordu ama bu...

Brynleigh sadece bir avcı değildi; o Ölüm'dü.

Toprak Elfinin cesedinin başında durdu, adamın onu savuşturmaya çalıştığı birkaç sarmaşık hâlâ odaya dağılmıştı.

Kötü adam fena halde başarısız olmuştu.

Başı garip bir açıyla eğilmişti, boynunda iki delik vardı ve göğsünden kalın, kanlı bir sarmaşık çıkıyordu. Baharın ilk çiçeklerinin karların arasından patlamasının korkunç bir yorumuydu.

"Gerçekten öldüğünden emin olmalıydım." Brynleigh asmaya bakarak kaşlarını çatı. "O olgun biriydi."

Sesi garip bir şekilde soğuk ve kopuktu, neredeyse robotikti. Ryker'ın Seçim sırasında tanıdığı ve sevdiği sese hiç benzemiyordu.

"Anlıyorum. Sen yaptın..." Boğazındaki kuruluğu bastırmak için yutkundu. "İyi." Bir cinayete iltifat ederken söylenen şey bu muydu?

Temizlik açısından bakıldığında, Brynleigh şaşırtıcı bir şekilde kansız kalmıştı. Ellerin arkasında kırmızı bir çizgi vardı ama bunun dışında örgüsü bile yerindeydi.

Kanatlarını açtı, onlar da tertemizdi. Telefonunu arka cebinden çıkarıp bir fotoğraf çekti ve bir mesaj gönderdi.

"Şimdi ne olacak?" Ryker ölü adama baktı, midesi çalkalanıyordu. "Ceset..."

Siyah, ilgisiz gözler onunkilerle buluştu. "Onu bırakıyoruz. O artık bizim sorunumuz değil."

Ryker onun sesindeki soğukluktan nefret ediyordu. Yumruklarını sıktı ama konuşmadan Brynleigh'nin telefonu çaldı.

Ekrana bir göz attı. "Jelissete bir temizlik ekibi gönderiyor. Yarın gece bilgi almak için ona rapor vereceğim."

Bundan, normal görevleri ve sonuçları olan normal bir işmiş gibi bahsetti. Ama öyle değildi.

Fae Temsilcisi'nin oğlu Ryker Waterborn, resmen soğukkanlı bir cinayetin suç ortağıydı. Bunun Fae'ler için önemli olacağından emin değildi.

Toprak Elfinin kötü bir adam olduğuna dair mahkemeler.

Artık geri dönüş yoktu.

Tek umudu -tek umutları- Brynleigh'in Kara Gece hakkında faydalı bilgiler ortaya çıkarmasıydı.

Sessiz bir istekle elini aralarına uzatırken ikisi de konuşmadı. Cesede son bir kez baktıktan sonra parmaklarını kanlı parmaklarının arasından geçirdi; kırmızı benekler bu işte birlikte olduklarını hatırlatıyordu.

Brynleigh gölgelerini çekti ve ardından Gül Ağacı gözden kayboldu.

Boşlukta ilerlerken RYKER'IN MİDESİ dönmeye başladı ve birkaç saattir bir şey yemediği için sonsuza dek şükretmesine neden oldu. Karanlığı engellemenin midesini sakinleştirmeye yardımcı olacağını umarak gözlerini kapattı.

Olmadı.

Ayakları bir kez daha sert zeminle buluşana kadar her saniye sonsuzmuş gibi uzadı. Verandanın ışığı ağaçların arasından parlıyordu ve ay tepelerinde parlıyordu.

Sallandı, bacakları titriyordu ve parmaklarını Brynleigh'inkilerden ayırdı. Boğazındaki safra yükseldi, vücudu yolculuk biçimlerini protesto ediyordu ama kendini zorladı. Kusmak bir zayıflık belirtisiydi ve yıllardır bunu yapmamıştı. Bu gece başlamaya hiç niyeti yoktu.

Ellerini dizlerinin üzerine koyan Ryker ikiye eğildi, başını öne eğdi ve gözlerini kapattı. Ciğerlerini nefes almaya zorladı ve temiz orman havasının onu topraklamasına izin verdi.

Her nefes alış verişin faydası oldu ve kısa süre sonra kendini daha iyi hissetmeye başladı.

Orman zemini önünde önce birkaç dakika geçti. Ryker gözlerini açtığı anda Brynleigh'in hareket ettiğini gördü.

Birkaç adım ötede durmuş, sanki ona dokunmak üzereymiş gibi elini uzatmıştı. Vampir alt dudağını çiğnedi, bu hareket Ryker'ın içinde bir arzu şimşegi çakmasına neden oldu.

Tanrım, hiç o anki kadar dudak olmayı dilememişti. Gözleri endişeyle doldu. "Sen... Ben... Ceset miydi?"

Sesindeki soğukluk çözülmüş, bir zamanlar sevdiği vampirin izlerini geride bırakmıştı.

Başını salladı, doğrulurken çok hızlı hareket etmemeye dikkat etti.

"Hayır, gölgeleme."

En son bir vampirle seyahat edeli yıllar olmuştu ve bu deneyim hatırladığı kadar tatsızdı.

"Ah." Brynleigh dudağını dişlerinin arasından emdi. "Bu... güzel."

Eli aralarındaki boşlukta kaldı. Parmakları kıpırdadı, bu hareket adamın dikkatini çekti. O eller az önce bir adamı öldürmüştü.

Mantıklı olarak, bundan iğrenmesi gerekirdi. Nikah yüzüğünü takarken birini öldürmüş olması onu dehşete düşürmeliydi.

Ama değildi.

Ona sanki aymış ve kendisi de onun varlığında parlayacak kadar şanslı bir yıldızmış gibi çekiliyordu. Denese bile bakışlarını ondan çekemezdi.

O yüzden denemedi.

Ryker'ın kalbi gümbür gümbür atıyordu ve her parçası Brynleigh'e yaklaşmak istiyordu. Onunla konuşmak, onu öpmek, onu affetmek.

Ona ihtiyacı vardı.

Ryker nefes verirken mırıldandı, "Kan var."

"Ne?"

Uzandı ve Brynleigh'in parmaklarını yakaladı. Parmakları çok yumuşaktı, kendisinininkilerden çok daha küçüktü. Çok doğru.

Obsidian Kumları' yanında, bunu nasıl da kaçırmış. Onu. Onları. Dokunmayı.

Zar zor düşünebiliyor, zar zor nefes alabiliyordu. Tüm dünyası onun elinin içinde hissettiği duygunun etrafında dönüyordu.

Yavaşça, onu daha yakına çekti.

Tanrılara şükür, kız geri çekilmedi. Böyle bir şey olsaydı ne yapacağından emin değildi.

Ryker'ın göğsünden bir inilti yükseldi ve tüm vücudu onların yakınlığı karşısında ısındı.

Kahretsin, bunu kelimelere dökemeyeceği kadar çok özlemişti. Birlikte yeterince zaman geçirememişlerdi. Çok fazla düşünmeden ve bunun birçok nedenden ötürü kötü bir fikir olduğuna kendini ikna etmeden önce, başparmağını kızın parmak eklemlerinin arkasında gezdirdi.

Brynleigh onun adını soludu ve Tanrılar yardımcısı olsun, bu iki hece kulağına hiç bu kadar doğru gelmemişti.

Ryker artık bu işin içindeydi, iyi ya da kötü.

Onun bakışlarını tutarak derin bir nefes aldı. Onun eşsiz akşam ve gece açan gül kokusu içine doldu.

Dokunmak yeterli değildi.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onun her şeyine ihtiyacı vardı.

Ayakları onu daha yakına taşıdı. değildi.

Arıların çiçeklere, nehirlerin okyanuslara çekildiği gibi o da Brynleigh'e çekilmişti. Onu yok edebilir, mahvedebilirdi ama sonunda tekrar birbirlerine dokundukları ve ikisinin de birbirinden uzaklaşmadığı o an, hiç umurunda değildi.

Belki de onun yanında olsaydı mahvolmak o kadar da kötü olmazdı.

"Gördün mü?" Ryker'ın başparmağı Brynleigh'in elinin arkasında durdu ve solgun teninde beliren kırmızı çizgiyi işaret etti. "Kan."

Kız nefesini içine çekti ve adam gözlerini kızın ağzına dikti. Hayalini kurduğu o dudaklar aralandı ve diş etlerinin arasına yuvalanmış dişlerini gördü.

"Ah," diye nefes aldı Brynleigh, bu ses onu doğrudan düğün gecelerine geri götürdü. "Bu... olur."

Birini öldürmenin oldukça normal bir yan etkisi gibi görünüyordu.

Dinginlik ikisini de ele geçirdi. Her an, her nefes bir öncekinden daha uzundu.

Her şeyi ve hiçbir şeyi aynı anda fark etti.

Kuşlar ormanın içinden melodiler söylüyordu. Kurtlar uludu, bir sürü liderlerine cevap verdi. Yıldızlar ıslıl ıslıl parlıyor, gökyüzündeki fenerler bu çalıntı ana tanıklık ediyordu.

Her saniye bir şekilde hayatının en uzun ve en kısa anıydı. Yine de ikisi de kımıldamadı.

Bırakmalı. Çekip gitmeli ve kendisiyle sert bir konuşma yapmalıydı.

Yapmalıydı ama yapamadı.

Ryker bir şekilde, şimdi geri çekilirse ona bir daha asla dokunamayacağını biliyordu. Ve lanet olsun, ama bunun olmasına izin vermeyi reddetti.

Onun yerine, parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı.

Çok sıkı değil -ikisi de biliyorlardı ki, eğer isterse bir kalp atışı içinde onu tutmaktan vazgeçebilirdi- ve bakışları onunkilere doğru ilerledi.

Ryker, Brynleigh'in dördüncü parmağına gelene kadar başparmağını ay ışığıyla aydınlanmış elinin üzerinde yavaşça gezdirdi.

"Yüzüğü neden sakladın?"

Sanki düğünleri bir ay değil de yıllar önce olmuş gibiydi. Bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar çok şeyin yaşanmış olması nasıl mümkün olabilirdi?

Obsidyen gözbebekleri Ryker'ın çözmeye hazır olmadığı bir duyguyla parıldıyordu.

"Onu bana sen verdin. Öldüğünü düşündüğümde bile..." Brynleigh'in ağzından boğuk bir hıçkırık döküldü ve ürperdi. "Onu sakladım."

Ryker yutkundu. Hâlâ onun yüzüğünü takıyor olmasının bir anlamı vardı, tıpkı ondan uzaklaşmıyor olmasının da bir anlamı olduğu gibi. Başparmağı soğuk metalin üzerinde gezinerek yavaşça parmağının etrafında döndürdü. Mükemmel olanı bulana kadar nişan yüzüğü seçenekleri üzerinde saatlerce düşünmüştü.

Onu sevdiğini düşündüğü zamanlara.

Bir bütün oldukları zamanlara.

Onun gerçekte kim olduğunu bilmediği

zamanlara. çok şey olmuştu, ama yine de...

Ryker bunu düzeltip düzeltemeyeceklerini bilmiyordu. Kesin olarak bildiği tek şey, Brynleigh ile birlikte olmanın başka hiçbir şeyin hissettirmedeği bir şekilde doğru hissettirdiğiydi. Sanki aynı bütünün iki parçasıydılar ve her zaman birlikte olmaları gerekiyordu.

Diğer her şey . İkisinin de hareket ettiğini fark etmedi ama sonunda aralarında neredeyse bir adımlık boşluk kaldı.

Hava o kadar yoğundu ki zorlukla nefes alabiliyordu. Büyüsü titreşti, kalbi gümbürdedi ve içindeki her şey onu aralarındaki mesafeyi kapatmaya teşvik etti.

O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne ölü Toprak Elfi, ne Brynleigh'in ihaneti, ne de onun ölümcül planlarına duyduğu öfke.

Sadece onlar ve ruhunun derinliklerindeki doğruluk hissi vardı.

Onun adını soludu ve parmaklarını sıkıca kavradı. Sadece bir öpücük.

Tek istediği buydu. Bir tat, sahip olduklarının bir hatırlatıcısı ve sonra diğer her şeyi çözmeye geri dönebilirlerdi.

Ryker başını eğdi, yaklaşırken nefesi kızın ağzında dans ediyordu. Yavaşça hareket etti, ona geri çekilmesi için zaman verdi ama çekilmedi. Kalbi küt küt atmaya başladı ve kendini ilk öpücüğünü almaya giden bir çocuk gibi hissetti.

Brynleigh gözlerini kocaman açarak onun parmaklarını kavradı. Gözlerinde tehlikeli bir şekilde umuda benzer bir şey parlıyordu.

Nefes aldı, "Ryker-"

Tiz bir zil sesi, fırtınalı bir geceyi yaran bir şimşek gibi sessizliği yararak geçti. Ryker'ın telefonu arka cebinde titredi.

"Kahretsin," diye nefes verdi, kalbi bir taş gibi batıyordu.

Brynleigh gözlerini kırptırdı ve elinin etrafında bir gölge titreşti. Geri adım attı, gözleri kapandı ama bu, Brynleigh'in gözlerindeki acı ve hayal kırıklığı parıltısını görmeden önce olmadı.

Ruhundaki acıyı yankıladı.

Elini cebine attı ve telefonu çıkardı. Cevap vermek için kaydıran Ryker ekrana bakmadı bile, bakışlarını Brynleigh'den ayırmadı.

"Evet?" diye bağırdı, sesindeki hayal kırıklığını engelleyemiyordu. "Ryker?"

Aman Tanrım.

"Sorun ne, River?" Telefona sarıldı. "Ağlıyor muydun?"

Burnunu çekti. "I..."

Ryker son altı yıldır her gece korktuğu soruyu sorarken kendini hazırladı. "Yine kontrolünü mü kaybettin?"

Aklından her biri bir öncekinden daha kötü olan düzinelerce en kötü senaryo geçiyordu. Kız kardeşinin cevabını beklerken midesinde bir kanyon açıldı.

River yarı gülerek, yarı hıçkırarak, "Hayır, ama... Sana ihtiyacım var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

O Kadar Basit Değil

Brynleigh tökezleyerek geri çekildi, kalbi göğsünde gümbürdüyordu. Gerçekten ne halt ediyordu?

Ryker'ı onunla birlikte öldürmeye götürmek bir şeydi, ama neredeyse onu öpmek? Bu tamamen başka bir meseleydi.

Isvana ona yardım etti ama Brynleigh Ryker'ın yanında aklını kaybetmeyi göze alamazdı. Başını omuzlarının üzerinde tutmalıydı.

Fae kaptanı bunu çıldırtıcı bir şekilde zorlaştırıyordu.

Bir dakika önce onu tanıımıyormuş gibi bakarken, bir dakika sonra dudakları onunkilerin üzerinde geziniyordu.

Sorun -ve bu bir sorundu- onun kendisini öpmesini istemesiydi. Sorunları çözülmemiş olsa da onun kendisine her şeyi vermesini istiyordu. Sadece birkaç dakikalık bir ilgi yeterliydi ve vücudu tüm sorunlarını unutmaya hazırdı.

Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi.

Ryker telefonu kulağına dayadı ve alnında bir çizgi belirdi.

Brynleigh onun yükselen paniğini hissedebiliyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu.

Telefondan boğuk bir hıçkırık geldi, Brynleigh'in vampirik işitme yeteneği sayesinde duyulabiliyordu.

"Eve dönmen gerek," dedi River. "Şimdi."

Ryker keskin bir nefes aldı. "Bu-"

"Eve gel," diye tekrarladı River. "Acele et."

Fae kaptanının yüzündeki kan çekildi ve telefonu kapatmadan önce kız kardeşine yakında orada olacağına dair güvence verdi. Yüzü birkaç dakika öncesine göre çok daha solgundu.

Gözlerindeki korku Brynleigh'in midesinin kendi üzerine kıvrılmasına neden oldu. Ryker boğazını temizledi. "O... Babamdı..."

"Duydum." Brynleigh başını salladı. "Ailenle birlikte olman gerekiyor."

Kalbi acıyordu. Kendisini bu gruba dahil etmeye hakkı yoktu. Hele de söylediği yalanlardan ve oynadığı oyundan sonra.

Başını sallayıp eve doğru ilerlemeye başladığında dikkatinin dağınıklığı yüzünden okunuyordu.

"Evet, yapmak zorundayım..." Ryker durdu, içinden şehirleri yerle bir edebilecek bir inilti çıktı. "Lanet olsun. Seni bırakamam..."

Tek başına.

Son kelimeyi söylemedi ama sanki çığlık atmış gibi ormanda yankılandı.

Çünkü Brynleigh güvenilmez biriydi.

Böylece, daha önce geliştirdikleri sıcaklık da yok oldu.

Kollarını kendine saran Brynleigh başını salladı ve Ryker'in yanından geçerek merdivenlerden yukarı çıktı.

"Merak etme, seninle geleceğim ve hiçbir soruna yol açmayacağım." Sesi mucizevi bir şekilde sabitti.

"Kız kardeşimle konuşamazsın," dedi Ryker sertçe.

Brynleigh döndü ve gözlerini kırıştırdı.

"Sen ve ben..." Sanki bir anlam ifade ediyormuş gibi işaret etti ve tekrar inledi. "Ama River daha çok genç. Onunla etkileşime girmeni istemiyorum." Çünkü Brynleigh tehlikeliydi. "Ondan uzak duracağına dair bana söz ver. Onu korumak zorundayım."

Onu koru.

Sözleri Brynleigh'in zihninde yankılandı ve kendini tepki vermekten alıkoyamayarak irkildi.

Onu böyle görüyordu, bir tehdit. Çok ironik.

Buradaki tek tehlikeli kişi o değildi.

Ryker sadece hesaba gereken bir güç değildi, aynı zamanda kız kardeşinin Brynleigh'in ailesini öldürdüğünü de unutmuş görünüyordu.

Brynleigh'nin Chavin hakkındaki gerçeği öğrendiği anda River'ı öldürebileceğini fark etmemiş miydi? Çoktan merhametli davranmış ve

bütün bir köyü öldürdüğünü itiraf etmesine rağmen kız kardeşinin canını bağışladı?

Brynleigh, Ryker'ın sözlerinin canını acıtmamasını diledi. Neredeyse öpüştükleri günlere dönebilmeyi diledi. Ama ilişkilerini iyileştiremeyeceği gibi zamanı da geri döndüremezdi.

"Anlıyorum." Bu kez sesi buz gibiydi. "Sonuçta ben sadece bir varlığım, değil mi?"

İç çekti. "Hayır, Brynleigh. O kadar basit değil."

Ama öyle görünüyordu. O bir varlıktı, adam ona güvenmiyordu ve ikisi de acı çekiyordu.

Lanet olsun, ihtiyacı olduğunda duygu kutusu neredeydi?

Brynleigh, sahip olduğunu bilmediği bir güçle kalbinin etrafındaki duvarları yeniden inşa etti.

"Merak etme, anlıyorum. Yolunuza çıkmayacağım ve yarın gece Jelissete'i bilgilendireceğim. Oradayken, anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim ve ihtiyacınız olan bilgiyi ."

Ryker'ı dışarıda tutmak, onu tekrar incitmesine izin vermekten daha kolaydı. Ryker'ın ailesini kendisine tercih etmesinin acı verici olduğunu kabul etmektense, daha önce hissettiği sıcaklığı bir kenara atmayı tercih etti.

Ryker'ın ağzı sıkıştı ve bir an için tartışacakmış gibi göründü ama tartışmadı. Onun yerine kapının kilidini açtı.

Brynleigh ona tekrar dokunmamaya dikkat ederek yanından geçti.

Kaptan, "Çantanı hazırla ve arabaya bin," diye talimat verdi. "Waterborn House'da ne kadar kalacağımızı bilmiyorum."

Brynleigh neden gölge etmediklerini sorma zahmetine girmedi. O bir varlıktı ve varlıklar soru sormazdı. Sadece kendilerine söyleneni yaparlardı.

Başını sallayarak, sözsüz bir şekilde yatak odasına doğru ilerledi.

Adamın dediğini yaptı ve eşyalarını topladı, zaten çok fazla eşyası da yoktu. Banyoda elini yüzünü yıkadı, üzerindeki her kan lekesini temizlediğinden emin oldu ve oturma odasına dönmeden önce saçlarını yeniden ördü.

Ryker onu bekliyordu, ayaklarının dibinde bir çanta duruyordu ve başparmakları telefonunun üzerinde uçuşuyordu. Kafasını kaldırdığında, gözlerindeki o perili ve endişeli ifade hâlâ duruyordu.

"Hadi gidelim."

Çantalarını aldı ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Brynleigh onun peşinden gitti. Ryker'a ihanet ettiğinin çok iyi farkındaydı. İlişkilerinin başından beri ona yalan söylediği için onun güvenini hak etmediğini biliyordu.

Ama aklıyla kalbi arasında bir kopukluk vardı. Aklı aralarında bir uçurum olduğunu biliyordu ama kalbi...

O organ hâlâ Ryker için atıyordu. Her nabız ona aitti ve artık onun olmadığını anlamıyordu.

Elinin tersini ovuşturan Brynleigh kaşlarını çattı. Yeterince konsantre olursa, kaptanın elinin hayaletini hâlâ kendi elinin üzerinde hissedebiliyordu.

KARANLIKTA KALAN Ryker'ın çocukluğunun geçtiği ev tam da Brynleigh'in hatırladığı gibiydi.

Yolculuk sessiz geçmişti, Ryker kız kardeşinin çağrısının onu sürüklediği endişe çukurunun derinliklerindeydi ve Brynleigh Ryker'ın hayatta olduğunu öğrendiğinden beri onu rahatsız eden tüm duygularla uğraşıyordu.

Ferforje kapılar malikâneye giden dolambaçlı araba yolunu koruyordu. Her iki tarafta da yolu aydınlatan elektrikli fenerler duruyordu. Evin önündeki devasa çift kapının önünde iki taş ejderha heykeli duruyordu. Perdeler her pencereyi kaplıyordu; görebildiği kadarıyla elliden fazla pencere vardı. Çimler tertemiz bakımlıydı, çalılar mükemmel bir şekilde budanmıştı ve bahçelerde yerinde olmayan tek bir çiçek bile yoktu.

Temsilcinin malikanesi gösterişli bir zenginlik ve ayrıcalık çığlığı atıyordu.

Ryker arabayı evin önünde durdurarak, "Geldik," diye duyurdu. "Biri bizim için park edecek. Hadi gelin."

Motor durdu ve Ryker arabadan indi. Brynleigh kemerini çözüp indiğinde o da merdivenleri yarılamıştı.

Adamın kapıyı açmaması onu aşağılamamıştı. Ne de olsa mal varlığı şövalyelik gerektirmiyordu.

Brynleigh Waterborn Evi'ne girme konusunda isteksizdi. Buradaki son deneyimi pek de hoş olmamıştı ve Ryker'ın ailesinin

artık ondan nefret ediyordu. River'la aralarında filizlenmekte olan potansiyel dostluk çoktan yok olmuştı.

Lanet olsun, Ryker bile Brynleigh'i burada istemiyordu. Onun reddi ve öfkесinin geri dönüşü, Brynleigh'in katlandığı işkenceden daha acı vericiydi.

Ölüm bundan daha kolay olurdu.

Brynleigh sözünü sakınmadan Ryker'ı merdivenlerden yukarı ve kapılardan içeri kadar takip etti. Fuayenin ihtişamını zar zor fark etti. Burası soğuk ve cansızdı, bir evden çok bir müzeyi andırıyordu.

Burada büyümek nasıl bir şeydi?

Büyük bir merdivenden aceleyle çıktılar ve iki yanında kapalı kapılar olan uzun bir koridora indiler. Brynleigh kollarını kendine sararak Ryker'ın iki adım gerisinde kaldı.

Rosewood'a gideli sadece saatler olmuştı ama sanki bir hafta geçmiş gibiydi.

Kırık kalplerin zamanı söylemeyi bu kadar zorlaştırdığını kim bilebilirdi?

Makinelerin sürekli bip sesi ve temizlik malzemelerinin kokusu her adımda daha da artıyordu. Eğer Ryker'ın ailesinin evinin alt katı Brynleigh'e bir müzeyi hatırlatıyorsa, bu kat ona bir hastaneyi hatırlatıyordu.

Ölüm gölgelerde saklanıyordu. Onu izlediğini hissedebiliyordu.

Beklediğini. Bir süredir bu yerde hayat yeşermemişti.

Titredi ve kollarını ovuşturdu.

"Kutsanmış Kara Kumlar'a şükürler olsun ki buradasınız." River koridorun sonundaki bir odadan koşarak çıktı.

Genç su fae'si birkaç gündür ayaktaymış gibi görünüyordu. Vücuduna oturan siyah taytı, büyük gri kazağı ve dağınık topuzuyla, Brynleigh'in ilk tanıştığı asi fae'den çok daha yıpranmış görünüyordu. Rimeli yanaklarından aşağı akıyordu, gözleri kırmızı ve şişti ve dudak halkasını kemiriyordu.

Ryker kız kardeşinin adını boğuk bir sesle söyleyince River koşarak onun kollarına atladı. Ryker onu yakaladı ve sıkıca kavradı.

Kucaklaşırlarken iki kardeş de Brynleigh'e dönüp bakmadı ve bu...

Güzel.

İyi. İyi değil.

Aslında hiç de iyi değil.

Zar zor nefes alabildiği kadar güçlü yeni bir keder dalgası Brynleigh'e çarptı. Sanki biri onu itmiş gibi tökezleyerek geri çekildi. Onun

Kalbi acıdı ve gözleri yaşardı.

Brynleigh, River'ı tekrar görmenin ne kadar yıkıcı olacağını hafife almıştı. Sarai'ye çok benziyordu.

Ama River buradaydı ve Brynleigh'in kız kardeşi ölmüştü.

River yüzünden.

Brynleigh'in göğsü sanki biri kalbine yumruk atmış gibi yandı.

Kaybın verdiği eski keder hâlâ mevcuttu ama taze bir sızı kalbinin derinliklerine doğru ilerliyordu.

Buna sahip olabilirdi. Yeni bir ailede bir yer. Sarılmalar. Öpücükler. Sevgiler.

Brynleigh Zanri'yi durdurup her şeyi açıklasaydı belki her şey farklı olurdu. Belki de kendini zindanda bulmazdı. Her şeyi daha önce itiraf etseydi belki Ryker onu affedebilirdi.

Belki, belki, belki.

Tüm "belki "ler Brynleigh'in kalbine saplanan gümüş bıçaklar gibiydi.

Ryker hâlâ yüzünü omzuna gömmüş olan River'a sarılıyordu. Brynleigh'nin bile duyamayacağı kadar sessiz bir şeyler mırıldandı. Bu lanet olası özel bir andı ve o bunu bölüyordu.

Bu yanıştı. Burada olmamalıydı. Buna tanık olmamalıydı. Her şeyden sonra olmaz.

Brynleigh sendeleyerek geri çekildi, mesafeye ihtiyacı vardı. Yalnızdı. O kadar yalnızdı ki.

Kaybının acısı hiçbir zaman şu anda olduğu kadar dokunaklı olmamıştı. Kendine ne kadar sıkı sarılırsa sarılsın, bu yeterli olmuyordu. Midesine kramplar girdi ve gözlerinin arkasından yaşlar süzüldü.

Toprak Elfini öldürdüğünde tek bir damla gözyaşı dökmemişti ama şimdi ağlamasına ramak kalmış gibi hissediyordu.

Bakışları yere düştü. Süpürgelikler hiç bu kadar ilgi çekici olmamıştı.

Birkaç dakika sonra Ryker, "Sorun ne River?" diye mırıldandı.

Sesindeki endişe Brynleigh'in daha da kötü hissetmesine neden oldu.

Ryker kız kardeşini çok seviyordu. Bunu düşünmek bile çok bencilceydi ama Brynleigh *onun kendisiyle* tekrar böyle konuşmasını istiyordu. Ryker'ın River'a gösterdiği şefkatin bir kısmına bile sahip olsaydı bu kadar yalnız olmazdı.

Genç su fae'si hıçkırdı.

"Annem hâlâ Kuzey Bölgesi'ndeki iş seyahatinde, o yüzden babama sadece ben ve hemşireler bakıyoruz. Daha önce bir sınavım vardı ve bütün gece ayaktaydım.

Çalışıyordum. Geri döndüğümde... Durum kötü. Daha önce aklı başındaydı ama şimdi..." "Dinginlik daha da mı kötüleşiyor?" Ryker fısıldadı.

Brynleigh tam zamanında kafasını kaldırıp adamın elinin yumruk haline geldiğini gördü. "Evet." River başını salladı.

"Siktir." Ryker nefesini verdi ve kısa bir süre için gözlerini kapattı. "Beni arayarak doğru şeyi yaptın."

"Ben... Ben onun için çok endişeleniyorum," diye itiraf etti River. "Eğer o... Eğer bu... Eğer bu..."

"Yapma." Ryker'ın sesi sertti ama sesinin kenarlarında kederin izleri vardı. "O kelimeleri söyleme."

Eğer zeminin açılıp Brynleigh'i bütünüyle yutacağı bir an varsa, o da buydu. Gölgelelerini çağırıp Boşluğa adım atabilmeyi diledi ama bileğindeki bilezik Ryker'ın onu bulacağı anlamına geliyordu. Ayrıca, şu anda onu kovalamasını sağlamak bencillik olurdu. Bu durumdan kurtulmaya çalışmak buna değmezdi, hele ki onu ailesinden koparacaksa.

Ryker'ı babası ve kız kardeşi yerine kendi *varlığını* seçmeye zorlamak istemiyordu. Burada olmayı hiç istemiyordu.

Brynleigh tökezleyerek bir adım daha geri gitti ve bir vazoya çarptı. Sarsıldı ve yere düşmeden önce onu yakaladı ama yeterince hızlı değildi.

Kardeşler ona döndü.

"Oh, Brynleigh." River'ın gözleri büyüdü ve başını salladı. "Çok özür dilerim. Burada olduğunu unutmuşum."

Brynleigh'in dudakları gergin bir şekilde yüzünü buruşturdu. "yok."

Ryker'ın az önceki uyarısını hatırlayan Brynleigh bir adım daha geri çekildi ve baldızından başka bir yere bakmadı. Ryker onların etkileşime girmesini istemiyordu ama bu konuşmadan nasıl sorunsuz çıkabileceğini de göremiyordu.

"Bu değil," dedi River. "Balayında olduğunuzu biliyorum. Bu yüzden aramakta tereddüt ettim."

Brynleigh'in kaşları çatıldı ve sözlerini anlamaya çalışırken gözleri yengesine kaydı. "Tatlım-"

"Doğru olanı yaptın," diye konuştu Ryker Brynleigh'in üzerinden, River'ı çevirip kapalı kapıya doğru çekti. "Beni her zaman aramalısın."

River iç çekti. "Biliyorum, ama-"

Aması yok," dedi Ryker kararlılıkla. "Gidip babamı görelim."

Arkalarına bile bakmadan odanın içinde kayboldular. Kapı arkalarından kapandı ve Brynleigh yalnız kaldı. Kapıya boş boş bakarken boş ev üzerine çökmüştü.

Öyle mi?

River bilmiyor muydu?

Brynleigh, Ryker'ın ailesine ihanetten bahsettiğini düşünmüştü ama bu etkileşim düşündüğü gibi gitmedi. Sanki Ryker kız kardeşine yalan söylemiş gibiydi. Ya da en azından gerçeği atlamış ve sözlerini çarpıtmıştı.

Ama... bunu neden yapsın ki? Neden herkese onun ne yaptığını söylemedi? Neden Brynleigh'i korusun ki?

Kafası ve başı dönmeye başladı.

Rosewood, neredeyse öpüşme ve şimdi de bu, hepsi çok fazlaydı. Sorunlu duygularını bir kenara itip onları görmezden geldiği günleri özlüyordu. O zamanlar *bundan* çok daha kolaydı. Şimdi, lanet olası şeyler onlara dikkat etmesi, onları dinlemesi, onları *hissetmesi* için ısrar ediyordu.

Brynleigh duvardan aşağı kaydı, bacaklarını önünde uzattı ve gözlerini kapattı. Sonunda uykuya daldı.

BRYNLEIGH, altındaki bir çift elin HİSSEDEREK farkına vardı. Biri onu kaldırmış ve kollarının arasına almıştı. Fırtına ve bergamot kokusu üzerine sinmişti, bu koku acı verecek kadar tanıdıktı.

"Seninle ne halt edeceğimi bilmiyorum," diye mırıldandı ses.

Brynleigh gözlerini açıp cevap vermeye çalıştı ama rüya ile uyanıklık arasında gidip geliyordu. Her toprakta bir ayağıyla duruyordu ve ikisi de onu bırakmıyordu. Tek yapabildiği iç çekmek ve başını onu taşıyan kişinin göğsüne gömmekti.

"Siktir," diye mırıldandılar. "Uyurken neden bu kadar masum görünüyorsun?"

Öyle miydi? Kendini masum hissetmiyordu. Kan ellerini ve ruhunu ikinci bir deri gibi kaplamıştı. Görünmezdi ama orada olduğunu biliyordu.

Eller onu yuvarladı ve yumuşak bir şeyin üzerine düştü. Birkaç dakika sonra ayakkabıları ayağından çekilerek çıkarıldı. Üzerine bir battaniye çekildi.

yanları onun etrafında sıkışmış.

Dudakları alnına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu.

"Bunu düzeltmek istiyorum, Brynleigh. Bizi düzeltmek için. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum." Sözcükler onun derinliklerinde büküldü.

Uzanıp diğer kişiye yakalamak istedi ama uyku pençelerini ona geçirdi. Onu aŗađı, aŗađı, aŗađı, derin kucağına çekti.

Bilincindeki son d ŗ nce, onun da bunu düzeltmek istediğiydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

Kırılmış Olsalar Bile O'nundu

Ryker bir insanın dayanabileceği en büyük kalp kırıklığını çoktan yaşadığını düşünmüştü ama yanılmıştı. Babası için Waterborn House'a getirdikleri hastane yatağının yanında oturuyordu, Ryker'in kalbi yeniden kırıldı.

Brynleigh ona ihanet ettiğinde hissettiği acıdan farklıydı ama daha az acı verici değildi.

Ryker çocukluğunun geçtiği eve ilk gelişinden bu yana geçen on iki saat içinde babasının yanından sadece bir kez ayrılmıştı. Brynleigh'i koridordan eski odasına taşımadan önce River'a sabah başka bir sınavı olduğu için yatmasını emretmişti.

Kendi kendine onu kibarlık olsun diye değil, sabah temizlik için hizmetçiler geldiğinde ayak altında olmasın diye taşıdığını söyledi. Yalan söylüyordu ama önemi yoktu.

Şu anda yanındaki kırık, yaşlanmış fae dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Cyrus Jacob Waterborn nasıl olmuştu da bu kabuk adama dönüşmüştü? Neredeyse yarı saydam denecek kadar solgun bir deri iskeletine yapışmıştı. Mavi, neredeyse mor damarlar etinde göze çarpıyordu. Kafasında kahverengi, seyrek saçlar kalmıştı ama eskisinden çok daha inceydi. Odaya bir hastalık havası yayılmıştı.

Ryker'in gözleri yaşardı ve bir elini yüzünde gezdirdi. Kaba kirli sakallar avucunu çizdi. Duş alması ve tıraş olması gerekiyordu ama

babasının yanından ayrılmak istemedi.

Karanlık çökmeden önce, Ryker'ın babası tüm Denge Cumhuriyeti'ndeki en güçlü su fae'lerinden biriydi. Yaşam ve canlılık ondan bir çeşmeden akan su gibi akardı. Her zaman ilgi odağı olmuş ve insanlar ona çekilmişti. Mumlarla dolu bir odada bir meşale gibiydi.

Artık Cyrus'un ışığı sadece bir titremeye dönüşmüştü.

Ryker babasının ateşinin tamamen söneceği günden korkuyordu.

Uzanıp babasının elini tuttu. Bir zamanlar ona bir beyzbol topunu nasıl düzgün tutacağını öğreten parmaklar şimdi kırılıyordu ve garip kahverengi lekelerle kaplıydı.

"Baba?" Ryker mırıldandı. "Beni duyabiliyor musun?"

Tıpkı son düzinelerce kez sorduğu gibi yanıt gelmedi. Cyrus'un açık kahverengi gözleri açıktı ve boş gözlerle tavana bakıyordu.

Ryker iç çekti ve kalbi biraz daha kırıldı. "Buradayım baba. Geri geldim."

Bu kadar uzun süre uzak kalmamalıydı. Ya Brynleigh ile uğraşırken babası ölseydi? Ryker kendini asla affetmezdi.

Kapıdan gelen yumuşak bir ses Ryker'ı melankolik düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Kaptan Waterborn?" diye sordu yumuşak bir kadın sesi.

Ryker omzunun üzerinden bakarken babasının elini bırakmadı. "Evet?"

Kapıda bir insan hemşire duruyordu. River'ın yaşlarında görünüyordu. Kıvrıkcık sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve Ryker'ın kendini daha da kötü hissetmesine neden olan neşeli mavi önlükler giymişti.

"Babanızın ilaçlarını verme vakti geldi."

Durgunluktan etkilenen çoğu fae günün her saati bakıma ihtiyaç duyuyordu ve Cyrus da farklı değildi. Tertia kocasını bir rezidansa yerleştirmeyi reddetti ve bunun yerine evde bakım için ödeme yaptı. En son birisi Cyrus'un bir tıbbi tesiste kalmasının daha iyi olacağını söylemeye cüret ettiğinde, Tertia onları sözlü olarak pataklamıştı. Çoğu zaman duygularını pek belli etmezdi ama Ryker anne ve babasının birbirlerine duydukları sevginin Zümrüt Denizi kadar engin olduğunu biliyordu.

Çenesini hemşireye eğdi. "Kalabilir miyim?"

Şu anda yapmak isteyeceği son şey babasını terk etmektir.

Hemşirenin dudaklarında küçük, anlayışlı bir gülümseme belirdi. Mavi gözleri kibardı ve başını salladı.

"Tabii ki. Ben Megan, bu arada." Ryker'ın babasınınkini sıkıca sarmış olan eline baktı. "Eminim burada olduğunu biliyordur."

Öyle miydi? Ryker bundan pek emin değildi. Nöbeti başladığından beri Cyrus'un gözlerinde en ufak bir yaşam belirtisi görmemişti.

Suçluluk duygusu Ryker'ın midesinde ağır bir kurşun topuna dönüşmüştü. Düğünden beri babasını kontrol etmeliydi ama lanet olası bir korkak gibi davranmıştı. Brynleigh olmadan ortaya çıkarsa kendisine yöneltilecek sorulara cevap vermek istememişti.

Annesinin olanları bilmesi yeterince kötüydü ama Ryker, River'ın gerçeği öğrenmesini istemiyordu. Kız kardeşinin ona bir hata yapmış gibi bakmasını istemiyordu. Onu koruması ve sorunlarını çözmek için yanında olması gerekiyordu ve eğer gerçeği öğrenirse...

Ryker kız kardeşini hayal kırıklığına uğratmaya ya da ona bir yük daha eklemeye dayanamazdı. Hele ki babaları her geçen gün daha da uzaklaşıyor.

Megan odanın içinde düzenli bir şekilde ilerledi, çekmeceleri açtı ve çeşitli aletleri topladı. Kilitli bir ecza dolabından birkaç şeffaf şişe ve iki boş şırınga çıkardı, anahtar bileğindeki bir kordondan sarkıyordu. Ekipmanlarını yerleştirdi, ilaçları sabit ve emin ellerle hazırladı.

"Ona ne veriyorsunuz?" Hemşire ilk iğneyi doldurduktan sonra Ryker sordu.

Tepesine hafifçe vurdu, ucunda küçük bir sıvı damlası oluştu ve yatağın diğer tarafına geçti.

"Bu bir ilaç kokteyli." İlaçların bilimsel adlarını sıraladı. Terimler Ryker'ın aklına yatmamıştı ama River'ın bunların ne olduğunu bildiğinden emindi. Tıp fakültesinde okuyan bir kız kardeşe sahip olmanın faydası buydu. Daha sonra ona bunları sormak için aklına bir not aldı.

"Peki bunlar yardımcı olur mu?" diye açıkladı.

"Evet. Düünden sonra, onları biraz değiştiriyoruz. Umarım bu, ilerlemesini tamamen durdurmasa bile Dinginliği yavaşlatır. Teorik olarak, bir ya da iki gün içinde daha uyanık olması gerekiyor."

Umut.

Ne vefasız, ne vefasız bir şey. Neredeyse River'ın her gün dua ettiği tanrılar kadar kaypak. Babaları ölmeye devam ederken duaların ve umudun ne faydası vardı?

Hayır, Cyrus'un umuda ihtiyacı yoktu. Onun ilaca, iyileşmeye ve bilime ihtiyacı vardı.

Birkaç dakika sonra Megan geri çekildi. Eşyalarını topladı ve başını Ryker'a doğru eğdi. "Neredeyse bitirdim."

Kullanılmış iğneleri sarı bir kutuya koydu ve odanın içinde ilerleyerek bir panoya birkaç rakam not ettikten sonra yatağın ayak ucuna geri koydu.

Ryker babasının elini sıktı ve hemşirenin bakışlarıyla karşılaştı. "O nasıl, gerçekten?"

Hemşirenin yüzünde acıma ifadesi belirdi. "Durumu stabil, şimdilik." Bu son uğursuz sözler midelerini bulandırdı.

"Hiç Dinginlik'ten dönen birini gördünüz mü?"

Ağzı bir çizgi halinde kıvrıldı ve "Üzgünüm, hayır" diye eklemekten önce başını salladı.

Onun cevabını bekliyordu. Cyrus ilk hastalandığında onlarca uzmana danışmışlardı. Ama yine de bunu duymak acı vericiydi.

Megan ona kibarca gülümsedi ve kapının yanındaki duvarda asılı duran kırmızı düğmeyi işaret etti. "İkinizi yalnız bırakayım. Bana ihtiyacınız olursa şuna basın, hemen geliyorum."

"Teşekkür ." Ryker'ın göğsü . "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Çaresizce oturup babasının tükenişini izlemekten nefret ediyordu. İnsanların sorunları olduğunda başvurdukları kişiydi ve yapabileceği hiçbir şey yokmuş gibi hissetmeye alışık değildi.

"Onunla konuşmayı denemelisin. Bazen bu bir fark yaratır."

Ryker hemşireye teşekkür etti ve hemşire kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

On

u. *Konuş.*

Ne kadar basit bir eylem, ama şu anda sanki bütün sözleri ışıık yılı uzakta.

Ölüm babasına yaklaşıyordu, ödülünü çalmaya hazırdı.

Bu düşünce Ryker'ın göğsünü yaktı. Gözleri acıdı ve gözyaşlarını yerinde kalmaya zorlayarak onları kapattı. Ağlamayacaktı. Babasının güçlü olmasına, her şeyi bir arada tutmasına ihtiyacı vardı.

Ama Ryker kendini güçlü hissetmiyordu. Olması gereken koruyucu gibi hissetmiyordu. Kırılmış, incinmiş ve bir umutsuzluk çukuruna yuvarlanmanın eşiğinde hissediyordu. Brynleigh'le işler o kadar karışıktı ki, babasının ona tavsiyelerde bulunmasını her şeyden çok istiyordu.

Cyrus ölemezdi. Ryker hazır değildi. Hiçbiri hazır değildi. İnsan sevgili ebeveyni yanında olmadan hayatını nasıl sürdürebilirdi ki?

Bir değirmen taşı göğsüne baskı yapıyordu. Her nefes acı veriyordu, her saniye ağrıyordu ve her şey yanıştı.

Dinginlik, ailesini içten dışa doğru parçalamakla tehdit ediyordu.

Ryker'ın bir şekilde parçaları bir arada tutması ve bu durumdan kurtulmalarına yardım etmesi gerekiyordu. Bu onu yıksa bile, ailesini bir arada tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Tertia zor biriydi ama hâlâ onun annesiydi. River da onun tek kız kardeşiydi. İkisini de çok seviyordu ve onlar için her şeyi yapardı.

Her şeyi ve her şeyi.

Tıpkı Brynleigh'in ailesi için her şeyi yaptığı gibi. Hay sikeyim.

Ryker keskin bir nefes çekti ve anlayış, kafasına düşen bir örs gibi içine çöktü.

İnledi, midesi acı içinde kıvrılıyordu. Kalbi bir tokmak gibi kaburgalarını dövüyordu. Kanı dondu ve kontrolü bir saniyeliğine kayınca büyüğü dönmeye başladı.

"Oh, Tanrım."

Ryker bunu daha önce nasıl görememişti? Nasıl bu kadar cahil olabilmmişti?

Sanki görüşünü bir perde örtmüştü ve şimdi o perde kalkmıştı. *Her şeyi* farklı bir perspektiften görüyordu. Kutsanmış Kara Kumlar adına, şimdiye kadar yaşadığı her şeyden daha fazla acı veriyordu.

Fırtınayı o çağırmamış olabilir ama o hayatlar onun ailesi yüzünden kaybedilmişti.

Ryker bir yumruğunu kalbine bastırarak, onu içten dışa doğru yok edecekmiş gibi hissettiren yanmayı hafifletmeye çalıştı.

Haftalar boyunca Brynleigh'in bunu ona nasıl yapabildiğini merak etmişti. İntikam gibi basit bir şey için ona nasıl ihanet edebilir ve onu nasıl sevebilirdi?

Ama şimdi...

Yukarıdaki Tanrılar, her şey anlamlıydı.

Ryker, River'ın Chavin'de neden olduğu yıkıcı kayıpları ve ölümleri görmezden gelmiş değildi. O hayatlar için tüm ölümlerden çok daha fazla yas tutmuştu.

savaş alanında bizzat sebep olmuştu. Ama Chavin halkı çok uzakta ve yüzüzdü, River'ın acısı ise tam önündeydi.

Artık değil.

Şimdi Ryker ne zaman o geceyi düşünse, Brynleigh'in yüzü gözlerinin önünden geçiyordu. Hayal gücü çılgına dönüyor, etrafındaki herkes ölürken zihnini onun dehşet dolu çılgınlıklarıyla dolduruyordu.

Ryker, kamyon geçmiş gibi hissederek iki büklüm oldu.

"Anlıyorum," diye fısıldadı, sesi de kalbi kadar kırıktı. "Anlıyorum amına koyayım."

O lanet olası gözyaşları geri döndü ve bu sefer düşmelerine izin verdi. İncinmişlik ve acının yakıcı izleri yanaklarından aşağı yuvarlanıyor, içinde çalkalanan kederi yankılıyorlardı.

Biri River'a zarar verirse, Ryker onun için dünyayı yakardı. Hiçbir şey ona engel olamazdı. Kimse onu durduramazdı. Vereceği tepki, Olay'la başa çıkma yöntemlerini çocuk oyuncağı gibi gösterecekti. Ne sınırlar ne de kurallar olacaktı.

Aile her şeyden önce gelir.

Brynleigh de aynı şeyi yapıyordu.

Ryker'ın bu bilgiyle ne yapması gerekiyordu? Karısıyla arasındaki durum siyah ve beyaz değildi. Grinin tonları tüm ilişkilerini kaplıyordu.

Hiçbir şey kolay değildi. Hiçbir şey basit değildi.

Ryker inledi, bu küçük odada çok gürültülü bir sestti. Şakaklarını ovuşturdu, öne doğru yığılırken omuzları gergindi.

Bir bip sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırmadan önce ne kadar süre öyle kaldığından emin değildi.

Başını ellerinin arasından çekerek babasına baktı. Megan'ın sözleri Ryker'ın zihninde yankılandı.

Konuş onunla.

Şimdi en azından söyleyecek bir şeyi vardı. Ryker daha da yaklaştı, dizleri yatağın kenarına sürtünüyordu. Alnını babasının soğuk, yarı saydam avucuna bastırdı.

"Baba, ben... ben ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı. Son kelimedede sesi .

Ryker zayıflığını itiraf etmekten nefret ederdi, bilinçsiz babasına bile ama bu sorun onu aşıyordu. Çözülüp çözilemeyeceğini bile bilmiyordu.

Cyrus kıpırdamadı. Tek ses, kalp atış hızını izleyen makinenin hafif uğultusuydu.

"İşler... zorlaştı," diye itiraf etti Ryker. "Choosing ile... ve karım Brynleigh ile."

Hala cevap yok.

Gözlerini kapadı ve uzun bir nefes verdi. Kısık bir sesle babasına düğünden bu yana olan her şeyi anlattı.

Ryker bazı ayrıntıları atladı - seks hayatının ayrıntılarını ailesiyle paylaşmadan önce ölmeyi tercih ederdi - ama geri kalanını olabildiğince açık bir şekilde anlattı. Şekil değiştirenin gelişi, Brynleigh'in ona tepkisi, yalvarışları, vurulma anı ve Ryker'ın, Brynleigh'in kendisine ihanet ettiğini bildiği için duyduğu acı.

Orada da durmadı.

Günlerdir tek yoldaşı olan ıstırapı, kalp kırıklığını ve acıyı paylaştı. Brynleigh'in ihaneti karşısında hissettiği acıyı. Onu Çukur'da nasıl bulduğunu ve itirafını nasıl duyduğunu. Ve daha yeni olaylar. Jelissete de la Point. Anlaşma. Rosewood.

"Mesele şu ki, ben... ben *anlıyorum*." Ryker gözlerini açtı ve babasının hareketsiz formuna baktı. "Sebepleri karanlık bir şekilde mantıklı, ama bunu neden yaptığını anlamak yeterli mi bilmiyorum. Onu tüm kalbimle sevdim baba." Göğsündeki sızı bir işaretse, belki de hâlâ seviyordu. Ama bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyordu. "Ve şimdi..."

İnsanlar kırık kalplerle ne yapardı? Böyle bir acı nasıl onarılabilirdi?

Sorunları tek taraflı değildi. Ryker mükemmel olmadığını kabul edecek kadar bilinçliydi.

Ama...

Kapı Ryker'ın arkasında gıcırdadı ve Ryker sarsıldı. Babasının elini bırakarak arkasına döndü.

"Özür dilerim, sizi korkutmak istememiştim." Brynleigh kapı aralığında durmuş, kocaman siyah gözlerini ona dikmişti. "Kapıyı birkaç kez çaldım ama beni duymadınız."

Üzerinde hâlâ dün giydiği kazak vardı. Ellerini büktü, siyah kolları parmak uçlarına kadar düştü. Sesindeki belirsizlik kalbini acıttı ve aralarındaki her şeye rağmen onu kollarına almak istedi.

Ama yapmadı.

İlişkilerinin kırılmışlığı aralarında uzanan bir kanyon gibiydi. Bu uçurumu kapatabileceklerinden emin değildi.

Ryker ayağa kalktı ve parmakları iki yanında büküldü. Dokunmak için kaşınıyorlardı.

Onu.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu usulca.

Brynleigh'in dudaklarını bir kaş çatması çekti ve alnında bir çizgi belirdi.

"Bu

Hava kararmak üzere ve bu gece Jelissete'e gitmem gerekiyor." Bilgilendirme.

Ryker babasıyla ilgili olanları unutmuştu. Bütün bir günün geçtiğini bile fark etmemişti.

"Oh."

Brynleigh dudağını kaşıyordu. Adam onu kurtardığından beri bunu çok yapıyordu.

Onu.

"Yakında gitmem gerekecek. Jelissete insanların geç kalmasından hoşlanmaz."

Brynleigh'in yüzünde acı parladı, Ryker'ın Jelissete'i yumruklamak istemesine neden olan bir acı fısıltısı.

"Anlıyorum." Bakışları Brynleigh'in üzerinde gezindi, teninin solgunluğunu, gözlerindeki karanlığı ve parmaklarının gergin bir şekilde bacağına vuruşunu katalogladı. "Aç mısın?"

O siyah gözlerde rahatlama parladı.

"Evet," diye nefes aldı Brynleigh. "Emin değildim... Orada..."

"Mutfakta kan olmalı." Brynleigh'le evlenmeden önce annesine stokta biraz kan bulunduracağına dair söz verdirmişti.

O zamanlar ona güneşi vermek ve kan sağlamak en büyük sorunlarıydı. İşler değişmişti ama umarım kan hâlâ orada olurdu. Olmazsa, bir yolunu bulurdu. "Seni götüreceğim."

Sessiz fae ayakları üzerinde yürüyen Ryker kapıyı arkasından kapattı. Koridorun sonundaki bir odada hemşireyi buldu ve ona aşağıda olacaklarını bildirdi.

Brynleigh, Waterborn Evi'nin koridorlarında onu takip etti. Her geçen an aralarındaki kanyon biraz daha esniyordu. Mutfığa vardıklarında, uçurumu geçmek neredeyse aşılabilir gibi geliyordu.

Ama Ryker denemek zorundaydı. Her şeyin olduğu gibi kalmasına izin veremezdi. Mutfığın ışığını yaktı.

Burası her zaman evin en sevdiği odası olmuştu. Endüstriyel aletlere ve bir restorana ait olan devasa çift kişilik buzdolabına rağmen mutfak, Waterborn House'un çoğunun sahip olmadığı bir ev hissine sahipti.

eksikti. Devasa bir ada odanın enine boyuna uzanıyor, beyaz dolaplar duvarları kaplıyor ve genellikle açık pencereler bahçeye bakıyordu. Şimdi ise siyah perdelerle kaplıydı.

Ryker, Brynleigh için bir tabure çekti ve buzdolabına doğru ilerlemeden önce onun üzerine kaymasını bekledi. Sanki biri onları saklamaya çalışmış gibi bir dizi çeşninin arkasına gizlenmiş birkaç torba kan vardı.

İçeriye uzandı, cam şişelerin ve kavanozların etrafında nazikçe manevra yaptı. "Sıcak mı soğuk mu?"

"Sıcak," diye fısıltıyla cevap verdi.

Ryker başıyla onayladı ve buzdolabını kapattı. En son burada yaşamasının üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen mutfak düzeni tamamen aynıydı. Kolaylıkla bir fincan ve makas buldu.

Sessizce çalıştı, kanı bir kaba döktü ve mikrodalgada ısıttı. Bakırımsı bir tat havayı dolduruyor, annesinin tercih ettiği limon kokulu temizleyiciyle karışıyordu.

Mikrodalganın uğultusu Ryker'ın dönüp duran düşüncelerine fon oluşturuyordu. Brynleigh ile aralarındaki uçurumun mucizevi bir şekilde onarılmasını bekleyemiyordu.

Her şeyden önce, bu mümkün görünmüyordu. İkincisi ve daha da önemlisi, babasının yavaş yavaş Durgunluk'tan kayboluşunu izlerken öğrendiği bir şey varsa, o da zamanın çok değerli olduğuydu.

"Doğru anı" beklemeyi reddetti çünkü bu anlar nadirdi. Kendi anlarını kendisi yaratırdı.

Mikrodalgadan bip sesi geldi ve Ryker eğilerek fincanı çıkardı. Demir burun deliklerini gıdıkladı ve fincanı adanın diğer ucuna kaydırды.

Kollarını tezgâhın üzerine koydu. "Yeterince sıcaksa haber ver."

Brynleigh ona yumuşak bir gülümseme göndererek bardağı dudaklarına götürdü. Daha büyük bir yudum almadan önce yavaşça yudumladı. "Bu mükemmel. Teşekkür ederim Ryker."

Gülümsemesinden mi yoksa adını nazikçe söylemesinden mi emin değildi ama göğsü ısındı.

Günlerdir kendisine yoldaşlık eden öfkeyi içinde aradığında bulamadı. Öfkenin yokluğu doğru yolda ilerlediğini doğruluyor ve onu cesaretlendiriyordu.

Hâlâ adaya yaslanmış olan Ryker tezgâhın karşısına uzandı ve Brynleigh'in parmaklarını kendi parmaklarının arasına aldı.

Dokunduğu anda adamın içinde kıvılcımlar uçuştu ve kadın geri çekilmedi.
Bu iyiye işaret gibi görünüyordu, bu yüzden dün gece onu yatağa
getirdiğinde fısıldadığı sözleri tekrarladı.
"Bizi düzeltmek istiyorum, Brynleigh."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

Yürüyen Bir Çelişki

O Brynleigh'nin Ryker'dan söylemesini beklediği şeylerden biri bu değildi. Kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı ve uzun bir süre boyunca ona baktı.

Düzeltil onları.

Bu mümkün müydü?

Gözleri büyüdü ve elini onunkinden çekti. Onun hipnotize edici parmakları olmadan geçireceği bir ana ihtiyacı vardı. Ona dokunduğunda düşünemediği tek şey bu oluyordu ve kafasını boşaltmaya ihtiyacı vardı.

Temiz bir şekilde kırılmamışlardı, ikiye ayrılmış bir dal gibi. Bir parça bant onları düzeltmezdi. Daha çok birkaç parçaya ayrılmış bir resim gibiydiler. Her ikisinin de neden olduğu acılardan kaynaklanan pürüzlü kenarları vardı.

Ama tüm bunlara rağmen, Brynleigh'in bir parçası denemek istiyordu. Dürüst olmak gerekirse, büyük bir kısmı.

Ryker'a baktığında, evlendiği fae'yi gördü. Kızıla çalan kahverengi saçları yüzünü çevreliyordu. Keskin, sivri kulaklar başının yanlarını süslüyordu. Yüzündeki sade, güçlü kemikler onu güzelleştiriyordu. Gözlerini fırtınalar dolduruyordu ve hareket edişinde güç vardı.

Ryker yakışıklı ve güçlüydü, *ve onun...*

Ve aynı zamanda ona işkence edilmesinde rol oynayan bir fae idi. Onun kocasıydı ama aynı zamanda gardiyanıydı.

Sevgilisi, ama kız kardeşi ailesini öldürdü.

Seçilmiş ortağı ve kalbinin arzuladığı kişi, ama artık gerçekten hayatta olmamasının nedenine yakından bağlıydı.

Yürüyen bir çelişkiydiler.

Zıt kutupların birbirini çekmesini unutun, zaten hiç birlikte olmamalıydılar.

Ordunun Fae Bölümü Başkanı'nın kötü insanları öldüren kanunsuz bir vampire aşık olması ne kadar ironikti?

Ve yine de.

Ve. Lanet olsun. Henüz.

Her ne kadar aralarındaki ilişki çelişkili olsa da, Brynleigh'in kalbi onun sözleri karşısında umutla kabardı.

"Kim soruyor? Benim... kocam mı?" Haftalardır kullanılmayan bu kelimenin tadı tuhaftı. "Yoksa onun varlığına göz kulak olan Fae kaptanı mı?"

Brynleigh nefesini tuttu, yumruklarını sıkarak onun cevap vermesini bekledi. O an kaybolmasın diye kıpırdamaya cesaret edemedi. Bu önemliydi. Bunu iliklerinde hissedebiliyordu. Bu, geleceklerinin gidişatını değiştirebilirdi.

Eğer Ryker fae kaptanı olarak soruyorsa, cevabı "lanet olsun ki hayır" olurdu. Jelissete ve Zanri tarafından zaten kullanılmış olan Brynleigh'in kendisini bir araç olarak gören bir başka kişiye daha ihtiyacı yoktu.

Ama eğer kocası olarak soruyorsa, rüyalarını işgal eden, onun için kuralları çiğneyen ve onu tüm evreniymiş gibi öpen adam olarak soruyorsa...

O zaman, tanrılar adına, cevabı farklı olurdu.

"Kocanız olarak soruyorum," diye cevap verdi. "İşimin bu konuşma üzerinde hiçbir etkisi yok."

Brynleigh aptal değildi ve satır aralarını okuyordu. İş diğer konuşmaları, hayatlarının diğer bölümlerini etkileyebilirdi ama bu...

Nefes aldı ve dilini bir dişin ucunda gezdirdi. Fincanda tek bir damla kan kalmıştı ve ona bakarak fincanın dibine yayılan kıpkırmızı izi takip etti. Jelissete ile buluşması aklının bir köşesindeydi ama bir deprem bile onu oturduğu yerden kaldıramazdı.

"Bunun gerçekten mümkün olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu.

Bir hareket fısıltısı duyuldu ve Ryker'ın kokusu derinleşti. Bakmadan bile onun hareket ettiğini anlamıştı. Onun varlığını yanında hissedebiliyordu.

Her şey cehenneme dönmeden önce birlikte geçirdikleri zamanın anıları aklına geldikçe göğsü sıkışıyordu. Düşün ve öncesindeki günler hayatının en mutlu günlerinden bazılarıydı. Bunu geri istiyordu ve bunun gerçekleşmesi için neredeyse her şeyi yapabileceğini fark etmeye başlamıştı.

"Dürüstçe mi? Bilmiyorum amına koyayım. Ama istiyorum... Denemek istiyorum. Eğer sen de istersen." Ryker'ın genellikle güçlü ve kendinden emin olan sesi o kadar kısıktı ki onu duymak için zorlanması gerekti.

Kadının sağında durarak elini adanın üzerine koydu. Avuç içi yukarı bakıyordu ve parmakları seğiriyordu.

Davet açıktı.

Choosing'deki ilk temasları gözleri bağlı randevuları sırasında tesadüfen olmuştu ama Brynleigh'in elini yavaşça kaldırıp onunkine doğru yaklaştırmasında kasıtsız hiçbir şey yoktu. İç içe geçene kadar parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. Adamın elinin sıcaklığı Brynleigh'in içine sızdı ve Brynleigh'in gözleri kapandı.

Yürüyen bir çelişkiydiler, ama sonunda cevabı kolaydı. "Bizi düzeltmeyi her şeyden çok istiyorum."

Eğer bu dünyada tek bir dilek hakkı olsaydı, bir kez daha onun olmayı isterdi.

Ryker derin bir nefes aldı ve parmaklarını onunkilere doladı.

"Tanrılar yukarıda," diye nefes alarak ona yaklaştı. Göğsü onun koluna değdi. "Buradan nereye gideceğiz?"

Asıl soru buydu. Onlarınkı gibi bir kırılma nasıl onarılabilirdi? "Karıınız sizi öldürmeyi planlıyordu ve öldürmemeye karar verdiyse, ama şeytani yaratıcısı yine de planı uygulamaya çalıştıysa ve siz onu kurtarmak için bir anlaşma yapmadan önce karınıza üç hafta boyunca işkence yapıldıysa ne yapmalısınız?" konusunda uzmanlaşmış evlilik danışmanları yoktu.

Bunun için bir rehber yoktu. Okyanus tutkalla dolu olsa bile, Brynleigh bunun onları düzeltmek için yeterli olacağından emin değildi... ama deneyecekti. İlişkilerini onarmak için her şeyini ortaya koyacaktı.

Hâlâ onun elini tutarak tabureden kaydı. Aralarında sadece bir adım vardı.

Bakışları onun dudaklarına takıldı. Ryker'ın tadı düşün gecelerindeki gibi olacak mıydı?

İçindeki o tanıdık sıcaklık kıvılcımlandı ve daha da yaklaştı. Onu öpmesine izin verecek miydi? Aynı odada bulundukları ilk andan itibaren fiziksel bir bağ kurmuşlardı.

Onun adını soludu ve ekledi, "Sanırım-"

Tiz bir zil sesi havayı yarararak önünü kesti. Brynleigh nefesini içine çekti, kalbi küt küt atıyordu.

Ryker'ın telefonu iki kez sözlerini kesmişti. Bu baş belası teknoloji parçasını paramparça etmeye ve ondan sonsuza dek kurtulmaya hazırdı.

Zaten kimin telefona ihtiyacı vardı ki? Öpüşmek zamanlarını çok daha iyi değerlendirmek içindi.

Ryker sıçradı, eli kızın elinden kayınca gözleri büyüdü. Telefonunu çıkardı ve ekrana baktı.

"Kahretsin. Çok üzgünüm, Brynleigh. Buna bakmam gerek." Yüzünü buruşturdu, bakışları tekrar kızın ağzına kaydı. "Bu düşünceni unutma?"

Kelimeleri bulamadığı için sessizce başını salladı. Adam çağrışı kabul ederken parmaklarını kaldırarak elini dudaklarına dayadı.

"Alo?" Telefonu kulağına dayadı ve mutfaktan dışarı çıktı. "Evet, ben Kaptan Waterborn..."

Konuşmaya devam ederken sesi alçak bir mırıltıya dönüştü.

Brynleigh dinlemeye çalışabilirdi ama zihni hâlâ konuştukları şeylerle meşguldü.

Ryker onun her şeyiydi. İlişkilerinin şu anki durumuna rağmen ona çekiliyordu. Başka hiç kimsenin yanında kendini güvende ya da evinde hissetmemişti.

Son gelişmeleri düşünürken kendine biraz daha kan aldı. Düğünden önce Ryker ona annesinin asla vampir tutmadığını söylemişti, bu yüzden kanı içen tek kişinin kendisi olacağını düşündü. Buzdolabında bırakmak savurganlık olurdu.

Onun dönmesini beklerken soğumuştı.

Brynleigh haftalardır ilk kez bir umut ışığı hissetti. Belki, sadece belki, bu son olmayacaktı. Belki de Choosing'de konuştukları o hayata hâlâ sahip olabilirlerdi. Gece geç saatlere kadar satranç oynayabilirler, Marlowe ayaklarının dibindeki halıda uyurken, gülerek her şeyden ve hiçbir şeyden konuşabilirlerdi.

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı.

Belki de her şey kaybolmamıştı.

Belki-

"Başka bir saldırı daha oldu." Ryker'ın bariton sesi onu düşüncelerinden kopardı.

Nefesini içine çekti ve etrafında döndü. "Nerede?"

"Sandhaven," diye hırladı.

Ryker'ın gözlerinde kara fırtına bulutları dolaştı ve Brynleigh'in midesinde bir çukur oluştu. Bu kötü bir şeydi. Bunu şimdiden söyleyebilirdi.

Cevabı bilmek istemese de, "Ne oldu?" diye sordu.

Mutfakta sıcaklık düştü.

"Başka bir bomba daha vardı." Telefonunu tezgâhın üzerine bıraktı ve yumruklarını sıktı. "Kara Gece lanet olası bir yatılı okulu vurdu."

Brynleigh geri çekildi, görüşü bulanıklaştı. Seçime saldırmak bir şeydi, ama bu...

"Yani... çocukların peşine mi düştüler?" diye sordu, boğazı kurumuştu.

Hayatta bazı şeyler yasaktı. Brynleigh gibi katillerin bile uyduğu, dile getirilmeyen kurallar vardı ve çocuklardan uzak durmak da bunlardan biriydi. Çocuklar Cumhuriyet'in lanet olası geleceğiydi. Kimse onlara dokunamazdı. Şu an hariç, isyancılar tam da bunu yapmıştı.

Ryker bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bazıları yaralandı ama hiçbiri ölmedi."

Brynleigh'in içine bir rahatlama duygusu doldu ve bacakları birbirine çarptı.

Tezgâhı kavradı. "Küçük merhametler için Isvana'ya şükürler olsun. Kaç yaşındaydılar?"

"Çoğunlukla gençler." En az onun hissettiği kadar perişan görünüyordu. "Jade Akademisi öğrencileri aileleri için bir konser düzenliyordu."

"Oh, Tanrım. Çok genç." Sallanıyordu, onu dik tutan tek şey tezgahtı.

Asiler bunu nasıl yapabildiler?

"Delirmişler, işte böyle," diye homurdandı Ryker.

Brynleigh son kısmı yüksek sesle söylediğini fark etmemişti. Yine de haklıydı.

İsyancılar resmen akıllarını kaybetmişlerdi. Gençlere saldırmak için başka bir neden yoktu. Temsilciler korkunçtu ama bu...

Değişimi zorlamanın yolu bu değildi.

Hepsinin canı cehenneme.

Brynleigh'in damarlarında dolaşan dehşetin yerini öfke aldı ve tezgahı daha sıkı kavradı. "Yatılı okul olduğunu mu söylemiştin?"

Acımasızca başını salladı.

"Güney Temsilcilerinin çoğu gençlerini Jade Akademisine gönderir. Güney Bölgesi'ndeki en prestijli bitirme okuludur,

ve güvenli." Ryker'ın göğsünden bir hırıltı daha yükseldi. "Ya da Kara Gece ortaya çıkmadan önce öyleydi."

"Onlar olduğundan emin misin?" Gerçi Cumhuriyet'te kaç tane isyancı grup vardı ki?

"Evet." Bu kelime gırtlaktan geliyordu ve kadının tüylerini diken diken etti. "Bomba yapımcıları imza bırakır, tıpkı ressamların tablolarına attığı imzalar gibi. Bu, Maskeli Balo'yu havaya uçuran bombanın aynısıydı."

"Oh."

Brynleigh maskeli balo sırasında yaralandığı boynundaki hayali ağrıyı ovuşturdu.

Sorunlarının intikamla çözüleceğini düşündüğü zamanlar. Her şeyin basit olduğu zamanlar. Yaratıcısının yalanlarının derinliğini bilmediği zamanlar.

"Gitmek zorundayım." Ryker'ın eli Brynleigh'in bileğine dokundu. "Gece Birliği'nden vampirler soruşturmaya yardımcı olmak için Sandhaven'a asker götürüyorlar. En azından birkaç günlüğüne orada olacağım. Zamanlama korkunç."

Özellikle de yapmak üzere oldukları şey düşünüldüğünde.

Brynleigh saate baktı ve kaşlarını çatı. "Jelisette beni bekliyor."

"Biliyorum." Ryker ona doğru bir adım attı, elini ona dokunmak istercesine kaldırdı ve sonra tekrar yanına bıraktı. "Jelisette ile görüştükten sonra benim daireme gitmeni istiyorum."

Sözlerini anlaması birkaç kalp atışı aldı ve anladığında Brynleigh gözlerini kırıştırdı. Yaptığı onca şeyden sonra, onun evinde hoş karşılanacağını hiç düşünmemişti.

"Emin misin?" diye sordu kendini durduramadan.

"Evet. kısa zamanda sizinle orada buluşacağım." Ryker bir çekmeceyi çekip açtı, bir kâğıt parçası aldı ve üzerine bir kod karaladı. "Daire korumalı ama bu alarmları kapatacak. Kendini evinde hisset. Yarın bavulunu getirmesi için birini göndereceğim."

Brynleigh'in ruhunun kırık bir parçası onun sözleri karşısında kendini onardı.

"Teşekkür ederim Ryker." Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu ifade edemezdi. "Ben... teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Kâğıdı ona uzattı ve parmakları onunkileri sıkıca kavradı. "İşin biter bitmez gölgelen ve başka bir yere gitme. İsyancılar tekrar saldırabilir ve seni onların yakınında istemiyorum."

Çünkü onu önemsiyordu.

Bu açıklamayla kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Hâlâ sorunları olması umurunda değildi. Tek umursadığı Ryker'in onun elini tutuyor olması ve onu güvende tutmak istemesiydi.

Üst kata baktı. "Peki ya baban ve kız kardeşin?"

"Babamın hemşiresi Megan burada ve ev koruma altında. Onlara bir şey olmayacak." Ryker ellerini bıraktı ve Brynleigh onun dokunuşunun sıcaklığını anında özledi.

Ondan önce bir vampir olmanın soğukluğuna nasıl dayanabilmişti?

Kaptan söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu ama telefonu titremeye başladı, hareket onu adadan uzaklaştırdı.

Artık resmileşmişti. Brynleigh telefonları sonsuza dek boykot etmeye hazırды.

"Lanet olsun." Ryker cihazı aldı, cebine sokmadan önce birkaç düğmeye bastı. "Zamanım kalmadı. Ordu kimseyi beklemez."

O ana kadar Brynleigh, Ryker'in işini tam olarak anlamamıştı.

Çoğu insan tehlikeden kaçır ama o doğrudan doğru gidiyordu. Ekip üyeleri gibi o da güçlü bir fae'ydi ama yine de. Bir durumun ne kadar çabuk tehlikeye dönüşebileceğini biliyordu.

Endişe kalbini kemiriyor, onu ileriye doğru itiyordu. Parmaklarını onun parmaklarına doladı ve büyüleyici gözlerine baktı.

Söylemek istediğı o kadar çok şey, yapmaları gereken o kadar çok konuşma vardı ki, yine de tek yapabildiğı usulca, "Dikkatli ol, Ryker," demek oldu.

Brynleigh cesaretini kaybetmeden önce çenesini kaldırdı ve aralarındaki mesafeyi kapattı.

Bir elini Ryker'in göğsüne, atan kalbinin tam üzerine koyarak fırtınalı kokusunu içine çekti ve dudaklarını yanağına değdirdi. Bu sadece bir dokunuştı ve öpücük sayılmazdı ama ne vücudu ne de kalbi bu mesajı almamıştı. Kaba kirli sakalı dudaklarını gıdıkladı, ağzı karıncalandı ve kalbi yükseldi.

"Seni özleyeceğim" diye mırıldandı.

Başını eğdi ve başparmağını kızın alt dudağına değdirdi.

Aralarındaki hava kalınlaştı ve adamın nefesi dudaklarını ısıttı. "I-"

Bam, bam, bam.

Ryker geri adım atarak, "Kumlar adına," diye küfretti. Sesini yükseltti. "Geliyorum!" Ona bakarken göğsü kabardı. "Özür dilerim."

Parmaklarını hızla atan kalbinin üzerine koymadan önce esnetti. "Ben... Döndüğünde görüşürüz."

Ve sonra, işleri düzelteceklerdi. Kabul edilebilir tek seçenek buydu.

Ryker başını sallamadan önce bakışları uzun bir süre onunkileri aradı. Duraklayıp omzunun üzerinden baktığında ön kapıya giden yolu yarılamıştı.

"Daireye gittiğinde yatak odasındaki sol komodinin üst çekmecesini kontrol et."

"Sol komodin. Aldım." Meraklanan Brynleigh, Ryker'ı ön kapıya kadar takip etti.

Yerden siyah bir çanta aldı ve omzuna attı. Onun, her ihtimale karşı her zaman burada tuttuğunu söylediği çanta olduğunu düşündü.

Son bir özlem dolu bakışla, "Hoşça kal Brynleigh," diye mırıldandı.

Kapıyı açtı ve gökyüzünü kaplayan alacakaranlığa adım attı. Siyah ve gümüş renkli askeri kıyafetler ve savaş botları giymiş, uzun boylu, soluk tenli bir adam verandada duruyordu. Askerin siyah bakışları Brynleigh'inkilere kaydı ve başını eğerek avuçlarından gölgeler çıkardı.

Ryker vampirin dirseğini kavradı ve sonra gittiler. Brynleigh'in dudakları hâlâ karıncalanıyordu, öpücüğün kalıcı hatırası-

Parmaklarını ağzına bastırırken öpücük olmayan bir koku kaldı. Odaklanırsa, Ryker'ın kokusunun bir ipucunu hâlâ yakalayabilirdi.

O da gölgelerin arasında kaybolmadan önce birkaç dakika orada durdu.

BÖLÜM 15

Yaratıcısının Kalbi Kadar Karanlık

"T Toprak Elfi temiz bir şekilde öldü." Brynleigh' sırtı dik, duruşu geniş ve elleri arkasında kenetlenmişti. Yaratıcısına itaatkâr bir evladın mükemmel bir görüntüsüydü. "Onunla ben ilgilendim Rosewood'da, talep edildiği gibi."

Jelisette güvenli evin oturma odasındaki satranç tahtasının önünde oturmuş, ellerini çenesinin altında kavuşturmuş, dikkatle oyunu inceliyordu. İpeksi bordo bluzu kollarını ve görünüşe göre bağlayıcı Mark'ını örtüyordu.

Brynleigh hâlâ Yaratıcısının bir Bağlayıcı sakladığına inanmakta güçlük çekiyordu. Bunun üzerinde durmamaya çalışıyordu çünkü durursa başını daha da fazla belaya sokacak sorular sormaya başlayabileceğinden korkuyordu.

Bunun yerine ağzını kapadı ve Jelissete'in başını kaldırmasını bekledi.

Bir süre daha burada kalabilirdi.

Bir keresinde Brynleigh'in efendisi onu kabul etmeden önce bütün gece bekletmişti. Bu gece böyle bir şey olmayacağını umuyordu. Yorgundu ve mümkün olduğunca çabuk ayrılmak istiyordu.

Jelisette kalesini ileri taşıırken başını kaldırıp bakmadı bile. Tahtayı kendi etrafında döndürdü ve oyunu başka bir açıdan incelerken kendi kendine mırıldandı.

Dakikalar . On. Yirmi. Kırk beş.

Brynleigh bir heykel gibiydi. Hareket etmek sadece Yaratıcısının öfkesini uyandırırdı.

Satranç taşları yavaşça tahtadan süzülüyordu. Siyah kazanıyordu ama her iki taraf için de zafere giden birkaç yol vardı.

Neredeyse bir saat geçtikten sonra Jelissete bir piyon aldı ve iki boşluk ileri taşıdı.

"Çok iyi." Sanki Brynleigh'i çok uzun bir süre bekletmemiş gibi konuştu. "Arkanızı temizlemeleri için ekibi gönderdim."

Tahtayı tekrar çevirdi ve oyunu incelemeye geri döndü. Tanrılar kahretsın. Bu hızla giderse Brynleigh bütün gece burada kalacaktı.

Dudakları karıncalandı ama Ryker'ı düşünmeyi reddetti. Şu anda dikkatinin dağılmasına izin veremezdi.

Yakışıklı fae kaptanını zihninden uzaklaştırarak, bakışlarını titizlikle odanın içinde gezdirdi. Her detayı hafızasına kazıyarak içti. Jelissete'in Kara Gece'yle birlikte çalıştığına dair işaretler aramak için onları daha sonra gözden geçirecekti.

Sonunda yaşlı vampir masadan kalktı. Ayağa , hareketleri ölümsüz vampir zarafetiyle akıcıydı ve başını eğdi.

"Çalışma odama gel."

Jelissete komutunun duyulup duyulmadığını görmek için beklemeden Boşluğa adım attı. Buna ihtiyacı yoktu. Brynleigh onun soyundan geliyordu ve ona itaat edecekti.

En azından Maker bağlarının bu şekilde işlemesi gerekiyordu.

Brynleigh, bunun Seçme'de geçirdiği zamandan mı, Ryker'a olan bağlılığından mı yoksa Jelissete'in çok sayıda ihanetini ve yalanını düşündüğünde kalbinin düğüm düğüm olmasından mı kaynaklandığından emin değildi ama Yaratıcı bağı eskisi kadar güçlü görünmüyordu.

Geçmişte, vampirlerin doğrudan Kaynaklardan kan almalarına izin verildiğinde, Yaratıcılar bağ yoluyla kendi soylarını çağırabiliyordu. Bu, "insancıl" kan bankaları sayesinde vampirlerin artık erişemediği pek çok hediye den biriydi.

Brynleigh bir kez olsun Temsilciler'in vampirler üzerinde katı yasalar koymuş olmasına minnettardı. Yaratıcısı onun üzerinde ne kadar az kontrol sahibi olursa o kadar iyiydi.

Jelissete'in karanlığın içinde kaybolmasının üzerinden bir dakika geçmeden Brynleigh gölgelerini serbest bıraktı. Ay tanrıçasının büyüsunü çağırmak nefes almak kadar kolaydı ve Boşluk'ta bir yerden diğerine adım atar gibi kolaylıkla ilerledi.

Brynleigh, Jelissete'in masasının önüne indi ve Yaratıcısı kulağına bir telefon dayadı.

Jelisette bir kâğıt parçasını karalıyordu. Genç vampir geldiğinde başını kaldırıp bakmadı bile, onun yerine parmağını havaya kaldırdı.

Brynleigh iç çekişini zorlukla bastırdı. Beklemeye geri dönelim.

Masanın etrafında gölgeler dalgalandı ve genç vampirin tenini bir büyü ürpertisi sardı. Yaratıcısı'nın dudakları kıpırdasa da Brynleigh hiçbir şey duyamıyordu. Pek çok vampir gizlilik koğuşları kullanarak sesin içeri girmesini engelleyen sihirli duvarlar yaratırdı.

Brynleigh enerjisini Yaratıcısının ne dediğini duymaya çalışmak gibi sonuçsuz bir çabaya harcamak yerine, bu alanı da bir önceki gibi değerlendirdi.

Tek kapı arkasındaydı. İki duvarda tavandan tabana uzanan kitap rafları deri ciltli kitaplarla tıka basa doluydu. Ünlü bir tablo, *Ağlayan Dul*, tek pencereyi kapatıyor ve gölgeli alandan gelen tüm ışığı engelliyordu.

Ressamın karanlık tasviri Brynleigh'in kanını dondurdu. Çıplak, kanlı bir insan kadın kıpkırmızı bir havuzun içinde diz çökmüştü. Ellerini gökyüzüne doğru uzatmıştı. Sessiz bir çılgılık yüz hatlarını buruşturuyor ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Arka planda kızıl ve siyah bir girdap vardı, sanki gökyüzü kanıyordu.

Brynleigh o resimden ve kadının kalbinin göğsünden sökülmiş gibi görünmesinden her zaman nefret etmişti.

Bakışlarını ondan ayırıp yeniden masaya odaklandı. Tek başına duran yeşil bir lamba, ahşap yüzeyin üzerine serpiştirilmiş kâğıtları aydınlatıyordu. Bir mürekkep kabının yanında bir tüy kalem duruyordu; ikisi de geçmiş zamanların kalıntılarıydı. Brynleigh'in ayaklarının altındaki halı kıpkırmızıydı.

Karanlıktı, tıpkı Yaratıcısının kalbi gibi.

Jelisette'in kulağında hâlâ duran telefon dışında odada teknoloji yoktu. Yaşlı vampir sık sık bilgisayarların değerini anladığını ama onlardan hoşlanmadığını söylerdi. Teknolojiyi kullanmaktan mümkün olduğunca kaçınmış ve Zanri'yi tüm elektronik eşyalarını güvenli evdeki ofisinde tutmaya zorlamıştı.

Birkaç dakika sonra Jelissete telefonu kapattı ve dosyayı kapattı. Elini sallayarak koğuşu söktü ve Brynleigh'e baktı. Genç vampir bir ürpertiye zorlukla bastırdı.

Jelisette ellerini birbirine geçirdi, dirseklerini tahtaya dayadı ve çenesini iç içe geçmiş parmaklarının üzerine koydu.

"Söyle bana kanımın kızı, kocan seni neden Çukur'dan serbest bıraktı?" Kelimeler ipeksi bir yumuşaklıktaydı ama maskesiz bir şiddet tehdidiyle doluydu.

Brynleigh'in derisi diken diken oldu. Belki de koğuşun içinden duymaya çalışmak için daha fazla zaman harcamalıydı. Arayan kimdi?

Yutkundu, parmaklarını önünde yarım saniye döndürdükten sonra bunun gergin bir söylem olduğunu fark etti. Durdu ve kendini sakin kalmaya zorladı.

Muhtemelen Jelissete'in anlaşımadan haberi yoktu.

Brynleigh bunun böyle kalmasını sağlayacaktı. Yapmak isteyeceği son şey, tam da Ryker'ın güvenini yeniden kazanmışken ona ihanet etmekti.

Ama Maker'ına bir şey söylemek zorundaydı.

Brynleigh hızla bir plan oluşturdu. Harika değildi ve dürüst olmak gerekirse, pekâlâ ona ters de dönebilirdi ama yine de bir plandı. Ve bu... iyiydi.

Pekala.

İyi, abartılı bir ifade olabilir ama *bir plandı*.

Ryker'a ihanet etmeyecekti. Bunun yerine, Yaratıcısının Kara Gece'ye katılımı hakkındaki bilgisini kullanacak, isyancıların saflarına sızacak ve Ryker'ı geri kazanmak için aldığı bilgileri kullanacaktı.

Ona isyancılar hakkında ayrıntılı bilgi verdiğinde ne kadar memnun olacağını hayal eden Brynleigh, bunun en iyi hareket tarzı olduğuna karar verdi.

"Fae kaptanı duygusal bir aptal." Kelimelerin ona verdiği acıya rağmen yüzünün boş olmasını diledi.

"Öyle mi?" Jelissete manikürlü kaşlarını kaldırdı.

Brynleigh'in yüreği burkuldu ve başını salladı. "Evet ve aşka inanıyor, bu yüzden beni hapisten çıkarmak için pazarlık yaptı."

Beni oraya senin yaptıklarından sonra getirdin. Brynleigh bu sözleri söylemedi ama keşke söyleyebilseydi.

Jelissete çenesini elinin üzerine dayadı ve yavrusunu inceledi. Gözleri dışında otuzundan bir gün bile fazla göstermiyordu. Karanlık bakışları ölümün kendisine bakmak gibiydi. Brynleigh, şu anda onu inceleyen katilden daha sıcak ifadelere sahip katiller görmüştü.

Yaratıcısı sordu, "Seni seviyor mu?"

Eskiden öyleydi. Brynleigh, Ryker'ın şu anda böyle hissedip hissetmediğinden emin değildi ama bunu da söyleyemezdi.

"Evet."

"Peki onun hakkında ne hissediyorsun?"

Bu zor kısmı olacaktı. Brynleigh kaptana olan aşkını çatılardan haykırmak istiyordu ama Jelissete'e karşı nerede durduğu konusunda yanlış bir iddiası yoktu. Bunu yapması ölümüne neden olabilirdi.

"Ryker Waterborn'a karşı hiçbir şey hissetmiyorum." Kelimeler Brynleigh'in boğazının arkasında asit gibi yandı. "O benim hedefimdi ve hâlâ da öyle."

Yalanlar, yalanlar, yalanlar.

Kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Maker'ına baktı ve herhangi bir tepki verip vermeyeceğini izledi.

Jelissete'in monoton cevabı "Anlıyorum," oldu.

Öyle miydi? Brynleigh tehlikeli bir yolda yürüyor, bir aldatma ağı örüyordu. Yine de bu konuda kendini kötü hissedecek bir şey bulamıyordu. Ne de olsa Jelissete ona yıllarca yalan söylemişti. İşlerin diğer ucunda olma sırası ondaydı.

Brynleigh'in boğazı hâlâ sağlam olduğu için planının bir sonraki adımına devam etti.

"Onunla oynuyorum." Masaya yaklaştı ve avuçlarını ahşap yüzeye düz bir şekilde yerleştirdi. "Onu öldürmem gerektiğini biliyorum ama bir Temsilcinin yeterli olmadığı ortaya çıktı."

Jelissete'in yüzünde en ufak bir gülümseme belirtisi belirdi ve o da kayıtsız bir ses çıkardı.

Brynleigh dikkatli olmak zorundaydı. Jelissete'in ona güvenmesi için yeterince ekmek kırıntısı bırakmalıydı ama Yaratıcısının bu fikir değişikliğinin çok hızlı geldiğinden şüphelenmesine neden olacak kadar değil.

"Hepsine zarar vermek istiyorum. Denge Cumhuriyeti'ni sonsuza dek değiştirecek bir şey yapmak istiyorum."

Daha fazla yalan.

Temsilcilerin Cumhuriyeti yönetme şeklinden hoşlanmıyordu ama asilerin de onlardan daha iyi olmadığı ortadaydı.

Derin bir nefes alan Brynleigh, ya ölümüne neden olacak ya da özgürlüğüne açılan kapı olacak o tek cümleyi söyledi.

"İsyancıları bulmak ve onların davasına katılmak istiyorum. Onlar Temsilcilere zarar vermek istiyor, ben de aynı şeyi istiyorum." Yine yalanlar. Brynleigh'nin bu gece Jelissete'in huzurunda söylediği her yalan için bir kuruşu olsaydı, zengin olurdu. "Ben hâlâ ailemin intikamını almak istiyorum."

Gölgeleri damarlarında zonkluyor, dışarı çıkıp onu korumak istiyordu ama onları tuttu. Tüm kartlarını masaya koymuştu ve şimdi,

bekleyecekti.

Bu bir güç gösterisi değil, boyun eğme anıydı.

Saf oniks buzundan yapılmış gözler Brynleigh'in gözlerini deldi. Jelissete işaret parmağını çenesine vurdu. Bu hareket kolunun aşağı inmesine neden oldu ve bileğini saran siyah bandın bir şeridi ortaya çıktı.

Bağlama İşareti.

Brynleigh'in tepki vermemek için tüm gücünü kullanması gerekti.

"Peki Fae kaptanınız tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?" Jelissete sonunda sordu.

Güzel bir soruydu.

Ryker, Brynleigh'in ne teklif ettiğini bilseydi çok öfkelenirdi. Ama bilmiyordu. Ayrıca, bunu onun için yapıyordu.

"Bu konuda hiçbir şey hissetmiyor çünkü onu karanlıkta tutuyorum." Gerçek. "O kadar da zor değil. Erkekler... kolayca kandırılabilir. Ayrıca, yapıldığım için zayıf olduğumu düşünüyor."

Bir yalan daha, her ne kadar bu sözlerin içinde doğruluk payı olsa da. Brynleigh, Ryker'ın onun güçlü olduğunu düşündüğünü bilse de, Denge Cumhuriyeti'ndeki diğerleri vampirleri küçümsüyordu çünkü onlar doğuştan değil, doğuştan yetenekliydi.

"şimdi öyle mi?" Jelissete'in sesinin ipeksi yumuşaklığı derinleşti ve başını eğdi.

Bir an ölümcül vampir masanın arkasındaydı. Sonra, odayı kalın, doğal olmayan bir karanlık kapladı.

Brynleigh çığlık atmaya çalıştı ama hiç ses çıkmadı. Keskin tırnaklar boğazına batarak solunum yolunu sıkıştırdı.

Jelissete vampir gücüyle yavrusunu yerden kaldırdı ve *Sıkıştırılmış.*

Oh tanrılar, oh tanrılar, oh tanrılar.

Belki de Brynleigh yanlış hesap yapmıştı. Sakin kalmaya çalışırken kalbi göğsüne çarpan bir tokmak gibi kaskatı kesildi.

İşe yaramıyordu. Sakinlik uzak bir hayaldi. Brynleigh'in avuçları kayganlaştı.

Gözlerinin arkasında baskı oldu, oldu, oldu.

Çiğerleri hava çekmeye çalıştıkça ve bunu başaramadıkça sıkışıyordu.

Parmaklarını büktü, uzanıp o tırnakları boğazından çıkarmak istedi ama buna cesaret edemedi.

Henüz değil.

Şimdi teslim olmak Jelissete'e sadece zayıf ve güvenilmez olduğunu kanıtlayacaktı.

Böylece Brynleigh, bilenmiş tırnaklar daha derine batarken bile hareketsiz kaldı. İlk başta iğneler gibiydiler ama kısa süre sonra her biri hassas tenine saplanan birer bıçak oldu.

Brynleigh kıpırdamaya cesaret edemedi. Başını korumak istiyordu, çok teşekkür ederim.

Bakır kokusu güçlendi, boynundan aşağı ıslak damlalar süzüldü. Gölgelemleri uyarıcı bir şekilde zonkladı. Baş döndü. Dişleri ağrıyordu.

Ölüm'ün soğuk gözleri Brynleigh'in ensesini deldi.

"Bana yalan mı söylüyorsun, kanımın kızı?" Soru kadifeye sarılmış bir tük gibi yumuşaktı.

Brynleigh konuşmaya çalıştı ama boğazındaki el çok sıkıydı. Jelissete tutuşunu biraz gevşetti.

Brynleigh acı içinde, "Hayır," dedi. "Hayır değilim."

Tırnaklar daha da derine battı. "Söyle bana çocuk, kuralları bir kez çiğnedikten sonra sana neden inanayım?"

"Çünkü ben de seninle aynı şeyi istiyorum," diye homurdandı Brynleigh. "İntikam almak istiyorum."

O pençeler daha da battı.

İrmaklar nehirlele dönüştü, kan boğazından aşağı aktı.

Brynleigh'görüşünde siyah noktalar belirdi ve gözlerinin arkasından yaşlar süzüldü. Ryker'a veda etmemişti. Gerçekten veda etmemişti.

Eğer bu gece ölürse, onu aramaya gelir miydi? Onun yasını tuttuğu gibi o da onun yasını tutar mıydı?

Sona yaklaştıkça hayal edebildiği tek şey onun yüzüydü. Daha derine, daha derine, daha derine, pençeler kazdı.

Vampirler bile kafaları olmadan hayatta kalamazlar.

Sonunda Brynleigh'in hayatta kalma içgüdüleri devreye girdi. Yukarı uzandı ve Yaratıcısının parmaklarını boynundan çekmeye çalıştı.

Jelissete'in göğsünden hayvani bir hırıltı koptu. Brynleigh'in boynunu o kadar sıkı ki, hava bir rüyadan başka bir şey değildi.

İşte buydu.

Brynleigh gözlerini kapadı ve ölmeye hazırlandı.

Seni seviyorum Ryker, diye bağırdı zihninin karanlığına.

Eş değillerdi ve zihinsel bir bağları yoktu ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Brynleigh, ölümsüz hayatı sona ererken

Fae kaptan onun kendisini düşündüğünü hissedebiliyordu.

Ölüm, karanlık, gölgeli kollarını uzatmış Brynleigh'e doğru gelirken soğuktu.

Görüşü bulanıklaştı ve zihninde aynı cümleyi tekrarladı.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Eğer daha fazla zamanları olsaydı, ondan özür diler ve en başta onları kırdığı için ne kadar üzgün olduğunu söylerdi. Ona, insanların nazik, güçlü ve sevgi dolu olabileceğini gösterdiğini söylerdi. Onu hayatı boyunca en mutlu anlara kavuşturduğunu bilmesini isterdi.

Artık çok geçti.

Umarım Brynleigh öldüğünde Ryker onun kendisini sevdiğini hatırlar.

Gözleri kapandı, kalbi son bir kez çarptı ve sonra- Tırnaklar gitmişti.

Gölgeler temizlendi.

Jelisette geri çekilirken Brynleigh kıpkırmızı halının üzerine bir yığın halinde yığıldı, kanı lifleri lekeledi.

Bir elini kanlı, parçalanmış boğazına götüren Brynleigh açgözlülükle nefes aldı. Derisi yavaşça kendini yeniden dikti. Dişleri ağrıyordu.

Yine de henüz tehlikeyi atlatamamıştı. Karşısında duran gerçek yırtıcıyı asla unutmuyacaktı.

Kendini dizlerinin üzerine sürükleyen Brynleigh

bakışlarını kaldırdı. Soğuk siyah gözler acımasızca ona bakıyordu.

Brynleigh için bu gece burada kan olmayacaktı. Sorma zahmetine bile girmezdi.

"Temsilcilerden intikam mı almak istiyorsun?" Jelissete, sanki soyunun başını omuzlarından ayırmak üzere değilmiş gibi sakince sordu.

Elini boğazına dayayan Brynleigh başını salladı. Bu hareket, içinden acı kıvılcımlarının geçmesine neden oldu ve güçlkle bir iniltiyi bastırdı.

Uzun dakikalar geçti.

Jelissete'in cezalandırıcı ve yargılayıcı bakışları hiç değişmedi.

Brynleigh'in dizleri yerde diz çöktüğü için acıyordu - dürüst olmak gerekirse her yeri acıyordu - ama hareket etmeye cesaret edemiyordu. Eğer aradığı bilgiye ulaşacaksa buna saatlerce katlanabilirdi.

"İtiraf etmeliyim ki beni şaşırttınız." Jelissete başını eğdi, gözleri ilgiyle parlıyordu. O bir yırtıcıydı ve yavrusu da onun .

"Söyle bana kızım, intikamını almak için ne yapardın?"

Brynleigh hiç düşünmeden, "Her şeyi," diye nefes aldı.

Jelisette dudaklarını büzdü.

"Pekâlâ." Döndü ve bir kâğıda bir şeyler yazdı. "İki gece sonra bu adreste ol. Eğer cesaretin varsa."

Kâğıdı Brynleigh'in önünde, onunla alay edercesine sallandırdı.

Parmaklarındaki kana ve boynundaki hâlâ iyileşmekte olan yaraya rağmen Brynleigh, kanını sayfaya bulaştırmamaya dikkat ederek kâğıdı aldı.

"Teşekkür ederim."

"Halımı kirletme." Jelissete dönüp ofisten çıkmadan önce ona son bir kez sertçe baktı.

Brynleigh kanlı parmaklarının arasında tuttuğu kâğıda baktı.

Gece yarısı

16 Yukarı Kırmızı Yol

Arka giriş

/veya Dimitri'ye sorun

Brynleigh'in çok fazla sorusu vardı ve neredeyse yeterli cevabı yoktu ama bu hiç yoktan iyiydi.

Yaratıcısı koridorun yarısına geldiğinde Brynleigh nihayet ayağa kalktı. İçinden titreme geçti, neredeyse ölüyor olmanın şoku hâlâ damarlarında dolaşıyordu.

Buradan gitmesi gerekiyordu.

Avucunu uzatmıştı ve tam gölgelerini çağıracaktı ki gözüne bir şey takıldı. Kapının yanında, iki eski deri kitabın arasına sıkıştırılmış ince siyah bir kitap duruyordu.

Sırtına "*Gece Yeniden Doğacak*" yazılmıştı. Yazarı bilinmiyordu.

Kitapla ilgili bir şey Brynleigh'i çağırıyordu. Çalışma odasında yeri yoktu, rafların geri kalanını dolduran eski kitaplardan çok farklıydı.

Brynleigh durup ne yaptığını düşünmeye fırsat bulamadan kitabı kaptı. Alarm çalmadığında ve Jelissete hemen

Brynleigh'in boynunu omuzlarından ayırmayı bitirmek için ofise geri döndüğünde nefes verdi.

Adresi saklamak için kitaba koyan Brynleigh, gölgeleri içinden çekerek boynundan aşağı kan damlayarak Boşluğa adım attı.

Brynleigh Boşluk'tan dışarı adımını attığında onu Ryker'in güvenlik alarımının iğrenç, tiz çığlığı karşıladı. Elbette o güne kadar duyduğu en gürültülü alarm sistemine sahipti. Sanki biri kulaklarında zil çalıyormuş gibiydi. Gölgelelerini serbest bıraktı ve aceleyle ön kapıya yöneldi.

Brynleigh, Jelissete'in kitabını ve telefonunu en yakın yüzeye bıraktı. Ryker'in kendisine verdiği kâğıdı arka cebinden çıkararak gözlerini kıstı ve onun korkunç el yazısını çözmeye çalıştı.

Güvenlik kodunu girerken parmakları titredi. Korkunç sesi kapatmak için üç deneme yapması gerekti. Çalan alarımın ardından gelen sessizlik sağır ediciydi. Her kalp atışı bir davul gibiydi; her nefes bir çığlıktı.

Sessizlik çok fazlaydı.

Olan biten her şeyin ağırlığı Brynleigh'nin üzerine bir yük treni gibi çarptı. Başı, kalbi ve vücudu acıyordu. Katlanılamayacak kadar çoktu.

Duvara doğru yığıldı ve dik durabilmek için kapının pervazına tutundu.

"Siktir."

Brynleigh daha önce hiç şoka girmemişti ama olan şey tam olarak buydu. Başı dönüyor, kalbi hızla çarpıyor ve tüm hareketleri yavaşlıyordu. Bu kana susamışlık değildi; tamamen kontrol altındaydı. Boynuna yaptığı hızlı bir kontrol yaraların iyileştiğini doğruladı.

Uyu.

İhtiyacı olan şey buydu.

Brynleigh kapıyı bıraktı ve kendini duvardan aşağı itti. Kilitleri kontrol etti, çünkü bir daha asla habersiz yakalanmayacaktı ve banyoya doğru tökezledi.

Kendini tuttuğu duvarda kanlı el izleri vardı ama onlarla daha sonra ilgilenenecekti. Yorgunluk onu çekiştiriyor, amansız çekimi her geçen an daha da güçleniyordu.

Dirsekleyerek banyoya girdi, hızla ellerini yıkadı ve çiğ, pembe cildinin üzerinde bir bez gezdirdi.

Kanın çoğunu temizledikten sonra soyundu ve giysilerini çamaşır sepetine attı. amaşırhanenin yerini bulmak yarının işi olacaktı.

Brynleigh i amaşırından başka bir şey giymeden koridordaki son kapıya doğru ilerledi. Buranın Ryker'ın odası olduğunu turdan hatırlıyordu.

Eğér Waterborn Evi'ne ya da Ryker'la birlikte onu serbest bıraktıktan sonra gittikleri o bungalova dönmek zorunda kalsaydı kendini ne kadar kötü hissedeceğini hayal bile edemiyordu.

En azından burada, aşınalık havası bir parçasını sakınleştiriyordu.

Brynleigh yatak odasının kapısını açtı ve Ryker'ın kokusu üzerine çarpınca hemen durdu. Fırtına ve bergamot bu mekndaki her şeye sinmişti.

Derin nefes aldı, burnunu onun rahatlatıcı, topraklayıcı kokusuyla doldurdu. Titremesi yavaşladı ve yorgunluğunun bir kısmı geçti. Burnunu sokmaması gerektiğini biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Ryker'ı daha iyi tanımak için her şeyi yapardı.

Oda erkeksiydi, ki bu şaşırtıcı değildi. Lacivert perdeler yorganla uyumluydu. Uzak duvarda büyük, boş bir köpek yatağı duruyordu. Kapının yanında iki siyah şifonyer duruyordu. Kral boy, rahat görünümlü bir yatak en şerefli yeri kaplıyordu. Yatak Brynleigh'i çağırıyordu ama o bu çağrıya aldırmadı.

Ryker'ın odasına bakmak bir şeydi ama onun yatağında uyuyamaz ve onun alanını işgal edemezdi.

Yine de yerde siyah bir tişört vardı. Muhtemelen Ryker'ın buraya son gelişinde atılmıştı, rahat ve yıpranmış görünüyordu. Sürünerek odaya girdi ve onu aldı.

Malzemeyi burnuna götürerek kokladı.

Kokusu diğer her şeyi bastırıyordu. Kalp atışları normal, kaplumbağa hızına yavaşladı. Titreme neredeyse yok gibiydi. Bir an için, sanki onun hemen yanında duruyormuş gibiydi.

Brynleigh gömleği başının üzerinden kaydırırken ne yaptığını düşünmesine izin vermedi. Ryker'ın onun için bir şey yapıp yapmadığını merak etmedi.

onun eşyalarını giydiği için üzüleceğini düşündü. Yapamadı çünkü fazla düşünürse gömleği çıkaracağından korkuyordu.

Şu anda bundan daha kötü bir şey düşünemiyordu.

Giysinin kalçasının ortasına kadar düşmesinden memnun olan Brynleigh, yatağın ayakucundan bir yastık ve battaniye aldı. Tam çıkmak üzereydi ki Ryker'ın talimatlarını hatırladı.

"Sol komodin," diye mırıldandı.

Çekmece kilitli değildi ve kolayca açıldı.

Brynleigh'in gözleri büyüdü ve keskin bir nefes aldı. Birkaç kitabın üzerinde katlanmış bir fotoğraf, telefonu ve bir şarj aleti duruyordu.

Üç eşyayı da kollarının arasına alırken gözleri yaşardı. Aceleyle oturma odasına giderken yorgunluğunu tamamen unutmuştu.

Yastığı ve battaniyeyi çekyatın üzerine bırakan Brynleigh, telefonunu fişe taktı ve açılmasını bekledi. Resmi yavaşça açarken nefesini tutarak oturdu. Parmağını kırıksıklıklar üzerinde gezdirdikten sonra resmi düz bir şekilde kucağına koydu.

Brynleigh'in içini titreten bir hıçkırık kapladı. Fotoğraf düğün gecesini telefonuyla birlikte , bu yüzden onları birlikte görmek onu şaşırtmamalıydı ama şaşırtmıştı. Fotoğrafın kaybolduğunu sanmıştı ama yanılmıştı.

Ondan nefret ettiği zamanlarda bile Ryker göz kulak olmuştu.

"Hey, Sarai, seni özledim." Brynleigh kız kardeşinin bulaşıcı, güzel gülümsemesini dünyadaki tüm özenle takip etti. "Keşke burada olsaydın. Sanırım... Sanırım Ryker'ı severdin. Kız kardeşini seveceğini biliyorum."

Çok iyi anlaşılıyorlardı.

Brynleigh resme bakarken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Telefonu yanında kontrolsüzce titremeye başlayana kadar kız kardeşinin yüzünü hafızasına yeniden yerleştirdi.

Mesajlar akın akın geliyordu kuşkusuz ama onları okumaya hazır değildi. Olumsuz olacaklarından oldukça emindi. Ne de olsa Hallie'nin düğününü kaçırmıştı. Brynleigh'in çok fazla arkadaşı yoktu ama arkadaşlarının, arkadaşlarının düğünlerini kaçırmadığından emindi.

Korkakça bir davranıştı ama Brynleigh henüz Servet Elfi'yle yüzleşmek istemiyordu. Edindiği tek arkadaşı da kaybetmek istemiyordu.

Ama yatmadan önce göndermek istediği bir mesaj vardı.

Kişileri arasında gezinirken, ki çok fazla kişi yoktu, Ryker'ın adına tıkladı. Onların başlığını açarak, düğünlerine kadar ilerledi

Gün.

Son mesajı evlenmeden bir saat önce gönderilmişti.

BRYNLEIGH

Bugün için hazır mısın, Ry?

Yanıt saniyeler sonra gelmişti.

RYKER

Hazırdan da öte, tatlım. Dün gece zar zor uyuyabildim.

Bu gece çok uyuyacağını kim söyledi?

...

göz kırpan emoji

Kuaför . Benim gitmem lazım. Yakında görüşürüz!

O birkaç mesajda çok fazla umut vardı. İleriye bakacak çok şey. Ve şimdi her şey değişmişti.

Ryker'ın daha önce söylediği sözler zihninde yankılandı.

Bunu düzeltmek istiyorum.

O da öyle.

Brynleigh'in gözleri ağırlaşmıştı ama henüz uyumaya hazır değildi.

Başparmakları klavyenin üzerinde geziniyordu.

Seni özledim.

Hayır, bu değildi. Geri tuşuna basarak ekranı temizledi.

Lütfen dikkatli olun. Döndüğünde konuşacak çok şeyimiz var.

Bu yanlış geldi. Sil.

Ya bunu düzeltemezsek?

Bir iniltiyle ondan da kurtuldu.

Üç mesaj daha yazdı ve hepsini sildi. Söylemek istediği çok fazla kelime ve şey vardı ve bunun için çok yorgundu.

Sonunda basit bir şeyde karar kıldı.

Teşekkürler, Ryker.

Mesajı gönderdi ve telefonu yere bırakmadan önce sessize aldı.
Battaniyeyi üzerine çekerek kanepeye uzandı ve hemen uykuya daldı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

Ölüm ve Güneşli Tasarruflar

"A İsyancılardan herhangi bir iz var mı?" Ryker kollarını kavuşturup duruşunu değiştirirken yanındaki fae'ye seslendi, ayaklarının altındaki molozlar çatırdıyordu.

Kömürleşmiş koltuklar, devrilmiş sütunlar, yanmış bir sahne ve külden yapılmış kar taneleri Jade Akademisi'nin konser salonundan geriye kalan tek şeydi.

Ryker Sandhaven'a dört saat önce varmıştı. Boşluk'tan çıkar çıkmaz, düzinelerce başka askerle birlikte binanın kalıntılarını kazmaya başlamıştı. Saatler çok çabuk geçmişti. Kül ve kir ona ikinci bir deri gibi yapışmıştı ama herhangi bir cevap bulmaya yaklaşmamışlardı.

"Hayır, efendim." Yıllardır Ryker'in ekibinde yer alan bir toprak fae'si olan Üsteğmen Felicity Cross başını salladı. Bu hareket koyu kahverengi saçlarının birkaç telini örgüsünden ayırdı, zeytin rengi teni Ryker'inki kadar külle tozlanmıştı. "Hâlâ bölgeyi onlar için tarıyoruz."

"Güzel," diye homurdandı.

İsyancılar bir sabah sisi gibi ortadan kaybolmuşlardı ama sonsuza dek saklanamazlardı.

Ryker en iyi üç fae iz sürücüsünü onları yerde aramaları için göndermişti ve birkaç kanatlı elf de gökyüzünü araştırıyordu.

Onları bulacaklardı. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

O zamana kadar Ryker Sandhaven'da kalacaktı. Birçok açıdan burada olduğu için minnettardı. Arkasına yaslanıp başkalarının ellerini

katılmadan kirletti. Maskeli Balo'daki patlamadan sonra soruşturmaya katılmaması onu neredeyse öldürüyordu.

Ancak, zihninin tamamen bu göreve adanmış olduğunu söylerse yalan söylemiş olurdu. Babasının hastalığı, River'ın ne yazık ki ihmal ettiği eğitimi ve Brynleigh ile ilgili her şey arasında Ryker'ın zihni bölünmüştü ve binlerce farklı yöne koşuyordu.

Asilere ne kadar çabuk yaklaşırlarsa o kadar iyi.

En azından Brynleigh onun dairesine varmayı başarmıştı. Bileklikteki takip cihazı yarım saat önce Ryker'a onun hareketlerini bildirmiş, bundan kısa bir süre sonra da ona mesaj atmıştı. Mesajı okuduğunda rahatlamış ve damarlarında serin bir nehir akmaya başlamıştı. Tanrılara şükür, kız güvendeydi. Endişelenecek bir şey daha azalmıştı.

"Yaralılarla ilgilenildi mi?"

"Evet, efendim. Tedavi için en yakın hastaneye nakledildiler ve fazladan sağlık ekipleri gönderildi," dedi Felicity.

Ryker elinin tersini terli alnında gezdirdi. Çöl sıcaklığı en sevdiği şey değildi ve uykusuzluk onu yakalamaya başlamıştı.

"Beni bilgilendirmeye devam edin." Umarım başka kayıplar olmazdı. O

olay yerine vardığında ölü sayısı yirmi beşe yükselmişti. Üç Temsilciler, okulda çalışan on beş insan, beş elf ve üç şekil değiştiren Kara Gece'nin elinde ölmüştü.

Tek teselli, gençlerden hiçbirinin hayatını kaybetmemiş olmasıydı. Birkaçı yaralanmıştı ama prodüksiyon geciktiği için çoğu patlama sırasında binada değildi.

Bu kadar çok ölüm, peki ne için?

İsyancılar herhangi bir talepte bulunmamıştı ve kimse oynadıkları oyunu anlayamıyordu.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Ryker sordu, cevabın şöyle olmasını umuyordu

Hayır.

Kir, kül, ter ve uzun süredir uyanık olduğu gerçeği arasında Yirmi dört saat boyunca tek istediği duş almak ve uyumaktı.

Ne yazık ki Felicity tek bir baş hareketiyle onun umutlarını suya düşürdü.

"Temsilci Challard sizinle konuşmak istiyor efendim. Kendisi dışarıda."

Ryker'ın midesi düğümlendi. Temsilcinin ne istediğinden emin değildi ama Brynleigh'in kısıtlı özgürlüğü için ona teşekkür etmesi gerektiğini düşününce, ondan randevuyu ertelemesini isteyemezdi.

Güçlü bir cadıyı bekletmenin asla akıllıca olmayacağını bilen Ryker, Felicity'ye teşekkür etti ve Myrrah Challard'ı aramaya koyuldu.

RYKER on beş dakika sonra cadı temsilcisini buldu. O kadar da zor değildi. Patlama sadece konser salonunu yok etmekle kalmamış, aynı zamanda dışarıdaki devasa parkın büyük bir kısmını da harap etmişti. Kömürleşmiş ağaçlar ikiye ayrılmış, banklar darmadağın olmuş ve bir zamanlar yemyeşil olan çimler simsiyah olmuştu.

Gece azalıyor, karanlık yerini şafağa bırakıyordu. Pastel renkler gökyüzüne yayılmış, birkaç yüz metre ötede havada dönen gök mavisi şeritlere mükemmel bir fon oluşturuyordu.

Burada bir cadı vardı. Büyülü kurdeleler bir kartvizit kadar iyiydi. Elemental fae'lerden gelmeyen tüm büyüler renkliydi.

Toprak Elfleri için yeşil, Işık Elfleri için mor, Ölüm Elfleri için kırmızı, Talih Elfleri için gümüş ve cadılar için mavi. Ryker daha önce altın, tanrısal büyü hikâyeleri duymuştu ama Yaşam ve Ölüm'ün Yüce Hanımları zamanından beri görülmemişti.

Ryker, Myrrah'yı görene kadar büyüü takip ederek birkaç asker ve Temsilci grubunun yanından geçti.

Cadı Ryker'ın göremediği bir şeyin üzerine çömelmiş, avuçlarından sihir akıyordu. Dört Krallık'tan bir tarih kitabının sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu. Uzun siyah bir cübbe etrafından akıyordu. Gece yarısı saçları görünmeyen bir rüzgârda savruluyor, dalları her yöne uçuşuyordu. Çıplak ayakları küllü zeminde duruyordu, ayak parmakları toprağı kazıyordu. Rüzgâr onun sesini Ryker'ın kulaklarına taşıyor, bilmediği bir dilde mırıldandığı büyüü sözleri duyuyordu.

Büyüsü damarlarında dolaşüyor, güç gücü çağırıyordu.

Sadece bir aptal bir cadıyı çalışırken rahatsız etmeye cesaret edebileceği için mesafesini koruyan Ryker, ellerini ceplerine soktu ve bir ağaca yaslandı. Temsilci Challard'ın kendisini fark etmesini bekleyecekti.

Askerler etrafta dolanıyor, kanıt topluyor, fotoğraf çekiyor ve olay yerini kapatıyorlardı. Ona doğru baktılar ama kimse ona yaklaşmadı.

Mavi şeritler sabahın erken saatlerinde gökyüzünde kaybolana kadar birkaç dakika geçti. Myrrah doğruldu, ellerinin tozunu aldı ve döndü.

Temsilci fiziksel olarak otuz yaşlarında görünüyordu ama iki yüzyılın gelip geçtiğini görmüştü. Myrrah'ın yüzü, koyu kahverengi gözlerinin köşelerindeki birkaç kırışıklık dışında pürüzsüzdü. Ağzı yukarı kıvrıldı ve gözleri tanıdık bir ifadeyle parladı.

"Merhaba, Kaptan." Selamlamak için başını eğdi. "Tam zamanında geldiniz."

Ryker'ın kaşları çatıldı. "Ne için zamanında?"

Myrrah bir kolunu uzattı, kolu mürekkepli bir nehir gibi akıyordu. "Söyle bana delikanlı, burada ne görüyorsun?"

İnsanların sorulara sorularla karşılık vermesi Ryker'ın sinirlerini bozuyordu ama ne yapabilirdi ki? Annesi ve meslektaşlarıyla bir ömür boyu uğraşmak ona Temsilcileri ve onların sorularını görmezden gelmemesi gerektiğini öğretmişti.

Ryker bir adım öne çıktı ve Myrrah'nın ayaklarının dibindeki eşyaya baktı. Dudakları aşağı doğru eğildi. "Bu bir taş."

Daha doğrusu, büyük bir kavun büyüklüğünde kömürleşmiş bir taştı. Bir tarafı yassı, kenarları sanki ateşten koparılmış gibi siyahtı.

"Sadece bir taş değil," dedi gizemli bir şekilde. "Daha yakından bakın."

Ryker onun dediğini yaptı, eğilip taşı inceledi. Yüzeye birkaç çizgi kazınmıştı ama onları tanıyamadı.

Elini uzattı, taşa dokunmaya niyetlenmişti ki cadı tısladı: "Dikkatli ol Kaptan."

Eli havada dondu ve başını kaldırıp baktı. "Sorun nedir?"

"Ona dokunmayın. Ölüm bu büyü'nün dokusuna işlenmiştir," dedi uğursuzca. "Bakabilirsin ama ellerini kendine saklamalısın."

Daha yakından bakmasını istemeden önce bu uyarının faydası olabilirdi.

Dişlerini sıkan Ryker elini geri çekti ve avucundan bir su ipliği çıkardı. Yarı saydam şerit havada dönüyor, tüm bu yıkımın arasında yersiz görünüyordu. Parmaklarını bükerek büyüü taşın etrafında kıvrılması için yönlendirdi.

Sıvı kayaya değdiği anda şeyl parladı. Dönen çizgiler düz yüzey üzerinde kendilerini yeniden düzenleyerek araştırmalarından bildiği bir amblemi oluşturdu. Hilali mızraklayan bir hançer; Kara Gece'nin sembolü.

"Kimin yaptığını böyle anladın," diye mırıldandı.

"Mhmm," dedi cadı.

Ryker büyüsünü geri çekti ve çizgiler önceki hallerine geri döndü.

"Büyüleyici." Gözlerini kayaya dikti. "Şeylin içine işlenmiş kara büyü... sizce bu ne anlama geliyor, Temsilci?"

Şüpheleri vardı ama onun düşüncelerini de duymak istiyordu. Myrrah onun yanında diz çökerken cüppesi hışırdadı.

"İyi bir şey değil. Kara büyü hangi şekilde olursa tehlikelidir. Her zaman bir fedakarlık gerektirir. Bazen bu kan olur. Diğer zamanlarda ise ruhun bir parçasını alır." Ona döndü, gözleri deliciydi. "Bu doğal değil."

Ryker yüzünü buruşturdu.

Tanrılar hepsine lanet etsin. Tabii ki kara büyü işin içindeydi. Neden olmasın? Şansı yaver giderse, bu evden daha da uzun süre uzak kalacağı anlamına . Geçmişte, işinin onu uzun süreliğine Golden City'den uzaklaştırmasını hiç umursamamıştı ama artık mesele sadece kendisi değildi.

Brynleigh onu bekliyordu.

Bu düşünce Ryker'ın cadıya dönmesine ve sesini alçaltmasına neden oldu.

"Vampirimle ilgili yardımlarınız için teşekkür ederim." Bir elini saçlarının arasından. "Onu orada bırakamazdım."

Temsilci yer değiştirdi, bakışları uzun bir süre onun üzerinde gezindi. Adam, kadının bakışları karşısında irkilmedi ve onun kendisini doldurmasına izin verdi.

Sonunda Myrrah içini çekti. "Bir zamanlar benim de bir karım vardı."

Temsilci'nin sözlerinde kadim acıların iplikleri dokunmuş, Ryker'ın fazlasıyla aşına olduğu bir keder halısı oluşturmuştu.

"Özür dilerim, bilmiyordum." Temsilcilerin her birini ve aile üyelerini isimleriyle tanımaktan gurur duyuyordu ama bireysel geçmişlerini bilemeyeceği kadar çok kişi vardı.

"Uzun zaman önceydi." Myrrah gözlerini dikmiş, mavi bir kurdeleyi parmaklarının arasından geçiriyordu. "Ven, Kara Gece meclisime saldırmadan birkaç ay önce öldü. Ven ve ben çok gençtik ve birlikte dünyayı fethedebileceğimizi düşünüyorduk."

Ryker'ın yüzünde küçük bir gülümseme dans etti. O da bu duyguya aşınaydı. Choosing'de Brynleigh'le ilk tanıştığında ve ona aşık olduğunda, sanki tüm dünya parmaklarının ucundaymış gibi hissetmişti. Her şeyi yapabileceklerini, her şey olabileceklerini düşünmüştü.

"Onu seviyordun," diye mırıldandı bilerek.

Temsilci Challard, "Tüm kalbimle," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti.

Myrrah sözünü sakınmayan biri olarak tanınmazdı, en küçük bir talebi bile cevaplamadan önce günlerce düşünürdü. O konuştuğunda insanlar dinlerdi. Bu nedenle Ryker bir kez daha sustu, belli ki acı veren anılara burnunu sokmak istemiyordu.

"Öldüğü gün kavga etmiştik," diye fısıldadı cadı, sesi çok uzaklardan geliyordu. "Her zaman kavga eder ve barışırdık ama bu şimdiye kadarki en kötü tartışmalarımızdan biriydi. İkimiz de bağırarak ve birbirimize bir şeyler fırlattık. İstemediğimiz şeyler söyledik. Ve sonra, Ven..." Myrrah ürperdi. "Aramızdaki kırılganlığı onaramadan benden çalındı. O gece öldü."

Ryker'ın göğsü ağrıyordu. "Çok özür dilerim." Kelimeler acı verici bir şekilde yetersiz kalıyordu.

"Ben de." Myrrah yıkıma baktı, birkaç dakika daha sessizlik içinde geçerken çenesi çalışıyordu. Tekrar konuştuğunda sesi öncekinden daha yumuşaktı. "Ven karınla aranı düzeltmek için bir şansın olmasını isterdi. O çok iyimser biriydi ve insanların hep iyi görürdü. Bu yüzden anlaşmanızı kabul ettim. Elbette Kara Gece hakkında daha fazla bilgi edinmek faydalı olacaktır, özellikle de tüm bu olanları göz önünde bulundurursak, ama..." Ryker kendini Myrrah'nın yerine koyduğunda kalbi . Böylesine yıkıcı bir acıyla bu kadar uzun süre yaşamak çoğu insanı yıkardı. Cadı Temsilci'ye duyduğu yeni saygıyla başını öne eğdi.

Onu.

"Teşekkür . Biz... zor ama bir şeyler üzerinde çalışıyoruz."

Bu yüzden Brynleigh'den daireye dönmesini istemişti. Kaçmaktan bıkmıştı. Sahip oldukları şeyi yeniden inşa etmenin kolay olacağı gibi bir iddiası yoktu ama onlara adil bir şans vermek istiyordu.

"Paylaştığınız aşk gerçekse, asla pes etmeyin." Myrrah ayağa kalktı ve Ryker da onu takip etti. Cadının gözleri kırışmış, alnında çizgiler oluşmuştu ve birden çok daha yaşlı görünmeye başlamıştı. "Ne yaparsanız yapın Kaptan, onun gitmesine izin vermeyin. Son gününüzün ne zaman geleceğini asla bilemezsiniz. Size verilen her bir günün kıymetini bilin."

Bunlar peygamberlik sözleri miydi yoksa kırık bir kalpten mi kaynaklanıyordu?

Ryker emin değildi. Her iki durumda da bu tavsiyeyi ruhunun derinliklerinde sakladı. "Yapacağım."

Konuşmaları tekrar yanmış taşa kaydı.

Myrrah cadılar meclisine geri getirecek ve orada kara büyüünün iplerini çözmeye çalışacaklardı. Kısa bir süre sonra ayrıldı.

ve Ryker bir toplantıya çağrıldı. Yarım kulakla dinledi, Myrrah'nın sözleri zihninde yankılanıyordu.

Ne yaparsan yap, gitmesine izin verme.

Brynleigh'in gitmesine izin vermeyecekti. Bir daha asla. Onlar için savaşmaya devam edecekti çünkü derinlerde, acının, incinmenin ve üzüntünün altında, onu hâlâ seviyordu.

Bu onu öldürse bile, onu Solacağı güne kadar sevecekti.

BUZZ, buzz, buzzzzzzzz

Ryker'ın telefonu komodinin üzerinde titreyerek onu bir kâbustan uyandırdı. Öğle saatlerinde ordunun kendisi için ayarladığı otel odasına girmişti. Hayatının en hızlı duşunu aldıktan sonra yatağa yığılmış ve neredeyse anında derin, rüyasız bir uykuya dalmıştı.

Yüzünü buruşturarak saate baktı. Saat beşi biraz geçiyordu. Fazla dinlenememişti ama yeterli olmalıydı.

İnleyerek uzandı ve telefonunu şarj cihazından çıkardı. Parmağını sensörün üzerinde tutarak telefonun kilidini açtı ve iş e-postalarını geçti. Onlarla daha sonra ilgilenecekti.

Birkaç saat önce kız kardeşinden gelen cevapsız bir mesaj gözüne çarptı.

NEHİR

Babam iyileşiyor, Dyna'ya teşekkür et. Uyanık ve bu sabah sağ elini kaldırdı. Onu katı gıdalarla deneyecekler.
Yarın. İlaçlar işe yarıyor gibi görünüyor.

Ryker nefes verdi ve kız kardeşine antrenman yapmasını hatırlatan ve güncelleme için teşekkür eden kısa bir mesaj yazdı. Hemen bir yanıt almayı beklemiyordu. River muhtemelen Dyna'nın tapınağında, fae tanrıçasına dua ediyor ve bir adak sunuyordu.

Az önce gelen mesajı yukarı kaydırıp ve üzerine tıkladı.

BRYNLEIGH

Mer
hab
a.

Tek bir kelime kulağa hiç bu kadar hoş gelmemişti.

Ryker doğrulup beline kadar indirirken dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. Myrrah'ın sözleri zihninde ybaşırmakları çarşafın üzerinde

Klavye.

RYKER

Selam,
geri dön.

İki onay işareti mesajın okunduğunu onayladı ve hemen ardından üç nokta geldi. Yatak başlığına yaslandı ve telefonun titreşmesini bekledi.

İşler nasıl?

Bu aptalca bir soru. Tabii ki kötüler.

Sanırım gerginim.

Ryker sessiz bir kahkaha attı, dişlerini fırçalamak ve akşam için hazırlanmak üzere telefonu yanına aldı. Bir ipucu bulana kadar gece gündüz çalışacaklardı.

Ben de gerginim.

Ve işler... pek iyi değil. Muhtemelen birkaç gün daha burada olacağım.

Telefonu tezgâhın üzerine bırakıp, spor çantasını karıştırarak birkaç giysi aradı. Telefonu tekrar titrediğinde pantolonunu yeni çekmişti.

Tamam. Dün, Jelisette'e ait bir kitabı aldım. İlginî çekebileceğini düşünüyorum.

Ryker kaşlarını çatı.

Alındı mı?

Zaman siyah noktalar belirip kayboluyordu. Midesi düğüm düğüm oldu.

Çaldım.

Bu seni rahatsız ediyor mu?

Muhtemelen bu onu rahatsız etmeliydi ama birkaç gün önce onun birini öldürmesini izlemişti. Küçük bir hırsızlık, kıyaslandığında o kadar da büyük bir mesele gibi görünmüyordu. Ayrıca, iyi bir amaç içindi.

Dürüst olmak gerekirse, pek sayılmaz.
Seni gördü mü?

Bu çok daha acil bir soruydu. Nefesini tuttu ve onun cevabını bekledi. O siyah noktalar ekranda dans edene kadar her saniye uzadı.

olsaydı hayatta olmazdım.

Doğru.

Telefonunda yarım saat sonraki toplantısını hatırlatan bir uyarı belirdi. Katılacağını onayladı ve Brynleigh'e gitmesi gerektiğini söylemeden önce giyinmeyi bitirdi.

Kitapta ilginç bir şey bulursam sizi bilgilendireceğim.

*başparmak yukarı
emojisi*

Gönder tuşuna bastığı anda kendini azarladı. Ne tür bir Olgun Fae emojiler gönderirdi? Muhtemelen onun bir aptal olduğunu düşünüyordu, ki bu da tam olarak hedeflediği izlenim değildi.

"Aferin sana Waterborn," diye mırıldandı, otelin mini buzdolabından aldığı çöreği açıp üç ısıriktaki mideye indirdi. Kuruydu ve yıkamak için bir şişe su aldı.

Telefonu tekrar titredi.

Yarasa emojisi *Güneş
emojisi*

Ryker'ın dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı ve kıkırdadı.

Bu da ne demek şimdi?

Normal yüz emojilerine alışkındı ama bunlar daha gelişmişlerdi. Belki River ona yardım edebilirdi. O bu tür konularda daha bilgiliydi.

Bilmiyor musun?

Kızın onu göremediğini fark etmeden önce başını salladı. Parmakları ekranın üzerinde uçtu.

Dur tahmin edeyim, bu senin güneşli bir mizacın olduğu anlamına mı geliyor?

Bir duraklama oldu ve eğer yeterince iyi dinlerse, o üç nokta belirdiğinde onun kahkahasını duyar gibi oldu.

Sadece seninleyken.

Gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü ve ayakkabılarını giydi.

Bu hoşuma
gitti.

Dairede sana yetecek kadar kan var mı?

Buzdolabını kontrol
edeyim.

Hızla oraya gitmiş olmalı çünkü aşağıdaki mesaj neredeyse anında geldi.

Birkaç gün yetecek kadar var.

Bu olmazdı. Onun istemedi.

Ryker bağlantıları arasında gezindi. Atlas'ın ismine dokunarak, fae'den hızlıca Waterborn House'dan çantalarını almasını ve onları daireye bırakmadan önce daha fazla kan almasını istedi.

Atlas kabul etti ve üniversiteye giderken Marlowe için kulübeye fazladan yiyecek getireceğini de ekledi. Toprak fae bir profesördü, çalışkan doğası Ryker'in üniversitedeki birkaç dersi geçmesine yardımcı olmuştu.

Tanrım, Ryker onun için her şeyi yapabilecek iki en iyi arkadaşa sahip olduğu için şanslıydı.

Atlas'ın ona borçlu olduğunu bilmesini sağlayan Ryker, Brynleigh ile sohbetine geri döndü.

Atlas bu akşam dersten sonra daha fazlasını getirecek. Onsuz
gitmeni istemiyorum.

Üç nokta belirdi, kayboldu ve sonra tekrar belirdi.

Teşekkür , Ryker. Çok .

Ryker saate baktı ve gitmezse geç kalacağını fark etti. Otel odasından çıktı ve merdivenleri ikişer ikişer indi. Bir eliyle korkulukları kavrarken diğer eliyle telefonunu dengeledi.

İyi okumalar.

İyi eğlenceler... Kaptanlık. Bu bir kelime mi? Değilse, ben yapıyorum.

Homurdandı ve kalçasıyla kapıyı iterek açtı. Telefonunu cebine sokarken, tekrar titreşti.

Bu güzeldi. *Kalp emoji*

Çöl kentinde bulunmasının asık suratlı nedenlerine rağmen Ryker haftalardır olmadığı kadar rahatlamış hissediyordu. Belki ilişkilerinin nasıl başladığını hatırlattığı için mesajlaşarak konuşmak daha kolaydı, belki de her ikisi de bir şeyleri düzeltmeye çalıştıkları için, ama aralarındaki şeyler neredeyse... normal geliyordu.

Ve iyiydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

Tehlike Birçok Şekilde Gelebilir

L Tüm kentsel alanlarda olduğu gibi Golden City'de de iyi ve kötü alanlar vardı. Sevgi dolu ebeveynler ve gülen, gülümseyen çocuklarla dolu mutlu evler, karanlığın hüküm sürdüğü yerlerle birlikte var oldu.

Dar siyah bir tayt ve arkasında kanatları için yırtmaçları olan dar bir kazak giymiş olan Brynleigh, şimdi böyle karanlık bir noktanın karşısında duruyordu. Gölgeler bir pelerin gibi etrafını sarmıştı ve Jelissete'in onu gönderdiği yeri inceledi.

Dışarıdan bakıldığında 16 Yukarı Kırmızı Yol, Altın Şehir'in kuzey bölgesindeki diğer tüm depolar gibi görünüyordu. Bina, diğer fabrikalar ve depolar arasında yer alan, sıradan, devasa bir dikdörtgendi. Beyaz metal duvarlar ve çelik bir çatı endüstriyel görünümüne katkıda bulunuyordu.

Sessizdi...

Çok sessizdi.

Burası karanlıkla çevriliydi. Binanın dibinde kaynaşan gölgelerde, soğuk gece yarısı havasında ve yıldızsız gecede ydi. Bulutlar sanki ayı bu binanın içinde olanlardan koruyormuş gibi gözlerden saklıyordu.

Tehlike, tehlike, tehlike, diye bağırdı Brynleigh'in gölgeleri. *Hemen geri dönün.*

Uyarılarını dikkate almadı. Yapamazdı. Bu ondan daha büyük bir şeydi.

Ayrıca, tehlikenin birçok şekli vardı. Belki de burada her ne oluyorsa o kadar da kötü değildir. Belki de fiziksel tehlike yerine, daha çok

"İnsanları dolandırıp paralarını alıyoruz" tehlikesi. Hâlâ kötü ama o kadar da korkunç değil.

Bir vampir umut edebilir.

Öyle ya da böyle, fark etmezdi. Brynleigh buradaydı ve bu toplantıyı takip edecekti.

Bütün günü Ryker'la mesajlaşarak geçirmişti. Konuşmaları her mesajda daha az yapmacık hale geliyordu ve saatlerce yüzünde bir gülümseme vardı.

Brynleigh daha önce Ryker'a Yaratıcısı için yapması gereken başka bir iş olduğunu söylemişti. Ona dışarı çıkacağını söylememeyi düşünmüştü ama sonra takip bileziğini hatırladı. Zanrı muhtemelen konuda yardımcı olabilirdi ama belli ki bu bir seçenek değildi. Ayrıca, şekil değiştiren yüzünden bu karmaşanın içindeydi.

Ryker'ın hoşnutsuz olduğunu söylemek hafif kalırdı ama Brynleigh sözünü sakınmamıştı. Bu önemliydi.

Telefonunu çıkardı ve son mesajını tekrar okudu.

BRYNLEIGH

Jelisette ile işbirliği yaparak Kara Gece hakkında bilgi alabiliriz.
Ben de bu yüzden gidiyorum.

Ryker'ın cevabı o kadar sertti ki, kız onun bu sözleri kulağına hırlayarak söylediğini duymuştu.

RYKER

Eğer kendini öldürtürsen, seni asla affetmem.

Bu sözler başka birinin ağzından çıksa kulağa sert gelebilirdi ama Brynleigh daha iyisini biliyordu. Sözlerindeki ilgiyi duydu ve endişesinin üzerine çöktüğünü hissetti.

Şimdi bile, her şeyden sonra, onun güvende olmasını istiyordu. Tam da bu yüzden bu tehlikeli yerdeydi.

Onun

için.

Onlar

için.

Brynleigh, kırılmışlıklarını onarabilecekleri ve her şeyin eski haline dönebileceği anlamına gelse, kişisel refahını binlerce kez riske atardı.

Ryker'ın mesajlarıyla ilgili duygusallaşmak için kendine tam bir dakika verdi - ona mesaj atmaktan düşündüğünden çok daha fazla keyif almıştı

Son zamanlarda cep telefonu teknolojisinden nefret ettiği düşünülürse, Brynleigh telefonu bir kenara bıraktı ve derin bir nefes aldı.

Mutluluk zamanı geçmişti. Şimdi depoya konsantre olmalıydı.

Son iki saattir bölgeyi gözetliyordu.

Her birkaç dakikada bir, bir araç depoya yaklaşıyor ve arkadan dolanıyordu. Birileri iniyor, yüzleri veya şapkalarla örtülüyor ve araba hızla uzaklaşıyordu. İnsanlar depoya girdi, ama şimdiye kadar kimse çıkmadı.

Gece yarısına birkaç dakika kaldığında, Brynleigh sokak duvarını itti. Deponun arka tarafına doğru süzüldü ve hızlıca girişı buldu. Kapı, gümüşe boyanmış bir hançerle bıçaklanmış hilal görüntüsü ve önünde duran iri yarı şekil değiştiren dışında özel bir şey değildi.

Kocaman bir adamdı. Sarı, neredeyse beyaz, kırpılmış saçları kavisli kulaklarını ortaya çıkarıyordu. Siyah bir takım elbise vücudunu sarıyordu. Saatin geç olmasına rağmen burnunda güneş gözlüğü vardı. Sağ elinde bir tablet tutuyordu, tuttuğu teknoloji gülünecek kadar küçüktü.

Brynleigh adamın hayvan muadilini merak etti. Bir ejderha mıydı? Belki de bir ayı ya da aslan. Her iki durumda da, bu haliyle bile birini bütün olarak yutabilecek gibi görünüyordu.

Sarai, şekil değiştirenin izlemeyi sevdiği aksiyon filmlerindeki korumalara benzediğini söylerdi... eğer yorum yapmak için hayatta olsaydı.

Keder Brynleigh'in karnına saplandı, böyle bir zamanda hiç de hoş karşılanmayan bir duyguydu bu. Şu anda ailesini düşünmeyi göze alamazdı.

Brynleigh yeni bir görevdeydi: Kara Gece hakkında bilgi almak, Ryker'la arasını düzeltmek ve sonsuza dek mutlu olmak. Bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Kederini bir kenara iten Brynleigh, değerlendirici bakışlarını çevresine çevirdi.

Tepedeki bir ampul titreyerek vites değiştiricinin üzerine azalan bir ışık düşürdü. Kapının üzerinde yanıp sönen bir güvenlik kamerası duruyordu. Sigara izmaritleri kırık, çatlak kaldırımını kirletiyordu. İğrençti.

Çizmeli ayak parmağıyla birine tekme attı. İnsanlar neden çöplerini yere atarak yaşadıkları toprakları kirletmekte ısrar ediyorlardı? Brynleigh bir Dünya Elfı olsaydı, bazı insanların bu dünyaya davranışları karşısında dehşete düşerdi.

Ama o bir elf değildi. O bir vampirdi ve buraya bir amaçla gelmişti.

Telefonuna bir göz atması vaktin geldiğini doğruladı. Gece yarısı havasını içine çekerek gölgelerinin kaybolmasına izin verdi.

Şekil değiştirenin dikkati ona yöneldi. Doğruldu, kasları gerildi ve kız yaklaşırken onu bir şahin gibi izledi.

"Adın?" diye sordu iri yarı muhafız bariton bir sesle.

"Brynleigh de la Point." Bir takma ad önerebilirdi ama içinden bir ses tüm bu gecenin Jelissete'in bir sınavı olduğunu söylüyordu. Her şeyi berbat etme riskini almak istemedi.

Şekil değiştiren homurdandı ve tabletine dokundu. Bir dakika sonra baktı Yukarı.

"Horizon'a hoş geldiniz, Bayan de la Point. Yaratıcınız her şeyi ayarladı senin için."

Brynleigh kaşlarını çatı. Neyi ayarlayacaktı? Dimitri adında biriyle buluşması gerekiyordu. Yine de soru sormak için uygun bir zaman gibi görünmüyordu. Arkasından bir araba geliyordu ve içeri girmesi gerekiyordu.

Diğer tarafta onu ne bekliyor olursa olsun, üstesinden . Ne de olsa hiçbir şey Çukur'dan daha kötü olamazdı.

Horizon'ın eşiğinden adım atmak başka bir dünyaya adım atmak gibiydi. Brynleigh bir isyancılar toplantısına girmeyi bekliyordu, buna değil.

Bu her neyse.

Depoya girdiğinde, büyü tenine baskı yaptı. Bir balonun içine girmek gibiydi. Bir an için kulaklarında basınç oluştu ve sonra patladı.

Bir koğuş.

Büyünün koruyucu küresinin içine girer girmez, yüzlerce ses aynı anda ona çarptı.

İnsan olsa bile Brynleigh burayı bunaltıcı bulurdu. Bir vampir olarak, içinden geçen ürpertiye zar zor bastırabiliyordu.

Gürültü her taraftan ona saldırıyordu.

Yüksek sesli konuşmalar, gürleyen müzikle savaşıyordu. Sabit bir ritim yeri salladı. Ayaklar yere vurdu. İnsanlar tezahürat yaptı ve kükredi.

Birkaç saniye kıpırdamadan durdu ve alışana kadar seslerin onu etkilemesine izin verdi.

Ancak o zaman diğer duyuları devreye girdi. Alkol, ter ve birbirine sıkıca kenetlenmiş bedenlerin kokuları mekâna yayılıyordu. Hepsinin altında kanın tiksindirici, bakırimsı kokusu vardı. Azı dişleri sızladı ve yumruklarını iki yanına kıvırdı. Her şeye hazırlıklı olmak için akşamın erken saatlerinde birkaç porsiyon kan içmişti.

Ve insanlar.

Depo ağzına kadar doluydu. Boynuzlu ve kanatlı elfler, şekil değiştirenler, kurtadamlar, cadılar, fae'ler, vampirler ve insanlar etrafta dolaşıyordu. Bir duvar boyunca uzun siyah bir bar uzanıyordu. Sayısız içki siparişini dolduran üç barmenin arkasında düzinelerce şişe raflara dizilmişti.

Deponun ortasındaki yükseltilmiş bir platformda parlayan iki kör edici spot ışığı dışında ışıklandırma loştu. Sahne boş olmasına rağmen insanlar sürekli sahneye bakıyordu.

Brynleigh yanından geçen boynuzlu bir elfin kolunu tuttu. Kadın şaşırtıcı derecede güzeldi; kehribar rengi teni ve beline kadar uzanan uzun, ipeksi siyah saçları vardı.

"Affedersiniz, Dimitri'yi nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?" diye sordu Brynleigh.

Kadın ona ayın gökyüzünde asılı olup olmadığını sorar gibi baktı.

"Elbette." Ses tonu Brynleigh'in böyle saçma bir soru sorduğu için aptal olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. "Daha sonra dışarı çıkacak."

Brynleigh buranın ne olduğu ya da bu gizemli Dimitri'nin kim olduğu gibi başka bir soru soramadan elf kalabalığının içinde kayboldu.

Brynleigh üç kez daha Dimitri'yi sordu. Her seferinde aynı bakışlar ve hikâyeyle karşılaştı. Daha sonra dışarı çıkacaktı.

Cehennem gibi belirsiz.

Jelisette'in onu neden buraya gönderdiğini merak eden Brynleigh sinirlenerek bara doğru ilerledi. Para getirdiğine şükrederek bir kadeh kan şarabı sipariş etti ve parasını ödedi. İçeceği eline aldıktan sonra dönüp tezgâha yaslandı.

Kaşları çatıldı. Jelissete'e Temsilcileri alaşağı etmek istediğini söylemişti ve Yaratıcısı onu buraya göndermişti. Bu Jelissete'in şimdiye kadar yaptığı en tuhaf şeylerden biriydi.

Brynleigh'in burada ne işi vardı?

Kan şarabını yudumlayarak kalabalığın arasında dolaştı. Neyse ki gürültüye uyum sağlamıştı ve hâlâ gürültülü olsa da konuşmaları diğer her şeyden ayırabiliyordu. Bazıları her yerde duymayı bekleyeceği gündelik tartışmalardı: ilişki sıkıntıları, hayat sorunları, iş sorunları ve diğer bilgiçlik taslayan konular.

Diğer konuşmalar ise çok daha ilginçti.

Birkaç masa ötede bir çift Ölüm Elfi, kenarlarından plastik şemsiyeler sarkan neon pembe içeceklerini yudumluyordu. Yüksek bir masaya yaslanmışlardı, ışıltılı kıyafetleri önemli yerlerini örten kumaş şeritlerinden başka bir şey değildi.

İkisinden daha kısa olanın çilek sarısı saçları, soluk pembe kelebek kanatları ve boynunu bir yaka gibi çevreleyen kırmızı Olgunlaşma izleri vardı. Öne doğru eğildi ve yüksek sesle fısıldamadan önce içkisini yudumladı, "Şansölye Rose'un geçen hafta ne yaptığını duydun mu?"

Kıvrık siyah boynuzları olan bir başka Ölüm Elfi olan yoldaşı başını salladı. "O kaltak mı? Şimdi ne yaptı?"

Brynleigh'in gözleri iki kadın arasında gezinirken genişledi.

Daha önce hiç kimsenin Şansölye'yi bu kadar açık bir şekilde aşağıladığını duymamıştı.

"Doğu Bölgesi'ndeki en yeni yasalara destek veren kişinin o olduğunu duydum."

"olanlar için Kayıt Kararnamesi mi?"

Brynleigh yutkundu. Cumhuriyet'te pek çok kişinin vampirlere olduğu kadar doğmamış olanlara da tepeden baktığını biliyordu ama onları kayıt olmaya zorlayan bir yasanın Cumhuriyet'te kabul edildiğini fark etmemişti. Kayıt, iyi bir yere götürmeyen kaygan bir yokuştu.

"Mhmm." Kelebek Kanatları içkisini yudumladı. "Tek ve ." "Siktir et. Bu sadece ayrımcılık yapmanın başka bir yolu..."

Brynleigh konuşmalarına kulak misafiri olmak istemediği için kadınlardan uzaklaştı. Yine de ilgisini çekmişti. Ryker'a Kayıt Kararnamesi'ni sormak için aklına bir not aldı.

Çok geçmeden benzer bir konuşma daha duydu. Sonra üçüncüsünü.

Kısa süre sonra Brynleigh, Jelissete'in onu neden buraya gönderdiğini anlamaya başladı.

Konuşmalar çeşitliydi ama Temsilcilere duyulan nefret hepsinin ortak noktasıydı. Burası, üst sınıfla ilişkili olmanın birinin ölümüne neden olabileceği bir yerdi.

Ve Brynleigh müstakbel bir temsilciyle evliydi.

Potansiyel sorunlar hakkında konuşun.

Sonra başka bir şey fark etti. İnsanlar Şansölye'den şikâyet ediyordu ama kimse Jade Akademisi hakkında tek kelime etmiyordu.

Nasıl olur da kimse bu konuyu açmaz? Birkaç gün önce insanların ölmüş olması umurlarında değil miydi?

Brynleigh'nin bir yanı onlara bağırarak ve neden bu konuda konuşmadıklarını sormak istiyordu - ne de olsa tüm haberlere çıkmıştı - ama daha akıllı olan diğer yanı bu tür bir dikkati üzerine çekmenin tehlikeli olduğunu biliyordu.

O zaman artık çok geçti.

Depodaki hava değişti. Sessiz fısıltılar kalabalığın üzerinde bir dalga gibi yayıldı, en sağ köşeden başlayıp tüm alana yayıldı.

"Dimitri geliyor." "O

burada."

"Erken geldi. Düşündüm de..."

"Sus."

Son kelime mırıltılı bir emirdi ve sessizlik depoyu kaplayana kadar tekrarlandı.

Brynleigh parmak uçlarında durmuş, gizemli Dimitri'yi görmeye çalışıyordu.

Ne de olsa burada olmasının sebebi oydu.

Kalabalık dağıldı ve sonra onu gördü. Nefesi boğazında düğümlendi.

Dimitri vahşi bir şekilde inanılmaz güzeldi. Kızıla çalan siyah saçları beline kadar uzanıyordu. Kalabalığın çoğundan neredeyse bir baş daha uzundu. Güçlü çenesi ve çarpık burnu ona vahşi bir görünüm veriyordu. Brynleigh gibi o da tamamen siyah giyinmişti ama kıyafeti aynı anda hem zarif hem de rahattı. Turuncu gözleri parlıyordu.

Bir kurt adam.

Ondan yayılan güce bakılırsa, sıradan bir kurt değildi. Brynleigh bahse girme havasında olsaydı, onun bir Alfa olduğunu söylerdi. Seçime katılan Trinity dışında pek fazla kurtadamlarla tanışmamıştı.

Dimitri boş sahneye ulaştı. Merdivenleri kullanmak yerine, yırtıcı bir hayvanın zarafetiyle platforma sıçradı. Yavaş bir daire çizerek döndü, dudağında bir gülümseme belirdi.

Beklenti havayı yoğunlaştırdı.

"Bu akşam iyi bir kalabalığımız var," dedi Dimitri, sesi depoda gürleyerek. "Horizon'a hoş geldiniz."

Toplanan grup tezahürat yaptı.

"Kim dövüşmeye hazır?"

Bu kez kalabalığın kükremesi sağır ediciydi. Ayaklar yere vuruldu. İnsanlar bağırdı.

Yumruklar havaya.

Kurt adamın dudaklarını hınzır bir gülümseme süsledi. "Harika. O halde, sözü daha fazla uzatmadan ilk yarışmacımızı takdim edebilir miyim?"

Depoda bir başka tezahürat dalgası daha yükseldi. Her biri bir öncekinden daha çılgıncaydı ve Brynleigh'in gölgeleri damarlarında dolaşıyordu.

Sonra Dimitri gözüne ilişti. Kaşlarını kaldırdı, dudaklarında şeytani bir sırıtma dans ediyordu.

Brynleigh'in midesinde mide bulandırıcı, korkunç bir his belirdi.

"Horizon'un sahnesine yeni gelen birini ağırlamak benim için bir zevk." Dimitri durakladı, açıkça bir şovmen gibiydi ve Brynleigh kusacakmış gibi hissetti.

Siktir, siktir, siktir.

Bunun olacağını nasıl görememişti?

İki farkındalık aynı anda ona çarptı.

İlk olarak, Jelissete onu bir dövüş kulübüne göndermişti. Geriye dönüp baktığında, bu çok açık görünüyordu ve muhtemelen kapıdan içeri girdiğı anda bunu fark etmeliydi.

İkincisi ve muhtemelen daha önemlisi, içinde bulunduğı koşullar düşünöldüğünde, kesinlikle boku yemişti. Dimitri az önce onu işaret etmiş ve adını söylemişti.

BÖLÜM 18

Kızıl Gölge

W Brynleigh'in başına hep bu tür şeyler mi geliyordu? Neden sürekli tehlikeli durumların içine atılmadığı normal bir hayat yaşayamıyordu?

Kabul, kendini bu duruma o sokmuştu ama yine de. Bu pek adil görünmüyordu. Ve Brynleigh adaletsizlik hakkında her şeyi biliyordu. Ne de olsa onu buraya getiren de buydu.

Bir vampir olması, başkalarıyla savaşmaktan hoşlandığı anlamına gelmiyordu.

Özellikle de diğer insanların eğlendiği bir arenada.

Kısa bir süre için Boşluğa kaymayı düşündü ama gölgelerini çekip karanlığa adım atmaya çalıştığında bunu yapamayacağını fark etti. Depoyu çevreleyen tanrıların lanetlediği koğuşlar, kimsenin gölge gibi girip çıkamamasını sağlamış olmalıydı.

Hepsine lanet olsun.

"Evet, Bayan de la Point?" Dimitri sahnenin kenarında durmuş Brynleigh'e bakıyordu, turuncu gözleri Brynleigh'in eğlendiğinden emin olduğu bir şekilde parıldıyordu. "Yaratıcınız yeteneklerinizi göstermeye hevesli olduğunuzu söyledi."

Jelisette'in soğuk, kara kalbine saplayabileceği bir kazığı olmasını dileyen Brynleigh yumruklarını sıktı. yazık ki onun için ileriye giden tek bir yol vardı. Kalabalığın arasından sahneye doğru ilerlerken korku öfkeyle karıştı.

Buna katılmak istemese de, içindeki vampir kan dökmek için can atıyordu. Dişleri yanıyordu ve kana susamış olsa da

dünyalar kadar uzaktaydı, gölgeleri damarlarında zonkluyordu. Ruhundaki karanlığın bir hatırlatıcısı.

İçinde yaşayan kana susamış canavara teslim olmamak için dikkatli olmalıydı.

Brynleigh, cadının Çukur'da bunu engellemek için ona ne yaptığından hâlâ emin değildi ama böyle kalabalık bir yerde Fledgling'inin kan ihtiyacına yenik düşmenin sadece bol miktarda kan dökülmesine ve muhtemelen ölüme yol açacağını biliyordu.

Jelisette şüphesiz bunu çoktan düşünmüştü. Belki de bu testin nedeni buydu. Yaşlı vampirin, yavrusunu ya batacağı ya da yüzeceği bir durumun içine atması tam da ona göreydi.

Brynleigh platforma yaklaşırken, fısıltılar kalabalığın içinde dalgalanıyordu.

"Bu..."

"O bizden biri mi?"

"Seçimde değil miydi?"

Brynleigh yüzlerce gözün ağırlığını sırtında hissetti. İlgi odağı olmaktan, bu yerde bulunmaktan ve bir piyon olarak kullanılmaktan nefret ediyordu.

Brynleigh attığı her adımda Yaratıcısına lanet ediyordu.

Sahneye yaklaştıkça fısıltılar devam etti. "Onu tanıyorum."

"Onun burada ne işi var?" "Kocasını bir atıştırmalık."

Bu son yorum Brynleigh'in boğazında bir hırıltının yükselmesine neden oldu. Kalabalığın arasına dalmak ve Ryker'ın fiziği hakkında yorum yapmaya cüret eden kişiyi yumruklamak istedi. Doğru, yakışıklıydı ama o onun çocuğuydu. Onların değil.

Ne yazık ki çoktan ahşap platforma çıkan merdivenlere varmıştı.

Dimitri ona gülümsedi ama yüz ifadesinde hiç sıcaklık yoktu.

Bu soğuk, vahşi bir adamdı.

Bir ölüm getirici olarak Brynleigh karanlığı gördüğünde tanırdı.

Ve karanlık Alfa'ya yapıştı.

Bu Ryker ve benim için.

Eğer bu testi geçmek Brynleigh'i su fae'siyle arasını düzeltmeye bir adım daha yaklaştıracaksa, o zaman bunu yapardı. Kocasını için her şeyi yapardı.

"Hoş geldiniz, Bayan de la Point."

Dimitri Brynleigh'e sahneye çıkmasına yardım etmesi için elini uzattı ama Brynleigh elini tutmadı. İhtiyacı olan son şey birinin onu zayıf olarak algılamasıydı. Platforma tırmandı ve kör edici ışıkların tüm gücü karşısında irkildi.

Buradan bakıldığında, kalabalık ancak siyah bir lekeden ibaretti. Eğer havadaki heyecan bir gösterge ise, kana susamışlardı.

Alfa Brynleigh'e döndü. "Rakibinin kim olduğunu bilmek ister misin?"

Hayır deyip dememesinin önemli olmadığını hisseden Brynleigh omuz silkti. "Elbette, neden olmasın?"

Sonuçta, ne kadar kötü olabilir ki? O güçlü, iki kat kutsanmış bir vampirdi. Biriyle dövüşebilir ve kazanabilirdi. Ayrıca, bu testi ne kadar çabuk tamamlarsa o kadar iyiydi. Bunu çoktan aşmıştı.

Alfa sırttı ve kalabalığa döndü. Biri müziği kapattı.

"Ne düşünüyorsun?" Dimitri bağırdı. "Şampiyon'la savaşmalı mı?"

Brynleigh'in gözleri büyüdü ve yutkundü. Kabadayılığı severdi ama bu kulağa hiç hoş gelmiyordu. Bu dövüş hazırlanmak için zamanı olsaydı, farklı bir hikâye olurdu. Ama buraya bir toplantı için gelmişti, bunu değil.

Dilinin ucuna binlerce küfür geldi ve buradan başka bir yerde olmayı diledi.

Kalabalık onay çığlıkları attı.

Brynleigh'in kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı ve dehşet içinde .

"Harika." Kurt adam sırttı ve bu görüntü çoğu çocuğu korkuturdu. "Şampiyonumuz Kızıl Gölge'yi karşılamak için bana katılın."

Kalabalığın tezahüratları daha önce gürültülüyse de şimdi sağır ediciydi. Sevinç çığlıkları, bağırışlar ve onay kükremeleri çelik deponun duvarlarında yankılandı.

Brynleigh'in bakışları kalabalığın etrafında döndü ama vampirlere özgü görüşüne rağmen hiçbir yüzü seçemedi. Tek görebildiği, *biri* sahneye yaklaşırken kalabalığın dağılmasıydı. İnsanlar kenara çekilmiş, adamın engellenmeden ilerlemesine izin vermişti.

Bu Şampiyon her kimse, acele etmiyordu. Bu iyiydi.

Brynleigh bu fırsatı kalbini sertleştirmek ve kendini elinden geldişince hazırlamak için kullandı. Bu dövüşü kazanacak, testi geçecek ve Ryker'ın ihtiyacı olan bilgiyi almaya bir adım daha yaklaşıacaktı.

Kararlılığı o kadar sağlamdı ki, rakibi nihayet ortaya çıktığında bile sarsılmadı. Hem de çok.

İçinden hafif bir titreme geçti çünkü *hadi* ama.

Bu adam insan bile sayılmazdı. Arka girişteki hantal muhafızı ocuk gibi gösteren dağ gibi bir elfti. En az bir metre boyunda olmalıydı. Belden yukarısı çıplaktı, kaslı, güneşte kızarmış göğsü yara izleriyle benek benekti. Girdap gibi dönen kızıl lekeler belinden boynuna kadar uzanıyordu. Kırmızı dövmelele ve sivri elf kulakları arasında Ölüm Elfi mirası açıkça görülüyordu.

Tanrılar hepsinin belasını versin.

Brynleigh'nin göğsü, işkencesine katılan Ölüm Elfi Preston'ın anıları aklına geldikçe gerildi. Preston'ın avuçlarından kırmızı büyü iplikleri ıkarışını ve bunları çeşitli işkence aletlerine dönüştürüşünü hatırladı.

Ölüm Elfi büyüü yumuşak, acı verici ve hayatları sona erdirmek için bir araçtı. Kızıl Kral'ın Ölüm Elfi büyüünü terör estirmek için kullandığı biliniyor.

Dört Krallık zamanında Ithenmyr. Dengeyi yok etmiş ve tüm kıtayı karanlığa sürüklemişti. Yaşam ve Ölümün Yüce Hanımları dengeyi yeniden kurduğu için bugün Cumhuriyet var.

Nefes al. Nefes al.

Bu Preston değildi, Brynleigh ukur'da değildi ve bu dövüşü kazanacaktı çünkü başka seçeneğı yoktu.

Kızıl Gölge sahneye tırmandı ve Dimitri'nin diğler tarafında durdu.

Brynleigh dağ gibi adama bakarken kalbi güm güm atıyordu. Isvana ona yardım etsin, bu çok canını yakacaktı. Kazansa bile, en azından biraz acı çekmeden oradan ayrılmasına imkân yoktu.

Brynleigh tam Dimitri'nin kolunu tutup ona fikrini değıştirdiğini söyleyecekti ki tanıdık bir kestane rengi saç teli gözüne çarptı.

Jelisette merdivenlerin dibinde durmuş, yüzünde acımasız bir gülümseme belirmişti. Brynleigh'le göz göze geldi ve "*Seni izliyorum*" dercesine kaşlarını kaldırdı.

Uyarı açıktı.

Geri adım atmak yoktu.

Kolunu bırakan Brynleigh yutkundu. Bu kesinlikle onun en parlak fikri değildi ama artık çok geçti.

Dimitri sahnenin kenarına doğru yürüdü ve kollarını uzattı.

"Kurallar basit." Alfa'nın sesi gürledi. "Dişleri yok. Kanat yok. Bıçak yok. Rakibini ilk nakavt eden kazanır."

Tanrım, bu Brynleigh'in ilk başta düşündüğünden bile daha kötüydü.

Dimitri ilk merdivene adım attı ve "Başlayın," diye bağırdı.

Brynleigh'in boğazında safra yükseldi ama onu bastırdı. Daha sonra panikleyebilirdi. Şu anda kazanması gereken bir savaş vardı.

Kızıl Gölge ona döndü. Bakışlarını ona , boynunu önce sağa sonra sola kırdı. Gözleri kızın üzerinde gezinirken hareketleri yavaş, neredeyse tembelceydi.

"Hazır mısın, ufaklık?"

Her şeyden önce, bu isim korkunçtu. Brynleigh küçük değildi ve elfin ses tonundan da hoşlanmamıştı. İkincisi ve belki de daha önemlisi, hazır değildi.

Ama seçenekleri tükenmişti.

Brynleigh bunu neden yaptığını hatırlayarak parmaklarıyla işaret etti. "Hadi bakalım."

KREMSON GÖLGE bir dağ gibi yapılıydı ama sudan yapılmış gibi dövüşüyordu. Hareketleri akıcı, neredeyse zarıftı. Sanki parmaklarından dökülen büyüyle bir bütündü.

Dövüşün başlamasının üzerinden çeyrek saat geçmişti ve her iki dövüşçünün de vücutlarında birkaç kesik vardı.

Brynleigh nefes almakta zorlanıyor, kafasının içinde basınç artıyor ve kalbi o kadar hızlı atıyordu ki patlamasından endişe ediyordu.

Başardığı her vuruş için Şampiyon ona iki kat daha sert bir şekilde karşılık verdi.

Kazanma kararlılığına rağmen Brynleigh'in uzuvları sürükleniyordu. Isvana'nın nimetlerinden yoksun olsa bile, Ölüm Elfi neredeyse onun kadar hızlıydı.

Sahneye doğru koştu, yumruğunu kaldırırken bir savaş çılgınlığı depoda yankılandı.

Brynleigh sıçrayarak adamın yumruğundan zorlukla kurtuldu. Avuçlarından gölgeler çıkararak, onları adamın bacaklarının arkasına çarptırdı.

Çarpmanın etkisiyle zar zor titredi.

Brynleigh rakibiyle arasına mesafe koymak için acele ederken kalabalık *kükredi*. Seyircilerin çıkardığı her ses şiddet içeriyordu. Şampiyonun Brynleigh'i alt etmesini destekliyorlardı.

Onların savunmasına göre, o açık bir mazlumdu.

Ölüm Elfi ter bile dökmemişti. Şu anda bile, sahnenin diğer ucunda dans ederken, parkta yürüyüş yapıyor gibi görünüyordu. Kanlı bir yürüyüş, ama yine de bir yürüyüş.

Brynleigh değil.

Gölgeleri avuçlarında toplarken dik durmak gerektiğinden çok daha fazla çaba gerektirdi. Bu savaşa savunmada başlamıştı ve o zamandan beri de savunmadaydı.

Bu şekilde kazanamazdı.

Her yanı acıyordu ve kontrol hâlâ kendisinde olsa da bunun sona ermesi gerekiyordu.

Brynleigh aşağı baktı ve sahnenin dibindeki Jelissete'i gördü. Amacını hatırlatan bir şey.

Kızıl Gölge sağa doğru hareket etti. Brynleigh aralarındaki boşluğu koruyarak sola doğru birkaç adım attı.

Adam saldırdı; kadın eğildi. Adam tekme attı; kadın yuvarlandı.

Kalabalığın kana susamış sloganları arka planda devam ediyordu.

"Bitirin işini!"

"Şampiyon! Şampiyon! Şampiyon!"

"Şampiyon!" "Şu vampiri bayılt!"

Ölüm Elfi'nin gözlerinde karanlık parlıyordu ve Brynleigh yutkundu. Bu bakışı biliyordu. Oyun oynamayı bırakmıştı ve onun işini bitirmek istiyordu.

Şampiyon'un yumrukları tekrar kıvrıldı ama ona doğru hamle yapmak yerine avuçlarına kırmızı şeritler çekti.

"Kızıl Gölge! Crimson Shade!" diye çılgınca bağıırıyordu kalabalık.

Brynleigh kendi içine uzandı ve kaşlarını çatı. Gölgeleri hâlâ mevcuttu ama zayıflıyordu. Hâlâ oldukça genç bir vampirdi ve her gün işkence görmesinin üzerinden o kadar da uzun zaman geçmemişti.

Dişleri yok, kanatları yok.

Kurallar ona karşı adil olmayan bir şekilde önyargılı görünüyordu, özellikle de Şampiyon parmaklarını büküp uzun, dikenli bir kırbaç oluşturduğunda

Kızıl büyü.

Kırbacı havada şaklattı ve Brynleigh kıpırdayamadan kuyruk ucu yanağına saplandı.

Yüzünde keskin bir acı belirdi ve tısladı.

Şampiyonun arkasında, Jelissette'in siyah gözleri karanlıkta parlıyordu.

Buna bir son verin, der gibiydi.

Gözlerini kısa süreliğine kapatan Brynleigh derin bir nefes aldı. Bunu başarabilirdi. Yorgun olsa bile, hâlâ Tanrı'nın lanetlediği kadar güçlü bir vampirdi.

Yapacağı son şey olsa bile bu adamı yenecekti.

Ryker'ın onu ilerlemeye teşvik eden sesini hayal eden Brynleigh, içinde derinlere gömülü olan gücü çekti. Şampiyonun kırbacını görmezden gelerek olabildiğince hızlı hareket etti. Sahneyi koşarak geçerken kolları pompalandı ve bacakları çarptı.

Ölüm Elfine kafa kafaya hücum etti. Kız yaklaştıkça adamın gözleri büyüdü ve ona tekrar saldırmak için kırbacını sardı.

Yeterince hızlı değildi.

Brynleigh bu kez o acı verici büyü darbesinden kaçındı ve havaya sıçradı.

Şampiyonun sırtına inip ona bir maymun gibi yapıştığında dudaklarından bir çığlık döküldü. Ter, sırtından aşağıya doğru akıyordu ve Brynleigh, kaygan teninin ellerine verdiği iğrenç his karşısında haykırmamak için kendini zor tuttu.

Şampiyon kükredi ve Brynleigh'i savurmaya çalışarak etrafında döndü. Brynleigh sıkıca tutundu. Gölgelelerini onun ortasına dolayarak, onu bir koşum takımı gibi Ölüm Elfi'nin sırtına sabitlediler.

Kurallar dişleri ve kanatları yasaklıyordu ama vampir gücü hakkında hiçbir şey söylemiyordu.

Bunun için tek şansı vardı.

Kollarını onun boğazına doladı, Isvana'ya küçük bir dua etti ve *sıktı*.

Brynleigh onu öldürmek istemiyordu. Sadece baygın olmasını istiyordu. Aklındaki tek şey kazanmaktı.

Her şey çok gürültülüydü. Kükreyen kalabalık, böğüren Ölüm Elfi, gölgelerinin gümbürtüsü ve kalbinin gümbürtüsü.

Şampiyon kolunu büktü ve bağırdı. Kırbaç sırtına indi ve kırmızı bir parıltı görüşünü doldurdu.

Yandı ama yine de dayandı. Daha sıkı ve daha sıkı sıktı, tüm gücünü çağırdı.

Her şey bulanıklaştı.

Sonunda, çok uzun gibi gelen bir sürenin ardından, Şampiyon dizlerinin üzerine çöktü. Ahşap platform, devasa gövdesinin ağırlığı altında titredi ve onu yerinden çıkarmak için son bir çabayla çılgınca çırpındı.

Brynleigh gitmesine izin vermedi. Bu zafere ihtiyacı vardı.

"ama," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı. "Kendinden geç artık." Yanıt olarak Ölüm Elfi kükredi.

Boğazını daha da sıktı.

Mücadele etmeye devam etti ama kadın reddetti. Bırakamadı.

Ve sonra hissetti.

Ölüm Elfi öne doğru yığıldı. Kafası tahta platforma çarptı. Kalabalığın tezahüratları huzursuz bir sessizliğe dönüştü.

Brynleigh ağır, soluk soluğa nefesler aldı. Gürleyen her kalp atışı kulaklarında çınlıyor, gölgelerinin çağrısını yankılıyordu.

Bu rahatlık için çok yakındı.

Kızıl Gölge hareket etmeyi bıraktı ve Brynleigh'in gölgeleri adamın baygın olduğunu doğruladı.

Bir el kolunu elfin boğazından çekip havaya kaldırına kadar kıpırdamadı.

"Bayanlar ve baylar, yeni Şampiyonunuz!" Dimitri ilan etti.

Kalabalık kükremeden önce üç sessiz saniye geçti. Tezahüratları öncekinden daha da yüksek görünüyordu.

Bitmişti.

Brynleigh'nin içinden rahatlama aktı ve nefes verdi. Başını kaldırdı ve Jelissete'in ona baktığından emin oldu. Yaratıcısının gözlerinde gurura benzer bir şey parıldadı ve Brynleigh testi geçtiğini anladı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Jelissete Brynleigh'i arka odaya götürdü. Dimitri'yi Temsilcilerden intikam almasına yardımcı olabilecek biri olarak tanıttı.

Isvana'ya şükürler olsun, her şeye değmişti.

BÖLÜM 19

Kül, Duman ve Gürleyen Kanat Vuruşları

A fırtına ufukta yaklaşıyordu. Ryker yaklaşan yağmuru havada tattı ve iliklerine kadar hissetti. Büyüsü sabit bir ritim tutturdu, elemental fae tarafı normalden daha da yakın hissediyordu.

Yağmur yağdığında hep böyle olurdu.

Fae'ler güçlerini etraflarındaki topraktan alırlardı. İster Şansölye ve kızı gibi ateş fae'si, ister Nikhail gibi hava fae'si, ister Atlas gibi toprak fae'si ya da Ryker ve River gibi su fae'si olsunlar, güçlerini dünyadan alırlardı. Büyüleri tanrıların bir armağanıydı ve elementlerin içinde ne kadar çok zaman geçirirlerse o kadar güçlenirdi.

Bir zamanlar, onun türü Obsidyen Sahili'nin diğer tarafında yaşarken, güçleri daha da kuvvetliydi. O zamanlar, doğal afetler evlerini yok etmeden önce, fae'ler kraliyet saraylarında yaşıyorlardı.

Onlar gitmişti ama sihirleri kalmıştı.

Ryker, Jade Akademisi'nin yıkılmış oditoryumunun dışında duruyordu ve bakışlarını gökyüzüne dikmişti.

İlk geldiğinden yana geçen dört günde pek bir şey değişmemişti. Arazi hâlâ yanıyordu, okul hâlâ tahrip edilmişti ve hâlâ ipucu arıyorlardı. Akademi kordon altına alınmıştı. Öğrenciler evlerine gönderilmiş, yerlerine geçici olarak askerler, müfettişler ve temsilciler yerleştirilmişti. Bazıları amaçsızca etrafta dolanıyor, birçoğu küçük gruplar halinde sohbet ediyor, birkaçı ise telefonlara emir yağıdırıyordu.

Herkes gergindi.

Sanki o asi piçler bombayı yerleştirmiş ve sırta kadem basmışlardı. Eğer hâlâ Güney Bölgesi'ndeyseler -ki şu anda bu pek olası görünmüyordu- Sandhaven'ın yakınında bile değillerdi.

Şansölye Rose Çekirdek'i bile göndermişti. Sadece Ignatia Rose için çalışan, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir asker grubu olan Çekirdek, iki Ölüm Elfi, bir Toprak Elfi, bir ateş perisi ve bir cadıdan oluşuyordu.

Askerler gölgelerde çalışır ve zalimlikleri, yıpratıcı tavırları ve genel olarak tatsızlıklarıyla tanınırlardı. Rütbeleri yoktu çünkü onlara inanmıyorlardı. Hayattaki tüm misyonları Şansölye'nin emirlerini yerine getirmek olan eşitler grubuydular.

Ve yaptılar da.

Çekirdek bu işi halletti.

Dün olay yerine vardıklarında Ryker soruşturmanın nihayet bir yere varabileceğini düşünmüştü. Ne yazık ki hâlâ yeni bir şey bulamamışlardı.

Myrrah bile kömürleşmiş taş hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışırken meclisiyle birlikte engellerle karşılaşmıştı.

Çıkmaz sokaklar etraflarını sarmıştı ve bu çok yorucuydu.

Ryker artık gücünün sonuna gelmişti. Çöl sıcağından, yeterince uyuyamamaktan ve Brynleigh ile birlikte olamamaktan yorulmuştu. Son dört günün tek güzel yanı neredeyse sürekli iletişim halinde olmalarıydı. Telefonuna hiç şu anda olduğu kadar değer vermemişti. Bir toplantıda olmadığı ya da çalışmadığı her an karısına mesaj atıyordu.

Neredeyse eski günlerdeki gibiydi. Neredeyse.

Düğün gecelerinde olanlar hakkında hâlâ konuşmamışlardı ama her konuşma bir öncekinden daha kolaydı.

Ryker'ın gözünün köşesinde koyu kahverengi bir saç parıltısı belirdi ve Felicity ona yaklaşırken döndü.

"Kaptan." Selamlamak için çenesini eğdi. "Carinoc Tümeni'ni mi bekliyorsunuz?"

Kollarını kavuşturdu ve gökyüzüne baktı. yaklaşan fırtınadan başka bir şey yoktu. "Öyleyim."

"Umarım bir şeyler bulabilmişlerdir." Felicity elindeki panoyu göğsüne bastırdı ve kaşlarını çattı.

Ya da tüm bunlar bir başarısızlık olabilir.

Ryker, Üsteğmen'in yüksek sesle söylemese de sözlerindeki alt akımı duymuştu.

Kimse başarısız olmak istemiyordu, özellikle de Şansölye Rose işin içine girmişken.

Denge Cumhuriyeti'nde sıradan bir günde başarısızlık utanç ya da potansiyel olarak sicilinize işlenecek bir leke anlamına geliyordu. Bu yeterince kötüydü. Ama Şansölye durumu yakından izlerken başarısızlık? Bu, kariyerleri geri dönülmez bir şekilde mahvedebilecek türden bir şeydi.

Ryker'ın işinin bundan etkilenmemesine ihtiyacı vardı. Olaydan sonraki yıllarda onu dengede tutan tek şey buydu ve şimdi de Brynleigh'i hapisten uzak tutabilmesinin nedeni buydu.

İsyancılar hakkında bir şeyler bulmaları gerekiyordu; çölde geçirdikleri günlerin buna değdiğini gösterecek herhangi bir şey.

Homurdanan Ryker gözlerini gökyüzüne dikti. Gri bulutlar uzakta dönüyor, ufku karartıyor ve birkaç saat içinde bunaltıcı sıcaktan tatlı bir kurtuluş vaat ediyordu.

Fae duyularını genişleten Ryker rüzgârı dinledi. Bir vampir olmayabilirdi ama duyma yetisi bir insanınkinden çok daha iyiydi.

Esintinin fısıltısı, yaprakların hışırtısı ve konuşmaların mırıltısının altından sürekli bir *güm*, *güm*, *güm* sesi geliyordu.

Ryker gülümsemekten kendini alamadı.

Ses her geçen an daha da yükseliyordu. Rüzgâr bir senfoniydi ve gümbürtüler ateş, kül ve ölüm yaratıklarının yaklaşımakta olduğunu haber veren bir davuldu.

"Geliyorlar," diye nefes aldı.

Kelimeler etrafında dalgalanıyordu. Aynı cümlelerin varyasyonları alanın üzerinde yükseldi. Konuşmalar kesildi. Bakışlar yükseldi. Beklenti havada uçtu.

Güm, güm, güm.

Ryker'ın büyüü dönmeye başladı ve gerçek alfa avcıları yaklaştıkça kalbi gümbürdedi.

Denge Cumhuriyeti'ndeki tüm yaratıklar, hatta güçlü fae'ler bile ejderhanın gücünün farkındaydı. Toprağın kendisi hevesli bir beklenti içinde titriyor gibiydi.

Ve sonra onları gördü.

Kara bulutları yararak kanatlarını açmış ve ağızlarından ateş fişkırان on ejderha vardı. Bir V şeklinde yayıldılar

kanatlarını mükemmel bir senkronizasyon içinde çırpıyorlardı. O kadar yüksekteydiler ki gökyüzünde birer benekten başka bir şey değillerdi ama herkesin dikkatini çektiler.

Güm, güm, güm.

Hep birlikte kanatlarını çırpıyorlar.

olarak, yavaşça alçaldılar.

Bu dünyada hiçbir şey onlardan daha güçlü değildi.

Kısa süre sonra, Ryker'ın canavarların bireysel özelliklerini seçebileceği kadar yere yaklaşmışlardı.

Oluşumun en ucunda, lider konumunda, diğerlerinin iki katı büyüklüğünde siyah bir ejderha vardı. Başının üzerinde oniks boynuzlar yükseliyor, sırtında dikenler uzanıyor ve kuyruğu dikenliydi.

Heyecan dalgaları yükseldi. En sert askerler bile bu heyecana kapılmaktan kendilerini alamadılar. Carinoc Tümeni iyi biliniyordu ve varlıkları tüm Cumhuriyet'te efsaneleşmişti. Ne de olsa ejderha değiştiriciler nadir bulunan bir türdü.

Uzun zaman önce Kızıl Kral tüm ejderhaları kıtadan silmeye çalışmıştı. Başarısız olmuştu ama sayıları hâlâ çok azdı. Cumhuriyet'in ordusuna katılmaya istekli ejderha değiştiriciler daha da nadirdi.

Ryker ateş püskürten yaratıkları ilk gördüğü zamanı hatırladı.

Ryker'ın dokuz yaşına bastığı yaz, annesinin işi başından aşkındı, bu yüzden Cyrus onu Batı Bölgesi'ndeki kır evlerine götürdü. Aynı *güm, güm, güm* sesi havayı doldurduğunda gölde balık tutuyorlardı.

Ryker oltasını düşürmüştü, balık tutma aleti derhal gölün dibine batmıştı. Üç ejderha tepesinde uçarken şaşkınlıkla gökyüzüne baktı.

Aradan otuz yıl geçmişti ama şaşkınlık hâlâ sürüyordu.

Telefonunu çıkararak Ryker bir fotoğraf çekti. Fotoğrafı Brynleigh'e "*Bakın kim geldi*" başlığıyla birlikte gönderdi.

Bir dakika bile geçmeden telefonu arka arkaya birkaç kez titredi.

BRYNLEIGH

Aman Tanrım!

ejderha emoji

Gerçek hayatta daha da büyük
görünüyorlar.

Ryker'ın dudaklarında bir sırıtiş belirdi.

Gece kadar siyah olan liderleri dışında, ejderhalar gökkuşağının renkleri konusunda bir ders niteliğindeydi. Pulları en soluk sarılardan en derin mavilere kadar değişiyordu. Bir bütün olarak uçuyorlardı ve bir bütün olarak, şüphesiz kilometrelerce öteden duyulabilecek sağır edici bir kükreme çıkarıyorlardı.

Ejderhalar kesinlikle dramatikti.

RYKER

İlk kez bir ejderha gördüğümde ben de aynı şekilde hissetmişim.

*Eğer Therian'ı görürsen.

Cümlesini tamamlamadı ama Ryker onun ne sorduğunu biliyordu. Therian Firebreath de Seçime katılmıştı. Bir Servet Elfi ve Brynleigh'in en yakın arkadaşlarından biri olan Hallie ile evliydi. Brynleigh bu konuda hiçbir şey söylememiş olsa da, Hallie'yi özleyecek olmalıydı.

Söz , onunla konuşmaya çalışacağım.

Ejderhalar şimdi daha da yakındaydı ve Ryker pençelerinin sivri uçlarını seçebiliyordu.

Telefonunu cebine atarak birkaç büyük adım geri gitti. Diğerleri de aynısını yaptı ve alanın ortasını temizlemek için kendilerini ağaçlara ve binalara yasladılar.

Devasa yaratıklar teker teker yere inerek küçük depremler gibi küçük sarsıntıların tarlada gürlemesine neden oldu.

Daha küçük bir lacivert olan onuncu ejderha arkaya indiğinde, siyah ejderha lideri bir ayağını yere vurdu. Ejderhalar kuyruklarını üç kez yere vurarak bu işareti yankıladı. Ardından, on ejderhadan da aynı anda yanardöner beyaz ışık fışkırdı.

Bir an, ateş püskürten ölüm yaratıkları Ryker'in önünde durdu. Sonra, çıplak erkekler ve kadınlar onların yerini aldı. Birkaç asker öne doğru koştu, her biri bir bohça giysi taşıyordu. Birkaç dakika içinde ejderha değiştiriciler giyinmişti.

Biri Ryker'in adını seslendi. Therian Firebreath ona doğru adım atarken döndü. Şekil değiştirenin uzun bacakları aralarındaki mesafeyi saniyeler içinde tüketti.

Son zamanlarda olan diğer her şeye rağmen Ryker gülümsedi. Seçim boyunca ejderha şekil değiştirenle yakınlaşmıştı.

"Seni görmek güzel Su Doğumlu," dedi ejderha şekil değiştiren.

"Aynı şekilde." Ryker Therian'a tek koluyla sarıldı. "Yine de keşke daha iyi koşullar altında tanışsaydık."

Cumhuriyet'te çok az insan Seçime katılmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten anlıyordu. Toplumsal mikroskop altına alınmak insanı değiştiren bir şeydi.

"Aynı." Uzaktan biri adını Therian sarı saçlarını salladı. Ryker'a dönmeden önce bir elini kaldırarak hemen geleceğini işaret etti. "Seni yakaladığıma sevindim. Hallie Brynleigh için çok endişelendi. Düğünden hemen sonra hastalandığını duyunca çok üzüldük."

Ryker'ın ağzı kurudu. "Evet, o... rahatsızdı." Tam olarak yalan sayılmazdı ama kelimelerin tadı hâlâ kir gibiydi. "Ama şimdi daha iyi hissediyor. Ona ben bakıyorum."

Ona bakmayı asla bırakmayacaktı.

Geçen gece, Ryker'ın özellikle dairede kalmasını istemesine rağmen Brynleigh Jelissete'ten bir iş almaya gittiğinde, bütün gece onun için endişelenmişti. Brynleigh ona güvende olduğunu ve daireye döndüğünü bildiren bir mesaj atana kadar uyumamıştı.

Ryker'ın bedeni Sandhaven'da olsa da kalbi Altın Şehir'deydi.

"Mükemmel." Therian Ryker'ın sırtına vurdu ve fae yüzünü buruşturdu. Bu kesinlikle çürütürdü. Carinoc Bölümü'nün bu kadar saygı görmesine şaşmamalı. "Karım bunu duyduğuna çok sevinecek. Yeniden Birleşme'de görüşeceğiz, değil mi?"

Ryker'ın gözleri büyüdü ve içten içe lanet okudu. Kumların yanında, bunu tamamen unutmuştu.

Son düğünün gerçekleşmesinden yaklaşık iki ay sonra, Seçim katılımcıları son bir kutlama için bir araya geldi. Bu, yeni çiftler için dünyaya son uğurlama ve Seçme'nin kapanış töreniydi. Evlilik yarışmasının geri kalanı gibi bu da tüm Cumhuriyet'e yayınlanacaktı. Olan biten her şey Ryker'ın aklından çıkmıştı.

Yine de unutkanlık Buluşma'yı kaçırmak için yeterli bir neden değildi. Annesinin keskin sesini şimdiden zihninde duyabiliyordu.

Su doğanlar başarısız olmaz. Su Doğanlar olay çıkarmazlar. Su Doğanlar, Orta Bölge fae'lerinin kamusal yüzü oldukları için katılmayı umursamasalar bile, kendilerinden istenen tüm sosyal etkinliklere katılırlar.

Tertia ona zaten kızgındı. Annesinin gazabına daha fazla uğrama riskini göze alamazdı.

"Ne zaman?" diye sordu Therian'a.

"Yarından itibaren üç hafta," dedi ejderha şekil değiştiren.

Ryker zihinsel olarak bu bilgiyi katalogladı ve başını salladı. "Orada olacağız."

Her şeyi düzeltmek için üç haftaları vardı... ya da en azından Yeniden Birleşme'ye gitmenin onları yıkmayacağı kadar. Bu çok dar bir süreydi ama gözünü korkutmamıştı.

O ve Brynleigh, yapacakları son şey olsa bile ilişkilerini onaracaklardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

Mantıksız Korkular ve Gece Açan Güller

BRYNLEIGH

Söyleyin Kaptan, en mantıksız korkunuz nedir?

S Ryker otel yatağında uzanmış, telefonuna bakarak gülümsedi. Telefonu başının üzerinde tutuyor, cevabını yazarken parmakları ekranın üzerinde . Yorulmuştu ama bu iyi bir yorgunluktu. Çok uzun sürmüştü ama sonunda ejderhaların da yardımıyla bazı uygulanabilir istihbarat ortaya çıkardı.

Ryker günün büyük bölümünü ekibiyle birlikte ipuçlarını takip ederek geçirmişti. Saat gece yarısını geçmişti ama uyuyamıyordu. Bir saat önce Brynleigh'e mesaj atmıştı ve o da hemen cevap vermişti.

RYKER

Mantıksız bir korkum olduğunu kim söyledi?

Anında üç nokta belirdi.

Herkes bir şeylerden korkar.

Doğru.

Sorun şu ki Ryker korkuyu çok yakından tanıyordu. Pek çok şeyden korkuyordu ve korkularının hiçbiri mantıksız değildi. En azından onun için.

O kadar çoktu ki, bazen onların içinde boğulacağından endişe ediyordu.

Günlük eğitimle bile River'ın gücünün çok fazla artacağından ve kontrolünü tekrar kaybedeceğinden korkuyordu. Brynleigh ile aralarındaki bozukluğu düzeltemeyeceklerinden korkuyordu. Babasının ölmesinden ve Tertia'nın tek ebeveynleri olarak onları yalnız bırakmasından korkuyordu.

Ancak tüm bunların toplamından daha fazla Ryker, tüm kurallara ve düzenlemelere uysa bile ailesini hayal kırıklığına uğratacağından korkuyordu.

Bu korkular mantıksız ya da saçma değildi. Gerçektiler ve geceleri onu uyutmuyorlardı. Sonunda uyuduğunda, kabuslarını körüklüyorlardı.

Yine de tek bir metne sığdırmak için çok fazlaydı. Çok çığ.

Neden önce sen
gitmiyorsun?

Cevap vereceğinden emin değildi. River'dan edindiği bir alışkanlıkla alt dudağını kemirerek loş ekrana baktı. O üç nokta görünene kadar birkaç dakika geçti.

yılan emoji

Yılanlardan nefret ediyorum. Büyükler, küçükler, hepsi korkunç,
kaygan küçük şeytanlar.

Ryker homurdandı ve yan yattı. Bol gri bir eşofman altı giymişti ve göğsü çıplaktı. Güney sıcağı tüm kıyafetleri neredeyse dayanılmaz hale getiriyordu. Kolunu başının üzerine uzatarak bir eliyle daktilo yazdı.

Yılanlardan korktuğunu hiç tahmin etmezdim, tatlım. En büyük
korkun bu mu?

Ne yaptığıının farkına bile varmadan gönder tuşuna bastı. Kendini o ana o kadar kaptırmış, o kadar rahatlamıştı ki, takma isim parmaklarının arasından kayıp gitmişti.

Ve şimdi.

Şimdi gitmişti. İki mavi onay işareti mesajın okunduğunu gösteriyordu ama kız yanıt vermedi.

Ryker'ın kalbi küt küt atmaya başladı ve gözlerini telefona dikti. Dehşet midesinde toplanmıştı. Ne düşünüyordu acaba? Az önce her şeyi mahvetmiş miydi?

Dakikalar ilerledi, her biri bir öncekinden daha uzun sürdü.

Üç nokta . Sonra
kayboldular.
Tekrar ortaya çıktılar.
Gittiler.

Döngü devam etti ve Ryker'ın midesinde bir sinir yumağı canlandı. Daha önce hiç telefonuna yapışıp kalmamıştı, River ve arkadaşlarının gece gündüz mesajlaşıyor gibi görünmelerine anlam veremiyordu ama şimdi...

Şimdi anladı.

Ryker, Brynleigh cevap verdiği anda mesajı görebilecekse saatlerce telefona bakabilirdi.

Sonunda yeni bir metin çıktı.

Beni yılanlardan, fırtınalardan ve örümceklerden çok daha fazla rahatsız eden en büyük korkum, beni asla affetmemen. Sahip olduğumuz şeye asla geri dönemeyeceğimizden korkuyorum. Çok üzgünüm, Ryker. Düğünden önce itiraf etmeliydim. Belki , birlikte bir şeyler çözebilirdik. Aramızın bozulmasını istemiyorum ve korkarım artık çok geç. Hiçbir şeyin bizi düzeltemeyeceğinden korkuyorum ve bundan her şeyden çok nefret ediyorum.

Ryker mesajın sonuna geldiğinde nefes alamıyordu. Yeşil arama düğmesine bastı ve kadın ilk çalışta telefonu açtı. "Alo?" dedi nefes nefese.

Sikeyim.

Ayrı geçen günlerin ardından onun sesini duymak, sıcak ve kuru bir günde içilen en serin su gibiydi. İçinde varlığından bile haberdar olmadığı bir acıyı dindirmişti.

"Ben de çok üzgünüm tatlım." Ryker ona böyle seslendiğine göre artık duramazdı. "Çukur'a hiç girmemeliydin. Ne yaptıklarına daha fazla dikkat etmeliydim. Bunu durdurmalıyım. Başına gelenler için çok üzgünüm."

Kadının ihanetinden duyduğu keder gözlerini kör etmişti ama şimdi her şeyi daha net görüyordu.

"Bu senin hatan değil," diye cevap verdi. "Pek sayılmaz. Sadece tepki gösteriyordun. Üzgün olduğun için seni suçlamıyorum."

Tanrım, şimdiye kadar bunu duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti.

Ryker nefes verdi. Başı duvara yaslanırken gözleri kapandı. "Seni özlüyorum. Hem de çok."

Derin bir nefes aldı ve bu ses adamın kalbini yerinden oynattı. Bu şekilde konuşmanın inanılmaz derecede tanıdık bir yanı vardı ve düğün gecelerinden beri ilk kez kalbini derin bir huzur duyusunu doldurdu.

"Ben de seni özledim, Ry." Bu isim. Omurgasından aşağı ürperti gönderdi. O kadar uzun süre bu ismi bir daha asla duyamayacağını düşünmüştü ki. "Eve ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?"

Brynleigh'in dairesine evim dediğini duymak kalbini ısıttı. "Yarın, umarım. Sonunda bir ipucu bulduk."

"Buna sevindim. Belki geri döndüğünde..." Sesi . "Evet?" diye dürttü.

Ona ne sormak üzere olursa olsun, kabul edecekti.

Bir duraklama daha oldu ve sonra ağzından kaçırıldı, "Belki döndüğünde satranç oynayabiliriz?"

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bunu ettiğinden daha çok isterim."

"Ben de," diye fısıldadı. "Sohbet etmek için birkaç dakikan var mı?"

"Dünyada senin için çok zamanım var." Sonunda konuşmaya ve onları ayıran uçurumun üzerine bir köprü kurmaya başladıklarında uyku neydi?

Ve böylece konuştular. Brynleigh daha önce izlediği gün doğumunu anlattı ve Ryker da ona ejderhalar hakkında daha fazla şey anlattı. Brynleigh büyülenmişti ve bir düzine soru sordu, ancak Ryker'ın tutma çabalarına rağmen ağzından bir esneme çıktığında bu sorular kesildi.

"Git uyu Ry," diye mırıldandı. "Yarın görüşürüz."

"İyi geceler, Brynleigh," diye cevap verdi, sonsuza kadar uyanık kalabilmeyi ve onunla konuşmaya devam edebilmeyi diliyordu. "Tatlı rüyalar."

GECE AÇAN GÜLLER HAVAYI DOLDURUYORDU, çiçek kokusu neredeyse ezici bir yoğunluğa sahipti. Çiçeklerin ötesinde başka bir şey daha vardı. Derin, keskin ve tamamen... *doğru* bir şey.

Ryker'ın ruhu bu parçayla şarkı söyledi ve büyüğü damarlarında sessiz, ballı bir melodi mırıldandı.

Memnuniyetle iç çekti. Sonsuza dek burada kalabilirdi. "Ryker?"

O ses. O tatlı, tatlı ses. Duymadan yüzyıllar geçse bile, hemen tanırdı.

Gözlerini açtığında Brynleigh'in yanında uzanmış olduğunu görünce şaşırmadı. Ne de olsa bu onun rüyasıydı ve onu düşünmeden edemiyordu.

Aralarında olan onca şeyden sonra bile, uyurken ve uyanırken hâlâ onu rahatsız ediyordu.

"Hey, tatlım," diye mırıldanarak ona doğru uzandı.

Onun dairesindeydiler, birlikte uzandıklarında lacivert çarşafı çıplaklıklarını örtüyordu. Altın dalgalar omzuna dökülüyordu ve kırmızı dudakları ayrılmıştı, dişlerini gösteriyordu.

Kara Kumlar'ın yanında, karısı çok güzeldi.

Onun kadar büyüleyici biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Bir ay süren karanlığın ardından gece gökyüzünde parlayan parlak bir ay gibiydi. Soğuk karın ortasında açan bir çiçektir. Bir şeyleri kaçırdığını bile bilmeden istediği şeydi.

Ryker parmak eklemlerini Brynleigh'in yanağına sürttü ve onun içinden geçen ürpertiden zevk aldı. Aleti sertleşti, onun için zorlanıyordu. Kendine engel olamayarak eğildi, yanağını kavradı ve onu öptü.

Ağızları birleştiği anda, dünyasındaki her şey kendini düzeltti.

Zihni sanki bir sisin içinde yaşıyormuş gibi berraklaşmıştı ama artık sis yoktu.

Ait olduğu yer burasıydı. Onun yanına. Her zaman.

"Daha fazla, Ry," diye inledi Brynleigh onun dudaklarına karşı.

Bu andan önce hiç bu kadar tatlı bir ses duyulmuş muydu? Hiç sanmıyordu.

Brynleigh'in dudakları aralandı ve adam dilini onun ağızına soktu. Kadın onu isteyerek içeri aldı ve adam onun tadına baktı.

İnledi.

Yeterli değildi. Asla yeterli olmayacaktı.

İnledi, dilleri hâkimiyet için savaşıırken onun üstünde yuvarlandı. Adam çelik gibi sertti, saf ihtiyaç onu yakıp kavuruyordu.

Çarşaf kayarak güzel vücudunu ortaya çıkardı. Solgun ay ışığında parlıyordu, ona sarılmıştı, göbeğinden gelen sıcaklık adamın boyuna baskı yapıyordu.

"Seni istiyorum," diye yalvardı onun dudaklarına karşı. Parmakları adamın göğsünde geziniyor, her dokunuş adamın içinde alev alev yanmasına neden oluyordu. "Seni istemekten asla vazgeçmedim."

O kelimeler her şeydi.

Ayağa kalktı ve dudaklarını yakıcı bir öpücükle kaptı. Aynı anda kalçalarını kavradı ve onu kaldırdı.

Brynleigh onun ağzının içine doğru soludu, adam onu sertleşmiş şaftının üzerine indirirken içinden bir inilti geçti. Acele etmemeye çalışıyordu ama

çok kötü bir şekilde. Kısıtlama kaslarını sıkılaştırdı ve onu kabzasına kadar alırken inledi.

Sikeyim. İsteddiği her şey buydu.

Bir araya geldiklerinde, başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu. Geçmişte olan hiçbir şey onları mahvedemezdi; hiçbir şey onları kıramazdı. O buna izin vermezdi.

Brynleigh'in hareketleri durgundu, sanki bu anı mümkün olduğunca uzatmak istiyordu.

Ona uzandı ve ağzını kendi ağzına çekti. Onu tekrar tatması gerekiyordu. O tanrıların ambrosia'sı gibiydi ve o en küçük bir örnek için istekli bir ölümlüydü.

Her okşayış bir öncekinden daha derindi. Vücutları birlikte hareket ederken dudakları ve dilleri zamanın kendisi kadar eski bir melodiyle dans ediyordu.

Ryker inledi, parmakları Brynleigh'in kalçalarına saplanırken onun sıcaklığına doğru itti. Ona karşı sert davranma konusunda endişelenmesine gerek yoktu; ona verdiği her şeyi alabilirdi.

İnledi, başını geriye attı ve tırnaklarını onun göğsüne geçirerek zevkinin peşinden koştu. Gölgele avuçlarından kayarak onları siyah bir sisle kapladı.

O bir karanlık meleğiydi ve yıldızsız bir gecede onu seve seve takip ederdi.

Ryker elini aralarına kaydırarak klitorisini buldu ve o hassas sinir yumağını ovdu. Nefes nefese kaldı, serbest bırakılmasına doğru tırmanırken hareketleri çılgınca bir kenar kazanıyor.

Dünyada sevdiği kadının onunla birlikte zevk almasını izlemekten daha tatlı bir şey yoktu.

Ryker inleyerek, "Benim için gel," diye emretti.

Brynleigh güzelce itaat etti, kilometrelerce öteden duyulabileceğinden emin olduğu bir çığlıkla parçalandı. Ağzını araladı, inci gibi ay ışığında dişleri parıltıyordu. Duvarları onun etrafında kenetlendi ve boğuk bir iniltiyle onun serbest kalmasını sağladı.

"Seni seviyorum," diye soluk soluğa tekrar sözcükleri oluşturabilir hale gelir gelmez onu öpücüklere boğdu. "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğime söz veriyorum."

BÖLÜM 21

Birlikte Öldüren Çift

Brynleigh volta atıyordu.

Yerinde duramayan sinirli bir enkaz gibi *volta atıyordu*. Zarif bir vampire hiç yakışmayan tuhaf bir duyguydu bu. Yaratıcısı bu hareketi kesinlikle hoş karşılamazdı ama yine de duracak gibi görünmüyordu. Güneşi izlemesini sağlayan, vampirlere zarar vermeyen güzel cam bile sinirlerini yatıştırmadı.

Ryker eve dönüyordu. Bir saat önce Marlowe'u köpek kulübesinden alıp daireye geleceğini bildiren bir mesaj atmıştı.

Pencere kenarında oturuyordu; telefonu çaldığında dikkati Jelissete'den çaldığı kitap ile gökyüzünde pırıl pırıl parlayan öğle güneşi arasında bölünmüştü. Mesajı konsantrasyonunu bozmuştu ve o zamandan beri tek bir kelime bile okuyamamıştı.

Horizon'daki zaferinden ve ardından Dimitri ile buluşmasından sonra Brynleigh dairesine dönmüş ve yaralarını tedavi etmişti. Birkaç litre kanın ardından, hem yaraları hem de dövüş sadece anılardan ibaretti. Acı vericiydi ama geçmişte kalmıştı.

Dün, Jelissete yakında başka bir iş bulacağına dair bir mesaj gönderdi. Ayrıca başka bir isyancı toplantısını da ima etti.

Tanrılara şükürler olsun ki Brynleigh'in hırsızlığı fark edilmemiş gibi görünüyordu. Brynleigh'in çoraplı ayakları parke zemin üzerinde sessizce ilerliyordu.

Ryker'in dairesi. Onların dairesi mi? Emin değildi.

Son birkaç gündür kullandığı battaniye kanepenin dibine katlanmış, yastığı da üstüne konmuştu. Yine de gömleğini geri vermiyordu.

Onun olduğunu iddia etmişti.

Bunun için onunla dövüşebilirdi. Muhtemelen kazanırdı.

Dün gece rüyasında Ryker'ı görmüştü. Bu kendi başına garip değildi. Sandhaven'a gittiğinden beri her gece onu rüyasında görmüştü. Ama dün gece bir şekilde daha gerçekçi gelmişti. Sanki gerçekten oradaymış gibi.

Brynleigh rüyasında onların bir araya geldiğini görmüştü ve uyandığında dudaklarında onun tadını aldığına yemin edebilirdi. Aralarında geçen konuşmadan olmalı. Onunla telefonda konuşmak ve ona sevgilim dediğini duymak, tüm ayının olmasa bile haftasının en önemli anıydı.

Bir şeyleri onarıyorlardı. Yazdıkları her mesaj ve konuştukları her kelime aralarındaki mesafeyi biraz daha kapatıyordu.

Brynleigh bu yüzden çok gergindi. Yaptıkları onca işi mahvetmek istemiyordu. Şimdi değil, işler nihayet düzelirken.

O da volta attı, volta attı, volta attı.

Arada bir pencereden dışarı bakıyordu. Ahşap zemin üzerinde yoluna devam etmeden önce güneşin altın ışıltısına kısa bir süre hayran kaldı.

Sonra duydu.

Son birkaç gündür tanıdığı asansörün yumuşak *ding sesini* bir dakika sonra kilidin içinde dönen bir anahtar takip etti.

Buradaydılar.

Brynleigh'in kalbi boğazında düğümlendi ve midesinde kelebekler uçuştı. Gözlerini kapadı ve sinirlerini yatıştırmak için derin derin nefes aldı.

İşe yaramadı.

Her zaman vampirlerin soğuk, duygusuz yaratıklar olduğunu düşünmüştü ama belki de bu, türünün birkaç yüzyıl yaşadıktan sonra öğrendiği bir şeydi. Kendisi duygusuz olmaktan olabildiğince uzaktı.

Kapının diğer tarafından bir *gümbürtü* geldi ve hemen ardından bir köpek hırlaması duyuldu. Kapı kolu döndü.

Brynleigh'in karnı burkuldu ve avuç içleri terledi. Onları tozluklarına sildi ve ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. Ryker'a dün gece onu rüyasında gördüğünü söylemek çok mu ileri gitmek olurdu? Ona sarılmalı mıydı yoksa sadece elini mi sıkmalıydı? Yoksa mesafesini korumalı ve ilişkilerinin fiziksel parametrelerini onun belirlemesine izin mi vermeliydi?

Muhtemelen bu sorulara daha önce biraz zaman ayırmalıydı. Volta atmaktan daha iyi olurdu. artık çok geçti. Dışarıdaydı.

zamanın.

Kapı hızla açıldı. Brynleigh'in gözleri, büyük siyah bir kürk topunun odanın öbür ucuna fırlayıp kanepeye tırmanması ve arkasından atlamasıyla açıldı.

İlk karşılaşmalarının aksine, bu sefer Marlowe için hazırlıklıydı. Bir köpekten çok ayıya benzeyen köpek havada süzüldü. Marlowe ona çarpmadan birkaç dakika önce duruşunu genişletti ve çarpışmaya hazırlandı.

Yavru devasa boyutlardaydı. Arka ayakları üzerinde durmuş, ön patilerini göğsüne bastırmış ve kocaman, ıslak, pembe dilini yüzünde gezdiriyordu. Kuyruğu hızlı hızlı atıyor, o kadar hızlı hareket ediyordu ki, yakındaki masanın kenarına her çarptığında bir şeyleri kıracağından endişeleniyordu.

"Selam, Marlowe. Seni görmek güzel." Brynleigh sırtarak köpeğin başını okşadı.

Tüm hayvanları severdi ama köpekler onun kalbinde her zaman yumuşak bir yer tutmuştur.

Brynleigh'in vampir gücüne rağmen Marlow onu geri itiyordu. Çok sevimli olması iyi bir şeydi. Muhtemelen onun en sevdiği ayakkabılarını bile yiyebilirdi ve yine de onu affederdi.

Muhtemelen.

Yine de teoriyi test etmemeyi tercih etti.

Kapıdan bariton bir kıkırdama geldi.

"Aşağı, Marlie. Bırak nefes alsın."

Marlowe hemen dinledi ve yere düştü. Brynleigh ve Ryker'a hevesle bakarken dili ağzından dışarı sarktı.

"Buraya gel." Ryker ayaklarının dibindeki zemini işaret etti.

Köpek anında itaat etti, oturma odasına koştu ve sahibinin yanına oturdu.

Kahretsin, bu talepkâr ses tonu Brynleigh'in içini burktu. Aklının yarısı odayı geçip Marlowe'un yanına oturmaktaydı.

Birinin kontrolü ele almasının bu kadar çekici olabileceğini kim ?

Sonra Ryker Brynleigh'in adını fısıldadı. Sesinin derin gürültüsü tenini okşayan ipek gibiydi. Telefonda konuşmanın, yüz yüze olmanın yanında hiçbir değeri yoktu.

Gözlerini kaldırdı, fae kaptanının bakışlarıyla karşılaştığında kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Nasıl oluyordu da şimdi eskisinden daha yakışıklı olabiliyordu?

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Merhaba."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Hey." Ona doğru bir adım attı ama kanepede hâlâ aralarında duruyordu. "Nasılsın?"

Çikolata rengi bakışları onunkileri tuttu. "Ben... evde olduğum için mutluyum. Seninle birlikte olduğum için mutluyum."

Son birkaç kelimedede sesinin nasıl derinleştiğini hayal etmiş miydi? Umarım etmemiştir. Tanrım, onun da en az kendisi kadar gergin olmasını umuyordu, daha fazla değilse bile.

"Ben de burada olmana sevindim. Daireyi temiz tuttum ve dağınıklık bırakmadım. Beni nerede istediğinden emin değildim, bu yüzden kanepede uyudum. Umarım sakıncası yoktur ama bir yastık ve battaniye aldım." Brynleigh gevezelik ediyordu ama tıpkı daha önce volta atarken olduğu gibi bunu nasıl durduracağını bilmiyordu. "İyi miydi? Kıyafetlerimde kan olduğu için biraz çamaşır yıkadım ama isteyip istemediğinden emin olamadım..."

Ryker odanın içinden hızlı bir akıntı gibi geçerken sesi kesildi, sahip olduğunu bilmediği bir hızla hareket ediyordu.

Üzerinden dalgalar halinde güç yayıldı ve gözleri onunkilerle yanarken gözlerinde karanlık titreşti.

"Neden kan vardı?"

Lanet olsun. Belki de o geldikten hemen sonra bundan bahsetmemeliydi. Ağzından kaçıverdi.

Ryker'ın dudaklarının kısıtılmasına ve çenesindeki tüylenmeye bakılırsa, bundan memnun değildi. Muhtemelen yeniden bir araya gelmelerini başlatmanın en iyi yolu bu değildi.

Brynleigh yutkundu. "Ben... uh..."

Elleri kadının omuzlarına indi. "Seni kim incitti?" diye hırladı.

Eğer teknik olarak düşünürse, iki kişi ona zarar vermişti.

İlk olarak, Jelissete neredeyse başını kesiyordu. *Bu* hiç de hoş olmayan bir deneyimdi. Ama Kızıl Gölge'ye karşı verdiği mücadele de pek iyi geçmemişti.

Ancak Brynleigh onun duymak istediğinin bu olduğunu düşünmüyordu.

Ellerini üzerine koydu ve içine sızan sıcaklığın tadını çıkardı. "Önemli değil," diye yarı fısıldadı, yarı yalvardı. "Ben iyileştim."

Ryker'ın içinden şiddetli, ilkel bir hırıltı yükseldi.

Saniyeler sonra Marlowe sesi yankıladı. O an gerilimle sıırılsıklam olmasaydı bu çok sevimli olurdu.

Ryker sıkılmış dişlerinin arasından, "Fark eder amına koyayım," diye ısırdı. "Sana kim zarar verdi? Bir daha sordurtma bana."

Dili dışarı fırladı ve dudaklarını ıslattı. Ona bir şey söylemek zorundaydı. Horizon'daki kavgasıyla ilgili bilgiyi sonraya saklamaya karar vererek, "Jelisette," diye itiraf etti.

Ryker'ın daha önce üzgün olduğunu düşünmüş müydü? Hayır.

Bu, daha sonra olanlarla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Dairedeki sıcaklık düştü. Kırığı pencerelerden yukarı tırmandı. Kadının omuzlarında kalan elleri buzla kaplandı.

Dışarıda gök gürledi. Gökyüzü karardı ve güneş görünmez oldu. Ryker homurdandı, "O dişlek antik kaltak. *Tam olarak* ne yaptı?"

Brynleigh daha akıllı bir vampir olsaydı, gerçeği çarpıtmayı düşünebilirdi. Ama akıllı değildi ve bunu ondan saklamak istemiyordu.

Derin bir nefes alarak parmaklarını Ryker'ın dondurucu parmakları arasında dolaştırdı.

Brynleigh, birleştirdikleri ellerini aralarına alarak başparmağını onun elinin arkasında gezdirdi ve parmaklarının üzerinde gezinen buza hayran kaldı. Muhtemelen onun her şeyi dondurma şekli hakkında endişelenmesi gerekirdi ama endişelenmedi. Tek bildiği ona ihtiyacı olduğuydu.

Adamın nefesinin sıcaklığı alnında dans edene kadar yaklaştı.

"O ne yaptı?" Ryker hırlayarak tekrarladı.

Şu anda bile düşünmeyi zorlaştıracak kadar güzeldi. "O... beni boğdu."

Daha önce hava soğuktu ama şimdi sanki Kuzey Bölgesi'ne nakledilmiş ve bir kar fırtınasının ortasına bırakılmış gibiydiler. Brynleigh'in kollarında tüyler diken diken oldu ve titredi.

Dairenin içinde bir hırıltı koptu. "O lanet olası *ne*?"

Büyünün asidik tınısı havayı doldurdu ve Ryker'ın gözlerinde vahşi bir bakış parladı. Belki de kontrolünü kaybetmeye düşündüğünden daha yakındı. Zaten kontrolünü kaybetmiş bir su fae'siyle ölüm kalım meselesi yaşamış olan Brynleigh, bir kez daha bununla uğraşmak istemiyordu.

Gökyüzü daha da karardı. Kara bulutlar apartmana doğru yuvarlanarak güneşi örttü.

Brynleigh'in kalbi sıkışmıştı. İçerideydiler ama pencerelerin fırtınaya dayanıklı olup olmadığını bilmiyordu. River'ın fırtınasından hiçbir şey kurtulamamıştı.

Hayır.

Şu anda bunu düşünemezdi. Şu anki duruma odaklanmak zorundaydı. River'la olan hiçbir şeyi kontrol edememişti ama bu farklıydı. O ve Ryker arasında bir şey vardı. Onu sakinleştirebilirdi... değil mi?

Denemek zorundaydı.

"Sorun yok, Ryker." Onunla yaralı bir hayvanmış gibi yavaşça konuştu ve başparmağını soğuk elinin üzerinde gezdirdi.

"Hayır, değil."

Brynleigh onun haklı olabileceğini kabul etmeye hazırды. "İyi" muhtemelen biraz abartılıydı ama Jelissete'in gazabından kurtulmuştu.

Brynleigh'in en iyi yaptığı şey buydu. O galip geldi. River'ın fırtınasından, Maskeli Balo'daki bombalamadan ve Çukur'dan sağ çıkmıştı.

Zanri'nin kedi değiştiren olması çok ironikti çünkü Brynleigh'in dokuz canı varmış gibi görünüyordu.

"Belki değil, ama iyileştim." Bu zayıf duruma biraz ciddiyet katmaya çalışarak, "En azından anlaşılmadan bir kitap çıkardım" diye espri yaptı.

Görünüşe göre Ryker onun mizah girişimini takdir etmemişti.

"Onu öldüreceğim." Brynleigh'in parmaklarını sıkıca kavradı. "Benim olana dokunduğu için ölümü acı verici olacak."

Brynleigh onun iddiası karşısında kaşlarını kaldırdı. Başka bir zaman olsa, sözlerine itiraz ederdi.

Karısı olsun ya da olmasın, o lanet olası bir mülk değildi. Kendine ait biriydi ve kimse ona sahip değildi, fazla yakışıklı yüzü, gamzeleri ve alfa fae enerjisiyle Ryker Waterborn bile. Artık Dört Krallık döneminde değildik, kadınların hakları vardı. Yaşam ve Ölümün Yüce Hanımları bunun böyle olmasını sağlamıştı.

Yine de dışarıdaki bulutlar ve pencereleri kaplayan kırağı, onun sözde sahipliğine itiraz etmenin zamanı olmadığını hatırlatıyordu. Elllerinde daha büyük sorunlar vardı.

Dışarıda gök gürültüsü onun haklılığını kanıtlarcasına patladı.

"Evet, bu onur için benimle dövüşmeniz gerekecek Kaptan." Brynleigh kalbinin hızla çarpmasına rağmen yüzünü gülümsemeye zorladı. "Ben de Jelissete'e karşı oldukça öfkeliyim."

Yaratıcısını öldüren ilk vampir o olmayacaktı. Uzun zaman önce Son Vampir Kral, meşhur bir güç savaşında Yaratıcısından kurtulmuştu. Eğer o bunu yapabildiyse, o da yapabilirdi.

Ryker ciddiyetle, "Belki onu birlikte öldürürüz," dedi.

Brynleigh'in çenesi düştü.

Toprak Elfini öldürdüğünde orada olması bir şeydi - sadece işini yaptığı iddia edilebilirdi - ama toplumun bir bütün olarak soğukkanlı cinayetleri hoş karşılamadığından oldukça emindi.

Muhtemelen Ryker'in onun için cinayet işlemeye hazır olmasından endişelenmesi gerekirdi ama endişelenmedi. Bunun yerine, fae kaptanının onu savunmak için toplumun en katı kurallarından birini çiğnemeye istekli olduğu düşüncesiyle içinde derinlerde bir şeyler ısındı.

Kahretsin, onda ciddi bir sorun vardı.

Brynleigh kıkırdadı, "Ne derler bilirsin, birlikte öldüren çift birlikte kalır."

Ne yazık ki, Fae kaptanı onun şakasına gülümsemedi bile. Karşılığında aldığı tek şey sert bir uyarı bakışıydı.

Konuştukları konu düşünüldüğünde son derece uygunsuz olan bu görüntü karşısında iç dünyası burkuldu.

Brynleigh bu konuyu vücuduyla daha sonra konuşacaktı. Ryker'i arzuladığını ona hatırlatmak için çılgınca uygunsuz anlar seçiyordu. Bir daha birlikte olup olamayacaklarını bile bilmiyordu. Bu şekilde değil.

"İyileştigine söz veriyor musun?" diye sordu. "Mhmm. Yeni gibi iyiyim."

Brynleigh, buraya geri döndükten sonra yaşadığı şoktan bahsetmek için doğru zaman olmadığına karar verdi ve duvardan temizlediği kandan da bahsetmedi.

Her şey bitmişti ve o geceyi geride bırakmak istiyordu.

Saçlarını omzunun üzerinden savurarak ona boynunu gösterdi. "Gördün mü?"

Elini kızın avuçlarından çekti ve parmaklarını kızın boynunda gezdirdi. Hâlâ üşüyorlardı ama artık donmuyorlardı.

"Bu acıtmıyor mu?"

Parmakları etini sıyırırken teni çakıl taşlarıyla doldu. "Hayır."

Adam kadının boğazında gezinirken ikisi de geri çekilmedi. Ağzını araladı ve yaklaştıkça fırtınalı kokusu derinleşti. Parmakları kızın teninde daha derinlere bastırdı ama bu his acı verici değildi.

Değil. Hiç. Hiç.

"Peki ya bu?" Ryker elini kızın ensesine doladı ve başını yukarı kaldırdı. "Bu acıtıyor mu?"

Kalbi kulaklarında bir davul gibiydi. Duyabiliyor muydu? "Hayır, duymuyor."

Aralarında sadece birkaç santim mesafe kalana kadar yaklaştı ve yavaşça başını eğdi. Bakışları onunkileri aradı ve içindeki vaat kadının içini burktu.

Dışarıda fırtına bulutları kalktı ama o bunu fark etmedi bile.

"Telefonda söylediklerimde ciddiydim," diye nefes aldı, dudakları onunkilerin üzerinde geziniyordu. "Çok özür dilerim."

Ryker her zaman yakışıklıydı, neredeyse hatalıydı ama özür dilerken canlanmış bir tanrı gibi görünüyordu.

"Ben de üzgünüm," diye fısıldadı. "Sadece Seçim'de sana yalan söylediğim için değil, her şey için. Daha iyi olmaya çalışmak istiyorum. Bizim için. Beni affedebileceğini düşünüyor musun?"

Sanki ona yeterince uzun süre bakarsa dünyanın sırlarını açığa çıkarabilecekmış gibi gözlerinin içine baktı.

"Affedilecek bir şey yok." Ryker eğildi ve onun ağzının köşesini öptü.

Tanrılar adına, bu aynı hem çok az hem de çok fazlaydı. Daha fazlasını istedi.

"Neden bunu yapma ihtiyacı hissettiğinizi anlıyorum" diye ekledi.

Brynleigh gözlerini kırptırdı. Söylemesini beklediği onca şey varken, bu onlardan biri değildi.

"Yani, planladığım zaman..." Düşüncesi o kadar korkunçtu ki kelimeleri bile oluşturamadı.

"Beni öldürmek mi?" Suratsız bir kahkaha attı. "Evet. Yine de itiraf etmeliyim ki, bunu yapmamaya karar vermene sevindim. Hayatta olmayı tercih ederim."

Kelimeleri bir araya getirmek zor olduğu için başını salladı.

"Ailenin gitmesine üzüldüm," diye mırıldandı Ryker. "Özürlerin ölüleri geri getiremeyeceğini biliyorum ama yine de üzgünüm."

Kalbi kırıldı.

"Ben de." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Seni severlerdi."

Ryker onu kendine yaklaştırmadan önce birkaç dakika sessizlik içinde geçti.

Fırtına bulutları çoktan gitmiş ve güneş pencerelerden yeniden parlamaya başlamıştı.

"Senden af dilemesi gereken kişi benim," dedi huysuzca. "Seni Çukur'a götürmelerine asla izin vermemeliydim. Sana yapılanlar için çok üzgünüm."

Brynleigh o ana kadar onun bu sözleri söylemesine ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Bu sözler ruhunun derinliklerine işledi, kalbinin kırık parçaları bir araya gelerek yeni bir yaratım oluşturdu. Göğsü ısındı ve umut içinde bir çiçek gibi açtı.

Horizon'a *bu* yüzden gitmişti, Kızıl Gölge'yle bu yüzden savaşmıştı ve asileri durdurmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Ryker ona sanki tüm evreni oymuş gibi bakıyordu ve birlikte olmadıkları bir dünyayı hayal bile edemiyordu.

Sonraki sözleri dudaklarından su gibi aktı.

"Affedildim. Sadece seni istiyorum. Geçmiş geride kaldı. İkimiz de hatalar yaptık. İleriye bakmak ve sahip olduğumuz şeyi yeniden inşa etmek istiyorum." Brynleigh onun ellerini sıktı. "Sadece biz. Sen ve ben."

Ve Marlowe, kanepeye taşınmıştı ve şimdi buranın sahibiymiş gibi horluyordu.

En azından bir tanesi rahatlamıştı.

Zaman daha önce de uzamış mıydı? Onun cevabını beklerken hissettiklerinin yanında bu hiçbir şeydi. Çok büyük bir şeyin eşiğindeydiler ve bir sonraki sözleri onları ileriye götürebilir ya da sonsuza dek yok edebilirdi.

Sonunda nefesini verdi. Dudakları bir gülümsemeyle eridi. Evlendiklerinden beri ilk kez gamzeleri ortaya çıktı.

Yanağının içini ısırıldı.

"Şükürler olsun." Ryker başını eğdi, nefesi bir kez daha dudaklarını ısıttı. "Seni öpmek istiyorum."

Bu sözler en tatlı senfoniydi ve o umut çiçeği bütün bir tarlaya yayıldı.

"Bunu her şeyden çok istiyorum." Brynleigh'in çekirdeği büküldü ve o kelebekler yeniden ortaya çıktı.

Bu noktaya gelmesi uzun zaman almıştı ama onu seviyordu. Ona kalbini vermiş ve sonunda bunda yanlış bir şey olmadığını kabul etmişti.

Ryker inledi ve eli kızın ensesinde sıkılaşıp ona varlığını hatırlattı. Dudaklarını indirdi ve kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı.

Aralarındaki her santim bir mil gibi geliyordu, ta ki *sonunda* -siktiğimin *sonunda*- öpüşene kadar.

Aman Tanrım.

Adamın ağız kadınınkini yakaladı ve bu, kadının istediği her şeydi.

Bu ne düşünlerindeki tutkulu kucaklaşmaydı ne de o gece paylaştıkları ateşli öpüşmelerle kıyaslanabilirdi.

Bu nazik bir keşif, karşılıklı bir özür ve onları bir daha asla kırmama sözüydü. Bu ikinci bir şans, uzun bir kıştan sonra açan bir çiçek ve yeni bir başlangıçtı.

Çok güzeldi.

Brynleigh meleklerin gerçek olup olmadığından emin değildi -yaşadığı onca şey düşünüldüğünde muhtemelen değillerdi- ama eğer gerçek olsalardı, o anda şarkı söylüyor olurlardı.

İstmeden gözyaşları gözlerine hücum etti. Onları içinde tutmaya çalıştı ama çok fazlaydılar. Göz kapaklarını aşp yanaklarından aşağı sıcak izler bırakarak süzöldüler.

Ryker geri çekildi ve kaşlarını çattı. Fark etmişti. Tabii ki fark etti.

Yanağını kavrayarak gözyaşlarını başparmağında topladı. "Neyin var?"

Brynleigh gözlerinden akan yaşlara rağmen gülümsedi. "Ben sadece... mutluyum."

Göğsündeki sıcaklık yabancı ve güzel bir duyguydu.

Çenesini kaldırdı, onu tekrar öpmek istiyordu.

Ne yazık ki onu memnun etmek yerine başını eğdi ve kaşlarını çattı. "Mutlusun... yani ağlıyor musun?"

Elini onun kalbinin üzerine koydu ve sessizce onun geri çekilmemesinden keyif aldı.

"Evet. Bunu açıklayamam ama söz , mutluyum."

Bundan daha fazlasıydı. Mutluluk gelip geçiciydi ama içindeki bu his farklıydı. Kalıcıydı. Neşe Brynleigh'in kemiklerine yapışıyor, tıpkı gölgelerinin damarlarında yaşadığı gibi onun içinde bir yuva kuruyordu.

Ryker geri dönmüştü ve onu affetmişti. İkinci şansların bu kadar inanılmaz hissettireceğini kim bilebilirdi?

Bakışları onun üzerinde gezindi. "Ben de mutluyum ama ağlamayı keser misin? Bu konuda ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Seni incittiği için birini incitmek istiyorum."

Tam da Ryker'ın daha tatlı olamayacağını düşündüğü anda böyle şeyler söylüyordu.

Brynleigh gözyaşlarının arasından gülerek başını onun göğsüne yasladı ve birkaç derin nefes aldı. "Evet, yapabilirim."

Birkaç dakika sürdü ama sonunda gözyaşları .

Yüzünü yukarı kaldırdı ve onu usulca öptü. "Ağladığında bile güzelsin."

O böyle şeyler söylerken hiç kırıldıklarını hatırlamak zordu. Katlandığı işkenceye rağmen ona kendini bütün hissettirmişti.

Brynleigh Jelissete'in kitabını hatırlamadan önce birbirlerinin kollarında birkaç dakika geçirdiler.

Ryker'ı okumakta olduğu yere çekerek küçük kitabı aldı ve daha önceki bölümü bulana kadar sayfaları karıştırdı. Ona gösterdi.

"Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Ryker bir kolunu doladı ve omzunun üzerinden okurken onu kendine yakın tuttu. "Bu çok ilginç."

"Sanırım bu bir şifre," dedi. "Ama anahtar yok." En

azından onun bulabildiği kadarıyla.

Jelissete'in şifreli kitabı için bir şifresi olması mantıklı olurdu ama neredeydi? Brynleigh Yaratıcısına tam olarak soramazdı ve güvenli evi baştan aşağı aramak söz konusu bile olamazdı. Yaşlı vampirin dikkatini çekmeden bunu yapmanın hiçbir yolu yoktu.

Başka bir yolu olmalıydı.

Ryker onu bıraktı ve bir elini saçlarında gezdirdi. Alnında çizgiler oluştu ve şakaklarını ovuşturdu.

"Eğer anahtarı varsa..." Sövdü. "Bir fikrim var ama iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Ne oldu?"

"Sanırım yardım edebilecek birini tanıyorum, ama..." Ryker inleyerek başını salladı. "Bu çok tehlikeli."

Tabii ki öyleydi. Bu onların hayat hikayesiydi. Onlar söz konusu olduğunda hiçbir şey kolay ya da basit değildi. Yine de yapılması gerekiyordu.

Midesi düğümlendi. "Anlat bana."

Jade Akademisi'ndeki saldırı, Horizon'a yaptığı ziyaret ve Dimitri'yle tanışması arasında, isyancıların başlangıçta düşündüğünden çok daha büyük bir sorun olduğu açıktı.

Brynleigh erdem timsali değildi ama isyancılar onu öldürmeye çalışmışlardı.

Çocuklar. Sınır buydu ve onu aşmışlardı. Denge Cumhuriyeti

kırılmıştı ama isyancılar uygun bir çözüm değildi.

Ryker, "Konuşmamız gereken kişi hapisanede," dedi.

O düğüm Brynleigh'in midesinde kurşuni bir hal aldı. Ağzı kurudu ve kendisine yapılanların anıları zihninden geçerken titredi.

"İçinde..." Boğazında büyüyen yumruyu itti. "Çukurda mı?"

Oraya geri dönebileceğinden emin değildi. Her şeyden sonra olmazdı. Ryker yanında olsa bile.

"Hayır, orası değil." Hareket ederek kadının ellerini avuçlarının içine aldı. Dokunuşu onu sakinleştirdi ama titremeleri devam etti. "Seni güvende tutacağıma söz veriyorum. Bir daha kimse seni benden alamayacak. Benim korumam altındasın."

Ryker'ın sözleri Brynleigh'in kalbine yerleşirken, yemini gerçeğe çınılıyordu.

"Tamam, teşekkür ederim." Başını öne eğdi. "Peki, eğer burası Çukur değilse, nereye gidiyoruz?"

Ona söyler söylemez, haklı olduğunu anladı.

Bu kötü bir fikirdi.

BÖLÜM 22

Onuncu Kural En Önemlisidir

Ryker, Brynleigh'i Moonwater Hapishanesi'nin beton ön merdivenlerinden yukarı çıkarırken parmakları Brynleigh'in parmaklarına dolandı.

Kırmızı tuğlalı, üç katlı bina dışarıdan bakıldığında yatılı bir okula benziyordu. Kabus gibi müdürler, bacakların arkasına geçirilen sopalar ve acı verici cezalar vaat eden korkutucu bir okul, ama yine de bir okul.

Yine de hepsi yalandı. Bu binanın içi bilimsel olmaktan çok uzaktı.

Ryker Brynleigh'i buraya getirmekten nefret ediyordu ama Brynleigh onunla gelmek için ısrar etmişti. Karısı çok güçlüydü ama bazen saçlarını yolmak istemesine neden oluyordu. Ryker'ın Moonwater Hapishanesi'ne gelmek için gerekli izinleri alması iki gün sürmüştü ama sonunda buradaydılar.

"Zanri'yi burada mı tutuyorlar?" diye mırıldandı son basamakları tırmanırken.

Başını salladı ve onaylamak için elini bir kez sıktı.

Bir buçuk hafta önce Zanri Olyt sorgulanmaya devam edilmek üzere buraya nakledilmişti. Serbest bırakılana kadar burada kalacaktı... ya da ölene kadar.

İkincisi birincisinden çok daha olasıydı. Cumhuriyet'in mahkumlarının çoğu asla serbest bırakılmadı. Adalet sisteminin derinliklerine girdikten sonra değil.

"Yanımdayım," diye hatırlattı Ryker Brynleigh'e, ayakları sahanlığa değerken. Bir koğuş arı gibi vızıldayarak derisinin üzerinde geziniyordu. Bu koruma sadece hapishaneyi korumakla kalmayacak, aynı zamanda gardiyanları varlıklarından haberdar edecekti. "Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." Brynleigh büyük boy siyah kazağının kolunu çekiştirdi, kıyafeti bir hapishaneden çok şehirde bir gece geçirecekmiş gibi görünüyordu.

"Elbette." Son nefesine kadar onu koruyacaktı.

Avucunu ön kapının yanındaki duvara gömülü tarayıcıya yerleştirerek ona güven verici bir şekilde gülümsedi. Tarayıcı el izini okurken kırmızı bir ışık yanıp söndü ve kilitler açıldı.

Devasa siyah kapı kendi iradesiyle açıldı.

Ryker, Brynleigh'in elini sıkarak burada olduğunu sessiz bir şekilde hatırlattı.

Güçlüydü ama en güçlü insanlar bile bazen korkardı.

Geniş lobiye girdiklerinde adam onun biraz önünde yürüyordu. Siyah mermer karolar, iki kat yüksekliğindeki koyu renkli duvarları tamamlıyordu. Kapının her iki yanında iki uzun, yapraklı yeşil bitki nöbet tutuyordu. Diğer tek mobilya, alanın ortasındaki geniş masaydı.

Yeşil gözler üzerlerindeydi. Masanın arkasında askeri kıyafetler giymiş bir Toprak Elfi oturuyordu, görünüşü sahte akademik çevreleriyle uyumsuzdu. Kolları kıvrılmıştı ve sol kolunda bir sarmaşık gibi uzanan yeşil Olgunlaşma işaretini gösteriyordu. Askerin siyah saçları kısa kesilmişti ve sandalyesinde son derece dik oturuyordu. Ryker göremese de adamın belinde bir silah olduğundan emindi.

Uzun bir süre kimse konuşmadı.

Bu alandaki hava ağırdı ve Brynleigh'nin buz gibi parmakları Ryker'ın parmaklarına bastırdıkça seğiriyordu. Bunu yaptığının farkında olduğundan emin değildi ama göğsü erkeksi bir gururla kabardı. Kız onda güvenlik arıyordu ve Kara Kumlar'ın yanında, bu ona sonsuza dek kaybolduğunu düşündüğü bir şeyi hissettirdi.

Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

"Kaptan Ryker Waterborn?" Masanın arkasındaki elf sonunda konuştu. "Evet," diye cevap verdi Ryker. "Mahkûm 07562'yi görmek için buradayız."

Toprak Elfinin bakışları Brynleigh'e kaydı ve kaşlarını çatı. "Buraya ziyaretçi getirmek pek alışıldık bir şey değil Kaptan."

Askerin ses tonundan onaylamama damlıyordu ve Ryker'ın karısına bakışında hiç de nazik bir ifade yoktu. Belli ki, Fae yüzbaşı

ziyaretçiler Moonwater'ı pek sık ziyaret etmezdi. Ne de olsa hapishaneler Denge Cumhuriyeti'nin turistik yerler listesinde üst sıralarda yer almıyordu.

"Farkındayım ama koşullar bunu gerektiriyor." Ryker başını öne eğdi. İzni almak için hatırı sayılır miktarda nüfuz kullanmıştı.

Bazen bir Temsilcinin oğlu olmanın faydaları da oluyordu. Ryker adının gücünü kullanarak ilk kez ipleri eline almıyordu ve muhtemelen sonuncusu da olmayacaktı. Bir Su Doğumlu olmak çok yorucuydu ama bazı avantajları da vardı.

Toprak Elfi kaşlarını çattı. "Yine de bazıları bunun oldukça aptalca olduğunu söyleyebilir."

"Onu içeri getiriyorum," dedi Ryker, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Burada bulunma iznim var, karımın da öyle."

İçten içe Toprak Elfinin haklı olabileceğini kabul etti. Yaptıklarının aptallık sınırında olması ihtimal dışı değildi. Ne de olsa, bir ay kadar önce kendisini öldürmeyi planlamış olan kadını hassas bir göreve götürüyordu. Ancak bu görevin onlara Kara Gece hakkında daha fazla şey öğrenmek için ihtiyaç duydukları molayı sağlama ihtimali yüksekti, bu yüzden potansiyel riske değdi.

Dışarıdan bakıldığında Ryker, Toprak Elfi'nin sözlerinin bir değeri olduğunu düşündüğüne dair hiçbir işaret göstermiyordu. Bu askerden daha yüksek rütbedeydi ve bu konuşmayla işi bitmişti.

Toprak Elfi tartışarak bir yere varamayacağını anlamadan önce birkaç gergin an geçti. Çenesini eğdi, ayağa kalktı ve masasının arkasındaki kapıya doğru yürüdü. Tuş takımına bir kod girerken hareketleri sertti.

"İyi şanslar," dedi muhafız kuru bir sesle ve kapıyı açtı.

"Teşekkürler" gibi bir cevap homurdanan Ryker, elini Brynleigh'in beline koydu ve onu masanın yanından geçirdi.

Eşiği geçtiklerinde kapı çarparak kapandı ve onları soğuk, loş bir koridorda bıraktı. Taş duvarlar ve çimento zemin, lobinin güzelliğinden yoksundu ve buranın gerçek, ahlaksız doğasını yansıtıyordu.

Ryker parmaklarını karısının kılere doladı.

"Moonwater Hapishanesi'ne hoş geldiniz," dedi acımasızca.

Aradıkları oda üçüncü katta bulunuyordu. Akademik atmosfer çoktan yok olmuş, etrafları kurumsal, beyaz badanalı duvarlar, kilitli kapılar ve penceresiz koridorlarla çevrilmişti. Gece olmuştu ama burada bunun bir önemi yoktu. Parlak ışıklar tavandan parlıyor, gölgeleri bile kovalıyordu.

Hapishanenin her yerine stratejik olarak yerleştirilmiş muhafızlar, Ryker ve Brynleigh önlerinden geçerken kıpırdamadan nöbet tutuyorlardı. Girişteki Toprak Elfinin aksine, hiçbiri onları durdurmaya çalışmadı.

İlk iki kat gürültülüydü, bir acı senfonisiyle doluydu. Hücrelerden bitmek bilmeyen çığlıklar ve ağlamalar geliyordu.

Ryker bu korkunç melodileri üçüncü katın ürkütücü sessizliğine tercih ederdi.

Artık çığlık yoktu. Merhamet için yalvarışlar da. Her nasılsa, sessizlik daha da kötüydü. Kalbinin her atışı çok gürültülüydü, her nefes çok fazlaydı.

Brynleigh'in parmaklarını kavradı. Toprak Elfini girişte bıraktıklarından beri konuşmamıştı.

Belki de onu buraya getirme konusunda daha fazla direktmeliydi ama artık çok geçti. Aradıkları hücre tam önlerindeydi. Beyaz kapının üzerine siyah rakamlar kazınmıştı. Kolun üzerinde gümüş bir tarayıcı vardı, tıpkı hapishaneye girerken karşılaştıkları gibi.

Kurumsal. Güvenli. Soğuk. Kalpsiz.

Cumhuriyet içindeki bir düzine başka hapishane de aynı tanıma uyuyordu. Brynleigh kendini Ryker'ın yanına yasladı ve titredi.

"Onu burada mı tutuyorlar?"

Sesi o kadar kısıktı ki onu duymak için zorlanması gerekti. "Evet."

"Oh."

Uzun bir süre kapıya baktılar ama sonsuza kadar bekleyemezlerdi.

Ryker boştaki elini kaldırarak yüzünü ovuşturdu. "İçeri girmeden önce... Söyleyecekleri hoşuna gitmeyebilir."

Tüm anlatılanlara göre, Zanri cevaplarında açık sözlüydü. Bu pek de şaşırtıcı değildi. Çoğu insan haftalarca işkence gördükten sonra konuşurdu. Ryker sorgu notlarını incelemişti ve ortak bir nokta vardı: şekil değiştiren kızgındı. Ryker onu suçlamıyordu ama adamın bu öfkeyi vampirine yöneltmesini de istemiyordu.

Brynleigh'in zaten yeterince derdi vardı.

"Biliyorum, ama... Bunu yapmam gerek. Onun arkadaşım olduğunu sanıyordum." Başını kaldırıp ona baktı, siyah gözleri kocaman ve kederliydi. "O son anlara kadar öyle olduğunu düşünmüştüm... ama yanılmışım."

Brynleigh için yüreği parçalanırken bile elini sıkıca kavradı.

Ryker'ın içgüdüleri, Brynleigh'e böyle bir şekilde ihanet ettiği için şekil değiştirenin canını yakmak istemesine neden oldu. Yine de bunun hiçbir faydası olmazdı.

Bunun yerine, daha önce verdiği sözü yineledi, eğer onu daha iyi hissettirecekse bunu binlerce kez söyleyeceğini biliyordu.

Brynleigh derin bir nefes aldı ve başını öne eğdi. "Pekâlâ, ben hazırım."

Kaptan bunun doğru olup olmadığını sorgulayarak ona haksızlık etmedi. Kimsenin onları bekleyen şeye hazır olabileceğini düşünmüyordu ama vampiri güçlüydü. Bununla başa çıkabilecek biri varsa, o da oydu. Ve eğer yapamazsa, onun için burada olacaktı. Tıpkı söz verdiği gibi.

Ryker elini tuş takımının üzerine koydu. Işık yeşile döndüğünde kolu çevirdi.

"Önce ben gideyim," diye mırıldanarak şakağına hafif bir öpücük kondurdu.

yemeyelim, Brynleigh ona karşı koymadı.

Ryker elini onunkinden çekti, aralarındaki bağlantıyı anında kaybetti ve hücrenin içine adım attı.

Tanrım, çok küçüktü. Alan belki on fit uzunluğunda ve dört fit genişliğindeydi. Metal bir karyola duvara yaslanmıştı. Zemin ve duvarlar çimentodan yapılmıştı. Tek ışık tavandan sarkan titrek sarı bir ampulden geliyordu. Hücreyi zar zor aydınlatıyor, gri umutsuzluk tonlarına büründürüyordu.

Ve koku. Hava ter, kan ve hastalıkla doluydu.

Karyolanın üzerinde bir hayalet büzüşmüştü, şekil değiştirenin bir ay önce Ryker'a saldıran adam olduğu zar zor anlaşılıyordu.

Brynleigh içeri girerken inledi.

"İsvana hepimize merhamet et," diye nefes aldı.

Ryker mahkûmun durumunun kötü olduğunu biliyordu ama bu beklediğinden de kötüydü.

Kan ve kirle kaplanmış kızıl saçlar şekil değiştirenin yüzünde gevşekçe sallanıyordu. Siyah ve mavi çürükler görünür derisini kaplamıştı. Kurumuş kan dudağında kabuk bağlamıştı. Birkaç derin kesik vücuduna dağılmıştı. İyileşmiyorlardı.

Zanri sağ kolunu göğsüne yaslamıştı, kemik yuvasından tuhaf bir şekilde dışarı çıkmıştı. Şekil değiştirenin ayaklarına kalın prohaberis kelepçeler takılmıştı ve bunlar onu yatağa kilitleyen bir zincire bağlıydı. Köşedeki küçük tuvalete ve lavaboya ulaşmak için yeterince hareket alanı vardı ama hepsi bu kadardı.

Şekil değiştirenin adı Brynleigh'in dudaklarından bir fısıltıyla çıktı ama adam duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi.

Brynleigh gözlerini dehşetle kocaman açarak Ryker'a baktı. Sonra Ryker onu durdurmadan etrafından dolanarak lavaboya doğru koştu. Kazağını yırtarak çıkardı, üzerinde siyah bir atlet vardı ve musluğu açtı.

Vites değiştirici karyolanın üzerinde bir heykel gibiydi.

Ryker'ın bakışları mahkûm ile karısı arasında gidip geldi. Kahretsin, Brynleigh'i buraya getirmek kötü bir fikirdi. Neden karısını kontrol altında tutabileceğini düşünmüştü ki? Aptalca bir şekilde onun her zaman arkasında kalacağını varsaymıştı.

Belli ki yanılmıştı. "Ne yapıyorsun?" diye hırladı.

Kazağı musluğun altına daldırıp ıslattı. "Ona yardım ediyorum."

Ryker ona bunun ne kadar tehlikeli bir fikir olduğunu söyleyemeden - adam bir nedenden dolayı zincirliydi- omzunun üzerinden baktı. Gözleri sanki "*Beni durdurmaya çalış*" der gibi parladı.

Tanrılar aşkına, Ryker neden bu kadar iradeli bir eş seçmişti? Çoğu insan ona karşılık vermeye cesaret edemezken, Brynleigh lanet olası bir hapishanenin ortasında ona meydan okuyordu.

Lanet olsun, hem sinirlenmiş hem de tahrik olmuştu.

Brynleigh nemli kazağını alıp şekil değiştirene yaklaşırken Ryker yumruklarını sıktı ve dişlerini sıktı. Büyüsü onu harekete geçmeye zorluyordu ama yine de karısına güveniyordu. Onu öldürürken görmüştü. Elbette zincire vurulmuş kırık bir adamla da başa çıkabilirdi.

"Z?" Brynleigh fısıldadı. "Beni duyabiliyor musun?" Şekil değiştirenin bakışları hâlâ yerdeydi.

Brynleigh biraz daha yaklaştı.

Karyolanın önünde durarak, "Benim," diye mırıldandı.

Bir zincir gıcırdamadan önce uzun, acı dolu saniyeler geçti. Kedi değiştirici yukarı bakarken saç perdesi yavaşça aralandı.

Bakışları keskinleşti, sonra tanıma ve korkuyla titredi. "Siktir, Hayır."

ve adam Törpülendi, onun ses sondaj gibi o olmuştur

saatlerce çığlık attı. "Git buradan, B. Bunun için seni öldürecek. B.

Kurallar... Kuralları biliyorsun."

"Biliyorum." Adamın önünde çömeldi, kaşları çatılmıştı. "Ama onları çoktan kıldım."

Sesi nazikti, sanki onu ürkütmemek için çok yüksek sesle konuşmaktan korkuyormuş gibiydi.

Şekil değıştiren ürperdi. "Onuncu kural en önemlisidir. Ben de onlara bunu söyleyip duruyorum. On numaralı kural. Bunu çiğneyemem. Ama çiğnedim. Yaptın."

"Zanri, sorun yok," diye fısıldadı Brynleigh.

"Hepimiz kuralları çiğnedik ve oyun... oyun... oyun bitti." İleri geri sallanıyordu ve sesinde neredeyse çılgınca bir ton vardı.

Tanrılar adına, adam paramparça olmuştu.

Videolarda şekil değıştiren acı çekiyordu ama yine de aklı başındaydı. Sözleri anlamlıydı. Ama şimdi...

Bu tür bir acıya ancak Victor Orpheus neden olabilirdi.

Ryker fae'nin sadist olduğunu zaten biliyordu ama kanıtını kendi gözleriyle görmek tamamen başka bir konuydu. Tanrılara şükürler olsun ki Brynleigh'e zamanında ulaşabilmişti.

Eğer Ryker daha sonra ortaya çıkıp onu bu halde bulsaydı.

Ryker hepsini öldürebilirdi. Aklında hiç şüphe yoktu.

Yasalar ya da değil, vampiri için tüm dünyayı yakabilirdi. "Benim için endişelenme." Brynleigh nemli kazağı kaldırdı. "Sen Sana yardım etmeme izin verir misin?"

Mahkûm başını sallayana kadar uzun bir an daha geçti.

Brynleigh malzemeyi şekil değıştirenin yüzünde gezdirirken hareketleri yavaş ve metodikti. Nazikti ama adam yine de irkildi.

Mahkûmun o anki durumuna rağmen Ryker ona güvenmiyordu. Brynleigh'in şekil değıştirenin yüzünü ve boynunu temizlemesini sessizce izledi ama Zanri'nin sağ koluna geçtiğinde omzuna dokundu.

" vaktimiz yok."

Su Doğumlu adı ve Ryker'ın ordudaki konumu bile onlara Aysuyu Hapishanesi'nde sonsuz bir zaman kazandırılmazdı. Yakında ayrılmaları gerekecekti, umarım gerekli bilgilerle birlikte.

Brynleigh başını salladı ve şekil değıştirenin kolundan eline doğru ilerledi.

Üç parmağı bükülmüştü ve kırık tırnaklarının altında kurumuş kan kabuk bağlamıştı. Ryker mahkûmdan hoşlanmıyordu ama onun için üzölmekten de kendini alamıyordu. Kimse bu şekilde muamele görmeyi hak etmiyordu.

"Yardıma ihtiyacımız var, Zanri," diye mırıldandı Brynleigh. "Bu yüzden buradayız. "

Sessizlik.

Yılmadı, kumaşını parmaklarının üzerinde gezdirdi. "Kara Gece hakkında."

Şekil değiştiren sarsıldı. Elini onunkinden çekti, gözlerini açtı ve başını şiddetle salladı.

"Yapamam... Yapamam... Lütfen." Beyaz parmaklı elleriyle şilteyi kavradı ve nefesleri hırpalandı. "Konuştuğumu öğrenirse ölmüş olmayı diletir bana. Yapamam."

Şekil değiştirenden sızan dehşet, Ryker'ın ağzında acı bir tat bıraktı. Fae büyüsünü çekti, gerekirse bir kalp atışında kullanmaya hazırdı.

Brynleigh elini şekil değiştirenin bacağına koydu.

"Nefes al, Z," diye yumuşak bir sesle emretti. "Bilginin senden geldiğini kimseye söylemeyeceğiz. Sadece biraz yardıma ihtiyacımız var."

Şekil değiştirenin hırıltılı nefesleri Ryker'ın duyabildiği tek sestti ve adamın gözlerindeki korku yüzünden kalbi hızla çarpıyordu.

Jelisette kimdi ki bir zamanların güçlü şekil değiştireninde böyle bir duygu uyandırmıştı?

Kırık adam bakışlarını kaldırdı.

Brynleigh'e değil Ryker'a baktı. "Onu seviyor musun?"

Sorunun tuhaflığına rağmen, fae kaptanı cevap vermekte tereddüt etmedi. "Durmadım."

Gerçek. Ondan nefret ettiğinde bile, onu hala seviyordu.

Mahkûmun gözleri keskinleşti. Bir an için aklı başında göründü.

"Aşkına iyi bak," diye talimat verdi. "Pençelerini ona geçirmesine izin verme. Sahip olduklarınıza bulaşmasına izin vermeyin. Owen ve ben... o bizi mahvetti. Bizi bir şeye dönüştürdü... Bunu sana yapmasına izin verme."

Ryker başını eğdi. "Anlıyorum."

Zanri'nin bakışları yoğun ve deliciydi, başını sallamadan önce uzun bir süre Ryker'ı inceledi. Dikkatini tekrar sol kolunu yıkamaya başlamış olan Brynleigh'e çevirdi. "Neye ihtiyacın var?"

Brynleigh, Ryker'ın anlaşmasıyla ilgili gizli bilgileri açıklamadan Zanri'ye bulduğu kitaptan ve içindeki şifreli harflerden bahsetti.

"Şifreyi mi arıyorsunuz?" Zanri'nin sesi titredi ve yere yığıldı. "Ben... Ben yapmamalıyım. Kurallar..."

"Lütfen Z. İsyancılar bir *okula* saldırdı." Brynleigh onun elini sıktı.
"Durdurulmaları gerekiyor. Nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"
Şekil değıştirenin göğsü sanki az önce bir yarışta koşmuş gibi kabardı.
Bakışları Ryker'inkine inmeden önce çift arasında bir sarkaç gibi salındı.
"Sanırım nerede olduğunu biliyorum, ama bu hoşunuza gitmeyecek,
Kaptan."
Şekil değıştiren bildiklerini anlatırken, Ryker'ın midesinde bir delik açıldı.
Obsidian Kumları'nda işler gittikçe daha da kötüye gidiyordu.
Neden hiçbir şey kolay olamaz ki?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

İyi Geceler Öpücükleri ve Önemli Toplantılar

S Ay Suyu Hapishanesi'nin üzerinden birkaç gün geçmişti ama Brynleigh bunu düşünmeden edemiyordu.

O korkunç yere adım attıkları andan itibaren midesi düğüm düğüm olmuştu ve henüz çözülmemişti. Zar zor yemek yemiş, zar zor uyumuştı.

O ve Ryker dairedeki mutfak masasındaydılar. Geç saatte yediği yemeğin kalıntıları önündeki tabakta duruyordu ve kadın ikinci kadeh kan şarabını yudumluyordu.

"Başka bir yolu olmalı." Ryker elini saçlarında gezdirdi, onu hiç görmediği kadar bitkin görünüyordu. "Belki de şekil değiştiren yanıliyordu."

"Belki." Şarabını yudumlayan Brynleigh gözlerini kıpkırmızı derinliklere dikti.

Uzun bir süre sonra kanatlarını serbest bıraktı. Siyah uzantılar sırtının üzerine döküldü.

Dün Ryker ona, kanatlarına da yer açan yeni yemek odası sandalyeleriyle sürpriz yaptı. Tanrım, kocası çok düşünceli biriydi.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," itiraf iç çekerek.

Zanri neden yalan söylesin ki? Zaten hapisteydi, zaten işkence görüyordu. Onları boşa kürek çekmeye göndererek hiçbir şey kazanamazdı.

Arkadaşını o korkunç yerde bırakmak Brynleigh'in şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biriydi. Zanri'yi oradan çıkarmak için savaşmamıştı.

Çünkü bir sonraki adımın ne hakkında hiçbir fikri yoktu. Nereye gidebilirdi ki? Mahvolmuştu.

Hepsi Jelisette'in suçuydu.

İlk başta, Brynleigh hapse atıldığında, kendisine ihanet ettikleri için hem Zanri'yi hem de Yaratıcısını suçlamıştı. Ama bu doğru değildi. Jelisette, Zanri'yi yaptığı şeyi yapmaya zorluyor olmalıydı çünkü kurallar hakkında konuşma şekli...

Brynleigh gerçek korkunun neye benzediğini biliyordu ve bunu arkadaşının kırık yüzüne kazınmış olarak görmüştü.

Suçluluk duygusu midesinde dönüyor, çoktan içtiği şarabı ekşitiyordu.

"Zanri için gerçekten yapabileceğin bir şey yok mu?" Ryker'a bunu ilk kez sormuyordu ama emin olmak istiyordu. "Belki annen yardım edebilir?" "Özür dilerim tatlım." Ryker uzandı ve elini onunkinin üzerine koydu. "Temsilci olsaydım belki yapabilirdim ama değilim. Ve annem... o yardım etmeyecek."

Ne yazık ki Brynleigh bunu bekliyordu.

Tertia Waterborne şimdiye kadar karşılaştığı en soğuk kadınlardan biriydi ve bu çok şey ifade ediyordu. Tanrılara şükür, kayınvalidesi hâlâ kuzeyde bir iş gezisindeydi.

"Pekâlâ." İçini çekti, saate baktı ve küfretti. "Gitmem gerekiyor. Sana bahsettiğim şu işim var."

Ryker'a Kara Gece'ye sızmaya çalıştığını henüz açıklamamıştı.

Şifreyi aramak bir şeydi, ama daha fazla bilgi için isyancılara katılıyormuş gibi yapmak başka bir şeydi. Umarım bu gece onunla paylaşabileceği sağlam bilgiler elde ederdi.

Onu dairede yalnız bırakmayacaktı. Ryker'ın üste önemli bir toplantısı vardı.

Söz konusu fae kaşlarını çattı. "Bu gece gitmek zorunda olduğuna emin misin?" "Eminim." Brynleigh toplantıyı Dimitri'den öğrendikten sonra Crimson Shade'i yenmek ve bir şey ona isyancıların yağmur kontrolü yapmadığını söyledi.

Üstelik bu, Ryker'ı bir gizlilik perdesinin koruduğu Rosewood'a benzemiyordu. İsyancılar sırf güçlü bir Temsilcinin oğlu olduğu için Ryker'a zarar vermekten, hatta onu idam etmekten çekinmezlerdi.

Hayır, bunu kendi başına yapmak zorundaydı. En azından şimdilik. "Keşke ben de seninle gelseydim."

Tabağını temizledi.

Ayağa kalktı ve elinde şarap kadehiyle onu takip etti.

Kanatlarını oynatarak, "İyi olacağım," diye güvence verdi ona. "Bunlarla benimle dövüşmeye kim cüret edebilir ki? Bir tanesiyle yüzlerine vururum ve her şeyi yeniden düşünürler."

Homurdandı ama gözleri hâlâ endişeyle doluydu. "Sonra doğruca eve mi geleceksin?"

"Evet, söz veriyorum." Bardağını yıkadıktan sonra tezgâhın üzerine koydu ve dudaklarını onun yanağına değdirdi. "İyi geceler öpücüğümüzü hayatta kaçırmazdım."

İlişkilerinin durumu hakkında konuşmamışlardı ama bunu yakında yapmak zorunda kalacaklardı. Yeniden Birleşme yaklaşıyordu.

Yine de birbirlerini görmezden geliyor değillerdi. Aksine, Moonwater Hapishanesi'nden döndüklerinden beri her gece, kendi yollarına gitmeden önce çok ateşli, kesinlikle platonik olmayan bir iyi geceler öpücüğü paylaşmışlardı. Brynleigh kanepeye, Ryker da yatak odasına gitti.

Hiç şaşmadan rüyasında onu görüyordu. Bacaklarının arasında her geçen gün daha da artan bir ağrıyla uyandı. Onu istiyordu. Hatta ona ihtiyacı vardı. Her öpücük, sahip oldukları şeyin bir tadıydı ve her birine değer veriyordu.

Yani hayır, öpüşmelerini kaçırmayacaktı.

Ryker elini onunkine doladı ve göğsünü kanatlarına bastırdı. Onun boynunu öptü ve mırıldandı: "Aptalca bir şey yapma. Cesur olma. Sadece tek parça halinde kal. Jelisette'e güvenmiyorum."

Brynleigh de bilmiyordu ama Ryker için bilgi almanın en iyi yolu buydu.

"Yapacağım." Hırkasının kollarını çekiştiren Brynleigh geri adım attı. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

Çikolata gözleri onunkilerle buluştu. ". "

Gölgelerini serbest bırakarak, onların kendisini kucaklamasına izin verdi. Daire kayıp giderken ve Boşluğa adım atarken bile Ryker'ın bakışlarını üzerinde tuttu.

DEPO, Brynleigh'in son ziyaretinden bu yana ciddi bir dönüşüm geçirmişti. Masalar, bar ve sahne sanki hiç var olmamış gibi yok olmuştu. Spot ışıklarının yerini loş bir aydınlatma almıştı. Birkaç büyük kasa kümeler halinde istiflenmişti.

Bir zamanlar çok yüksek sesli müziğin endüstriyel mekânı doldurduğu yerde, şimdi çimento zeminde ayakların çıkardığı her sessiz fısıltı yersiz geliyordu.

Brynleigh dövüş kulübünü görmemiş ya da sahnede kanını akıtmamış olsaydı, buranın aynı yer olduğuna asla inanmazdı.

Yine de öyleydi.

Aynı ara sokağa girmiş, aynı caddede yürümüş ve kapıdaki aynı iri yarı gardiyanla konuşmuştu. Mekâna girerken aynı koşuşlar tenini gıdıklamıştı ve şimdi dört sıra metal katlanır sandalyenin oturuyordu. Kanatları sandalyenin arkasına sarkmış, arkasına doğru yayılmıştı.

Kollarını kavuşturan Brynleigh, gölgelerinin damarlarındaki zonklamayı durdurmasını diledi. Onun buradaki varlığından hoşlanmıyorlardı ama bununla başa çıkmak zorundaydılar. Almak için geldiği şeyi alana kadar buradan ayrılmayacaktı.

Brynleigh gölgelerinin tedirginliğine odaklanmak yerine etrafı kolaçan etti. Her iki yanındaki iki koltuk dışında diğer tüm koltuklar doluydu. Başka bir ruh halinde olsaydı muhtemelen hakarete uğrardı ama bu haliyle kimseyle havadan sudan konuşmak zorunda kalmayacağı için minnettardı.

Kimse konuşmuyordu. Brynleigh'e doğru kaçamak bakışlar atılıyor ve kaşlar çatılıyordu ama kimse ne onunla ne de bir başkasıyla konuşuyordu.

Çok garipti ve dakikalar uzadıkça uzadı.

Deniz halkı dışında Denge Cumhuriyeti'ndeki her bir tür bu gece buradaymış gibi . Şekil değiştirenler, kurtadamlar, fae'ler, elfler ve cadıların arasında birkaç insan oturuyordu. Brynleigh onları tanımasa da birkaç vampir bile vardı.

Bu pek de şaşırtıcı değildi. Son altı yılını intikamına hazırlanarak geçirmişti, bu yüzden vampir topluluğunda fazla zaman geçirmemişti. Belki bu iş bittiğinde, arkadaş olabileceği birkaç vampir bulabilirdi. Yaratıcısı gibi delicesine acımasız, yalancı sürtükler olmayanlar.

Ama her seferinde bir sorun.

İlk önce bu toplantıda radarın altında kalmak, Ryker için bilgi almak ve sonra buradan tek parça halinde çıkmak.

Sonra, bu iş bittiğinde, hayatının geri kalanını düşünecekti.

Brynleigh, Hallie ile arasını düzeltmek istiyordu ama kaç kez özür mesajı yazarsa yazsın hiçbirisi doğru gelmiyordu. Birinin hayatının en önemli gününü kaçırdığı için nasıl af dileyebilirdi ki? Doğru kelimeleri bir türlü bulamıyordu.

Ayak sesleri boşlukta yankılanarak Brynleigh'i düşüncelerinden uzaklaştırdı. Başını kaldırdı ve gözleri toplanan gruba yaklaşan iki figüre takıldı.

Brynleigh'in midesindeki o her zaman var olan düğümler acı verecek kadar gerildi.

Jelisette Dimitri'nin yanında yürüyordu, ikili derin bir sohbete dalmıştı. Kurt adam kendi tarzında yakışıklıydı ama güzelliğinde kesin bir ölümlülük vardı.

Yanağında Brynleigh'in son karşılaşmalarında fark edemeyecek kadar dalgın olduğu bir yara izi vardı ve yüzü çillerle kaplıydı. Alnı kırışmıştı ve burnu biraz fazla çarpıktı. Yine de geleneksel olarak çekiciydi. Olgun yaratıkların çoğunun olduğu gibi güzeldi.

Ama Jelissete'in yanında Alfa ortalama görünüyordu. Normal. Tam olarak değil... doğru.

Jelisette'in ölümcül, gerçek olamayacak kadar güzel görünümü Brynleigh'i her zaman şaşırtmıştı. Yaşlı vampirin etrafını karanlık sarmıştı. Sert, ölümcül ve tehlikeli bir havası vardı. Yine de kestane rengi saçları, pürüzsüz yüz hatları ve siyah gözleriyle vampire bakan biri onun vahşi zarafeti karşısında dehşete düşmekten kendini alamazdı. Yaşlı vampir dokuz yüzyılı aşkın bir süre yaşamış olmasına rağmen en fazla üç insan yaşıdaymış gibi görünüyordu.

Gözleri hariç.

Brynleigh'in fırtınadan sonra uyandığında gördüğü ilk şey o gözler olmuştu; bazen hâlâ onlarla ilgili kâbuslar görüyordu.

Şimdi Jelissete'in karanlık, cansız gözleri Brynleigh'i delip geçiyordu. Genç vampirin omurgasından aşağı ürperti yayıldı ve metal koltuğunda kıpırdandı.

Brynleigh her ne kadar Kızıl Gölge'yle savaşıyor ve onu yenerek bir tür iyilik kazandığını düşünse de, Yaratıcısı'nın ihanetinin acısını asla unutamayacaktı. Bu, kalbinde onu en soğuk günlerde bile sıcak tutacak keskin ve sonsuz bir yanıktı.

Chavin'i yok eden River olmasına rağmen onu Ryker'ı öldürmeye gönderenin Jelissete olduğunu asla unutmayacaktı, tıpkı kendisinin unutmayacağı gibi

Zanri'nin Jelissete'in emriyle Ryker'ı öldürmeye geldiğini asla unutmadı.

Brynleigh, Temsilciler'i yok etmek için yola çıkmış itaatkâr bir evlat rolünü oynuyor olabilirdi ama Yaratıcısı'nın ona yalan söylediğini ve onu hapisshanede çürümeye terk ettiğini her zaman hatırlayacaktı.

Jelissete grubun önünde dururken bakışlarını hareket ettirdi ama Brynleigh rahatlamadı. Ryker'la birlikte eve dönene kadar da rahatlamayacaktı.

"Hoş geldiniz, kardeşlerim." Dimitri topluluğun önünde durdu, duruşu rahattı ve ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuştu. "Çoğunuzun gelebilmesine sevindim. Bu gece zamanımız kısa. Hoşbeşle bizi bekletmeyeceğim. Biz-"

İkinci sırada bir sandalye arkaya itildi.

Yuvarlak kulakları ve ortalama boyuyla insan soyundan geldiğini belli eden bir kadın ayağa kalktı. "Ciddi misin Dimitri? Odadaki lanet olası fili ele almayacak mısın?"

Kurt adam başını yırtıcı bir tavırla eğdi ve turuncu gözleri parladı. "Hangi filden bahsediyorsun, Mercy?"

Mercy topuğunun üzerinde döndü ve Brynleigh'i işaret etti. "Şuradaki. Büyük, sarışın ve siyah yarasa kanatları var."

Lanet olsun. Radarın altında uçmak buraya kadarmış. Nasıl oluyor da Brynleigh kötü kızların dikkatini çekmeye devam ediyordu? Önce Valentina Rose, Choosing'deki şirret ateş fae'si. Şimdi de bu insan. Bunu aşmıştı.

Dimitri sakince, "O bir vampir, fil değil," dedi.

"Siktir git," diye hırladı Mercy. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Tanrı'nın cezası bir *Su Doğumlu* ile evli. Choosing'de düğününü izledim. Tanrılar aşkına, onun burada ne işi var?"

Mercy'nin sesi tiz bir çığlığa dönüşmüştü. Sanki büyüü bozmuş gibiydi çünkü önceki sessizlik kaybolmuştu. Diğerlerinden onay mırıltıları yükseldi ve Brynleigh koltuğunda kaydı.

Buraya yalnız gelmekle yanlış hesap mı yapmıştı? Seçim'in tüm Cumhuriyet'e yayınlandığını unutmuş değildi ama olası tüm sonuçları düşünemeyecek kadar meşguldü.

Hoşnutsuzluğu arttı ve midesi gittikçe daha sıkı büküldü. Gölgelerinin zonklaması durmak bilmiyordu, sanki "Sana söylemiştim" der gibiydiler.

Belki de haklıydılar.

Nefretle boyanmış yüzler Brynleigh'e döndü ve alay etti. Daha fazla insan ayağa kalktı - bazı insanlar, bir fae ve bir elf - ve hepsi bağırды

onun varlığından hoşnutsuzdu. Daha önce buraya gelmiş olması kimsenin umurunda değil gibiydi ama belki de dövüş kulübü farklıydı.

Brynleigh'in derisi kemiklerine dar gelene kadar gerginlik arttı, arttı, arttı. Sesler çelik duvarlarda çınlayan ziller gibi yankılanıyordu. Kalbi göğsünde dörtünela koşan bir at gibiydi. Kanatlarını dışarıda tuttu ve yumruklarını sıktı. Buradan çıkmak için savaşması mı gerekecekti?

İsyancılar birkaç dakika boyunca zehirli öfkelerini kusarken Dimitri hiçbir şey söylemedi.

"O benimle birlikte." Jelissete bir adım öne çıktı, sessiz sözleri güçle doluydu. Gölgeler ellerinin etrafında tembelce asılı duruyordu ve siyah bakışları Brynleigh'inkilerle buluştu. "Benim soyum da tıpkı sizler gibi Temsilcilere ve onların baskıcı yöntemlerine karşı nefret besliyor."

Bu doğru değildi ama Brynleigh bunu kendine saklayacak kadar koruma içgüdüsüne sahipti.

Diğerlerinin çoğu yerine oturdu ama Mercy ayakta kaldı.

"O da bir Temsilci *olabilirdi*," diye alay etti insan. "O lanet olası piçler kocamı ve çocuklarımı öldürdü! Onun gibilerle çalışmamı mı bekliyorsunuz?"

Sanki isyancılar daha yeni bir okulu havaya uçurmamış gibi. Siktiğimin ikiyüzlüleri.

"Evet." Dimitri'nin sesinde bir Alfa emri vardı ve Brynleigh bir kurt adam olmamasına rağmen sözlerindeki gücü fark etti. "Ben de tam olarak bunu bekliyorum. Ona güvenmiyor olabilirsin ama onun Yaratıcısını tanıyorsun."

Sağında duran Jelissete'e eliyle işaret etti.

Kurt adam sözlerine şöyle devam etti: "Jelissete de la Point onlarca yıldır davamız için yorulmadan çalıştı. Onun sonsuz çabaları sayesinde beş bölgenin her birinde uydu gruplarımız var. O olmasaydı, yaptıklarımızın yarısını bile başaramazdık."

Mercy önündeki sandalyenin arkalığını kavradı. "Yani, onun adına mı konuşuyorsun? Temsilcilerin Eme'ye yaptıklarından sonra-"

Jelissete, Brynleigh'in bile takip edemeyeceği kadar hızlı bir hareketle odayı geçti. Eli Mercy'nin boğazında dolaştı.

"Yap. Yapma. Lanet olsun. Söyle. Onun. Adını."

Gölgeler depoya doldu ve Mercy onu havada tutan eli pençeledi. Bu faydasız bir çabaydı. Neredeyse bin yaşındaki öfkeli bir vampire karşı cılız, zayıf bir insan neydi ki?

Mercy dehşete düşmüş bir fare gibi ciyakladı ve gözyaşları yanaklarından süzüldü.

Brynleigh'in içinden bir acıma duygusu geçti. Ne de olsa kısa bir süre önce o da aynı durumdaydı.

Jelisette hırlayarak Mercy'yi bir bez bebek gibi ileri geri salladı.

"Eğer onun adını bir daha ağzına alırsan, gırtlığını yırtarım ve kanından öyle bir ziyafet çekerim ki sana neyin çarptığını bile anlamazsın. *Onu* aklına bile getirme. Anlaşıldı mı?"

Brynleigh'nin Emery Sylvain'in varlığı ya da Temsilciler'in onu öldürdüğü konusunda herhangi bir şüphesi varsa, bu vahşi gösteri onu bu şüphelerden kurtarırdı.

Mercy belli belirsiz, "Evet," gibi bir şey söyledi ve sonra Jelissete onu bıraktı.

İnsan yere düştü ve derin, yankılı nefesler aldı.

"Benim soyum da tıpkı bizler gibi Temsilcilerin birkaç kademe aşağı çekildiğini görmek istiyor." Jelissete döndü ve kalabalığa hitap etti. "Başka endişesi olan var mı?"

Tek cevap sessizlikti.

Jelisette Dimitri'ye başını salladı.

"Pekâlâ," dedi Alfa, sanki birkaç metre ötesinde bir kadın neredeyse öldürülmemiş gibi sakince. "Söylediğim gibi, davamızı yakında nasıl duyurabileceğimize dair birkaç fikrimiz var. İlk olarak..."

Dimitri konuşmaya devam ederken Brynleigh'in midesi kurşun gibi oldu. Planları Jade Akademisi'ne yapılan saldırıyı önemsiz gösterecekti.

Toplantı sona erdiğinde Brynleigh bir şeyden emindi: Ne pahasına olursa olsun isyancıları durdurmak zorundaydılar.

Ryker'a nerede söylemenin zamanı gelmişti.

BÖLÜM 24

Yıkım

Soturma odasının zemininde birikti ve Ryker rahat bir nefes aldı. Yarım saat önce, toplantıdan eve döndüğünde boş bir daireyle karşılaşmıştı. Dikkatini dağıtmak umuduyla Marlowe'u hızlı bir koşuya çıkardı ama işe yaramadı. Vampiri güçlüydü ama onun Yaratıcısına güvenmiyordu.

River'la mesajlaşmak bile Ryker'ın sinirlerini yatıştırmamıştı. Kız kardeşi ve en iyi arkadaşı Ember yarın akşam Nikhail ve Atlas'la birlikte lazer maçı izlemeye geleceklerdi. Cyrus ilaçlarını iyi alıyordu ve River gece dışarı çıkma konusunda kendinden emin hissediyordu.

Bu, Ryker ve Brynleigh'in Yeniden Birleşme için pratik yapmaları açısından mükemmel bir ilk adım olacaktı. Halka açık bir etkinlik değildi ama tekrar başkalarının yanında olmaya alışmaları gerekiyordu.

Brynleigh kanepenin yanında belirir belirmez Ryker ona doğru yürüdü.

"İyi misin?" diye sordu, gözleri kızın üzerinde gezinip görünür bir yarası olmadığını teyit ederken bile.

Brynleigh başını salladı ama bakışları temkinliydi. Kollarını kendi etrafında sardı ve alt dudağını endişelendirdi.

İçgüdülerini sıkışmıştı. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi. "Ama... sana bir şey söylemem gerekiyor."

Ryker'ın göğsü sıkıştı ve kafasının içinde bir alarm çalmaya başladı. Aklına hemen en kötü senaryolar geldi ve bunları teker teker gözden geçirdi.

Genellikle bunu yapmak zihninin sakinleşmesine yardımcı olur ve ona ilerlemek için stratejiler verirdi. Satrançta ve işinde bu kadar iyi olmasının nedenlerinden biri de buydu. Tahminler ve hesaplamalar stratejinin ayrılmaz bir parçasıydı.

Yine de karısının onu öldürmeye çalışacağını hiç tahmin etmemişti, bu yüzden belki de oyunun dışında kalmıştı.

Ryker o kadar gergindi ki, eğer kadın hemen onu rahatlatmazsa ikiye bölünebilirdi. Bir şekilde sesini sakin tuttu ve "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bağırmayacağına söz verir misin?" diye sordu.

İyi olan hiçbir şey böyle başlamazdı. Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Elimden geleni yapacağım."

Onun için her şeyi yapardı.

Brynleigh, "Tamam... Ben... bu gece bir işte değildim," diye itiraf etti.

Gözleri büyüdü ve öfke kabarak damarlarında bir yol açtı.

Ona yine mi yalan söylemişti? Bunu geride bıraktıklarını ve işleri düzeltmeye çalıştıklarını sanıyordu. Bu ona bunun tam tersi gibi gelmişti.

Tüm kontrolünü kaybetmişti ama bağırmayacağına dair verdiği sözü tuttu. Her nasılsa.

"Ne demek istiyorsun?"

Ona doğru bir adım attı, sanki geri çekilmesi için ona zaman tanımak istercesine yavaş hareket ediyordu. Adam geri çekilmeyince elini onunkinin üzerine koydu. Her zaman kendisinininkinden daha soğuk olan dokunuşu onu toprakladı. O buradaydı ve güvendeydi.

Ne kadar kötü olabilir ki?

"Bir ... isyancı toplantısına gittim."

Kötü.

Bu o kadar kötüydü ki aklını bile toparlayamıyordu.

Verdiği sözü unutarak yüksek sesle, "Bunu neden yaptın ki?" diye hırladı.

Tanrılar aşkına, ne düşünüyordu acaba? Bu akıllıca seçimler alanının o kadar dışındaydı ki, onun böyle bir şey yapabileceğini düşünmemişti bile. İsyancılarla aynı fikirde miydi? Onlarla birlikte mi çalışmak ?

Ryker'ın göğsünden bir hırıltı yükseldi ve Brynleigh'in gözleri büyüdü.

"Ben... Ben bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Yani, hâlâ seviyorum." Yutkundu ve

Sanki her şeyi anlatmazsa onun sözünü keseceğinden korkuyormuş gibi hızlıca konuştu. "Sandhaven'a gittiğin gece Jelissete beni öldürmeye çalıştığında

İşim bitmemiştir. Bu yüzden yaşamama izin verdi. Onu hâlâ Temsilcileri alaşağı etmek istediğime ikna ettim."

Ryker'ın kulaklarını bir gürültü doldurdu ve kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki kendi düşüncelerini zar zor duyabiliyordu. Brynleigh'in geçmişte bazı şüpheli seçimler yaptığını biliyordu ama bu...

Kaşlarını çatı. "Yani sana bir asi toplantısı için davetiye mi verdi? Öylece?"

İnsanlar on yıllardır Kara Gece'ye sızmaya çalışıyordu. Bu kadar kolay olamazdı.

Brynleigh burnundan derin nefes alarak yüzünü buruşturdu. "Ah... hayır."

Huzursuzluk Ryker'ın midesini bulandırdı ve kollarını kavuşturdu.

"Açıkla."

Karısının hakkını yemeyelim, o da tam olarak bunu yaptı. Oturma odasının zemininde volta atarak ona her şeyi anlattı. Bir depoyu ziyaret etmiş, biraz kan şarabı içmiş, konuşmalara kulak misafiri olmuş ve Kızıl Gölge adında bir Ölüm Elfiyle savaşmış.

Brynleigh hikâyesini tamamladığında, Ryker yarı yarıya onu boğazlamak istiyordu.

Aklından ne geçiyordu? Kim bir asi toplantısına bir değil iki kez desteksiz girer ki? İnanılmaz derecede aptalcaydı. Cesurca - o kadar cesurca ki kalbini ısıttı - ama aynı zamanda hayati tehlike yaratacak kadar aptalcaydı.

Onu kaybedebilirdi.

Kara Kumlar'da ölebilirdi ve ona ne olduğunu asla öğrenemezdi.

"Seni öldürebilirlerdi," diye hırladı Ryker.

Kaşlarını kaldırdı. "Doğru, ama . Hayattayım ve tek parçayım."

Ryker'ın zihninde, güzel karısının parçalara ayrılıp Cumhuriyet'in dört bir yanına saçıldığı görüntüler belirdi. Görüşünü kırmızıya boyadı ve tırnakları etine battı. Karısı bu gece ölümcül bir tehlike altındaydı ve o da lanet olası bir bürokratik toplantıdaydı.

"Neden?" diye sordu, en basit sözcüklerden başka bir şey söyleyemiyordu.

Neden kendini böyle bir tehlikeye atsın ki? Neden ona söylemedi? Hatta neden şimdi söylesin? O kadar çok sorusu vardı ki, hangisini sorduğuna emin değildi.

O anlamasa da kız anlamış . "Senin için." Kaşları birbirine çatıldı.

"Ne?"

Görünüşe göre, öfke dil becerilerini büyük ölçüde engellemiş.

Brynleigh'in koyu renk gözleri onunkilerin üzerinde gezindi ve uzun bir an boyunca cevap vermeyecekmiş gibi göründü.

"Kara Gece'yi bilmen gerekiyor, değil mi?" diye sordu.

"Ben... evet." İdeal bir dünyada, isyancıların önüne geçer ve onları kalıcı olarak durdururlardı.

Tekrar onun elini tuttu, parmakları korkutucu derecede küçüktü. "Benim de var ve dürüst olmak gerekirse? En azından bunu yapabilirim. Telafi etmek istiyorum, Ryker."

Başını iki yana salladı. "Tatlım, ihtiyacın yok-"

Onu öptü. Ağızları birbirine yaklaştı ve kadın adamın sözlerinin geri kalanını yuttu. Yumuşak, nazik bir kucaklaşmaydı. Neredeyse hiçbir şey.

Ve yine de, arzu şimşek gibi içinden akıyordu.

Kadın geri çekilmeyince adam kucaklaşmalarını derinleştirdi. Dudaklarının onunkilere değdiği her tat, her dokunuş cennet gibiydi. Ona ihtiyacı vardı. Sertliğini karnına bastırdı ve kadın onun dudaklarına karşı inledi.

Bu şimşek onun içinde bir fırtınaya dönüştü. Duşta kendine bakmaktan yorulmuştu, sert ve ihtiyaç içinde uyanmaktan yorulmuştu, onu kollarına alamamaktan yorulmuştu. Yine de onu çok hızlı itmek istemiyordu. Onları tekrar kırma riskini göze alamazdı.

"Bunu senin için yapmama izin ver, Ry," diye mırıldandı onun ağzına karşı. "İsyancılarla olan bu durumun sona erdiğini görmek istiyorum."

O sadece bir fae'ydi. Karşısında muhteşem bir dişi dururken nasıl tartışabilirdi ki?

Elini kaldırarak öpüşmelerini kesti ve parmak eklemlerini kızın yanağında gezdirdi. "Seninle ne yapacağım, küçük vampir?"

Bir eşe sahip olmanın bu kadar zor olacağını kim bilebilirdi? Her gün, her an onun için endişeleniyordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Brynleigh, yanağını onun avucuna bastırarak. Adam başını eğdi, alını onunkine değdi.

"Senin için durmadan endişeleniyorum," diye fısıldadı. "Güneş her doğduğunda, her şey sona ermeden önce bugünün birlikte geçireceğimiz son gün olup olmayacağını merak ediyorum."

Gömleğini yumrukladı ve onu kendine yakın tuttu.

"Hiçbir yere gitmiyorum, Ry." Başını ona baktı, siyah gözlerini kocaman açarak bakışlarını onun üzerinde tuttu ve ağzının kenarını öptü.

"Söz veriyorum."

"Yine de bu gece kendini tehlikeye attın," diye hatırlattı ona.

"Öldürülebilirdin. Seni kaybedebilirdim."

Son kelimedede sesi çatallaştı. Eğer böyle bir şey olsaydı başına gelecek kalp ağrısını hayal bile edemiyordu.

"İyi bir amaç içindi," diye mırıldandı ve adamın dudaklarına tüy hafif bir öpücük kondurdu. "Bizim için."

Bu kadar küçük bir kelime kulağa nasıl bu kadar hoş gelebilir?

"Tekrar söyle," diye nefes aldı, kalbi göğsünde çarpıyordu.

Ağzının köşesi yukarı doğru çekildi. "Biz."

Duruma, kadının umursamazlığına ve diğer her şeye rağmen, içinden bir sıcaklık geçti.

"Bunu duymak en az senden hoşlandığım kadar hoşuma gidiyor."

Brynleigh kıkırdadı. "Benden hoşlanıyor musun, Kaptan? Bana karşı hissettikleriniz bu kadar mı?"

Sesi alaycıydı ama sözlerinin altında çaresizlik ve ihtiyaç yatıyordu.

"Hayır."

Ondan uzaklaştı ve elini tuttu. Parmaklarını birbirine geçirerek onu pencereye doğru götürdü. Bulutların arasından yıldızlar görünüyordu ve ay yarım hilal şeklinde gökyüzünde asılı duruyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandı.

Onaylarcasına mırıldandı. "Öyle, ama sen herhangi bir gece gökyüzünden çok daha güzelsin."

Vampiri içine çekti ama ona konuşma fırsatı vermedi.

"Her gece doğan ay ve onu takip eden yıldızlar gibi, ben de sana çekiliyorum." En kırılgan oldukları zamanlarda bile ona çekilmişti. "Sen her yönden benimsin. Karımsın. Benim vampirim."

"Ryker-"

Ona bakmak için döndü. "Bazen senin benim mahvoluşum olabileceğini düşünüyorum."

Kadının eli onunkinde ama adam daha bitirmemişti.

"Eğer beni mahvedeceksen, bunu benim yanımda yap. Benimle kal. Bu işi çözelim ve ne olacaksa olsun." Alyansının izini sürdü. "Senin tarafından mahvedilmeyi tercih edeceğim kimse yok."

En uzun an boyunca bir heykel gibiydi ve sonra dudakları yukarı doğru eğildi.

Tanrılar aşkına, karısının mükemmel gülümsemesi kadar güzel bir görüntü var mıydı?

"Kelimelerle aran çok iyi, Ry." Onun elini sıktı. "Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

"Birkaç tane," diye itiraf etti, bakışları onunkileri arıyordu.

Ona doğru bir adım attı ve çenesini kaldırdı.

"Ben de sana çekiliyorum ve söz veriyorum hiçbir yere gitmeyeceğim," diye mırıldandı. "İstesen bile artık benden kurtulabileceğini sanmıyorum."

"Öyle bir planım yok." Kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu.

Marlowe uykusunda homurdanmadan önce ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi, ses onları üzerlerindeki büyüden kurtarmıştı.

Ryker Brynleigh'in başının üst kısmını öptü. "Yani, bu toplantı..."

Sertleşti. "Evet, muhtemelen bunun hakkında konuşmalıyız." Adamın elinden kurtulup mutfığa yöneldi ve omzunun üzerinden konuştu. "Sana bir bira getireyim. Bu gece olanları duyduğunda ihtiyacın olacağını düşünüyorum."

Bu pek hayra alamet değildi.

Ryker kabul etti ve Brynleigh vampirik bir parıltıyla geri döndü, ikisi için de içki taşıyordu.

Şişeyi ona uzattı. "Oturalım mı?"

"İyi fikir." Elini tuttu ve onu Marlowe'un her yerin sahibiymiş gibi uzandığı kanepeye götürdü. "Aşağı, Marlie."

Yavru hemen atladı ve ön kapının yanındaki halının üzerine kıvrıldı.

Ryker oturdu ve Brynleigh'i kendisiyle birlikte aşağı çekti. Bacakları birbirine süründü ve ikisi de geri çekilmedi. Tanrılara şükürler olsun.

"Tamam." Kolunu kızın omzuna attı ve sarı saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürdü. "Bana neler olduğunu anlat."

Brynleigh yavaşça asi toplantısında öğrendiği her şeyi anlattı. Brynleigh durakladı ve Brynleigh'in sorularını cevapladı, Brynleigh'in telefonunu eline alıp birkaç önemli bilgiyi not etmesine aldırmadı.

Ryker onu omuzlarından ayak parmaklarına kadar yanları aynı hizaya gelecek şekilde yaklaştırdığında kız geri çekilmedi. Bunun yerine ona yaslandı ve konuşmaya devam etti.

Bu tek bir iyi geceler öpücüğünden çok daha iyiydi.

"İşte bu kadar." Brynleigh bir saat sonra parmağını boş bardağının kenarında gezdirdi. "Jelisette bir dahaki sefere beni güvenli eve çağırdığında şifreyi arayacağım. Bunun da yardımı olur, değil mi?"

Ryker başını salladı.

"Bulabileceğiniz her şey yardımcı olacaktır. Bu zaten Kara Gece'de elde ettiğimizden çok daha fazla." Hepsi karısı sayesinde. Gururu göğsünde alev alev yanıyordu ve onun omzunu sıktı. Onun bu bilgi için kendini tehlikeye atmasından nefret ediyordu ama yaptıklarından ve cesaretinden çok etkilenmişti. "Teşekkür ederim."

İsyancılar istediklerini elde etmek için her şeyi yapabileceklerini çoktan kanıtlamışlardı. Belki de Brynleigh'in ordunun gizli silahı olması, bir kez ve sonsuza dek öne geçmek için ihtiyaç duydukları ipucu olabilirdi.

OceanofPDF.com

Olması Gereken Yer Burasıydı

"E Bu oyunu bana bir kez daha açıklar mısın?" Brynleigh kırmızı kazağının fermuarıyla oynadı.

Saçlarını altın sarısı kaygan bir at kuyruğu şeklinde şekillendirmişti. ve ne zaman arkasını dönse, Ryker yumruğunu ona doladığını ve onu kendine doğru çektiğini hayal ediyordu.

Kendini gizlice ayarladı. Bu tür düşünceler için uygun bir zaman değildi. Misafirleri birkaç dakika uzaklıktaydı.

Yine de ona dokunmak zorundaydı. Ona dokunmadan duramıyordu. Dün geceki öpüşmelerinden ve ardından yaptıkları konuşmadan beri. Kızın parmaklarını kendi parmaklarında yakalayarak elini tuttu ve onu kendine çekti.

" çok basit. İki takım büyük, kapalı bir arenada oynuyor. Engeller ve hedeflerle dolu ve dördüncü çeyreğin en yüksek puana sahip olan takım kazanıyor."

Brynleigh kaşlarını çattı. "Birbirlerine lazer atarak mı puan kazanıyorlar?"

Ses tonundan ve kaşlarını kaldırmasından oyunun amacını anlamadığı anlaşılıyordu.

Ryker sabırla, "değil, hedeflere," diye açıkladı.

Ofansif ve defansif pozisyonlar vardı ve bazı hedefler diğerlerinden çok daha değerliydi.

"Ama insanlar vurulabilir." Bu konuya takılmış gibiydi, ki yaptığı iş göz önüne alındığında bu son derece ironikti.

Ryker sırtıttı. "Bu bir spor, tatlım. Bazen insanlar yaralanır ama sporcular çok iyi eğitilmiştir ve oynamak için çok para alırlar. Rakiplerinizi kasten yaralamaya ya da kör etmeye karşı kurallar var."

Gerçi bu kurallar oyuncuları her zaman durdurmuyordu. Yıllar içinde lazer sporcularının kariyerlerini sona erdiren sakatlıklar yaşadığı birkaç olay oldu.

"Mhmm." Dudağını kemirdi. "Ve bu... eğlenceli mi?"

"Çok." Ryker onun ellerini sıktı. "Oyuncuların birlikte çalışması ve rakip takımı yenmek için çeşitli stratejiler uygulaması gerekiyor."

Gözleri parladı. "Satranç gibi mi?"

"Evet, aynen öyle." Sırtarak sehpanın üzerindeki tahtaya baktı. "Belki yarın oynayabiliriz?"

Brynleigh'in yüzüne yayılan karşılık veren gülümseme Ryker'ın içini tüm ateşlerden daha fazla yaktı.

"Bunu çok isterim," dedi.

Ona doğru bir adım attı, ıslak bir burun bacağına çarptığında kendini onun büyüleyici dudaklarının manyetik çekiminden kurtaramadı.

Duraklayarak aşağı baktı.

Marlowe tasmağı ağzında, kuyruğunu hevesle sallayarak durdu ve fae ile vampirin arasına baktı.

Brynleigh, "Onu ben alırım," diye teklif etti. "Güneş battı. Sen River'ı beklerken biz mahallenin etrafında yürürüz."

"Teşekkür ederim." Ryker çömelmeden önce onun yanağına bir öpücük kondurdu. Marlowe'un tasmağını yakasına taktı ve köpeğin gözlerinin içine baktı. "Anneni dinle, tamam mı? Onun sözü de benimki kadar geçerli."

Marlowe havladı ve Ryker'ın sadece yankılanan bir "*Evet, efendim*" olduğunu tahmin edebileceğı bir şey söyledi.

Ryker doğrulurken Brynleigh'e tasmayı uzattı. "Seni çekiştirmesine izin verme. Ona kimin patron olduğunu göster."

", Kaptan."

Brynleigh ona sahte bir selam verdi ve kapıdan çıkarken bir öpücük kondurdu. Marlowe dışarı çıkmaktan mutlu bir şekilde arkasından hevesle koştu.

Ryker yüzünde bir sırıtişla onların gidişini izledi. Göğsü ısındı ve kalbinin üzerine bir yumruk indirdi. Ne hissettiğini anlaması bir anını aldı.

Mutluluk.

Seçimini yaptığından beri hep istediğı şey buydu. Sonunda, istediğı geleceğı elde edecekler gibi görünüyordu. Yeter ki

her şey yolunda gitti.

Kapı çalındığında Ryker daha eşofmanını başına geçirmişti. "Aç kapıyı. En sevdiğin kız kardeşin burada!"

Daireye doğru aceleyle ilerledi, kapıyı açmadan önce çamur odasındaki birkaç çift ayakkabıyı bir kenara koydu.

River ona gülümsedi. Brynleigh gibi kız kardeşi de siyah tayt giymişti. Vampirin aksine River lacivert beyaz bir forma giymişti. Önünde Drahanian Ejderhalarının sembolü olan bir ejderha vardı. Forma River'ın göbek deliğinin üzerinde bağlanmıştı ve en yeni piercingini gösteriyordu.

"En sevdiğim kız kardeşim olduğunu kim söyledi, Shortie?" Ryker alay ederek onu kucaklamak için kendine çekti.

Güldü, kollarını ona doladı ve sıktı. "Ben senin tek kız kardeşimim, o yüzden tabii ki bu unvan bana ait."

Ryker kıkırdayarak geri çekildi ve kızın saçlarını karıştırdı. "Sanırım bu doğru. Önceki eğitim nasıldı?"

Ryker'ın güvendiği iki su fae'si, Gabriel ve Carson, o Kara Gece'yle uğraşırken kız kardeşinin büyü eğitimine devam ediyordu. Umarım, olaylar yatıştığında kız kardeşinin seanslarını bizzat denetlemeye geri dönebilirdi.

"İyi geçti. Sana söyledim, sihrimi kontrol altına aldım. Bir daha asla kötü bir şey olmayacak." Onu böğründen bıçakladı. "Benim için endişelenmeyi bırak."

"Asla." Yine de onu serbest bıraktı. "Ember ne zaman geliyor?"

"İkinci çeyrek. Geç bir dersi var." River telefonunu kaldırarak Ryker'a ateş perisiyle olan mesajlaşmasını gösterdi.

Arka planda iki arkadaşın selfie'si vardı; Ember'ın parlayan kıvılcık teni ve gece yarısı saçları River'ın bronz teniyle tezat oluşturuyordu. İki fae sırtıyordu ve Ryker'ın kız kardeşinin etrafında nadiren gördüğü bir hafiflik havası vardı.

"Harika." Ryker ciddiye.

Özellikle de Waterborne House'daki yaşamın ne kadar zor olabileceğini bildiği için, River'ın sırlarını açabileceği birinin olmasından memnundu.

River onun etrafından çamur odasına baktı. "Karin nerede?"

"Marlowe'u yürüyüşe çıkardı ama yakında dönecekler." Ryker bir elini kız kardeşinin koluna koydu ve ona bakana kadar bekledi.

"Brynleigh son birkaç haftadır çok şey yaşadı." Yüzyılın abartısı. "Onu bunaltmamaya çalışın."

Kız kardeşinin kahverengi gözleri irileşti ve nefesi kesildi. "Kim, ben mi? Ben *asla*."

Yine de Ryker, River'ın bunu çok kolay yapabileceğini ilk elden biliyordu. Okulda sessiz, akademik bir tipti ama iş spora gelince çılgına dönebiliyordu.

"Ben ciddiym, River. Onu korkutup kaçırmamı istemiyorum." Özellikle de şimdi, dün gecedan sonra.

River durumun ciddiyetini anlamış olmalı ki yutkundu.

"Tamam. Anlıyorum. İyi olacağım." Ayaklarını işaret ederek gülümsedi. "Yolda durdum ve birkaç atıştırmalık aldım."

Ryker'ın gözleri büyüdü. "Birkaç tane mi?" Etrafını taşan beş bez çanta sarmıştı. "Tüm orduya ev sahipliği yapmıyoruz."

Sırtarak ona birkaç poşet uzattı. "Biliyorum, ama acıktım ve karar veremedim, bu yüzden güzel görünen her şeyi aldım."

Güldü. Tıpkı River gibiydi. Onu seviyordu ama River'ın para kavramı yoktu.

Çantaların geri kalanını da alan Ryker kız kardeşini içeri götürdü. Atıştırmalıkları paketinden çıkardılar ve River kardeşine hayatının gidişatı hakkında bilgi verirken onları yerleştirdiler. Hafta başında son sınıf kimya dersinde yaşadığı bir olayı anlatırken kapı bir kez daha çalındı.

"Merhaba, evde kimse var mı?" Atlas'ın derin ses tonu kapıdan duyulabiliyordu.

Ryker dolaptan, daireye ilk taşındığında genç bir River'ın yeni eve taşınma hediyesi olan renkli kâseleri aldı.

"İçeri gelin," diye bağırdı.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı. İki elinde birer kasa bira taşıyan Atlas içeri girdi. Uzun boylu kıvıll saçlı toprak fae'si soğuk havaya rağmen dövmelelerini gösteren bir tişört giymişti.

"Bunları balkona koyacağım." Kutuları göstererek kaldırdı. "Sıcaklık hızla düşüyor. Kış uzun sürecek - arazi soğuk hava dalgasına hazırlanıyor."

Ryker Atlas'la ilk tanıştığında, toprak fae'sinin sık sık adına konuşmasını garip bulmuştu. Şimdi ise bu sadece arkadaşının eğlenceli küçük tuhaflıklarından biriydi.

Tehlikeli bir çetenin parçası gibi görünmesine rağmen Atlas'ın dünyadan sakladığı nazik bir tarafı vardı. Öğrencileri bile dövmeli profesörlerinin sınıf dışında yumuşak olabileceğini asla tahmin edemezdi.

Atlas'a teşekkür eden Ryker, Nikhail mutfığa girdiğinde kaseleri yere bıraktı. Hava perisi mermere yaslanmadan önce tezgâhın üzerine iki şarap şişesi koydu.

"Hey, River, seni görmek güzel," dedi Nikhail.

Buzdolabından döndü ve kendine özgü takım elbisesini giymiş hava perisine utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Hey, Nik. ?"

River'ın ses tonundaki bir şey Ryker'ın gözlerini kışmasına neden oldu. Bakışları ikisi arasında dans etti ve ters ters baktı.

Bu her neyse, hiç hoşuna gitmemişti. Nikhail iyi bir adamdı ama River için uygun değildi.

At. Hepsi.

Mükemmel birini hak ediyordu ve Nikhail tüm iyi özelliklerine rağmen böyle biri değildi.

Kaşlarını çatan Ryker en iyi arkadaşına ters ters baktı. Umarım bu düşündüğü şey değildir. Zaten kız kardeşi ve onun arkadaşıyla uğraşmadan da yeterince şey yaşıyordu.

Hayır. Bu düşünceyi aklından bile geçirmedi.

Nikhail başını eğerken Ryker'ın hoşnutsuzluğunu fark etmemiş gibiydi.

"Ben iyiyim. Bu gece izinli olduğuma sevindim."

River dudağını çiğnedi, yüzük mutfaktaki yapay ışıktan parlıyordu. "Bunu hak ediyorsun. Siz ordu mensupları çok çalışıyorsunuz, ki bunu bir tıp öğrencisinden duymak çok şey anlatıyor."

Hava perisi omuz silkti ve gülümsedi.

Gülümsedim!

Nikhail bunu hiç yapmadı.

"Şey, bilirsin işte. Biri bunu yapmalı."

İkili, Ryker'ın mutfakta onlarla birlikte durduğunu unutmuş gibi birbirlerine baktı. Bu... yanlıştı. Bütün bunlar yanlıştı.

Ryker bir şeyleri yumruklamak ve kız kardeşini Nikhail'den koparmak istiyordu ama geceyi mahvetmek istemiyordu.

Kutsanmış Kara Kumlar'a şükürler olsun ki Atlas içeri dönmek için o anı seçti.

"Bira ister misin, River?" diye seslendi profesör. "Oyun başlamak üzere."

"Evet, lütfen." River birkaç kase tuzlu atıştırmalık aldı ve aceleyle oturma odasına gitti.

Nikhail giderken ona baktı, bu da... üzücüydü.

Ryker boğazını temizledi ve elini yüzünde gezdirdi. "Hey, dostum. Sen... River'la birlikte değilsin..."

Kelimeleri bile söyleyemedi.

Nikhail'in bakışları tekrar ona döndü ve başını iki yana salladı. "Tanrılar, hayır."

O senin küçük kız kardeşin. Biz sadece arkadaşız." Sadece arkadaşız.

Eğer Nikhail başka birine öyle bakıyor olsaydı, Ryker arkadaşların gözlerini az önce ikisinin yaptığı gibi kilitlenmediğine dikkat çekerti. Ancak Ryker en yakın arkadaşıyla kız kardeşinin herhangi bir ilişki yaşamasını asla ama asla onaylamayacağı için bunu yapmadı.

"Anlıyorum," diye homurdandı Ryker, ikna olmamıştı. Bu işin peşini bırakacaktı. Şimdilik.

"Brynleigh ile işler nasıl gidiyor?" Nikhail açıkça konuyu değiştirmeye çalışarak sordu.

Su perisi kalçasını tezgâha yasladı. "Biz... iyiyiz. Ya da en azından oraya doğru gidiyoruz."

"Gerçekten mi?" Nikhail'in kaşları kalktı, şaşkınlığı ses tonundan belli oluyordu.

Ryker bunun adil olduğunu düşündü. Ne de olsa karısını Çukur'da bulduktan sonra darmadağın olmuştu.

"Evet. Onu seviyorum Nik." Sanki düşünceleriyle onu çağırabilecekmiş gibi ön kapıya baktı. "Olan her şeye rağmen Brynleigh'i hâlâ seviyorum. Ve ben... ona ihtiyacım var."

Her geçen gün daha da fazla. Ona nefes almak için havaya ya da içmek için suya ihtiyaç duyduğu gibi ihtiyaç duyuyordu. Kendini ruhunun dokusuna işlemişti ve onsuz yaşamayı hayal bile edemiyordu. Artık düşünemiyordu.

Nikhail başını eğmeden önce bakışlarını uzun bir süre onun üzerinde gezdirdi. "Aferin sana Ryker. Onun hakkında şüphelerim olduğunu kabul ediyorum ama onu sevdiğini söylüyorsan-"

"İstiyorum," dedi huysuzca. "O benim bütün dünyam."

Gerçek. bile bu konuda yalan söyleyemezdi.

"O halde seni destekliyorum." Nikhail Ryker'in sırtını sıvazladı. "Ne olursa olsun. Arkadaşlar böyle yapar."

Birkaç dakika sonra Brynleigh ve Marlowe geri geldi.

Herkes onu nazik bir şekilde karşıladı ve oyun başladığında kanepeye yerleştiler.

Brynleigh yanına kıvrılırken Ryker'in dudaklarında bir sırıtış belirdi. River yere uzanmış, ekranda koşan favori oyuncularını işaret ediyordu. Atlas ve Nikhail koltuklara yerleşti, Marlowe ise kapının yanında uyukluyordu. Ember geldi, yerde River'a katıldı ve Ejderhalar her sayı aldığı anda birlikte gülüp çığlık attılar.

Maç bittiğinde -Ejderhalar kazanmıştı- Ryker'in yanakları sırıtmaktan acımıştı. Jelisette'in yarın Brynleigh için bir işi olduğu haberi bile onu mutluluğundan alıkoyamadı.

Olması gereken yer burasıydı, yaşaması gereken hayat burasıydı ve *doğru* hissettiriyordu.

OceanofPDF.com

Bir Varlıktan Daha Fazlası

T Lazer oyununun üzerinden iki gün geçmişti ve o geceki rahat hava çoktan kaybolmuştu.

Şimdi Brynleigh'nin midesi bir kez daha bulanıyordu. Bu sık sık oluyordu ama Ryker'in oturma odasının zemininde bir aşağı bir yukarı volta atması sayesinde bu gece daha da kötüydü.

O ileri geri yürürken Brynleigh bacak bacak üstüne atmış, kanepede oturuyordu.

Her ne kadar bu sözde eğlence aktivitesinin amacını hâlâ anlamamış olsa da lazer oyunu güzeldi. Bir grup yetişkin adamın bir tarlada saatlerce parlak ışınlarla birbirlerini kovalaması ona aptalca ama diğer herkes bundan keyif almıştı. Ryker'la vakit geçirdiği ve arkadaşlarını tanıdığı için mutluydu.

O gecenin normalliği şimdi milyonlarca kilometre uzaktaydı.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye homurdandı Fae kaptanı o saat içinde onuncu kez. "Pek çok şey ters gidebilir."

Hoşnutsuzluğunu açıkça belli etmişti. Bu tartışma bütün gün sürmüştü; şimdi ay gökyüzünde yükseliyordu.

Dün gece Brynleigh Batı Bölgesi'ndeki bir işe gitmişti. Artan güveninin bir göstergesi olarak Ryker peşine takılmamıştı.

Bu en iyisiydi.

Hedefi, şimdiye kadar karşılaştığı en kötü adamlardan biriydi, ki bu da çok şey ifade ediyordu. Josef Longrun, manzara fotoğraflarından gençlerin uzlaşmacı pozisyonlardaki fotoğraflarına geçiş yapan ödüllü bir fotoğrafçıydı. Onun

Eylemleri iler acısıydı ve Brynleigh onun hayatına son vermekten sapkın bir zevk alıyordu.

Ryker yanında olmadığı için işine konsantre olabiliyordu. Josef Longrun kolay bir ölümü hak etmemişti. Sonunda onu öldürmeden önce bütün gece boyunca kanamış, inlemiş ve ılık atmıştı.

Genelde mızımızlardan nefret ederdi ama Josef'in ağlayıp sızlayan zayıflığını güçlendirici bulmuştu. Her ağlayışında, her yalvarışında ve her af dileyişinde dudaklarında bir gülümseme belirliyordu.

Dün geceki cinayetin verdiği huzur artık yoktu.

Brynleigh iç çekerek Ryker'ın elini kendi elinin içine aldı. Onu kanepeye doğru çekti.

"Benimle oturur musun?" diye sordu.

Adam ona daha fazla yürümek istediğini belli eden bir bakış attı, ama hakkını yemeyelim, o da buna uydu. Adam onun yanında bir fırın gibiydi ve kadın onun sıcaklığına yaslandı.

"Bunu aşmıştık," dedi sakince. Adamın korumacılığını takdir ediyordu ama ilerlemenin tek yolu buydu. "Şifreye ihtiyacımız var. Zanri bize nerede olduğunu söyledi ve ben de onu almaya gidiyorum. İçeri girip Jelisette'i bilgilendireceğim, sonra da anahtarı bulacağım. Bir şey aldığımı fark edene kadar çoktan gitmiş olurum. Tabii aldığımı fark ederse."

Brynleigh Jelisette'ten zaten bir şey almıştı. Bir tane daha almak ne kadar zor olabilirdi ki?

Ayrıca, bunu yapmak zorundaydı. Verdiği bilgileri kullanmazlarsa Zanri'ye kötölük etmiş olurlardı. Onu hapisten çıkarabilecekleri konusunda hâlâ umutluydu. Bir şekilde.

Ryker kanepenin arkasından siyah kapüşonlu bir tişört kaptı ve başına geçirdi.

"Jelisette dengesiz biri," diye hırladı. "Lanet olası altı yıl boyunca seni yalanlarla besledi ve çok tehlikeli biri."

Onun incinmesini istemedi. Bu çok hoştu.

"Farkındayım." Brynleigh koyu pembe ve siyah kazağının etekleriyle oynadı. Kıvrımlarını sarıyor ve ona güven veriyordu ki Maker'ını görmeye gitmeden önce buna çok ihtiyacı vardı.

Jelisette'e sadece dengesiz demek, dengesizliğe zarar vermek demekti. Yaşlı vampir kesinlikle deliydi.

Bağlayıcıydı.

Geçtiğimiz hafta Brynleigh Bağlı Partnerleri araştırmıştı. Akademisyenler, Bağlı Ortakları öldüğünde bir vampiri vuracak belirli olumsuz etkileri tartışırken, hepsi bir bağın yarısını kaybetmenin zihinsel ve fiziksel olarak yıkıcı konusunda hemfikir di.

Emery Sylvain öldüğünde Jelissete'in içinde bir şeyler geri dönölmez bir şekilde parçalanmıştı. Gerçekçi bir bakış açısıyla, hâlâ hayatta olması ve işlevini yerine getirmesi inanılmazdı. Kalbinin ve ruhunun yarısı ortağıyla birlikte yok olmuştu.

Brynleigh Ryker'a baktı. Bağlı değillerdi ama onun ölümünü aklına bile getiremiyordu. Fae'lerin uzun ömürlü olsalar da vampirler gibi ölümsüz olmadıkları gerçeğini düşünmek bile istemiyordu. Onu o kadar derinden seviyordu ki onsuz bir hayat düşünemiyordu.

En azından şimdi Brynleigh, Yaratıcısının Temsilcilere neden bu kadar karşı olduğunu anlıyordu. Jelissete'in kendisine yaptıklarından sonra üst sınıfa zarar vermek istemesi çarpık bir şekilde mantıklı geliyordu.

Keşke Brynleigh'i oyununda farkında olmadan bir piyon olarak kullanmasaydı.

Brynleigh hissettiğinden daha büyük bir özgüvenle, "Yaratıcımla başa çıkabilirim," dedi. "Ben güçlüyüm."

Ryker kaşlarını çatı. "Öyle olduğunu biliyorum.

Ama bu..." "Artık çok geç. Beni bekliyor."

"Ama-"

"Hayır." Brynleigh sol kolunu salladı, bileziği bileğinin üzerinde sallanıyordu. "Beni bunun için kaydettirdin, hatırladın mı? Senin varlığın olarak benim işim bu."

Kelimelerin tadı kül gibiydi ve onlardan nefret ediyordu.

Parmaklarını onunkilere doladı ve boştaki eliyle çenesini kaldırarak ona bakmasını sağladı. Bakışlarında fırtınalar koptu.

"Sen bir varlıktan çok daha fazlasısın," diye hırladı Ryker. "Bunu biliyorsun."

"Kabul ediyorum." Bunu yapmanın özgürlüğünün bedeli olduğunu anlamıştı, tıpkı Yaratıcısının onu beklediğini anladığı gibi. "Ama Jelissete bilmiyor. Ayrıca o bana güveniyor. Sanırım."

En azından Jelissete onu öldürmemişti. *Ve* Brynleigh'i Dimitri ile tanıştırmıştı. Bunun bir anlamı vardı. Değil mi?

"O *sana* güveniyor olabilir ama ben *ona* güvenmiyorum." Ryker'ın tutuşu acının bu tarafındaydı. "Kara Kumlar ve kutsal olan her şey adına, bu gece güvende kalmak için her şeyi yapacağına söz ver. Gir ve çık. Oyalanmak yok."

Ryker'ın büyüü ondan dalgalar halinde yayıldı, odanın içinde güçlü bir fırtına koptu.

Brynleigh başını eğdi. "Aptalca bir şey yapmayacağıma söz veriyorum."

Maker'ının yakınında bir yerde oyalanmak istemedi.

Ryker onu bırakmadı. Bunun yerine onu kendine çekti ve yanağını okşadı.

"Beni dinle. Sen benim karımsın ve oradan canlı çıkmanı istiyorum. Jelissete seni yapmış olabilir ama sen onun değilsin. Sen *benimsin*."

Sözleri karşısında kalbi hızla çarpmaya ama adam daha bitirmemişti.

"Bu son olamaz. Eğer sana zarar verirse, intikamımı almak istediğimde River'ın fırtınasını bir damla su gibi göstereceğim. Anlaşıldı mı?"

Fae'nin sahiplenici sözleri muhtemelen Brynleigh'i uzaklaştırmalıydı, ama bunun yerine, çekirdeği büküldü.

Brynleigh'nin dişleri sızladı ve Ryker'ın tadının olacağını ilk kez merak etmiyordu. Kanı zengin, derin ve bakışlarında dönen fırtınalarla dolu muydu? Ya da belki biraz baharat dokunuşuyla pürüzsüz mü?

Hiç kimseyi şu anda ısırdığı kadar ısırarak istememişti.

Kalçalarını birbirine bastırdı. Bunlar, Yaratıcısıyla buluşmadan dakikalar önce düşünülmesi tamamen uygunsuz düşüncelerdi.

Brynleigh hakkında, kocasının sahiplenici fae sahipliği gösterisinin onu tahrik etmesi ne anlama geliyordu? Muhtemelen iyi bir şey değil.

Başka bir zaman için bir sorun.

"Evet, çok açık." Gülümsedi. "Merak etme; çabuk olacağım." Adam ona baktı. "Senin için her zaman endişeleneceğim."

Bu çok hoştu. Gereksiz ama tatlı.

Ne de olsa Brynleigh kendini güvende tutabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti. O baştan aşağı bir silahtı.

Brynleigh gülümsedi. "Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

"Öyle olduğunu biliyorum ama bu beni endişelenmekten alıkoymayacak," dedi. "İster bu gece, ister güvenli evdeyken, ister üç gün sonra, ister bir sonraki asi toplantısında, ister sadece uyurken. Senin için endişelenmeyi, ciğerlerimin hava almasını engelleyemediğim kadar engelleyemem."

Tanrım, kelimelerle arası iyiydi.

"Buna minnettarım," diye mırıldandı. "Bu işi bir an önce bitirmek istiyorum. Jelissete ile işim ne kadar çabuk biterse o kadar iyi."

Brynleigh'in gölgeleri zaten ürkekti.

"Bu konuda hemfikiriz." Ryker'ın kaşları çatıldı ve ayağa kalktı. "Bu konuda..."

Sesi kesildi ve bakışları köşedeki satranç tahtasına kilitlendi.

Sonunda "Yeniden Birleşme" dedi.

Brynleigh kaşlarını çattı. "Affedersiniz?"

Ayağa kalkmasına yardım etti ve kollarını ona dolayarak yakınına çekti.

Yüzünü onun göğsüne gömdü, fırtına ve bergamot kokusunu içine çekti.

"İsyancılar," diye konuştu Ryker onun saçlarına doğru, parmakları onu sıkıca kavıyordu, sanki onun üzerinde kaybolacağından korkuyormuş gibi. "Eğer tekrar saldıracaklarsa, Yeniden Birleşme'yi seçebilirler."

"Tamam..." Adamın bununla nereye varmak istediğinden tam olarak emin değildi.

"Bu gece Jelissete'le birlikte canlı yayın sırasında isyancıları saldırıya teşvik edecek tohumlar ekersen, Kara Gece'yi tuzağa düşürebiliriz." Onu alnından öptü. "Bir kez olsun saldırıya geçebiliriz."

Gözleri , anlayış sel gibi içine aktı. "Anlıyorum."

Kulağa son derece tehlikeli geliyordu ama isyancıların önüne geçme düşüncesinin cazip olduğunu da inkâr edemezdi.

Ryker'ın ses tonu satranç oynadıkları zaman kullandığı analitik tona dönuştü. "Kalabalık olacak ve fark edilmeden partiye fazladan muhafız sokabiliriz."

Brynleigh başını sallayarak onun planını aklından geçirdi. "Bu... işe yarayabilir."

Güvenli değildi ve potansiyel olarak ölümcüldü ama mantıklıydı.

Ryker sanki onun aklının nereye gittiğini biliyormuş gibi, kızın etrafındaki kavrayışını sıkılaştırdı.

"Seni güvende tutacağım, tatlım. Benim gözetimim altında sana hiçbir şey olmayacak. Ama eğer isyancıları dışarı çekebilirsek..."

"Onları yenmek için ihtiyacın olan şey bu olabilir." İyi ve sağlam bir stratejiydi. İşe yararsa, hayat kurtaracaktı.

Çenesini eğdi, belli ki derin düşüncelere dalmıştı. "Ekstra güvenlik eklenmesi konusunda bazı kişilerle konuşacağım. Belki de-"

Ön kapıdan gelen gürültülü bir ses onun kesti.

Marlowe yemek yediğı mutfaktan dışarı fırladı, havlaması bir davul kadar gürültülüydü.

"Ryker Elias Waterborn, hemen kapıyı aç!" Brynleigh kayınvalidesinin sesiyle irkildi.

"Siktir." Ryker kapıya baktı. "Seyahatinden dönebileceğı onca zaman varken, neden şimdi?"

Brynleigh bu talihsiz zamanlamaya şaşırmış olmayı diledi ama kötü şans için bir mıknaş gibi idi. Tanrılar hepsinin belasını versin.

Tertia Waterborn'la sadece iki kez -bir kez Waterborn Evi'nde, bir kez de düğünde- birlikte olmaktan hoşnutsuzluk duymuştu ve açıkçası bu onun için yeterliydi.

Bu gece su fae temsilcisiyle uğraşmaktansa bin tane raptiyeye basmayı tercih ederdi. Ya da tamamen dürüst olmak gerekirse, bir daha asla.

Bir vuruş daha. Bu seferki Tertia'nın tüm gücünü ortaya koyduğu bir sestti.

"Beni içeri al, evlat. Kapıcı burada olduğunu doğruladı.

Biz konuşana kadar git."

Ryker alnını ovuşturdu ve sesini yükseltti. "Bir dakika anne!"

Cevabı bir saniyeden kısa bir süre sonra geldi, sözleri buz gibi soğuktu ve dairenin içinde dolaşıyordu. "Benden saklanmaya çalışma Ryker. Konuşacağız. Bu gece."

Brynleigh, kayınvalidesinin sesinden daha sıcak ölüm tehditleri duymuştu.

Ryker, Brynleigh'in yanağını öperken aynı anda hem acı çekmiş hem de bitkin görünüyordu.

"Gitsen iyi olur," diye fısıldadı. "Onunla ben ilgilenirim."

Tanrılara şükürler olsun.

"Sakıncası yok mu?" Brynleigh avuçlarına gölgeler çizerken bile sordu.

Annesi kapıya vurmaya başlayınca Ryker yüzünü buruşturdu. "Hiç de değil. Dikkatli ol. Seni bekliyor olacağım."

Sandhaven'a gitmeden önce bu sözler kulağa bir tehdit gibi gelirdi. Şimdi ise Brynleigh'in kalbini ısıtıyorlardı.

güne, sözden söze ve eylemden eyleme, bir zamanlar onları ayıran okyanus kuruyordu.

Gölgelerle örtülü bir halde eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "İyi şanslar, Ry."

Sahip olmak daha önce olmuştur ve alıcı .

Tertia Waterborn'un Brynleigh buna ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Gülümsedi ama bu ifade gözlerine ulaşmadı. "Sen de tatlım."

Ellerini son bir kez sıktıktan sonra gölgelerin onu bütünüyle yutmasına izin verdi. Duyduğu son şey Ryker'ın "Merhaba anne" demesiydi.

BİR KEZ DAHA, Brynleigh Yaratıcısının önünde durdu.

Ellerini arkasında kavuşturmuş, önceki geceki görevi anlatırken ofis eskisinden daha ürkütücü, halı daha kırmızı, duvarlar daha sıkı görünüyordu.

Brynleigh, "Josef Longrun onurlu bir şekilde öldü," diye bildirdi. Dışarıdan bakıldığında sakın ve soğukkanlıydı.

İçeride titriyordu. Güvenli evin havası bu gece normalden daha soğuktu ve gölgeleri zonkluyordu.

Brynleigh'in midesi buraya girdiği anda bulandı ve içindeki her şey gitmesi için çığlık atıyordu. Gölgeyi zonkluyor, tehlikenin varlığında ısrar ediyordu.

O da onlarla aynı fikirdeydi. Burada yanlış bir şeyler vardı. Tehlikeli bir şey.

Muhtemelen önünde oturan kadim, ölümcül vampirdi.

"Bu beni şaşırtmadı. Onun kalibresindeki çoğu adam..." -Jelissete'in dudağı kıvrıldı ve keskin, ölümcül dişlerini ortaya çıkardı- "ölümün kucağına herhangi bir onurla yürümez."

Brynleigh ilk kez Yaratıcısıyla aynı fikirdeydi.

Kötü insanların genellikle en korkak olanlar olduğunu bilecek kadar uzun süredir bu işteydi. Kurbanlarına yaşattıkları dehşetin aynısıyla karşılaştıklarında ağlar, inler ve çığlık atarlardı.

Isvana'nın lanet piçleri.

"Evet, hanımefendi." Brynleigh midesine kramplar girmesine rağmen bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Onursuz bir hayat yaşadı ve aynı şekilde öldü."

"Anlıyorum." Jelissete başını eğdi ve yavrusunu inceledi.

Tırnaklarını masaya vurdu, *tık tık tık* ofisteki tek ses oldu.

Brynleigh, Yaratıcısının tuhaflıklarına alışkın olsa da, bu davranışın bir şekilde normal olduğunu bilmek, içinden akan gerilimi hafifletmedi. Dakikalar ilerledikçe her parçası geriliyordu.

Brynleigh'in gitmesi gerekiyordu. İçgüdülerini susturmak ve kendini bu ölüm yerinde kalmaya zorlamak her geçen saniye daha da zorlaşıyordu.

Sonunda davul sesi kesildi.

Uzun bir dakika sonra Jelissete avuçlarını masanın üzerine koydu.

"Rapor edecek başka bir şeyiniz var mı?" Manikürlü tırnaklarını inceledi.

Brynleigh'in gölgeleri titredi ve derin bir nefes aldı. "Aklıma bir şey geldi. Temsilciler hakkında."

Brynleigh ilk geldiğinde, Yaratıcısı yönetici sınıf hakkında bir nutuk atmaya başlamıştı. Jelissete'in Temsilcilere olan nefreti her geçen gün daha da artıyor gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse, Jelissete'in bazı noktaları mantıklıydı ama Brynleigh bunu asla kabul etmezdi. Bunları daha sonra güvende olduğunda düşünecekti.

Yaratıcısı kılandı ve bakışlarını yukarı kaldırdı.

"Peki ya onlar?" diye hırlarken Jelissete'in gözlerinde karanlık parlıyordu.

Brynleigh'in kalbi gümbür gümbür atıyordu. Bu ofiste en son ne zaman durduğunu hatırlayınca boynu ağrıdı ve ölümün onun için geldiğini hissettiğini hatırlayınca gözleri yaşardı, ama bu duyguları uzaklaştırdı.

Buradan nefret etse de bunu şu anda gösteremezdi. Gözyaşları zayıflık olarak görülebilirdi ve Jelissete'in önünde yıkılamazdı.

"Birçok Temsilcinin Yeniden Birleşme'de olacağından eminim. Önümüzdeki ay için bir saldırı planlamaktan bahsedildiğini biliyorum ama eğer biz,"- Brynleigh bu kelimeyi kullanmaktan ve kendini isyancılarla ilişkilendirmekten nefret ediyordu-"Yeniden Birleşme'ye saldırırsak, bu yıkıcı olur."

"Oh? Anlat."

Brynleigh, Josef'in ölümünü anlatırken kullandığı aynı monoton tonda, bu planın neden işe yarayacağını açıkladı.

İşi bittiğinde ağzını kapattı ve bekledi. Ürpertici tabloyu görmezden geldi, üzerine çöken ölüm hissini görmezden geldi, Yaratıcısı dışında her şeyi görmezden geldi.

Lütfen bu işe yarasın.

Brynleigh, Fae kaptanına iyi haberler götürmek istiyordu.

On dayanılmaz dakika sonra, yaşlı vampir başını salladı.

"Bu fena bir fikir değil. Dimitri ile konuşmam gerekecek..." Davul sesi hızlandı ve Jelissete'in gözlerinde uzaklara dalan bir bakış belirdi. "Evet. Bunu sevdim. Bu planı kendi başına mı yaptın?"

"Evet," diye yalan söyledi Brynleigh.

Kaşlarını kaldırdı. "Aferin kızıma."

Brynleigh, Yaratıcısının övgüsü karşısında ürperdi ve midesi bulandı. Gitme ihtiyacı her zamankinden daha güçlüydü.

Jelisette elini havada salladı. "Gidebilirsiniz. Benim bir randevum var. Kendinizi dışarıda bulabileceğinize inanıyorum?"

"Elbette." Isvana sağ olsun, Brynleigh'in planının ilk kısmı sona ermişti. "Gitmeden önce odamdan bir kitap alabilir miyim? Seçimlerden önce burada bırakmıştım."

"Devam et." Efendisi gölgeleri kendi etrafında topladı. "Sana mesaj atacağım."

Belki de Brynleigh'in şansı dönüyordu. Belki de ölüm hissi soğuk bir esintiden başka bir şey değildi.

Olabilir.

Bekleyip öğrenmek istemiyordu. Brynleigh, Jelissete ondan yapması gereken başka bir görev olduğuna karar vermeden önce güvenli evden aceleyle çıktı.

Brynleigh'in odası, Seçime gittiği günkü gibi görünüyordu ama onda bile daha önce hiç olmayan bir ürkütücülük vardı.

Burası hiçbir zaman evi gibi hissettirmemişti ama şimdi sanki bir yabancıya aitmiş gibiydi. Ryker'dan önceki kadın gitmişti.

Brynleigh hâlâ gözyaşlarını tutarak etrafına bakarken titredi.

Jelisette'e yalan söylememişti. Almak istediği bir kitap vardı, aslında iki tane. Biri Gül İmparatorluğu'ndan modern zamanlara kadar vampirlerin tarihini anlatan bir rehberdi. Jelissete bu kitabı Brynleigh'e hediye etmişti.

İkincisi ise Fae'lerin Çivit Okyanusu'ndaki Büyük Göçü'nün tarihiydi. *Gölge ve Serçe* gibi sürükleyici kitaplar değillerdi ama son altı yılda onları defalarca okumuştı.

Brynleigh masanın üzerindeki iki kitabı ve çekmecedeki sakladığı küçük siyah çantayı aldı ve üçünü de bir bez çantaya doldurdu.

Onu omzuna atarak geldiği yoldan geri döndü. Brynleigh kapıda durdu ve yatak odasına son bir kez baktı. Bir daha geri döneceğini sanmıyordu.

Bu onun geçmişi idi ve Ryker onun geleceği idi.

Bir yanı burada geçirdiği zamandan pişmanlık duymayı diliyordu. Yaraticısının onu kullanmış ve ona ihanet etmiş olmasından kesinlikle pişmanlık duyuyordu. Ryker'ı öldürmeyi planladığı için bile pişmanlık duyuyordu.

Ama Brynleigh, hiç Yapma olmamış olmayı dileyecek cesareti kendinde bulamıyordu. Kocasıyla tanışması da bu sayede olmuştu. O da

Aksi takdirde ne Seçime katılmaya hak kazanabilirdi ne de Ryker'la birbirlerine aşık olabilirlerdi.

Artık birlikte olduklarına göre, onsuz bir hayat düşünemiyordu. Hayır, onu Ryker'a getiren hiçbir şeyden asla pişmanlık duymayacaktı, Chavin'in yok olması dışında. Zamanı geri döndürüp ailesini ve o sulu gecede ölen diğer herkesi kurtarmak için her şeyini verebilirdi.

Ama bu mümkün olmadığına göre, Brynleigh bir sonraki en iyi şeyi yapacak ve Kara Gece'yi durdurmaya odaklanacaktı. Ailesi kurtarılamayacak durumdaydı ama isyancılar amaçlarına için birkaç canın bedelini umursamadıklarını göstermişlerdi. Her saldırdıklarında birinin annesini ya da babasını, birinin kardeşini ya da sevdiği birini riske atıyorlardı.

Brynleigh'in hâlâ savaşıyor olmasının nedeni o isimsiz insanlar, hâlâ sağlam olan o ailelerdi.

Temsilciler her ne kadar sorunlu olsalar da -ki çok sorunluydular, bunu görmezden gelmiyordu- isyancılar daha da kötüydü. Onların çözümleri ölüm ve yıkıma dayanıyordu.

Brynleigh bir siyaset bilimci olmayabilirdi ama o bile değişimi teşvik etmenin doğru yolunun bu olmadığını biliyordu.

Hayır. Kara Gece'nin durdurulması gerekiyordu. Bu yüzden buradaydı.

Amacının hatırlatılması üzerine Brynleigh doğruldu. Daha fazla zaman kaybedemezdi. Jelissete her an geri gelebilirdi.

Eski odasının kapısından çıkıp koridorda durdu ve duyularını genişletti. Başka bir yerde olsaydı, kendini gölgelere gizlerdi ama bunlar onu Yaraticısından koruyamazdı.

Sıra dışı bir şey duymamıştı ama yine de tüyleri diken olmuştu. Hava soğuktu ve ölüm her köşede onu bekliyordu.

Yalnızdı... şimdilik. Brynleigh'nin Jelissete'in randevusunun ne kadar süreceğini bilmesine imkân yoktu.

Vampirik hızı için Isvana'ya teşekkür eden Brynleigh koridorda bulanıklaşarak ilerledi ve göz açıp kapayıncaya kadar Zanri'nin ofisinin kapısına vardı. Kapı kolunu sallayarak test etti.

Kilitli.

Bunu bekliyordu ama bir yanı da yanılmış olmayı umuyordu. Güvenli evdeki tüm kapılar gölgelere karşı korumalıydı, bu yüzden yapılacak tek bir şey kalmıştı.

Çantasına uzanarak, Zanri'nin birkaç yıl önce kendisine hediye ettiği siyah kilit açma setini çıkardı.

Brynleigh kilidi açtı ve kedi değıştiricinin ona bu özel beceriyi öğretmiş olmasına şükretti. İlk kilit açma denemesi gülünç derecede korkunçtu ama herhangi bir kilidi bir dakikadan kısa sürede açabilene kadar yorulmadan çalışmıştı.

Nefesini tutan Brynleigh hızla işe koyuldu. Ay tanrıçası ona gülümsüyor olmalıydı çünkü saniyeler sonra kilitler açıldı.

Ayağa kalktı ve kapıyı açtı.

Zanri'nin odunsu kokusu üzerine bir ton tuğla gibi çarptı. Burada geçirdiği saatlerden dolayı çok güçlüydü ama arkasında soğuk ve kötü bir şeyin izleri vardı.

Bu alan, güvenli evdeki diğer tüm alanlardan daha fazla Brynleigh'in midesini bulandırıyordu. Ya da belki de Zanri'nin Moonwater Hapishanesi'ndeki parçalanmış bedeninin anıları gözyaşlarını tutmasını daha da zorlaştırıyordu.

Her iki durumda da Brynleigh içine işleyen yanlışlık hissinden kurtulamıyordu. Havadaydı.

Evin içinde.

Ruhunda.

Kollarında tüyleri diken diken oldu ve ürperdi. Yanlış.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Güvenli evin geri kalanı garip hissettirmişti ama bu...

Bu oda ısınmış bir ölüm gibiydi.

Tüm vücudu buradaki varlığını protesto etse bile damarlarında aciliyet duygusu dolaşıyordu.

Çabuk hareket etmeliydi.

Zanri'nin yalan söylemediğini umarak Brynleigh aletlerini çantasına bıraktı ve ofise girdi. Gölgelerinin uyarılarını dikkate almayarak kapıyı kapattı ve gelen olursa duyabilmek için bir aralık açık bıraktı.

Bir şifre bulmanın zamanı gelmişti.

BÖLÜM 27

Anne Şefkati

Ryker'in başı acımasızca çarpıyordu. Bu artık sadece bir baş ağrısı değildi. Bu bir saat önce gelip geçmişti. Şimdi beyni kafatasının sınırlarından kaçmak için yoğun bir çaba sarf ediyordu.

Her ne şekilde olursa olsun.

Ryker onu karşılamak için kapıyı açar açmaz Tertia bağırmaya başlamıştı ve o zamandan beri hiç susmamıştı. Hayal kırıklıkları listesi her zamankinden daha uzundu. Şaşırtıcı bir şekilde -ya da belki de değil- hem onun yaşam tercihlerine hem de isyancıların henüz durdurulamamış olmasına üzülüyordu.

Görünüşe göre Ryker Tertia'yı, Temsilcileri ve Waterborn ismini aynı anda yüzüstü bırakıyordu.

Tek iyi şey, Tertia'nın birkaç dakika önce ana daireden çamur odasına taşınmış olmasıydı.

Belki de yakında gitmeyi planlıyordu.

Ryker duvara yaslandı ve şakaklarını ovuşturdu. Çok yorulmuştu.

"Beni dinliyor musun evlat?" Tertia sertçe sordu.

"Evet anne," dedi bitkin bir halde. "Mutlu değilsin. Anlıyorum."

Nefes nefese kaldı. Küçük çamur odanın duvarları üzerlerine kapanıyor gibiydi.

"Hayır, bildiğini sanmıyorum. Bu *köpekle* birlikte halktan biri gibi bir apartman dairesinde yaşamak senin için bir şeydi." Ryker'ın ayaklarının dibinde itaatkâr bir şekilde oturan Marlowe'a onaylamaz gözlerle baktı. "Ama bu tamamen başka bir şeydi."

Katil olduğu ortaya çıkan bir vampiri seçmen için. Bu senin için bile çok ileri bir adımdı."

Ryker iç çekti ama cevap vermedi. Tartışmak sadece Tertia'nın kalış süresini uzatacaktı.

Annesi elini cebine atarak fildişi rengi ipek bir eşarp çıkardı. Eşarby boynuna doladı ve kenarlarını siyah paltosunun içine soktuktan sonra delici kahverengi gözlerini Ryker'a dikti.

"Senin seçiminden sonra olacağını düşündüğüm onca şey arasında bu onlardan biri değildi." Tertia'nın sesi eşarby kadar ipeksiydi ama konuşma tarzında anaç bir yan yoktu. "Bir gün bir Temsilci olacaksın, çocuğum."

Sanki bunu hiç unutamayacakmış gibi. Doğduğu andan itibaren gelecekteki pozisyonunun örtüsü omuzlarında asılı duruyordu.

Ryker, "Brynleigh'in ne planladığını başka kimse bilmiyor," dedi.

Her şeyi gizli tutmak için çok çalışmıştı. Nikhail, Victor ve ekibi, Myrrah ve diğer birkaç Temsilci gerçeğı bilen tek kişilerdi.

Tertia'nın gözleri kısıldı. "Şimdilik. Olayları basından uzak tutmanın kolay olduğunu mu sanıyorsun? Kız kardeşinle yeterince sorun yaşadım, şimdi bir de *bunu* ekliyorsun. Beni hiç mi sevmiyorsun?"

"İstiyorum anne." Ryker bir şekilde söylemişti.

Babasına duyduğu sevginin aynısı olmayabilirdi ama tüm soğukluğuna rağmen annesine derinden değer .

"O zaman bunun nasıl göründüğünü düşün."

Tertia için mesele hep buydu. Tek önemsediği şey, halkın ünlü Waterborn ailesine dair algısıydı.

Altı yıl önce River'ın Olay'a karıştığını ve Ryker'ın internetteki tüm izlerinin silinmesine yardım ettiğinde, bu kalbinin iyiliğinden değildi.

Ryker annesinin çoğı insan gibi duygularını ifade edebildiğinden bile emin değildi. Ailesini seviyordu ama bunu Cyrus'tan farklı bir şekilde gösteriyordu. Ryker'ın babası her zaman çocuklarının yanında olmuştu, her zaman hazırды, konuşmaya hazır ve istekliydi. Her gün ve her an onların yanındaydı.

Tertia daha çok "Sana bakacağım ama gelip benimle duyguların hakkında konuşma" tarzı bir ebeveyndi.

Şu anda Ryker annesinden zerre kadar şefkat görmüyordu ve onun gitmesini istiyordu.

Brynleigh yakında dönecekti ve Ryker'ın isteyeceği son şey, bu gerçekleştiğinde Tertia'nın hâlâ burada olmasıydı. Zaten istikrarsız olan bu durum on kat daha kötüleşebilirdi.

"Yapacağım anne." Tertia'nın soğuk yanağını gagalayan Ryker onu kapıya doğru yönlendirdi. "İyi geceler."

Kaşlarını çattı ve Ryker kendisinden bir karış uzun olmasına rağmen ona burun kıvrarak baktı.

"İnsanın çocukları böylesine hayal kırıklığı yaratırken bu imkansız bir görevdir."

Ne sevgi dolu bir anne. Ne yazık ki, Tertia'nın işi bitmemişti.

"Obsidyen Kumları neden bana isimlerinin değerini anlayan ve nasıl düzgün davranılacağını bilen evlatlar bahşetmeyi uygun görmedi? Onun yerine siz ikiniz varsınız." Kırmızı dudakları nefret dolu bir küçümsemeyle kıvrıldı. "Vampir aşığı ve Lanetli Olan."

Ryker annesinin River için kullandığı terime sinirlendi. River'ın gücüne lanet demesi bir şeydi ama annelerinin bu terimi kullanması başka bir şeydi.

Sessiz kalmak artık bir seçenek değildi.

"River her gün antrenman yapıyor anne." Ryker kapıyı kavradı, keşke Temsilciyi itip dışarı atabilseydi ve onu gitmeye zorlayabilseydi. "Olayları kontrol altında tutmak için yorulmadan çalıştığını biliyorsun."

Tertia omurgasını dikleştirirken odadaki sıcaklık düştü.

"Kız kardeşin tren kullanıyor çünkü Waterborn ismine bir leke daha sürülmesine müsamaha göstermeyeceğimi biliyor. Evcilleşmemiş, vahşi büyü benim çatımın altında barınamaz. Baban yaralanabilecekken olmaz."

Ryker'ın annesine hırlamamak için hayatı boyunca biriktirdiği tüm kısıtlamaları kullanması gerekti.

"O senin *kızın*."

Aile bağları onun için hiçbir şey ifade etmiyor muydu?

Bazen Ryker, Cyrus'un Dinginlik'e yakalanan ebeveyn olmamasını diliyordu. Bu korkunç bir düşünceydi ve muhtemelen Ryker'ı cehennem çukurlarına düşürecekti ama gerçek buydu.

Tertia gözlerini kısıtı ve gözlerindeki bakış daha küçük bir fae'nin tepelere kaçmasına neden olabilirdi.

"Bu gerçeğin gayet farkındayım Ryker, teşekkür ederim. İnsan doğum yaptığını öylece *unutmaz*. Bu oldukça acı verici bir deneyimdir." Burnunu çekti. "Bazı günler, üremenin Su Doğumlu adını sürdürmek için harcadığım çabaya değip değmediğini merak ediyorum."

Ryker homurdandı.

"Böyle hissettiğin için üzgünüm *anne*." Tertia'nın ipucunu anlamasını umarak kapıyı dürttü. "Seni yarın ararım."

Ya da yüzmez. BuzKaradeniz'de saatlerce çıplak yüzmeyi tercih ederdi. Tanrılara şükür, son bir hışım ve ters bakışla Tertia gitti.

Asansör kapıları kapandığında Ryker duvara yaslandı. Elini saçlarında gezdirdi, gözlerini kapattı ve inledi. Bu, hiç şüphesiz, annesiyle yapmaktan hoşnutsuzluk duyduğu en berbat konuşmalardan biriydi.

Islak bir burun eline bastırmadan önce orada ne kadar kaldığından emin değildi.

Marlowe'un siyah kuyruğu coşkuyla gümledi ve Ryker'a beklenti dolu gözlerle baktı.

"Dışarı çıkmak ister misin, Marlie?" Ryker köpeğin kulaklarının arkasını kaşıdı.

Woof.

". "

Koşmak iyi bir fikirdi. Temiz hava kafasını boşaltacaktı ve umarım Brynleigh o dönene kadar dönmüş olacaktı.

Köpeği dışarı çıkardığını ve yakında döneceğini bildirmek için ona mesaj attı. Yüzünü soğuk suyun altına soktu, annesinin ziyaretinin son kalıntılarını silkeledi ve siyah koşu şortu ile soluk mavi bir tişört giydi. Dışarısı soğuktu ama hareket etmeye başladığında çabucak ısınacaktı. Marlowe'un tasmağını takan Ryker kapıyı kapattı.

Merdivenlerden koşarak indiler, Tertia hâlâ oradaysa diye asansörden ve lobiden uzak durdular. Tertia'nın neden dairesine gelme zahmetine girdiğini bile bilmiyordu. Son birkaç haftadır ona bıraktığı sayısız e-posta, mesaj ve sesli mesajdan mesajını açık ve net bir şekilde almıştı.

Bu işin tek iyi yanı, River'ın ilk kez annelerinin öfkesinin yükünü çekmiyor olmasıydı.

Ryker ve Marlowe yan kapıdan çıkarken gri bulutlar yıldızları gözden gizliyordu. Serin hava tenine battı ve titredi. Ağır bir sis

havada asılı kalmış, yaklaşan yağmuru haber veriyordu. Büyüsü sanki ortaya çıkıp oynamak istiyormuş gibi dönüyordu.

Başka bir zaman.

Su fae'si kablosuz kulaklıkları kulaklarına taktı, telefonuna bağladı ve kız kardeşinin numarasını çevirdi.

Çalar çalmaz, Merkez Caddesi'nden Eleyta Parkı'na doğru koşmaya başladı. O ve Marlowe her zaman bu tanıdık, rahatlatıcı yolda koşarlardı. Ryker'in dairesine eşit mesafede üç park vardı ama o bunu tercih ediyordu. Yol çitle çevriliydi, köpeklerin yüzebileceği küçük bir gölet vardı ve evcil hayvanların tasmasız dolaşmasına izin veriliyordu.

Kız kardeşini uyandırmaktan endişe etmiyordu; o bir gece kuşuydu. Üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Alo?"

"Annem buradaydı," dedi Ryker, ayaklarının kaldırırma vurmasına rağmen sesi sabitti.

"Ah." Keskin bir nefes çekti. "Eminim bu..."

"Her zamanki gibi çok hoş." Ryker köşeyi döndü, yolun sonunda Eleyta Park görüldüğünde sokak lambalarının altında kaldı. "Ama sorun değil, gitti. Sen nasılsın?"

"Ben... iyiyim."

Ses tonundan ona hikâyenin tamamını anlatmadığı anlaşılıyordu. "Bana anlatabilirsin," diye nazikçe dürtükledi. "Babam mı?"

Kara Kumlar'ın yanında, babalarının iyi olduğunu umuyordu. Eğer bu kıtayı yöneten tanrılar onları önemsiyorsa, Cyrus'un yaşamasına izin verirlerdi. Aileleri şu anda başka bir felaketi kaldıramazdı.

"Hayır, durumu stabil ve ilaçlar işe yarıyor." River nefes verdi. "Ben sadece... endişelendim. Bilmiyorum. İçimde kötü bir his var."

Ryker yavaşladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu açıklayamam. Bu benim sihrim değil," demek için acele etti. "Ama kendimi... huzursuz hissediyorum. Sanki bir şey geliyor."

Ryker kaşlarını çattı. "Belki de önemli bir şey değildir."

"Belki." Ama River onunla aynı fikirdeymiş gibi görünmüyordu. "Yarın dualarımda bundan bahsedeceğim. Sanırım Dyna babama yardım ediyor."

River'ın yaşam ve şifa tanrıçasına olan inancı çok tatlıydı ama Ryker babalarının iyileşmesinin nedeninin ilaçlar ve gece gündüz bakım olduğunu düşünüyordu. Yine de bunu söylemedi. Kız kardeşinin ruhunu kırmak istemiyordu, özellikle de onun Fae dinine ne kadar önem verdiğini bildiği için.

Onun yerine "Okul nasıl?" diye sordu.

"Güzel." River eğlenir gibi bir ses çıkardı. "Yine de bitirmek için sabırsızlanıyorum. Sanki sonsuza dek öğrenecekmişim gibi geliyor. İnsanlara *yardım* etmek istiyorum. Gelecek yıl stajıma başlamak için sabırsızlanıyorum."

Gülümsedi ve Marlowe'u caddenin karşısına geçirdi. ", River.
Harika bir doktor olacaksın."

Nefesi kesildi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Ryker kız kardeşini göremese de, onun dudak halkasını dişlerinin arasından geçirdiğini hayal etti.

"Bunu biliyorum. Her sağlık ekibine inanılmaz bir katkı sağlayacaksın. Seninle gurur duyuyorum."

Eğer Tertia bu sözleri söylemeyi reddetseydi, Ryker iki kat daha sık söylerdi. "Umarım öyledir. Bu hafta Alfalara ve Omegalara nasıl davranacağımızı öğrendik..."

River devam etti ve Ryker'a bu hafta derslerinde işledikleri kurt adam ilacı hakkında her şeyi anlattı.

Parka girerken dikkatle dinledi ve birkaç soru sordu.

Kapalı köpek koşusuna ulaşmadan önce üç koşucuyu daha geçti.

Kapının kilidini açarak Marlowe'la birlikte içeri girdi. Köpek heyecanlı bir enerjiyle sıçradı. Ryker tasmayı çözdü ve Marlowe havayı dolduran bir dizi neşeli havlamayla koşarak uzaklaştı.

Ryker köpeğinin coşkusuna kıkırdayarak onu takip etti. Bu tam da ihtiyacı olan şeydi.

Düzenli bir koşuya başladı, kollarını ve bacaklarını pompalarken zemin ayak seslerini emiyordu. Koşmak Ryker'ın zihnini her zaman temizlemişti ve annesinin ziyaretinden kaynaklanan stres her geçen dakika azalıyordu. "Bu sabah antrenman nasıldı?" River koşuya başladığında Ryker sordu.

Nefes al.

Olay hakkında hiçbir zaman açıkça konuşmamışlardı ve şimdi Ryker, Brynleigh'in ailesinin kız kardeşinin ellerinde öldüğünü biliyordu...

Durum çok karıştı.

Kesin olarak bildiği bir şey vardı: Brynleigh'nin ailesini nasıl kaybettiğini River'a asla anlatmayacaktı. Neden olduğu keder ve yıkımı yüzüne vurmak zorunda kalmadan, yaptıkları için zaten yeterince suçluluk hissediyordu.

"İyi geçti. Sihrimi kontrol altına aldım." River nefes aldı. "Ve aslında..."

"Evet?" diye sordu.

"Sanırım yakında Mature'a gideceğim." Kadının sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Bunu hissedebiliyorum. Gücüm artıyor ama eskisi kadar vahşi görünmüyor. Sanki onu daha iyi kontrol edebiliyormuşum gibi geliyor. Bu mantıklı mı?"

Ryker'ın göğsünde umut kıvılcımları çaktı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Mantıklı ve bu harika bir haber."

Patikada koşarken kendini her zamankinden daha hafif hissediyordu.

Denge Cumhuriyeti'ni evleri olarak gören çoğu tür gibi, fae'ler de yirmili yaşlarında Olgunlaşırdı. Olgunlaşma sadece yaşam sürelerini uzatmakla kalmıyor, aynı zamanda güç ve kontrolü de artırıyordu. River tamamen olgunlaştığında, büyüsünü yönetmek her zamankinden daha kolay olacaktı. Ryker kız kardeşi için endişelenmeyi asla tamamen bırakmayacak olsa da, bu umutsuzca ihtiyaç duydukları bir nimetti.

Olgunlaştığı anda bunu ona söyleyeceğinden emin olduktan sonra sohbetleri River'ın mezun olduktan sonra yaptırmak istediği dövmelere kaydı. River'ın planladığı koca bir kol vardı ve Ryker yeterince zaman verilirse kız kardeşinin derisinin her santimini mürekkeple kaplayacağından oldukça emindi.

Anneleri dövmelerden nefret ederdi ama Ryker bunun sadece bir tesadüf olduğundan emindi.

River sırtının alt kısmına yaptırmayı planladığı çiçek desenini anlatmayı bitirdiğinde sis yükselmiş ve aralıksız yağan bir yağmura dönüşmüştü. Ryker telefonu kapatmadan önce kız kardeşine onu ne kadar sevdiğini ve onunla ne kadar gurur duyduğunu hatırlatarak veda etti.

Koşarken genellikle çaldığı neşeli şarkı listesine geçen Ryker, Marlowe için ıslık çaldı.

Birkaç dakika sonra köpek ormandan dışarı fırladı, siyah tüyleri yanlarına yapışmış ve dili ağzından dışarı sarkmıştı. Ön patileri kahverengi ve kir içindeydi ve Ryker parkın bir yerinde Marlowe'un kafası büyüklüğünde bir delik olduğunu biliyordu.

"Tanrı aşkına, ortalığı nasıl dağıtacağını iyi biliyorsun, değil mi?" Köpeğin kulaklarının arkasını kaşıdı.

Marlowe kuyruğunu sallayarak onaylarcasına havladı. Yaptığı dağınıklıktan memnun görünüyordu.

Ryker kıkırdarak içine uzandı ve biraz su çıkardı. Su ellerinden akarak yavrunun üzerinden nazik akıntılar halinde geçti ve çamuru yıkayarak geriye sadece siyah, ipeksi kürkü kalana kadar temizledi.

"İşte, yeni gibi oldu." Ryker sihrini serbest bıraktı, tasmayı taktı ve Marlowe'u parkın dışına çıkardı. "Hadi oğlum. Bakalım annen evde mi?"

Ve eğer Brynleigh yaralanırsa, Jelisette de la Point bunu ödeyecekti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

Her Zaman Senin İçin Burada Olacağım

B Ryker ve Marlowe apartmana döndüklerinde yağmur tam bir fırtınaya dönüşmüştü. Ryker'in damarlarında dolaşan su büyüüne rağmen ikisi de iliklerine kadar ıslanmıştı, Donuyordu.

Geleceğinde kesinlikle sıcak bir duş vardı.

Tanrılara şükür; telefonu su geçirmezdi. Onu Zümrüt Denizi'ne atsa bile zarar görmeden çıkabilirdi. Bu, Fae'lerin Büyük Göç sırasında getirdikleri pek çok teknolojiden biriydi.

Neredeyse gece yarısı olmasına rağmen, kapıcılardan biri olan Karson Yellowcrest, ön masanın arkasındaki görevinde parlak gözlü ve gür kuyruklu bir şekilde oturuyordu. Kırklı yaşlarının sonunda ya da ellili yaşlarının başında olan bu insan, tuzlu ve biberli saçlara, kızıl bir tene ve nazik bir gülümsemeye sahipti.

"Merhaba Kaptan," dedi Karson. "Yağmura yakalandınız, değil mi?"

Ryker bir elini saçlarında gezdirdi ve saçları sırlıslıkla olunca yüzünü buruşturdu. "Kesinlikle öyle yaptık."

Marlowe ceketini sallayarak etrafa su damlacıkları saçtı ve Ryker'in haklılığını vurguladı. Bazı insanlar köpeğin hareketlerinden rahatsız olabilirdi ama kapıcı sadece kıkırdadı.

"Bana mektup var mı, Karson?" Ryker sordu.

"Bir kontrol edeyim." Masasının altına eğilen kapıcının alnında bir çizgi belirdi. Ortaya çıkmadan önce havayı bir uğultu doldurdu. "Evet! Bu sizin için bugün erken saatlerde teslim edildi."

Ryker lobiyi geçti ve zarfı aldı. Altın kâğıt parmaklarının altında gevrekti, arkasında Cumhuriyet'in amblemi vardı ve *Bay ve Bayan Waterborn'a* gönderilmişti.

"Teşekkür ederim." Gülümsedi.

"Ne zaman isterseniz, efendim." Kapıcı masasının üzerine eğildi ve kaşlarını kaldırdı. "Bu arada, o güzel eşinizle ne zaman tanışacağım? Kocam ve ben Seçimi dikkatle izledik ve her zaman ikiniz için tezahürat yaptık."

Ryker dudağını ısırdı. Kendisinin ve Brynleigh'in halkın karşısına çıkmaya hazır olup olmadıkları konusunda herhangi bir varsayımda bulunmak istemiyordu. Sanki kırılmış ve tekrar yapıştırılmış bir çömlek gibiydiler. Tek parça halindeydiler ya da en azından oraya doğru gidiyorlardı ama dikkatli olmazlarsa tek bir yanlış hareket onları paramparça edebilirdi.

Sonunda kapıcıya Brynleigh ile görüşüp ona geri döneceğini söyledi.

"Elbette, anlıyorum. Teşekkür ederim, Kaptan. Her halükarda, Yeniden Birleşme'yi izleyeceğiz. Tüm çiftleri bir kez daha bir arada görmek için sabırsızlanıyoruz."

Ryker, "Unutulmayacak bir etkinlik olacak," diye söz verdi.

Özellikle de Kara Gece'yi başkalarına zarar vermeden önce durdurabilirlerse.

Birkaç dakika sonra Ryker ve Marlowe asansörden çıkıp daireye girdiler. Ryker ıslak ayakkabılarını tekmeledi ve mektubu bu amaçla girişte tuttuğu sehpanın üzerine koydu.

"Brynleigh?" Marlowe'un tasmaını çözdü ve ana dairenin kapısını iterek açtı. "Burada mısın?"

Yanıt yok. Daire çok sessizdi. Sessizlik ona baskı yapıyor, ciğerlerini daraltıyordu.

Şimdiye kadar dönmüş olması gerekmez miydi?

Endişe zihnini kemirdi ve kapının yanında duran çamaşır sepetinden bir havlu aldı. Havluyu saçlarında gezdirirken takip uygulamasını açmayı düşündü. Genelde endişeli biri değildi ama Brynleigh söz konusu olduğunda her zamanki gibi dünyası altüst oluyordu.

Tanrılara şükürler olsun ki, saçlarını havluyla silmeyi bitirdiğinde yerde gölgeler birikmişti.

Brynleigh onun birkaç adım önünde cisimlendi.

Ryker onu yaraları için taradı. Atkuyruğundan altın teller dökülüyordu ve gözleri ağırlaşmıştı ama yaralanmamış görünüyordu.

Vampirinin sağlıklı ve tek parça olmasından memnun bir şekilde rahat bir nefes verdi.

"Nasıl geçti?"

"Beklendiği gibi." Omuz silkti. "Jelisette asla keyifli değildir ve bu gece de bir istisna değildi."

Bakışları kadının omzuna astığı çantaya takıldı. "Bu..." Çantayı tuttu, sapını parmaklarının arasında çevirdi. "Evet, öyle."

"Harika." Ama hiç de harika görünmüyordu. Karısının üzerinde daha önce olmayan bir ağırlık vardı. "Neredeydi?"

Brynleigh dudağını çiğnedi. "Şifre kasanın içindeydi ve onu kırmak zorunda kaldım. Bunu beklemiyordum ama yapmalıydım. Bu kadar önemli bir şey neden açıkta tutulsun ki? Bu yüzden bu kadar uzun sürdü."

Ve Jelissete onu her an bulabilirdi. Ryker, Brynleigh'in ölümüne ne kadar yakın olduğunu fark ettiğinde kalbi hızla çarpmaya başladı.

Ryker'ın içini bir rahatlama duygusu kapladı ve çantayı kavradı. Brynleigh evdeydi, güvendeydi ve şifre ellerindeydi.

Artık karşısında durduğuna göre, bunun gerçekten ne anlama geldiğini düşünmek için kendine izin verdi. Kitap, şifre ve Yeniden Birleşme'de isyancılara tuzak kurmak derken sonunda bir yere varmışlardı.

Belki yakında tüm bu çılgınlığa bir son verebilirlerdi. Anlaşmayı bitirip hayatlarını her zaman istedikleri gibi yaşayabilirlerdi.

"Teşekkür ederim, Brynleigh." Kelimeler Ryker'ın duygularını tam olarak ifade etmeye yetmiyordu ama yine de söylemesi gerekiyordu. Yine de bir şeylerin hâlâ ters gittiğini hissediyordu. "Sen iyi misin?"

Ağzı sıkıştı ve ürperdi.

"Bittiğine sevindim. Zanrı'nin ofisi... ürkütücüydü." Gözlerinden gölgeler geçti. "Her yer ürkütücüydü."

"Ama güvendesin," diye tekrarladı Ryker, onun bunu onayladığını duymak istiyordu.

"Evet, öyleyim." Brynleigh bileğindeki bileziği çevirdi ve bakışları düştü. "Bu... Geri dönebilir miyim bilmiyorum. Dönmek de istemiyorum. Ölüm o yerde yaşıyor ve ben... korkuyorum."

Son kelime bir fısıltıydı ve sanki söylemek istememiş gibi ağzından çıkarken gözleri irileşti.

Bu itiraf Ryker'ı derinden sarstı. Sert karısının korktuğunu itiraf ettiğini daha önce hiç duymamıştı.

Onun yüzünden o yere dönmek zorunda kalmasından nefret ediyordu. Myrrah'la anlaşma yaptığında, kederinden gözleri o kadar kör olmuştu ki, onun Yaratıcısı'na geri dönmenin Brynleigh'e ne yapacağını düşünmemişti.

Ryker, Brynleigh'nin bileğindeki izleme bileziğini söküp okyanusun derinliklerine fırlatabilmeyi diledi ama yapamadı. Onun bir daha güvenli eve dönmek zorunda kalmayacağına dair söz bile veremezdi. Bu ona bağlı değildi.

Onu hapisten çıkarmak için bir anlaşma yapmıştı ve şimdi ikisi de buna bağlıydı.

Ryker yarın kitabı ve şifreyi ordunun şifre kırıcılarına teslim edecekti.

O ve Brynleigh kanıt bulma konusunda üzerlerine düşeni yapmışlardı. Umarım şifreli kitap ve isyancılar hakkında içeriden gelen bilgiler yeterli olur.

Ryker bu anlaşmayı sona erdirecek güce sahip olmasa da, burada durup vampirinin kendi başına acı çekmesine izin vermeyi reddetti. Çantayı yakındaki bir masanın üzerine koyarak kollarını açtı.

"Buraya gel, tatlım."

Kızın bu teklifi kabul edeceğinden emin değildi ve kız kendini ona doğru fırlatana kadar geçen her saniye uzadı. Adam onu yakaladı, ağırlığı üzerine çökünce bir adım geri tökezledi.

Çok uzun bir süre boyunca ikisi de konuşmadı.

Kadın onu kavradı ve adam da ona sarıldı, kadının vücudunu kendi vücudunda hissetmenin tadını çıkardı. Kadının gece açan güllerinin kokusu üzerine sinmişti ve adam yanağını kadının başına bastırdı.

"Seni yakaladım aşkım," diye mırıldandı.

Sevgi sözcükleri ağzından kaçtı ama *doğru* olduğunu hissettim.

Yüzünü onun boynuna gömdü, parmakları gömleğinin içinde sıkıştı ve titredi.

O... ağlıyordu.

Aman Tanrım.

Gözlerinden süzülen her bir damla yaş, derisinin altına saplanan küçük bir hançer gibiydi. Onun ağlamasından nefret ediyordu, acı çekmesinden nefret ediyordu.

Başının tepesini öpen Ryker, "Her zaman senin için burada olacağım," diye fısıldadı.

Onsuz geçirdiği o üç hafta korkunçtu ve bunu tekrar yaşamalarına izin vermektense ölmeyi tercih ederdi.

Ryker vampirine sarılıp onun hayal kırıklıklarını ve korkularını haykırmasına izin verirken sessiz bir yemin etti. Önlerine hangi engeller çıkarsa çıksın ya da başka kimlerle karşılaşmak zorunda kalırlarsa kalsınlar, kimsenin onları ayırmasına izin vermeyecekti. Ne isyancıların, ne Şansölye'nin, ne Valentina Rose'un ne de Tertia'nın.

Sorunlarının üstesinden gelecekler, kırılmışlıklarıyla köprü kurmayı tamamlayacaklar ve diğer tarafa ulaştıklarında her zamankinden daha güçlü olacaklardı.

İlişkileri bir savaş alanına dönmüştü ama bu savaştan zaferle çıkacaklardı.

Ryker karısına sarılırken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Karısının sırtını okşadı ve gözyaşları yerini yavaş yavaş derin, ürpertici nefeslere bırakana kadar sessiz saçmalıklar mırıldandı.

Yine de ona sarıldı. Ona ihtiyacı olduğu sürece sarılacaktı. Bu güçlü, vahşi vampirin onu rahatlatmasına izin vermesinde inanılmaz derecede güçlü bir şey vardı. Bu onuru hak ettiğinden emin değildi ama bunun için çalışacaktı.

Sonunda Brynleigh geri çekildi. Burnunu çekti ve yüzünü buruşturarak adamın gömleğini çekiştirdi.

"Tamamen ıslanmışsın." Kendine baktı, kazağının ortası fark edilir derecede koyuydu. "Ben de öyleyim."

Ryker açıkçası bunu tamamen unutmuştu. "Evet. Marlie ve ben koşuya."

Kaşlarını çattı ve bakışları onun üzerinde gezindi. "Annenle işler pek iyi gitmedi, değil mi? Özür dilerim, daha önce sormalıydım."

"Bunun için endişelenme. Sen üzgündün ve bu daha önemliydi. Ayrıca, annem... huysuzdur."

Brynleigh'in dudakları gerildi. "Benim yüzümden üzgün."

Bu bir soru değildi.

Obsidyen Kumları'nın yanında, Ryker yalan söyleyebilmeyi diledi. Sadece bir kez, böylece karısını bu acıdan koruyabilirdi.

"Sadece sen değilsin," diye araya girdi. "Benden beklediği gibi mükemmel bir evlat olmadığım için onu hayal kırıklığına uğrattığımı da düşünüyor."

Tertia'nın standartları inanılmaz derecede yüksekti.

Ryker Valentina Rose'u seçmiş olsaydı bile -ki bu büyük bir gaf olurdu- annesinin beklentilerini karşılayamazdı. Er ya da geç bir hata yapacaktı.

"Anlıyorum." Brynleigh'in dudaklarından dökülen iç çekiş, anladığını doğruladı. "Peki tüm hikâyeyi biliyor mu...?"

Cümlesinin geri kalanı söylenmemişti ama adam açıkça duymuştu. *Ne yapmayı planlıyordum?*

"Biliyor. İlk serbest bırakıldığın gün beni aradığında öğrendi." Kalbi sıkıştı, o ilk birkaç günün mutlak ıstırabını hatırladı. "Bunu gizli tutmaya çalıştım ama ondan bir şeyler saklamak neredeyse imkânsız."

Ryker ergenlik çağındayken bunu defalarca öğrenmişti. Evden ilk kez gizlice kaçıp bir partiye gittiğinde, gecenin bir yarısı biri Tertia'yı aramıştı.

Gözleri parlayarak ve parmaklarının ucunda sihirle ortaya çıkmış ve onu sabahın üçünde toplantıdan dışarı sürüklemişti.

Brynleigh'nin gözleri sertleşti ve Ryker'in kollarında kaskatı kesildi. Yanlış bir şey mi söylemişti?

Dairedeki hava değişti ve Brynleigh onun kucağından çıktı.

"Çünkü o bir Temsilci. Onlardan bir şey saklayamazsınız. Jelissete'in daha önce bahsettiği şey *tam olarak* buydu." Ryker sertleşti. "Yaratıcınızın akli başında değil. Bunu sen de biliyorsun."

Bu söylenecek en yanlış şeydi. Bu sözler Brynleigh'i sakinleştirmek yerine onu daha da kızdırmışa benziyordu.

"Hayır, ama bozuk bir saat bile günde iki kez doğruyu gösterir." Brynleigh'in sesi soğuktu ve avuçlarından gölgeler kayıyordu. "Her zaman bu noktaya gelir."

"Ne yapar?"

"Bu. Biz." Aralarında el salladı. "Ne zaman bizi ayıran şeyleri unutabileceğimi düşünsem, başka bir şey ortaya çıkıyor. Temsilciler ve diğer herkes var."

Ryker kaşlarını çatı. "Bazı bölünmeler olduğunu biliyorum ama-"

"*Biraz*" mı? Hayır. 'Biraz' nispeten küçük bir miktarı ifade eder. Temsilciler ile dünyanın geri kalanı arasında bir kanyon var."

Ona doğru uzandı. "Brynleigh-"

Ondan uzaklaştı, kanatları ortaya çıktı ve koruyucu bir şekilde etrafında kıvrıldı. "Hayır, yapma. Şu anda olmaz."

Kalbi sızladı. " var?"

"Sorun nedir?" Başını sallayarak acı acı güldü. "Jelisette de bunu söylüyordu. Bu toprakları Temsilciler yönetiyor ve tabii ki isyancılarla aynı fikirde değilim ama bir şeylerin değişmesi gerekiyor."

Bu konuda hemfikirlerdi.

Ryker yavaşça başını salladı, kelimelerini özenle seçiyordu. "Peki... ne öneriyorsun?"

Brynleigh Ryker'ı incelerken uzun bir an geçti. Gözleri yumuşadı, öfkesi değişti ve dudakları çatıldı.

"Bilmiyorum." Hüzünlü gözleri onunkilerle buluştu. "Sadece her şeyin dengesiz olduğunu biliyorum. Hayat adil değil."

"Bunu biliyorum."

"Öyle mi?" Başını eğdi ve aralarında uzun bir an geçti. "O zaman söyle bana Ryker, eğer annenin kızı olmasaydı River'a ne olurdu?"

Kendine rağmen içinden koruyucu bir hırıltı yükseldi. "Kız kardeşimi bu işe karıştırma."

"O zaten içinde," dedi Brynleigh yumuşak bir sesle. "Altı yıl önce kasabamı yok ettiğinden beri içinde."

Ryker geri adım attı. "Brynleigh, istemiyorum-"

"Söyle bana," diye ısrar etti yumuşak bir sesle. "Chavin'i yok etseydi ve bir Temsilci'ye bağlı olmasaydı River'a ne olurdu?"

Tepesi attı. Neden onu bu şekilde zorluyordu? Fae içgüdüleri onu ne pahasına olursa olsun ailesini korumaya itti ve yumruklarını sıktı.

"Yapma bunu. Beni bu konuda konuşturma."

Tabii ki dinlemedi.

"Basit bir soru," diye fısıldadı Brynleigh üzüntüyle. "Eğer bir Temsilciyle akraba olmasaydı River'a ne olurdu?"

"Ne fark eder ki?"

"Çünkü bunu konuşmamız gerekiyor." Gözleri onunkilerle buluştu. "Bunu sonsuza dek görmezden gelemeyiz. Aksi takdirde, aramızdaki sorun daha da büyüyecek ve iltihaplanacak."

Gerçekten mi? Çünkü geçtiğimiz altı yıl boyunca bunu düşünmemekle oldukça iyi bir iş çıkarmıştı.

İçgüdüleri çalkalandı ve başını salladı. Bu yola girmek istemiyordu, bunları düşünmek istemiyordu. Sonuçlarının farkında olmadığından değildi.

Hayır, sorun Ryker'ın bunların fazlasıyla farkında olmasıydı. Bu özel senaryoyu canlandırmak için yardıma ihtiyacı yoktu çünkü o rastgele biri değildi.

Vatandaş. Cumhuriyet'in yargı sisteminin iç işleyişini biliyordu. "Söyle bana Ryker," diye fısıldadı karısı. "Ne olurdu?"

Kalp atışları o kadar yüksekti ki düşüncelerini zar zor duyabiliyordu. Onun ne söylemesini istediğini biliyordu. Gerçek şu ki, anneleri Olay'ın ardından yaşananlara yardım edememiş olsaydı River'a ne olacağını her zaman biliyordu.

Ancak bir şeyi bilmek ve onu dile getirmek çok farklı şeylerdi.

Kelimeler boğazında düğümlendi. Dilinin ucundaydılar ama takılıp kaldılar.

Onları söylemek istemedi.

Altı yıl önce, yaptığı her şeyin River'ın iyiliği için olduğuna kendini ikna etmişti ve buna hâlâ inanıyordu. Olay için elinden geldiğince telafi etmeye çalışmıştı. Bir daha böyle bir şey olmasın diye River'ı eğitmek için saatler harcamıştı. Sel yardımına ve fırtınayı önlemeye uygunsuz miktarda para akıttı.

İşleri düzeltmek için elinden geleni yaptı.

Ama bu?

Bu yola hiç girmemişti. Anneleri bir Temsilci olmasaydı işlerin nasıl sonuçlanabileceğini düşünmesine asla izin vermemişti.

Brynleigh hâlâ sessizce ona bakıyor, cevap vermesini bekliyordu.

Göğsü gittikçe daha da sıkışıyordu. Dairenin duvarları üzerine kapanıyordu. Kalbi göğsünde dört nala atıyordu. Elini nemli saçlarında gezdirdi ama bu, içinde derinlere yerleşmiş olan huzursuzluğu bastırmak için çok az işe yaradı.

Karanlıkla, gölgelerle ve gecenin kendisiyle dolu o akik bakışlar, dakikalar ilerledikçe onunkileri tuttu.

Sonunda Ryker onun bakışlarının ağırlığına daha fazla dayanamadı. "Ona ne olacağını biliyorum," dedi huysuzca.

Brynleigh'in bakışları daha da yumuşadı. "Anlat bana."

O istemedi. Bu gerçeğe yüzleşmek istemiyordu. Yine de kelimelerin dudaklarından dökülmesine engel olamadı.

"Onu işlediği suçlardan dolayı yargılayacaklardı," diye yarı fısıldadı, yarı tısladı, kalbi gümbürdüyordu. "Benden istediğin bu muydu?"

ne diyorsun? River'ın Tanrı'nın lanetlediği prohiberis kaplı bir hücrede çürümemesinin tek nedeninin bir Temsilciyle akraba olmak olduğunu kabul etmemi mi istiyorsun?"

Burun delikleri alevlendi ve yumruklarını sıktı. "*Daha çocuk* denecek yaştaki kız kardeşimin annemin etkisi sayesinde özgür olduğunu mu söylememi istiyorsun?"

Her biri. Kelime. Acıtıyor.

Her hece göğsünü ağrıtıyordu.

Nefes almak, camsı ölüm parçalarını solumak gibiydi.

Brynleigh'e yaklaştı ve onun üzerinde belirdi. Brynleigh'i duvara yasladığında kanatları arkasına doğru açılıp alevlendi.

"Üzgünsün," diye fısıldadı.

"Tabii ki üzgünüm!"

Bunu ona zorla söyledi.

Su büyüğü damarlarında çalkalanan bir fırtınaydı ve içinden bir gayzer gibi patlamasına ramak kalmıştı. Sıcaklık düştü ve parmaklarını büktü.

Aralarında sadece birkaç santim vardı.

Göğsü kabardı ve kolları Brynleigh'in başının üzerindeki duvara dayandı. Ona doğru baktı.

Neden konuşmuyordu? Neden gözleri onunkileri arıyordu?

"İstediğin bu muydu?" diye yarı bağırdı, yarı yalvardı, konuşmasını istiyordu. "Söyle bana!" Düzensiz nefes üstüne düzensiz nefes aldı. "Duymak istediğin gerçek bu muydu?"

Kalbi acıdı. Baş ağrıyordu. Her yeri acıyordu.

Brynleigh'in gözleri gümüş rengine döndü ve başını eğdi.

"Evet," diye mırıldandı. "Temsilcilerin doğaları gereği diğer herkesten üstün olduğunu ve Denge Cumhuriyeti'ndeki yaşamın adil olmadığını kabul etmeni istedim."

Burun delikleri şişti ve göğsü kabardı.

"Sen bir Temsilcinin oğluyla evlendin. Bir gün annemin yerini ben alacağım," diye hatırlattı ona, kelimeleri ısırarak. "Bunu unuttun mu?"

Başını yavaşça önce sola, sonra sağa çevirdi. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede adamın elinden kurtulabilirdi ama yapmadı.

"Seninle annen bir Temsilci olduğu için evlenmedim, Ry." Brynleigh'in yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve sesi o kadar yumuşaktı ki

kelimeleri duymak için zorlanır. "Buna rağmen seninle evlendim. Seni *sen olduğun* için seçtim. Onun pozisyonu için değil. *Seni* seviyorum."

Birbirlerine bakarlarken uzun, hiç bitmeyen bir an geçti.
Göğsümüz kabarıyor. Kalpler çarpıyor.

Bu süre zarfında evrenler oluştu ve yok oldu. Yıldızlar doğdu. Gezegenler dönüp durdu. Bebekler doğdu ve yaşlılar soldu. Fırtınalar şiddetlendi ve sakinleşti.

Bunların hiçbirisi zerre kadar önem taşımıyordu.

Önemli olan tek şey karşısındaki kadındı.

Ryker derin bir nefes aldı ve ardından aklına gelen ilk şeyi yaptı.

Onu öptü.

Bu, ağızlarının nazikçe buluşması ya da yavaş, durgun bir okşama değildi. Bu öpücük ateş gibiydi. Tutku, şevk ve öfke yanan bir kucaklaşmada birbirine karışmıştı.

Acı ve bağışlamaydı, acı ve tutkuydu, keder ve neşeydi. *Her şey* vardı.

Bu, ilk öpücüklerine ya da Seçim sırasındaki o çalıntı, çekingen dokunuşlara hiç benzemiyordu.

O insanlar, o mükemmel çift artık yoktu. Belki de hiç olmamışlardı. Aralarında acı ve ıstırap vardı... ama doğruluk, dürüstlük ve sevgi de vardı.

Ağızları dikkat çekmek için savaşıyordu. Brynleigh dudağını ısırdı.

İnledi.

Ryker dilini kızın ağzının kenarında gezdirdi ve kız ona açıldı. Onun tadına baktı ve Tanrılar şahidim olsun, neredeyse boşalıyordu.

Bu, tüm lanet olası hayatının en tutkulu kucaklaşmasıydı. Bu vampiri daha önce tanıştığı hiç kimseye benzemeyen bir şekilde arzuluyordu. Aleti şortuna sürtünüyor, kanı damarlarında pompalanıyor ve her parçası onu istiyordu.

Ona ihtiyacım vardı.

Bir kolunu başının üstündeki duvarda tutarak diğer elini boynunun arkasına geçirdi. Kadının başını öyle bir eğdi ki onu düzgünce yutabilsin.

Ve ona izin verdi.

Dudaklarından bir inilti döküldü ve adam onu ağızıyla yuttu.

Elleri adamın nemli gömleğini kavradı ve onu daha da yakına çekti. Söylenmeyen mesaj çok açıktı.

Daha fazla.

Kumların yanında, Ryker ona şeyi verecekti. Bu bir zorluk değildi. Bu, Seçim sırasında onun sesini ilk duyduğundan beri istediği her şeydi.

Giysilerin her bir dikişi çok büyük bir engeldi. Öpüştüler; dudaklar, diller ve dişler birbirine karıştı.

Brynleigh onun alt dudağını emdi ve o da inledi. Boynunu serbest bıraktı, poposunu kucakladı ve onu yerden kaldırdı.

Bacaklarını onun etrafına doladı, göbeğini onun sertleşmiş boyuna sürttü.

"Seni istiyorum Ry," diye inledi kanatlarını geri çekerek. "Seni istemekten vazgeçmedim."

Bu sözler bir izin, bir serbest bırakma ve bir çağırmaydı. Ryker'ın duymak istediği her şeydi.

Dudaklarını geri alıp duvardan döndü ve yatak odasına doğru yürürken göğsünden bir hırıltı yükseldi.

OceanofPDF.com

Benim Ölümüm Olacaksın

H Nasıl oldu da buraya geldiler?
Bir an Brynleigh, Ryker'ı Temsilciler hakkındaki gerçeği kabul etmesi için zorluyordu ve bir sonraki an ağızları tutkulu bir kucaklaşma. Adamın dudakları onunkilere dokunduğunda kadının içinde bir ateş tutuşmuştu.

Daha fazla.

Desire onu yatak odasına götürürken bacaklarını beline dolamış, ona sarılmıştı.

Dairedeki ilk gecesinden beri buraya gelmemişti.

Bu an Ryker çapraz ve Eşik, onun gök gürültülü fırtına ve bergamot kokusu ona çarparak arzusunu on kat artırdı.

Bunu istiyordu, onu istiyordu.

Brynleigh buraya, onun yanına aitti. Dünyada olmayı tercih edeceği başka bir yer, birlikte vakit geçirmeyi tercih edeceği başka biri yoktu.

Gölgeleri damarlarında şarkı söylüyordu ve tüm vücudu onun için ağrıyordu.

"Sana ihtiyacım var," diyerek Ryker'ın ağzına doğru soludu ve onun etkileyici uzunluğuna sürtündü.

Hayatında hiç kimseye bu kadar ihtiyacı olmamıştı.

Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve onu odanın ortasına taşıdı. Çevresel görüşünden, arkasındaki yatağın kenarlarını seçebiliyordu.

Dudaklarını onunkilerden ayırırken göğsü kabardı ve sert bir sesle, "Bırak beni tatlım," dedi.

Bir keresinde, bu fae'ye güvenip güvenemeyeceğini sorgulayacaktı. Bir keresinde, onunla birlikte olmak için tüm kuralları çiğnediği için kendini azarlardı.

Artık değil. Kurallarından kurtulmuştu ve kalbi ona aitti. Ona güveniyordu.

Brynleigh'in nefesi kesildi, çünkü bu farkına varış da en az onun kokusu kadar güçlü gelmişti. Onları ayıran son su parçası da kuruyarak onları ayıran hiçbir şey bırakmadı.

Bacaklarını çözüp adamın gömleğindeki tutuşunu bıraktığında gülümsedi. Üzerine indiğinde şilte yumuşak bir bulut gibiydi.

Bulutların arasından görünen ay, Ryker'ın bedenini gümüşle kaplayarak ona bakıyordu.

Kahretsin, çok etkileyiciydi.

Kırmızımsı kahverengi nemli saçları yüzünü çerçeveliyordu. Güzel çikolata gözleri onu inceliyordu. Bakışlarında daha önce olmayan yeni bir derinlik vardı ama bu onu daha da çekici kılıyordu. Yardıma ihtiyacı olduğundan değil. Kocas o kadar yakışıklıydı ki.

Gözleri aşağıya doğru indi.

Ryker'ın gömleği ikinci bir deri gibi üzerine yapışmış, kaslarını ve göğsünün sert düzlemlerini vurguluyordu. Bakışları daha da aşağıya, şortunun bel bandını geçti. Adamın uyarılmışlığının kanıtı karşısında durakladı ve içinden yükselen küçük iniltiyi bastıramadı

Onun da kendisini en az kendisi kadar istediğini bilmek, içinden bir sıcaklık akmasına neden oldu. Uyluklarını birbirine bastırdı, acı verici bir şekilde boştu.

Ryker onun bakışlarının yönünü fark etti ve sırttı.

O lanet gamzeler yine ortaya çıktı. Onlar olmadan da yakışıklı bir fae'ydi. Dürüst olmak gerekirse, fazla yakışıklıydı. Ama o gamzeler ortaya çıktığında, tamamen ve tamamen çaresiz kalıyordu. Fae soyundan geldiğinin bir işareti olan uzun köpek dişlerini de görünce, içinden bir heyecan geçti.

Dişleri diş etlerinde zonklıyor, içinden geçen arzuyu yankılıyordu.

Çukur'a geri döndüğünde, Ryker'la tekrar birlikte olacağını, düğün gecelerinde paylaştıkları gibi bir an daha yaşayacağını hiç düşünmemişti.

Her nasılsa, bu geceki ilk gecelerinden daha iyi hissettiriyordu. Cehennemi yaşayıp geri dönmüşlerdi; şimdi aralarında hiçbir şey yoktu.

Artık yalan yok. İhanet yok. İntikam planları yok. Sadece... onlar.

koca. Fae ve vampir.

Seçilmiş eşler.

İyi hissettirdi. Brynleigh, Ryker'ın yanında tamamen ve bütünüyle kendisi olabiliyordu. Onunla ilgili her şeyi, her karanlık sırrı, yaşadığı her korkuyu biliyordu. Hiçbir şey onları ayrı tutamazdı.

Özgürlük dilinde tatlıydı ve içinde boğulmak istiyordu. Onun içinde.

Elini uzatıp adamın gömleğinin eteklerini çekiştirdi. "şunu."

Onun her santimetresine bakmak ve onu hafızasına kazımak istiyordu.

Fırtınalar gözlerini kararttı ve dudaklarını yaladı. "Bunu ister miydin?"

"Evet," diye nefes aldı, çaresizliğin içine sızdığını umursamadan ses tonu. "Seni görmem gerek."

Adamın eli boynunun arkasına kayarken dışarıda gök gürlediğine yemin edebilirdi ama pencereden dışarı bakmaya cesaret edemedi. Adam gömleğini yumuşak bir çekişle başının üzerinden çekerken bakışları ona kilitlenmişti. Kumaş yukarı doğru kayarak karnının yontulmuş düzlüklerini ortaya çıkardı.

Brynleigh kendini dirseklerinin üzerine itti, adam giysiyi yere bırakırken merakını gizleme zahmetine girmedi.

Her santimi mükemmeldi. Sanki tanrılar onu elleriyle yontmuş .

Ryker muhteşem bir fae erkeğiydi... ve ona aitti. Evlilik yüzüğü onu bu şekilde işaretliyordu ama onun kendisine ait olduğunu bilmek için bir mücevher parçasına ihtiyacı yoktu.

Kız ona hayran olduğu kadar, adam da onu inceliyordu. Gözleri sanki egzotik bir yaratıkmiş gibi onun her bir parçasının üzerinde geziniyor ve daha fazla çalışmak için onu ezberliyordu. Bu tür bir bakış başka birini öldürmek istemesine neden olabilirdi ama ondan gelince sevildiğini hissetti.

Adam ona doğru adım atarken karşılıklı arzularının kokusu havayı doldurdu. Elleri kalçalarına indi ve onu yatağın ortasına götürdü. Adam onun üzerine eğilirken kadın ona karşı koymadı. Sol eli yatağa vurarak ağırlığını desteklerken, sağ eli hâlâ giyinik olan karnının üzerinde gezindi.

Bu küçük dokunuş, içinden ihtiyaç kıvılcımlarının geçmesi için yeterliydi.

Brynleigh nefes nefese kaldı, nefesleri kısa aralıklarla geliyordu. Daha önce yanmış mıydı? Şimdi bir cehennem gibiydi, içten dışa yanıyordu.

Alaycı dokunuşu, kazağının üzerinden taytının bel bandına kadar karnından aşağı inerken çok hafifti. Sahip olduğu her şeyi aldı

parmağını lastiğe geçirdiğinde tepki veremedi.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi, küçük vampir?" Ryker bilmiş bir kaş kaldırdı, yakışıklı dudaklarında hâlâ o sırıtış dans ediyordu.

"Hem de çok," diye dürüstçe cevap verdi.

Şu anda bile yalan söyleyebileceğinden emin değildi.

Elini karnının üzerine koydu, başparmağı klitorisine acıyla yaklaştı.

Dudakları onunkilere değdi, öpücük çıldırtıcı derecede kısaydı. "Ben de."

Ryker'ın ağzının kendi ağzında olmamasının yasını tutacak zamanı yoktu çünkü Ryker yatağın kenarında diz çökmüş ve üstünü çekiştiriyordu.

"Bu kazağı beğendin mi?" diye sordu.

Böyle bir anda sormak için çok tuhaf bir soru. Kaşlarını çattı. "Yani, kıyafetlerimin çoğunu sevdiğim kadar."

Ne burada ne de orada. Modayla o kadar da ilgili değildi.

Sarai'nin olduğu gibi değil.

"Bildiğim iyi oldu." Gözlerinde bir pırıltı belirdi. " miyim?"

"Lütfen." Kadın kollarını başının üzerine kaldırdı ama adam karanlık bir şekilde kıkırdadı.

İki eliyle yakasını tutarak ağırlığını kaydırdı, böylece bacakları onun iki yanına binecekti. Eğildi ve onu öptü, sertliği hâlâ giyinik olan kalçalarının tepesinde duruyordu. Adam ona doğru bastırırken nefesi kesildi.

Alçak bir kıkırdama ağzına doğru gürledi ve yüksek sesli bir *yırtılma* odayı doldurdu. Kadın irkilerek itiraz eder gibi bir ses çıkardı ama adam bu sesi ağzıyla bastırdı. Kazağının parçalarını altından kaydırarak çıkardı ve bir kenara fırlattı. Taytını ve külotunu çıkardı ve hemen ardından şortunu çıkardı.

Adam yerine dönüp çenesini öperken başını eğmeden önce onun ay ışığıyla aydınlanmış çıplak vücuduna hayranlıkla bakacak zamanı olmadı. Nefes nefese kaldı ve kendini ona daha da yaklaştırdı.

Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Seni özledim." Ryker onun boynunu öptü. "Her gece seni istedim." Yakıcı öpücükler köprücük kemiği boyunca ilerledi. "Rüyalarım ve kâbuslarıma musallat oldun." Öpücük, öpücük, öpücük. "Sana ihtiyacım hiç bitmedi."

Onu öpücüklere boğdu, sanki açlıktan ölüyormuş ve hayatında hiç yemek yememiş gibi tadına baktı. Dudaklarını onun teninden her kaldırdığında, onu ne kadar çok istediğini söylüyordu. Ona ihtiyacı olduğunu. Ona değer verdiğini.

Ŗu andan itibaren günlerinin sonuna kadar ona nasıl bakacağını. Tekrar ve tekrar ve tekrar, altında kıvranan bir karmaŖa olana kadar onu öpücüklerle yuttu.

Brynleigh içindeki ateŖten  lecekmiŖ gibi hissettiğinde Ryker g  slerini avuçladı. Meme uçlarını baŖparmaklarının altında yuvarladı, bakıŖları onunkilerle buluŖtuğunda karanlıktı.

Bir meme ucunu ağızına almadan önce ona "Sen benimsin," dedi.

Adam diğ r g  s yle oynarken kadın sırtını döndü ve boğuk bir  ıg lık yükseldi.

Aman Tanrım.

Kadın cevap vermeyince, adam meme ucunu bıraktı ve çenesini g  s ne dayadı. Gözleri, düğün günlerinde gördüğü o sahiplenici bakıŖlarla parladı. "Sen kimsin?"

"Senin," diye nefes nefese kaldı.

"Aferin kızıma." Diğ r meme ucunu da ağızına alarak onu ödüllendirdi.

Adam sanki hayatı buna bağılymış gibi yalayıp emerken inledi.

Devam etti ve devam etti, onu tattı.

Her nefes alıŖ, her inleme, her hareket onu daha da teŖvik ediyor gibiydi. Yine de durmadı. Kadın altında çaresiz bir su birikintisine d n Ŗ p daha fazlası için yalvarana kadar durmadı.

Ryker onunla oynuyordu. C retk rlık. Her  p Ŗ nde, her ısırışında, kalçalarını onunkilere her yaslayışında, sikinin tam da ihtiyaçı olan yerin dıŖında olduğunu hissedebiliyordu.

Oyun oynayabilecek tek kiŖi o değıldi. Onu istediğ ne Ŗ phe yoktu ama kontrolü ele geçirmesine izin verecek miydi?

 ğrenecekti.

Ryker onun g  slerine doğru ilerledi ve gölgelerine uzandığında yavaŖ a nemli göbeğine doğru ilerleyerek karnının üzerinde durgun öpücükler bıraktı.

Vampir olarak doğuştan sahip olduğı o karanlık tüyler avuçlarından taŖtı. Brynleigh yumuŖak bir hareketle bacaklarını adamın beline doladı ve onları çevirdi. Brynleigh onun üzerine binerken yatak odasının zeminini gölgeler kapladı.

Gözleri irileŖti ama kıza bakarken yüz ifadesinde korku ya da öfke yoktu. "Kanatlarını yine serbest bıraktın."

Adam kanatlara dokunmak için uzandı ama kadın hemen geri çekti. Kanatlara dokunmak daha önce hiç kimseyle paylaŖmadığı hassas bir yakınlıktı,

ve kontrolü elinde tutmak istiyordu.

Şimdilik.

". " Brynleigh eğildi ve onu öptü. "Onları beğendin mi?"

Bakışları onların üzerinde gezindi. "Çok güzeller, tıpkı senin gibi."

"Eğer iyi olursan, bir gün seni uçururum," dedi arsızca.

Dudaklarında bir sırıtma dans etti ve kalçalarını yukarı doğru itti.

"Oh, tatlım." Ryker'ın elleri onun kalçalarının üzerine indi. "Ne kadar iyi olabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Sana göstermeme izin ver."

Son sözleri bir hırıltıdan öteye gitmiyordu ve Brynleigh durumun kontrolünü hızla kaybettiğini fark etti. Onları bir sebepten dolayı çevirmişti ama bunun ne olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordu.

"Belki daha sonra. Senin için planlarım var." Kalçalarını adamın uzunluğunun üzerinde deneysel olarak yuvarladı.

Ucu klitorisine sürtündü ve nefesi kesildi, tekrar yapmadan önce omuzlarına yapıştı. İçinden zevk dalgaları geçti.

Ryker inledi, başı şiltenin üzerine düştü ve elleri onun kalçalarını terk etti. "Lanet olsun, küçük vampir. Beni öldüreceksin."

Belki Ryker'ın kontrolünü kaybetmenin eşiğindeymiş gibi görünmesinden, belki de kız ona ahlaksızca sürtünürken ellerinin çarşafı kavramasından kaynaklanıyordu ama Brynleigh kendini gecenin güçlü bir tanrıçası gibi hissediyordu.

Yalnızdılar; aralarındaki engeller ortadan kalkmıştı ve bu *Doğru*.

Kanatlarını arkasına doğru açarak onu öptü ve elleri çıplak bedeninde gezindi. Bir yerde asla çok uzun süre kalmıyor, onun çözülmesini istiyordu.

Ayrıca, telafi etmesi gereken çok fazla kaçırdığı zaman vardı.

Sonunda, kadının bileklerini yakaladı ve karnının üzerindeki kışkırtıcı izlerini durdurdu.

"Sana ihtiyacım var," diye inledi.

Onun arzusunu itiraf ettiğini duymak, kendine olan saygısında harikalar yaratıyordu.

Kalçalarını adamın uzunluğunun üzerinde kaydırarak ıslaklığının adamı kaplamasına izin verdi. "Beni ne kadar çok istiyorsun?"

"Şu anda senin içinde olmak için her şeyimi verirdim," diye itiraf etti.

Avuçlarından daha fazla gölge aktı ve kanatlarını açtı. Kalçalarını kaldırarak öne doğru eğildi ve onu öptü. Adamın tadı

Arzuladığı her şey ondaydı ve buna asla doyamayacaktı. Brynleigh ikisinin arasına uzanarak adamın sikini eline aldı.

Göğsünden parçalanmış bir inilti yükseldi. Dişlerini ihtiyaçtan sızlatan bu sesi içine çekti.

Isvana ona yardım ediyordu ama *onun* yüzünden böyle tepki vermesi hoşuna gidiyordu. Kendini onun boyuna indirmeden önce onu birkaç kez okşadı. Ucu içine girdiği anda başını geriye attı ve inledi.

Bu hatırladığından bile daha iyiydi.

Onu santim santim içine alırken, etrafında gerilirken acı ve zevk içinde dalgalandı. Gözleri dalgalanarak kapandı ve onu kabzasına kadar alırken acı kısa sürede kayboldu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı, adamın büyüklüğüne alışmaya çalışıyordu.

Ryker uzandı ve bir elini onun yanağında gezdirdi. "Burada tanrılar yok, aşkım. Sadece sen ve ben varız."

Bir keresinde, bekleyip vücudunun onun bedenine uyum sağlamasına izin verecekti. Bir keresinde daha nazik davranabilirdi. Ama yaşadıkları onca şeyden sonra bekleyemezdi.

Gözleri buluştu ve söylenmemiş bir emirle tek bir vücut gibi hareket ettiler.

Onun omuzlarını kavradı.

Elleri kalçalarına geldi, başparmakları onu okşarken etini okşadı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, adam kalçalarını yukarı doğru itip onun hareketlerine karşılık verirken sırtı kamburlaştı. "Hem de çok."

Aşkın zor bir şey olduğunu öğrenmişti. Karşınızdaki kişiyi hiç görmeden aşık olmak mümkündü - Seçme bunu çok açık bir şekilde göstermişti. Öldürmeniz gereken kişiye aşık olmanız bile mümkündü.

Ama güven olmadan aşk? Tehlikeliydi. Hatta ölümcül. Birini içten dışa yok edebilirdi. Nefret ve öfkeye çok yakındı. O ve Ryker çok uzun süre o noktada kalmışlardı.

Artık değil.

Şimdi, eskisinden daha güçlüydüler. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordu. Ona yanında olacağını, onu güvende tutacağını ve onun için bir varlıktan daha fazlası olduğunu kanıtlamıştı.

Kız onun olduğu kadar o da kızındı.

Gözleri karardı. "Ben de seni seviyorum."

Bu sözler tam da duymaya ihtiyacı olan şeylerdi. Ona ne verirse alabileceğini bilen Brynleigh, kontrolünün son parçalarını da bıraktı.

Hareket edişinde nazik ya da yavaş bir şey yoktu. Kanatları arkasına doğru açıldı ve avuçlarından karanlık süzüldü. Bu ne fiziksel ağırları yatıştırmak için yapılan bir buluşmaydı ne de düşün gecelerindeki sevişme.

Bu bir iddia, özür ve bağışlamanın bir araya gelmesiydi.

Kalçalarının her yükselişinde ve düşüşünde, ondan gelen her nefes alışta, inlemede ve zevk sesinde bu güven güçlendi.

Serbest kalmasına gittikçe yaklaşıyordu. Uçurumun kenarında asılı kalmış, tüm vücudu hevesli bir bekleyiş içinde kıvrılmıştı.

"Daha fazla," diye nefesi kesildi. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Ryker'ın bakışları onunkilerin üzerinde gezindi ve başını salladı. Birkaç dakika içinde kadının kalçalarını kaldırdı ve altından çıktı. Ryker arkasına geçmeden önce içindeki boşluğun yasını tutacak zamanı bile olmamıştı. Boynunun arkasını öptü, elleri poposunda gezindi.

"Bir şeye tutunmak isteyebilirsin, aşkım." Sesinde umutsuzca keşfetmek istediği karanlık bir vaat vardı.

Adamın elleri kalçalarına inmeden saniyeler önce yatak başlığını kavradı. Bir kalp atışı bile geçmeden, sikini kadının girişine dayadı ve içine soktu.

Yıldızlar yeni açıdan görüşünde patladı. İşte bu.

Bu tam da ihtiyacı olan şeydi.

Bir eliyle kızın kalçasını tutarken, diğer eliyle kızın kanatlarının üzerinden geçerek içine girdi.

Aleti o mükemmel noktaya çarptı ve kadın haykırdı. Arkasındaki fae dışında diğer her şey kayboldu.

Kadın onun, adam da kadınındı.

Ve Ryker köpek dişlerini boynuna geçirip "Benim için gel," diye hırladığında, o da geldi.

Uçurumdan yuvarlandı, zevk tsunami gibi içinden aktı ve onun adını haykırdı. Birkaç dakika sonra kendi serbest kalışını izledi, zevk iniltileri kulaklarına müzik gibi geliyordu.

Zevk dalgaları arasında ona sımsıkı sarıldı, birlikte zirveden inerlerken tatlı sözler mırıldandı.

Sonunda yatak başlığını bıraktı.

Ryker nemli bir bez alacak kadar uzun süre yatak odasından çıktı ve o yokken kanatlarını geri çekti. Yorgundu, vücudu gevşekti ve her yeri ağrıyordu.

Yüzünde dans eden yumuşak bir gülümsemeyle geri döndü. Ona doğru süründü, dudaklarına en tatlı öpücüğü kondurmadan önce bacaklarının arasını nazikçe yıkadı.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı, elindeki bezi çamaşır kutusuna atarken.

Brynleigh ona sarıldı ve sıcaklığının içine sızmasına izin verdi. "Zamanın sonuna kadar mı?"

Kıkırdadı ve yorganı ikisinin üzerine çekti.

"Sonsuza dek," diye söz verdi.

Tek bir kelime kulağa hiç bu kadar hoş gelmemişti. Onu alnından öptü. "Uyu, aşkım."

O yaptı.

BÖLÜM 30

Seni Bir Daha Kaybedemem

A Tiz, acı dolu bir çığlık Ryker'ı rüyalarından çekip çıkardı. Gözleri irkilerek açıldı ve bir solukla doğruldu. Büyüsü damarlarında bir fırtınaya dönüşmüştü ve kalbi göğsüne çarpıyordu.

İçgüdüsel olarak Brynleigh'i kontrol etmek için bakışlarını soluna çevirdi. Kalbi neredeyse duracaktı.

Dimdik oturuyordu, çarşaf çıplak belinde gölleniyordu. Yumrukları kalbinin üzerindeydi, yüzü kar gibi solgundu ve sanki boğuluyormuş gibi hava çekiyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve hıçkırıklar vücudunu sarıyordu.

Ryker onun adını fısıldadı, sesi sanki saatler önce kendini kaptırdığı güçlü vampire değil de yaralı bir hayvana hitap ediyormuş gibi alçaktı.

Siyah gözleri görmüyordu, duvara bakıyordu.

"yok," diye mırıldandı, onu korkutmamak için yavaşça ona doğru uzandı. "Sadece bir kâbustu." En azından sadece bir kâbus olduğunu umuyordu. "Sadece sana sarılacağım. Sorun olur mu?"

Bir vampiri gafil avlamak, özellikle de zihinsel durumu kötü görünen birini, asla iyi bir fikir olmazdı.

Çenesini eğmeden önce birkaç saniye geçti.

En ufak bir hareketi ama tek ihtiyacı olan buydu.

Kollarını Brynleigh'e dolayan Ryker onu kendine doğru çekti. Daha önce birlikte olduklarında olduğundan çok daha küçük görünüyordu. Brynleigh titredi, yanağı kalbinin üzerine bastırırken gözyaşları göğsünü ıslattı.

"Seni tuttum," diye fısıldadı alnından öperek. "Gitmene izin vermeyeceğim." Ve bırakmadı da.

Titreyen, soluk soluğa nefes alışları sonsuza dek sürecekmış gibi gelen ama muhtemelen sadece birkaç dakika süren bir süre boyunca devam etti.

Ryker karısına sarıldı ve sırtını okşayarak özel bir şey hakkında mırıldandı. Bütün gün ona sarılmak zorunda kalsa da umurunda değildi; bunu sorgusuz sualsiz yapardı.

Brynleigh onu bu hale getirecek ne hayal etmişti? Adam onu Çukur'dan getirdiğinde bile bu kadar kırılmamıştı.

Onu hâlâ göğsünde tutarak arkasına yaslandı ve pencereden dışarı baktı.

Güneş tepedeydi; sararmış ışınlar, taktırdığı özel pencere camları tarafından hafifçe griye boyanmıştı. Sabahın erken saatlerine kadar uyumamışlardı, bu yüzden gün boyunca uyumuş olmaları şaşırtıcı değildi.

Birkaç dakika geçtikten sonra Brynleigh'in nefes alıp vermesi yavaşladı. Çenesini kaldırdı ve burnunu çekti. "Onu durduramadım."

Endişeyle kaşlarını çattı. "Kimi durduracaksın?"

Brynleigh ürpertici bir nefes daha aldı ve elini onunkinin içinden geçirdi.

"Jelisette," diye fısıldadı, sözcük acı verecek kadar sessizdi.

Yatak odalarının sessizliğinde -çünkü dün gecedен sonra bu yatak odasının onlara ait olduğundan hiç şüphesi yoktu- sanki Yaraticısının adını haykırıyordu.

Sakin kalma çabalarına rağmen gerildi.

Tabii ki bunun Brynleigh'in çılgın Maker'ıyla bir ilgisi vardı.

"Ne yaptı?" diye sorarken homurdanmamak için kendini zor tuttu. "O... oh, tanrılar." Titreyen bir hıçkırık daha vampiri parçaladı, ve taze gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. "Beni bir ormanda kovaladı, kazığa oturttu ve öldürdü. Yani... Düşündüm ki..."

Ryker daha fazla dayanamadı. Karısının çektiği acıya tanık olmak, birinin gözleri önünde kalbini parçalara ayırmasını izlemek gibiydi.

Bir kolunu ona sararken, diğerini çenesinin altına koydu ve yukarı kaldırdı. "Bir kâbustu."

Brynleigh başını salladı. "Biliyorum ama..."

Dudaklarını kızın yanaklarında gezdirerek tuzlu gözyaşlarını öptü. "Ama ne?"

"Ama o kadar gerçekçiydi ki." Derin nefesler alarak göğsünü ovuşturdu. "Bunun bizim için son olduğunu düşünmüştüm Ryker. Gerçekten öyle sandım. Çok kızgındı."

"Ondan nefret ediyorum," dedi şiddetle.

Ondan dünyadaki herkesten daha çok nefret ediyordu.

"Ben de."

Birkaç dakika sessizce oturduktan sonra, çok sevdiği gözleri onunkilerle buluştu.

"Beni kazığa oturtmadan önce son düşüncemin ne olduğunu biliyor musun?" Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Sen." Brynleigh parmaklarını onun yanağında gezdirdi. "Daha fazla zamanımız olmadığı için üzgündüm. Bu beni her şeyden çok incitti. Kalbime sapladığı kazıktan daha fazla. Ölüm korkusu ve acısından daha fazla. Birbirimizi yeniden bulduğumuzu ve şimdi ayrı düştüğümüzü bilmek acı vericiydi."

Ryker'ın kalbi onun sesindeki acıyla kırıldı. "Çok üzgünüm tatlım."

Uzun dakikalar geçti.

"Ben de öyle. Bir kâbustu ama korku... Seni bir daha kaybedemem, Ry." Kadının sözlerindeki kırılmanlık doğrudan adamın kalbine saplandı. "Seni seviyorum ve sana kana ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var. Sana ilk aşık olduğumda korkmuştum. Neler olduğunu anlamamıştım. Ama şimdi... şimdi ruhumun diğer yarısını bulduğumu biliyorum."

Ryker'ın göğsü ısındı. Böyle bir aşkın var olduğunu hiç bilmiyordu. Ailevi bir aşk yaşamıştı ama bu Brynleigh'e karşı hissettikleriyle kıyaslanamazdı. Aralarındaki uçurumun aşılabilir olduğunu hissettiği zamanlarda bile ona olan ihtiyacı devam etmişti.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı.

Gözleri onunkilere kilitlendi ve nefesi boğazında düğümlendi.

Ryker önce kimin hareket ettiğinden emin değildi, sadece ikisinin de hareket ettiğini biliyordu. Adam başını eğdi, kadın da çenesini kaldırdı. Bir kalp atışı sonra, ağızları yakıcı bir kucaklaşmayla birleşti. Kız kımıldayıp adamın kollarını kavradı ve adam dilini onun ağzında gezdirdi.

Tanrım, onu tekrar istiyordu.

"Beni asla terk etme," diye soludu Brynleigh onun dudaklarına karşı.

Başını salladı ve onu öptü. "Ölüm bile bizi ayıramayacak." Eğer böyle bir şey olursa, o da bu uçurumu kapatacaktı.

"Söz mü?" diye sordu.

Onları çevirdi ve diziyle uyluklarını araladı. Bir elini aralarına sokarak kendisini karşılayan ıslaklığa homurdandı.

Parmaklarını kaldırarak kendini kadının girişine yerleştirdi.

"Yemin ederim." Onun içine girdi, sıcaklığının sikini sarmasına izin verdi. Kadın inledi ve adam dudaklarıyla sesi yakaladı. Tanrım, o mükemmeldi. "Sen benimsin. Sonsuza kadar."

Ve sonra ona ait olmanın tam olarak ne anlama geldiğini gösterdi.

BİRKAÇ SAAT SONRA nihayet yatak odasından çıktılar. Brynleigh duş alırken Ryker ve Marlowe Eleyta Park'a koştu. Bunun saçma olduğunu bilse de, bir yanı ondan bu kadar kısa bir süre ayrı kalacağı için üzülüyordu.

Koştuğu her dakika ilişkilerini, nereden başlayıp nereye geldiklerini ve ona olan aşkını düşünüyordu. Onu bu kadar önemsemesi onu şok etmişti ama başka türlüünü de istemezdi.

O ve Marlowe döndüklerinde Brynleigh pencerenin yanındaki sandalyede oturuyordu. Saçları sarı dalgalar halinde sırtından aşağı sarkıyordu ve bir fincan sıcak kan içerken bacaklarını kendine doğru çekmişti.

Ryker köpeğin tasmaını çözdü ve ona doğru yürüdü. Kadının saçlarını okşayarak ensesine bir öpücük kondurdu.

"Neye bakıyorsun?" diye mırıldandı.

Omzunun üzerinden baktı ve gülümsedi. Buna asla doyamayacaktı.

"Güneş," diye cevap

verdi. "Çok güzel."

Ne çok sıcak, ne de çok soğuk. Bugün harika bir sonbahar günüydü.

Memnuniyetle iç çekti ve elini omzuna koyarken ona yasladı. "Onu çok özledim."

"Artık her gün izleyebilirsin."

Brynleigh mırıldanmadan önce birkaç dakika boyunca arkadaşça bir sessizlik içinde camdan dışarı baktılar.

"bittiğini anladığım an buydu." Kaşlarını kaldırdı ve onun bakışlarına karşılık verdi. "Sana bunu hiç söyledim mi?"

Ryker başını salladı. bir şeyi hatırlaması gerekirdi.

Kıkırdadı ve bir parmağını pencere camında gezdirdi.

"Buraya senden nefret etmeyi umarak geldim. Senden nefret etmeye *kararlıydım*. Çok uğraştım Ryker. Senin kötü olmana ihtiyacım vardı. Beni inciten kişi olmana. Ve sen... sen bunu imkânsız kıldın."

"Sana zaten aşıkım," diye itiraf etti öğleden sonra güneşine bakarak. "Sanırım isyancı saldırısından sonra seni aramaya gittiğim anda seni sevmiştim."

O zaman bile ona her şeyini vermeye hazırды. Ruhu onların birlikte olması gerektiğini biliyordu.

Elindeki bardağı bıraktı ve ayağa kalkarak adamın elini tuttu. Başparmağını avucunun içinde gezdirdi ve ona doğru eğildi.

"Harikaydın, Ry. Nazik, düşünceli, komik ve rekabetçiydin - beklediğim gibi biri değildin. Ve ben... ben sana aşık oldum. Güneşi gördüğümde senin olduğumu anladım. Ve o gecenin ilerleyen saatlerinde River..." Sesi kesildi ve yüzünü buruşturdu.

"Sana fırtınadan bahsettiğinde," diye usulca sözlerini tamamladı.

"Evet." Başını salladı. "Benim için bittiğini biliyordum. Bunu yapamazdım."

Ryker kollarını Brynleigh'e doladı ve ona sarıldı. River ona Olay hakkındaki gerçeği söylemeseydi ne olurdu?

Bunu düşünmek bile istemedi.

Ama artık her şey bitmişti. Birlikteydiler ve hayatları güzel bir şeye dönüşüyordu.

Zihnini geçmişten arındıran Ryker, kollarındaki büyüleyici kadına odaklandı. Birlikte şehri incelediler. Marlowe bile sessizdi, yumuşak horultuları kanepedeki en sevdiği yerden yükseliyordu.

Ryker dün aldığı zarfı hatırlayana kadar birkaç dakika geçti.

"Bekle biraz." Alnından öptü ve geri çekilerek mektubu bıraktığı yerden aldı ve onun yanına döndü. "Bu bizim için geldi."

Parmaklarını ön tarafta gezdirdi.

"Bay ve Bayan Waterborn," diye mırıldandı, bakışlarını onunkilere kaldırarak. "Kulağa hoş geliyor."

"Ben de." Kendine engel olamadığı için onu öptü. "Açmak ister misin?"

Brynleigh'in ona doğru attığı gülümseme en karanlık ruhları bile ısıtabilirdi.

Zarfl dikkatlice açtı ve ortaya daha küçük, yaldızlı bir mektup çıktı. Bir kartpostal büyüklüğünde olan bu mektup avucunun içine kolaylıkla sığıdı.

Davetiye, Ryker'ın Seçme'deki yerini onaylamak için ilk aldığı davetiyenin neredeyse aynısıydı. O zamandan bu yana sadece aylar geçmişti ama sanki yüzyıllar önceymiş gibi geliyordu.

Ön yüzünde siyah harflerle "*Davetlisiniz!*" yazıyor.

Brynleigh mırıldandı ve çevirdi. Ön yüzdekiyle aynı el yazısıyla yazılmış, bugünden bir hafta sonra gerçekleşecek olan Yeniden Birleşme için bir davetiye vardı.

"İşte oldu. Yedi gün." Ona bakmadan önce işaret parmağını uzun bir süre zarfın kenarına vurdu.

"Bütün taşlar yerine oturuyor. Sen ordu işini yap," -parmaklarını küçük bir kasırga gibi havada döndürüyordu, bunu gülünç derecede sevimli buluyordu- "ben de asiler üzerinde çalışacağım. Başka kimseye zarar vermeden önce onları tuzağa düşüreceğiz ve bu iş kesin olarak bir son vereceğiz."

Sesi çok emin geliyordu. Kendinden çok emin.

Ryker onun bu yönünü takdir ediyor ve seviyordu ama ensesinde bir tedirginlik vardı. Gerçekten bu kadar basit olabilir miydi? Öyle olmasını umuyordu.

Yeniden Birleşme sona erdiğinde hayatlarının bu bölümünü tamamen geride bırakmaktan başka bir şey istemiyordu. Brynleigh'i kulübesine götürmek ve haftalarca göl kenarında hayatın tadını çıkarmak istiyordu. Satranç tahtasının önünde uzun geceler geçirmek, ona karşı oynamak ve kazanmak istiyordu.

Kahkaha, neşe ve huzur istiyordu ve bunu başarana kadar durmayacaktı.

O kadar yakındı ki neredeyse tadını alabiliyordu.

BÖLÜM 31

Seçim Salonuna Geri Dönüş

"Y Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun," diye bağırdı Hallie limuzinde Brynleigh'in yanındaki koltuğundan.

Ryker'in şoförü Davis, yarım saat önce onları Servet Elfi'nin evinde. İki kadın bir kadeh Peri Şarabının tadını çıkarıp sohbet ederken, Altın Şehir'in merkezindeki trafikte başarılı bir şekilde ilerlemişti.

Brynleigh arkadaşını tekrar göreceği için gergindi ve Hallie'ye Buluşma'ya onunla birlikte gitmek isteyip istemediğini sormakla uğraşıyordu. Sonunda arkadaşına mesaj atmış ve Servet Elfi bu öğleden sonra bir araya gelmeyi kabul etmişti.

Ryker ve Hallie'nin kocası Therian bu gece için son dakika planları yapmakla meşguldü. Eşleriyle Yeniden Birleşme'de buluşacaklardı. Ryker bir saat önce Brynleigh'i aramış ve onunla Seçim Salonu'nda buluşmadan önce Marlowe'u koşuya çıkaracağını bildirmişti.

Uzun ama verimli bir hafta olmuştu. Brynleigh bir başka isyancı toplantısına daha katılmış ve daha fazlasını kandırarak onların tarafında olduğunu düşünmelerini sağlamıştı. Ryker'la birlikte çaldığı şifreyi ve kitabı ordunun şifre kırıcılarına teslim etmeye gitmişti. Umut verici görünüyordu ve Ryker bunun onlara birkaç şüpheli isyancıyı tutuklayıp mahkûm etmeleri için yeterli kanıt sağlayacağından emin görünüyordu.

Hatta dün Ryker'in babasını ziyaret etmek için Waterborn Evi'ne ve Tertia'nın gazabına bile göğüs germişti. Tertia soğuktu, bu beklenen bir şeydi ama Brynleigh kayınpederini görmekten keyif almıştı. Gözlerini açmıştı ve

Ryker bütün gece mutluydu, Brynleigh onu satrançta iki kez yendikten sonra bile.

Bunların hiçbiri bugün Hallie ve Therian'ın evinin önünde durmak kadar korkutucu olmamıştı. Şirin mahalleleri sanki bir masal kitabından fırlamış gibiydi. Gülen çocuklar zümrüt gibi çimenlerin üzerinde koşturuyordu. Ebeveynler verandalarda oturmuş, çocuklarının oyunlarını izliyorlardı. Evler bile mutluluk saçıyor gibiydi.

Brynleigh kendini yerinde hissetmemişti. Vampirlerin güneşe çıkmamalarının bir nedeni vardı. Mürekkep kadar siyah kalpleriyle gün ışığının güzelliğini deneyimlemeyi hak etmiyorlardı.

Arkadaşının kendisinden nefret edeceği konusunda çok gergindi ama Hallie'nin Brynleigh'den çok daha iyi bir insan olduğu ortaya çıkmıştı. Onu affetmiş, sarılmış ve öğleden sonrayı birlikte geçirmişlerdi.

Şimdi, diğer dört limuzinin girişin önünde sıralandığı Seçim Salonu'na yanaşıyorlardı.

Brynleigh parmaklarını yere kadar uzanan elbisesinin parıldayan siyah ipeğinde gezdirdi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Elbiseyi birkaç akşam önce almıştı. Yüksek bir halter yakası ve bileklerini geçen uzun, fit kolları vardı. Sırt kısmı neredeyse hiç yoktu ve kanatlarını serbest bırakırsa onlara bolca yer açıyordu. Diğer kadınların çoğu muhtemelen topuklu ayakkabı giyecek olsa da Brynleigh bir çift düz ayakkabı tercih etmişti. Kolyesini ve takip bileziğini takmıştı, her iki mücevher parçası da elbise tarafından gizlenmişti.

"Öyle olduğunu biliyorum." Hallie şarabından cömert bir yudum aldı ve koltuğunda sallandı. "Ryker seni gördüğünde çılgına dönecek."

Brynleigh homurdandı. Hallie'nin küfrettiğini hiç duymamıştı ama anlaşılan Servet Elfini gevşetmek için bir kadeh şarap yetmişti. "Teşekkür ederim. Sen de çok güzel görünüyorsun."

Hallie'nin elbisesi soluk pembe, ışıltılı bir buluttu. Straplezdi, dar bir bedeni vardı ve kalçalara doğru genişliyordu. Tül katmanları dolgun, kabarık bir etek oluşturuyordu. Sırt kısmı alçaktı ve elfin kanatlarına yer açıyordu. Beyaz saçları omzunun üzerinde gevşek dalgalar halinde şekillendirilmişti ve elmas küpeler loblarını süslüyordu.

"Teşekkür ederim." Araba ilerlerken Hallie şarabının son damlasını da yuttu. Artık önlerinde sadece bir limuzin vardı. "Biliyor musunuz, Seçim'in sona ermesinden memnunum. Güzeldi ve açıkçası bu deneyim için minnettarım ama artık..."

Brynleigh arkadaşının sözlerini "Çok fazla," tamamladı. "Ben de aynı fikirdeyim."

Bu deneyim çok yorucuydu ama Ryker'ı bundan kurtardı. Dürüst olmak gerekirse, daha mutlu olamazdı. İlkbaharda açan taze çiçekler, uzun ve bitmek bilmeyen bir gecenin ardından gelen ilk güneş ışıkları ve ateşten gelen ilk sıcaklık titreşimi gibi. Brynleigh'in fae kaptanı onun soğuk ve karanlık kalbine hayat üflemişti.

Pencereden dışarı baktı ve Seçim Salonu'nun merdivenlerinde sıralanan kalabalığı gördü. Tıpkı Seçimin ilk gecesinde olduğu gibi, basın her katılımcının en iyi fotoğrafını çekmeye çalışırken yanıp sönen kameralar karanlık gökyüzünü aydınlatıyordu.

İlk gecenin aynadaki görüntüsü gibi, erkekler ve kadınlar ayrı ayrı, tek başlarına ya da Brynleigh ve Hallie gibi gruplar halinde geliyorlardı. Genellikle çiftler birlikte gelirdi ama bu yıl son dakikada bir değişiklik olmuştu.

Mavi-siyah saçları göz kamaştırıcı bir kabarıklıkla taranmış uzun boylu bir fae önlerindeki limuzinden indi. Sivri kulakları ışıltılı gözyaşı damlası elmas küpelerle süslenmişti. Bir omzunda fildişi bir el çantası asılıydı ve kadının etrafını bir güç aurası sarmıştı.

Brynleigh keskin bir nefes aldı.

Arkasından bile Valentina Rose'u hemen tanıdı.

Şansölye'nin kızı, göğsünden kalçalarına kadar dar ve sonra genişleyen kan kırmızısı bir elbise giymişti. Denizkızı tarzındaki elbise çok güzel yapılmıştı ve muhtemelen binlerce dolara mal olmuştu.

Başka birinde olsa, büyüleyici olurdu. Ancak hiçbir para, şirret ateş perisini çevreleyen şiddetin sert ve soğuk kenarını yumuşatamazdı.

Valentina Seçim Salonu'nun merdivenlerini adımlarken, elbisesi arkasından bir kan nehri gibi akıyordu. Brynleigh buradan bile Valentina'nın topuklarının sivri uçlarının merdivenlerde çıkardığı tıkırtıları seçebiliyordu.

"Nasıl giriş yapacağını kesinlikle biliyor, değil mi?" Hallie mırıldandı.

"Evet, kesinlikle öyle." Brynleigh kaşlarını çattı.

Hallie daha yakına eğildi ve yüksek sesle fısıldadı, "Therian'la düğününü canlı yayında izlediğimizi söylemiş miydin? *Çok* abartılıydı. Yüz binlerce dolar harcamış olmalılar."

"Gerçekten mi?"

"Mhmm." Servet Elfi hıçkırdı. "Çoğu insan buna yüzyılın düğünü diyor"

"Büyüleyici. Eminim o da tam olarak bunu ."

Valentina son basamakta durdu ve döndü. Fae'nin yüzüne sahte bir gülümseme yayıldı ve basına el salladı.

Hepsi bir numaraydı. Brynleigh'in Seçim sırasında tanıştığı tüm kadınlar arasında Valentina Rose en kötüsüydü.

Brynleigh, Şansölye'nin kızıyla tanışana kadar, sırf kendini beğenmiş, zalim bir sürtük olduğu için birinin gırtlığını parçalamaya hiç meyletmemişti. Dürüst olmak gerekirse, Valentina da Brynleigh'i öldürmek istiyor gibi görünüyordu, bu yüzden nefret her iki tarafa da gitti.

Ryker onda ne bulmuştu ki?

Hallie yaklaştı ve Brynleigh'in omzunun üzerinden pencereden dışarı baktı.

"Genelde başkalarını yargılayan biri değilimdir ama düğünleri çok fazla gibi geldi. Dürüst olmak gerekirse çok fazla."

Kesinlikle dürüst davranıyordu. Peri Şarabının bazı insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı - dilleri gevşetir ve insanların çekingenliklerini kaybetmelerini sağlardı.

"Duvağının Gül İmparatorluğu'ndan kalma eski bir kalıntı olduğu iddia ediliyordu ve ayakkabıları elmaslarla kaplanmıştı. Her şey oldukça gösterişliydi," diye devam etti Hallie, gözlerini kocaman açarak. "Çiçekleri ve Edward'ın kravatı altınla kaplanmıştı."

Tüm bunlar olurken insanlar sokaklarda açlıktan ölüyordu. Çünkü tabii ki Şansölye'nin kızı, diğerleri acı çekerken lüks, saçma sapan, abartılı bir düğün yapacaktı.

Siktiğimin izi. "Bu... ilginç."

Sonunda Valentina döndü ve Seçim Salonu'na girdi.

"Mhmm. Oh, hareket ediyoruz!" Hallie sallanarak Brynleigh'e çarptı.

Brynleigh kıkırdayarak dışarıdaki manzarayı seyreden arkadaşını teskin etti.

Girişi dört asker koruyordu. Üniformalı değillerdi ve siyah takım elbiseleri herhangi bir parti müdaviminin kıyafetleri kadar şıktı, ancak hiçbir takım elbise ve kravat askeri güçlerini ya da sızdıkları gücü gizleyemezdi.

Brynleigh bu gece Buluşma'da askeri varlığın artacağını bilmeseydi bile, adamların asker olduğunu bilirdi.

Davis park etti, motoru durdurdu ve aracın etrafında yürüdü. Kapıyı açtı, nazik ve yaşlı yüzünde bir gülümseme vardı.

"Hanımlar," dedi bariton bir sesle, elini uzatarak. "Yeniden Birleşmeye hoş geldiniz."

Brynleigh içinde telefonunun, Sarai'nin fotoğrafının ve davetiyenin bulunduğu siyah çantasını kaptı. Parmaklarını şoför koltuğuna yerleştirerek araçtan çıktı, soğuk gece havası ona sürtünüyordu.

"Teşekkür ederim." Gülümsedi ve kenara çekilerek Hallie'nin çıkması için yer açtı.

Kameralar parladı ve Brynleigh onlara bakmamak için gökyüzüne baktı.

Sonra onu gördü.

Ayın kenarları, tertemiz bir kâğıdın üzerine sıçramış kan lekesi gibi kıpkırmızıydı. İnanılmaz derecede yersizdi. Brynleigh'in dudaklarını bir kaş çatması çekti ve gölgeleri bu manzara karşısında zonkladı.

Şimdi bu tuhaf görüntüyü fark etmişti ama gözlerini kaçıramıyordu. İçini ağır bir önsezi duygusu kapladı ve midesi bulandı.

Kızıl aylar asla iyiye işaret değildi. En son bir Kanlı Ay görüldüğünde, bir kraliçe ölmüş, iki savaş gerçekleşmiş ve dünya sonsuza dek değişmişti. Dört Krallık'ın tarihindeki o dönüm noktasını herkes biliyordu.

Peki bu ne anlama geliyordu? Tanrılar onlarla oynuyor muydu? Bir el koluna inene kadar aya baktı. "Brynleigh, sorun ne?" Hallie sordu.

Umarım bir anlamı yoktur. Ama içindeki hastalıklı duygudan kurtulamıyordu. Başını sallayarak bakışlarını kanlı aydan ayırdı.

"Oh, hiçbir şey."

Bir şey olmamalıydı, değil mi?

Bu gece iyi olacaktı. Ryker ve ekibi bunun için günlerce hazırlık yapmıştı. Her şey yerli yerindeydi. Asileri pusuya düşürecek, kimse zarar görmeden onları durduracak ve Kara Gece'nin çılgınlığına sonsuza dek son vereceklerdi.

Yine de o huzursuzluk hissi devam etti.

Tanrılar, Ryker'ın yakında gelmesini umuyordu. Onun varlığı bu dünyada başka hiçbir şeye benzemiyordu.

Seçim Salonu'na girmek bir bulanıklıktı.

Brynleigh ve Hallie kol kola merdivenleri tırmandılar ve basına poz verdiler. Gülümsediler ve birkaç soruya cevap verdiler ama Brynleigh onlara neredeyse hiç dikkat etmedi.

Kızıl aya bakmaya devam etti.

Kendisine bunun bir anlamı olmadığını ne kadar sık söylerse söylesin, bir şeylerin yanlış olduğu hissinden kurtulamıyordu.

Balo salonundaki bir düzine ışıltılı avizeden sarkan KREMSON KRİSTALLER, devasa alana kırmızının tonlarını yayıyordu. Duvarlarda yüzlerce küçük mücevherle kaplı yakut halılar asılı, kanlı gökyüzü gibi parlıyordu. Yeniden Birleşme'nin gerçekleşeceği sahnede kırmızı bir halı seriliydi ve tüm koltuklar aynı renkteydi.

Hallie tuvaleti kullanmak için uzaklaşmış, Brynleigh'i birkaç dakika yalnız bırakmıştı. O buna aldırmadı. Bu ona toplanan kalabalığı değerlendirmek için zaman kazandırmıştı.

Balo salonu çoktan insanlarla dolmuştu. Siyah giyen ekip üyeleri sahnede koşturuyor, kulaklıklarla konuşuyorlardı. Seyirciler yaklaşık üç düzine koltuk sırasını doldurmuştu ve birçoğu temaya uygun olarak kıpkırmızı giyinmişti. Çoğu gülümsüyor ve komşularıyla sohbet ediyordu, ancak birkaçı metanetle oturuyor, bakışları metodik bir şekilde alanda geziniyordu.

Seyircilerden biri Brynleigh ile göz göze geldi ve çenesini eğdi. Nikhail siyah bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı, Brynleigh onunla ilk tanıştığında olduğu kadar seçkin görünüyordu.

Hava fae'sinin ordu için ne yaptığından tam olarak emin değildi ama Ryker'ın adama güvendiğini biliyordu ve bu da onun için yeterince iyiydi.

"Affedersiniz, Bayan Waterborn?" Brynleigh'in arkasından hoş bir ses geldi.

Brynleigh'nin kendisiyle konuştuklarını anlaması bir an aldı. Bu isme alışması zaman alacaktı ve ismini yasal olarak Ryker'ınkiyle değiştirmek yasal bir acı olacaktı, ama Yaratıcısının üzerindeki baskısından kurtulmak için buna değecekti.

Vampirlerin efendilerinin soyadlarını kullanmayı bırakmaları normal değildi ama söz konusu Jelissete olduğunda sosyal normlar umurunda değildi.

Brynleigh arkasını döndü ve gülümsedi. "Evet?"

Kibar gözlü, koyu tenli ve elinde bir pano olan bir şekil değiştiren onun birkaç adım arkasında duruyordu.

"Mikrofonunuzu kurmam ve sizinle birkaç şeyin üzerinden geçmem gerekiyor. Benimle gelir misiniz lütfen?"

"Elbette."

Kalabalığın içinde adamı takip etti. Yavaşça hareket ederken elbisesi sallanıyordu, malzeme aşağıdaki gibi temel faaliyetlere elverişli değildi

Yürüyordu. Tayt giymeyi tercih ediyordu ama ne yazık ki Reunion'da kıyafet yönetmeliği vardı.

Merdivenleri tırmandılar, bir kapıdan geçtiler ve sahnenin arkasına geçtiler.

Burada, seyircilerin heyecanlı konuşmaları bir mırıltıdan öteye gitmiyor, yerini telaşlı mürettebat üyelerinin koşuşturması alıyordu. Birbirlerine bağırarak emirler yağıdırıyor, ayakları yanıyormuş gibi hareket ediyorlardı.

Brynleigh, Seçme'nin perde arkasında kaç kişinin çalıştığını hiç düşünmemişti ama önemli bir miktar olmalıydı. Bir etkinliği canlı yayınlamak kolay olamazdı ve etrafındaki birkaç yüzdeki gergin ifadelerle bakarak bu gecenin normalden daha zor olacağını tahmin etti.

"Bu tarafa lütfen." Şekil değiştiren kişi onu bir düzineden fazla mikrofonun bulunduğu bir masaya götürdü. Birini eline aldı ve Brynleigh'e arkasını dönmesini işaret etti. "Bunu elbisenizin arkasına takacağım."

"Elbette, devam edin."

Vites değiştirici çalışırken arkasında hafif bir çekilme oldu.

Brynleigh sahne arkasını gözlerden saklayan kalın siyah perdeleri incelerken kulağına boğuk bir küfür çalındı.

Sese doğru hafifçe kaydı.

"... henüz hiçbirisi burada değil," dedi alçak, bas bir ses.

"Ne demek istiyorsun?" Bu hoparlörün sesi ilkinden çok daha yüksekti. "Nerede olabilirler?"

"Biliyorsam ne olayım! Ama yakında gelmezlerse gecikmek zorunda kalacağız." Duvara çarpan bir yumruğun sesine benzeyen bir şey.

"Bulun onları! Bir grup temsilcinin ensemde solumasını istediğimi mi sanıyorsun? Bu kadar adam öylece ortadan kaybolmaz..."

Ses azaldı ve Brynleigh'in bile duyamayacağı kadar sessizleşti. Sağ tarafından bir kıkırdama geldi.

"Vay, vay, vay. Görünüşe göre kan emici sülük sonunda ortaya çıktı." Valentina, manikürlü parmaklarının arasında tuttuğu yakut kadehiyle Brynleigh'e doğru yürüdü.

Dudakları sürüngenvari bir küçümsemeye dönüştü ve menekşe rengi gözlerinde şiddet parıldadı. Valentina'nın yüzük parmağında muhtemelen Hallie'nin evi kadar pahalı olan devasa bir elmas duruyordu.

Gerçekten de abartılı.

"Merhaba Valentina," dedi Brynleigh sert bir sesle ve yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. "Düğününüz için tebrikler. Duyduğuma göre... ısıltılıymış."

Valentina'nın yanında ancak bu kadar nazik davranabilirdi. Ateş fae'si burnunu çekti.

"Harikaydı, ama senin gibi sıradan birinin gösterişli, güzel bir düğün yapmak için harcanan çabayı takdir edememesine şaşırmadım." Valentina durakladı, gözleri kısıldı. "Seninki... tuhaftı. Ama kocanız böyle *ilginç* bir seçim yaptığı için bunu beklemeliydim."

Brynleigh'nin dudakları kıvrıldı ve yumruklarını sıktı. Kibarlık buraya kadarmış.

"Her şeyden önce düğünüm mükemmeldi."

Ryker'la bir arka sokakta evlenebilirdi ve bu umurunda olmazdı. Mesele kıyafetler, süslemeler ya da mekân değildi. Adamla ilgiliydi. Valentina'nın açıkça anlamadığı bir şey.

Ateş perisi hırladı ama Brynleigh onun üzerine yürümeye devam etti, "İkincisi, kocamın seçimini aşağılamaya nasıl cüret edersin, seni lanet bit-"

"Bu gecelik bu kadar sosyalleşme yeter." Hallie bir anda ortaya çıktı ve Brynleigh'i çekiştirerek uzaklaştırdı. "Valentina, her zaman olduğu gibi, seni görmek... ilginç."

Ateş fae'sinin bakışları Hallie'ye döndü ve küçümsemesi derinleşti. "*Sen*. Senin, bir *Seçilmiş*'in, bir ejderha şekil değiştirenle evlendiğine inanamıyorum. Hem de Carinoc Bölümü'nün başındaki biriyle. Tüm tanrılar adına. Eğer düşünüyorsan-"

"Hanımlar! Vakit geldi." Bir insan ekip üyesi aceleyle üçlünün arasına girdi ve onları sahneye doğru yönlendirdi. "Gelin, gelin. Yerlerinize oturmanız gerekiyor. Yayının on dakika içinde başlaması planlanıyor. Şansölye geldi ve zamanı kısıtlı."

Diğer birkaç kadın çoktan oturmuştu. Sağlarında yetmiş inçlik devasa bir ekran duruyordu ve yarı dairenin ortasında görüşmecileri için boş bir koltuk vardı.

Hallie yakut koltuklardan birine oturdu, Valentina da bir başkasını aldı ama Brynleigh ayakta kaldı.

Daha önceki tedirginliği geri döndü, hem de her zamankinden daha kötü bir şekilde. Gözleri sahnenin etrafında gezindi. Daha fazla kadın süzülüyordu ama...

Ryker neredeydi? Adamlardan *herhangi biri* neredeydi? Burada olmaları gerekiyordu. Asiler yarı yolda ortaya çıkacaklardı ama...

Yanlış, yanlış, yanlış.

Brynleigh duyularını genişleterek Ryker'ı ya da tanıdığı herhangi bir erkek sesini dinledi.

Hiçbiri kulaklarına ulaşmadı.

Ve sonra, sahnenin yan tarafındaki televizyon ekranı çatırdayarak canlandı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

Bunların Hiçbiri Doğru Değildi

A Bir adam -ya da en azından Brynleigh onun bir erkek olduğunu varsayıyordu çünkü yüzüne siyah bir maske takmıştı ve sadece gözleri görünüyordu- kameraya adım attı.

Hiçbir giysi omuzlarının genişliğini ya da kaslarının büyüklüğünü gizleyemezdi. Gözlerinde tehditkâr bir parıltı vardı ve arkasındaki oda zifiri karanlıktı.

Onda Brynleigh'in tüylerini diken diken eden bir şeyler vardı. Avuçlarından birkaç gölge kaydı ve alnında soğuk bir ter belirdi.

"Neler oluyor?" diye bağırdı seyircilerden biri. "Bu

Yeniden Birleşme'nin bir parçası mı?"

Brynleigh'in huzursuzluk hissi on kat arttı.

Bir çift asker televizyona koşarak kapatın diye bağırdı.

"Yerinizde olsam bunu yapmazdım." Maskeli adamın sesi şiddet doluydu. Odayı izlemek için bir kamera kurmuş olmalıydı.

"Adamlarınızdan herhangi birini tekrar görmek istiyorsanız, odayı boşaltacak ve bana sorumlu birini bulacaksınız. Kimse aptalca bir şey yapmaya kalkmasın. Basının bu işe karışmasını istemiyorum. Eğer haberlerde bunun kokusunu alırsam ya da bu yayın kesilirse, hepsini öldürürüz."

Tam bir kargaşa patlamadan önce sessiz bir saniye geçti.

İnsanlar çılgık atıyor, her biri sesini duyurmak için diğerleriyle mücadele ediyordu. Seyircilerden alarm çılgınlıkları geldi. Birkaç kadın gözyaşlarına boğuldu. Birisi bayıldı. Askerler de en az herkes kadar şaşkın ve şok içinde görünüyordu.

Brynleigh'in midesini soğuk, mide bulandırıcı, ayak parmaklarını kıvrandıran, mide bulandırıcı bir korku doldurdu.

Maskeli adam başını yana çevirdi ve Brynleigh onun boynunda bir şey gördü.

Bu muydu?

"İsvana hepimize yardım et," diye nefes aldı. Bunun sonu iyi bitmeyecekti.

Dönen çiçek ve sarmaşık dövmelerinin arasına kazınmış, çok iyi tanıdığı bir sembol vardı. Bir hançer, asinin boynunda önemli bir yer tutan hilali bıçaklıyordu.

Sikeyim.

Brynleigh'in tek şey lanet gibi görünüyordu. Beyni çalışmıyordu. Kelimeleri bulmak bir yana, zar zor nefes alabiliyordu.

Kara Gece erken gelmişti ve senaryo dışına çıkmışlardı. Bu yanlıştı. Reunion'a saldırımları gerekiyordu, adamları almaları değil. Kimsenin zarar görmemesi gerekiyordu. Rehineler asla planın bir parçası olmamıştı.

Brynleigh'in önerdiği gibi bu gece saldırımayı hiç düşünmüşler miydi?

Ay'ı gördüğünde bir şeylerin ters gittiğini *anlamıştı*. Neden daha önce bir şey yapmamıştı? Ryker'ı aramak yerine Valentina'yla kavga etmekle meşguldü.

Brynleigh, isyancıların Yeniden Birleşme'de saldırmasını önererek buradaki herkesin başına bunu kendisinin getirdiğini düşünmeden edemiyordu.

Bu onun hatası mıydı?

Çığlık atmadı ya da ağlamadı çünkü böyle bir durumda gözyaşlarının ne faydası olabilirdi ki?

Oh tanrılar, oh tanrılar, oh tanrılar.

Boğazında safra yükseldi. Görüşü dalgalandı ve bir titreme geçti.

Midesinin içi boşaldı ve dikkati televizyona döndü.

Maskeli adamın arkasındaki oda karanlıktı ama hareketlerin titreşimlerini seçebiliyordu. Vampir kulakları boğuk çığlıkları ve homurtuları duyuyordu.

Her ses, içindeki boşluğun hiçlik çukuruna düşüyormuş gibi hissedene kadar büyümesine neden oldu.

İçinden Ryker'ın adını haykırdı. Aralarında bir bağ, bir bağlantı, hatta kendisini duymasını sağlayan o lanet olası küpeler olmasını diledi. Her şey kendini bulduğu bu boş, sessiz, bilmeme halinden daha iyi olurdu.

O boş çukur Brynleigh'i bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu. Harekete geçmesi, kıpırdaması gerekiyordu ama tüm gücü ve cesareti çok uzağındaydı.

Birileri sadece birkaç kişi kalana kadar izleyicileri dışarı çıkardı. Askerler kadınların etrafını sararak onları koyun gibi bir çemberin içine aldılar.

Nikhail sahneye çıktı. Diğerlerinden birkaç metre uzakta durmuş, öfkeyle telefonuna bir şeyler yazıyordu.

Brynleigh yardım göndereceğini umuyordu.

Birkaç dakika geçtikten sonra ekrandaki adam "İşte şimdi oldu," dedi. "Görünüşe göre dikkatinizi çektim. Çok iyi. Şimdi dinlediğinize göre, bazı taleplerim var."

"Talepler mi?" Ekranın yanında duran askerlerden biri alay etti. "Talepte bulunamazsınız. Bunun bir aldatmaca olmadığını nereden bileceğiz? Bizimle oyun oynuyor olabilirsiniz."

Brynleigh isyancının sözünü kesmenin akıllıca olduğunu düşünmüyordu ama eğitilmiş bir asker değildi.

"Anlıyorum. Kanıt istiyorsun. Bu adil." Asinin gözleri parladı. Eldivenli elini kaldırdı ve kamera dışındaki bir kişiye işaret etti. "Işıkları aç."

Maskeli adamın üzerinde bir ampul yanıp sönerek mekâna soluk sarı ışınlar saçtı. Parlak değildi ama yeterliydi.

Isvana hepsine yardım etti ama bu kadarı yeterliydi.

Çılgınlık bir kez daha yükseldi. Seçimin ilk gecesinde çok sert görünen Esme bayıldı.

Valentina bile telaşla haykırdı.

Brynleigh'in kalbi boğazına takıldı. Görüşünü siyah noktalar doldurdu. Daha sıkı, daha sıkı, daha sıkı, ciğerleri sıkıştı. Azı dişleri ağrıyordu ve ellerinden gölgeler kayıyordu.

Tanrılar adına, bu onun en korkunç kâbuslarından bile daha kötüydü. "İşte kanıtınız." Asinin gözleri sertleşti ve bir adım atarak yan.

Hallie "Therian!" diye bağırdı.

On bir adam bir araya toplanmıştı, hepsi dizlerinin üzerindeydi. Kolları arkadan bağlanmıştı. Kahverengi kanvas çuvallar yüzlerini örtüyordu. Ellerine ve ayaklarına prohişeris kelepçeler takılmıştı. Kıyafetler yırtık ve kirliydi.

Etraflarını birkaç maskeli adam daha sarmış, her birinin elinde muhtemelen birini tek atışta öldürebilecek etkileyici görünümlü silahlar vardı.

Brynleigh'in Ryker'ı bulması iki saniye sürdü.

Grubun ortasındaydı, diğerleri gibi kapüşonluydu ama bunun bir önemi yoktu. Onun şeklini her yerde tanıyabilirdi. Onu yakın tutan o elleri. Kolları. Tanrı aşkına, hâlâ koşu kıyafetlerini giyiyordu.

Brynleigh'in aklından Marlowe için bir anlık endişe geçti ama bununla daha sonra ilgilenmesi gerekecekti.

Bakışları Ryker'in gömleğindeki kırmızı kan izine takıldı. Ciddi bir yaralanma için yeterli değildi, özellikle de fae iyileşmesiyle, ama yine de.

Biri onu *incitmiş* ve kanını akıtmıştı.

Dişlerini yaktı ve yumruklarını sıktı. Bunun için onları öldürecek.

O *onundu*.

Brynleigh'in dikkati kanlı gömlekle o kadar dağılmıştı ki maskeli adamın geri döndüğünü fark etmesi bir anını aldı. Gözleri taş gibi ve şiddet doluydu.

"İstedığınızı aldınız," diye hırladı. "Şimdi sıra bende. Eğer bu adamları canlı görmek istiyorsanız, Şansölye Ignatia Rose bu gece Temsilci hükümetini dağıtacağını ve derhal geçerli olmak üzere görevinden istifa edeceğini açıklayacak."

"Yapacağım. Yapmayacağım." Şansölye kendinden emin bir şekilde konuştu.

Brynleigh, Cumhuriyet başkanının sahnede olduğunu fark etmemişti bile.

Geniş omuzlu dört koruma, Şansölye ekrana doğru ilerlerken onu çevreliyordu. Zümrüt rengi geniş paçalı pantolon takımı, fae formunu sararken ustalıklarla dikilmiş gibi görünüyordu. Siyah topuklu ayakkabıları diğerlerine göre birkaç santim daha yüksekti ve yürürken tıkırdıyordu.

"Şansölye sözlerini şöyle sürdürdü: "Sizin gibi insanlarla pazarlık yapmayız.

Sesi buz gibiydi. Ölçülü, sessiz bir tonda konuşuyordu ve her kelimesi güçle örülmüştü.

Brynleigh'in midesi dibe .

"Benim gibi insanlar mı? Senin kim olduğunu biliyorum *Ignatia*." Asi, sanki aralarında kişisel bir şey varmış gibi onun adını tısladı. "Sen ve yakın çevren Temsilciler adına neler yaptınız. Bu kıtanın insanları sizin 'ilginiz' altında yeterince acı çekti. Artık bir değişiklik yapmanın zamanı geldi."

Odadaki enerji değişti. Hava yoğunlaştı ve nefes almak her zamankinden daha zor hale geldi.

Brynleigh'in kalbi küt küt atmaya başladı ve Şansölye kılıandı. Korlar fae'nin parmak uçlarında çatırdadı.

Asi ve Şansölye birbirlerine bakarken uzun anlar geçti ve ateş fae'si başını salladı.

"Hayır," dedi sakince. "Onları serbest bırakırsan bu senin için daha kolay olur." Asi sanki tüm bunlar bir şakaymış gibi güldü.

"Daha kolay mı? Güç sahibi olarak doğmayan bizler için hiçbir şey kolay değildir."

"Sen-"

"Hayır. Terör saltanatınız yeterince uzun sürdü." Başını eğdi, gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. "Belki de biraz daha motivasyona ihtiyacın vardır."

Brynleigh damarlarında dolaşan dehşete rağmen kendini nefes almaya ve durumu analiz etmeye zorladı.

Asiler o kadar uzakta olamazdı - Ryker'la sadece birkaç saat önce konuşmuştu. Erkeklerden bazıları takım elbise giymiş ve kravat takmıştı, yani Yeniden Birleşme'ye giderken götürülmüş olmalıydılar. Kadınlar kocalarının kayıp olduğunu fark etmeden asiler bunu nasıl başarmışlardı?

Parmakları kanepenin arkasına gömüldü ve gözlerini asinin arkasına dikti.

Karanlık oda penceresiz görünüyordu, duvarlar ve zemin çimentodan yapılmıştı. Belki de yeraltındaydılar?

Şansölye otoriter bir tavırla televizyona doğru yürüdü. "Onları bırakmanızı emrediyorum."

Ekrandaki adam güldü. Sanki bu onun için bir şakaydı. Sanki kimsenin bilmediği bir şey biliyormuş gibi.

"Bu çok komik, Şansölye. Hâlâ yetkinin sizde olduğuna inanıyorsunuz. Ancak durum böyle değil." Silahlı arkadaşlarından birini işaret etti. "İçlerinden birini seç ve bana getir."

Sahnedeki kadınlardan bir alarm çığlığı yükseldi.

Valentina bile tısladı, "Anne, buna bir son ver."

Ancak Şansölye hiçbirine yanıt vermedi. Kızına bile.

Maskeli silahlı adamlardan biri esir grubuna doğru ilerledi.

Başlarındaki asi kameraya baktı.

"Görüyorsun ya Ignatia, bu bir pazarlık değil. Ya dediğimizi yaparsınız ya da temsilci kanı dökülür."

Elinde silah olan kişi grubun etrafına bakıyormuş gibi yaptı. Eğildi ama kimse kim olduğunu göremeden bir eli kamerayı kapattı.

seçtim.

Yine de duyabiliyorlardı. "Şu."

Bir homurtu. Etin ete çarpma sesi. Bir inilti.

Brynleigh'in duyduğu en kötü film müziği idi. Sahnede biri ağlıyordu.

Seçim Salonu'ndaki şok hissediliyordu ve havada acı bir dehşet vardı. Şansölye'nin muhafızları bile ne yapacaklarını bilmiyor gibiydi.

Birdenbire kamera ortaya çıktı ve görüş yeniden sağlandı.

İsyancılar şimdi daha küçük bir alandaydı. Tavandan sarkan bir ışık odaya karanlık gölgeler düşürüyordu. İki maskeli adamın arasında diz çökmüş, kapüşonsuz, bağlı, ağzı tıkalı ve demir pençelerine karşı mücadele eden....

"Hayır!" Valentina çığlık attı.

Ateş fae'si diğer kadınların etrafını saran muhafızlardan kurtuldu ve ekrana doğru koştu. Brynleigh'in diğer kadının sahip olduğunu bilmediği bir duygu gösterisiyle Valentina televizyonu yakaladı.

"Edward!"

Fae'nin kafası yukarı kalktı. Ağzındaki tıkaça rağmen çığlık attı. Kelimeleri bulanıktı ama gözlerindeki korkudan şüphe edilemezdi.

"Bırakın onu!" O akşam ilk kez Şansölye'nin sesi titriyordu. "Bırakın onu."

Maskeli adam yeniden ortaya çıktı ve gözlerindeki bakış her zamankinden daha karanlıktı.

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum."

Avucundan kırmızı bir büyü şeridi kaydı, Edward'a çarpıp içinde kaybolana kadar ölümcül bir yılan gibi havada süzüldü.

Uzun bir an boyunca hiçbir şey olmadı.

Sonra Edward inledi. Göğsünden acı dolu, gırtlaktan gelen bir ses geldi. Alnında boncuk boncuk ter vardı ve gözleri büyüdü.

"Ne yaptın sen?" Valentina çığlık atarak kendisini geri çeken muhafıza karşı mücadele etti.

Maskeli adam omuz silkti. "Ölüm Elflerinin bir insanın yaşam gücünü içten dışa doğru çekerek onu yavaşça öldürebildiklerini biliyor muydun?"

"Ne?" Valentina çığlık attı. "Hayır!"

Kırmızı kurdeleler adamın -Ölüm Elfi- etrafında dönüyordu.

"Bu adam ölmeden önce bir saatin var Ignatia. Sonra başka birini seçeceğim. Ve bir başkasını." Dizlerinin üzerindeki fae'ye doğru bir büyü şeridi daha gönderdi ve Edward çılgılık attı. "Bunu bütün gece boyunca yapabilirim. Hatta ne yapacağına karar vermen için sana birkaç dakika vereceğim. Yakında konuşuruz."

Ekran karardı.

Sahneye kaos çökmeden önce mutlak sessizlik içinde üç kalp atışı geçti. Bağırışlar, çılgınlıklar ve ağlamalar dikkat çekmek için savaştı. Valentina'nın hıçkırıkları hepsinin üzerinde duyulabiliyordu.

Fae'nin bir kalbi olduğu ortaya çıktı ve sesi kırılıyormuş gibi geliyordu.

İnsanlar Şansölye'ye bağırıyordu ama Ignatia Rose muhafızlarına emirler veriyordu.

Brynleigh hiçbir şey yapmadan oturamazdı. Ryker tehlikedeyken olmazdı. Kanepeyi bırakarak Nikhail'e doğru yürüdü. Hava fae'si de onunla aynı fikre sahip gibi görünüyordu.

Kolunu kavradı. "Sahne arkasına. Şimdi."

Yanında koyu tenli bir kadın yürüyordu, kadınsı takım elbisesinin özel dikim ceketi açıldı ve beline sıkıştırdığı silahı ortaya çıkardı.

Bir fae ya da elfin sivri kulaklarına sahip değildi ve bir şekil değiştiren gibi kokmuyordu. Belki de bir cadı ya da özellikle yetenekli bir insandı.

Sahne arkasında yürürlerken Nikhail Brynleigh'in mikrofonunu söktü. Mikrofonu diğer kadına uzattı ve o da bir düğmeye basarak mikrofonu fırlattı.

"Kapalı," dedi yumuşak bir sesle.

Brynleigh Nikhail'e baktı. "Ryker'ı bulmam gerek."

Hava perisi aynı anda, "Ben her şeyi biliyorum," dedi.

Gözlerindeki bir şey Brynleigh'nin içindeki harekete geçirdi. Onun tehlikeli olduğu gibi o da tehlikeliydi.

Avuçlarının içine dikkatlice gölgeler çizerken gözleri büyüdü. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyecekti, kocasının arkadaşlarından birinin bile. "Bunu ben yapmadım. Ryker'a asla zarar vermem."

Jelisette'e isyancıların saldırmasını önerdiğinde, planı asla bu değildi. Hiç kimsenin zarar görmesini istememişti. Sadece Kara Gece'yi durdurmak istiyordu.

Her şey nasıl bu kadar ters gitmişti?

Nikhail başını sallayana kadar uzun, çok uzun bir an geçti. "Sana inanıyorum. Seni ve Ryker'ı birlikte gördüm. Onu seviyorsun."

Brynleigh nefes verdi ve gölgelerini tutuşunu serbest bıraktı. "Tüm kalbimle."

Valentina annesine bir şeyler yapması için yalvarırken sahneden tiz bir çığlık geldi. Herhangi bir şey.

Brynleigh dikkatini tekrar Nikhail'e çevirdi. "Asilerin buluşma yerine gittim. Onları orada tuttuklarını sanmıyorum ama işe yarar bir şeyler bulabiliriz." Avuçlarının içine gölgeler çizdi. "Ben gidiyorum."

Nikhail Brynleigh'in kolunu sıkıca kavradı. "Bizi de götür."

Brynleigh bir yandan yalnız çalışmayı severdi. Diğer yandan, Ryker için her şeyi yapardı.

Brynleigh kaşlarını çatarak Nikhail'in arkadaşına baktı. "O kim?"

"Bu Indira." Nikhail çenesini gizemli kadına doğru eğdi. "Benimle birlikte çalışıyor ve yardımcı olabilir."

Başka bir zaman olsa, Brynleigh muhtemelen daha fazla soru sorardı, Nikhail ve Indira ne yaptı ve neler olduğunu düşünüyorlardı? Ama şimdi soru sorma zamanı değildi, bu yüzden sorularını içine attı.

Konuşarak geçirdikleri her saniye Ryker'ın acı çektiği bir saniyeydi. "Tamam. Yapacağım, ama önce..."

Bakışları yakınlarda duran bir bıçağa takıldı. Bıçağı kaptı ve birkaç hızlı kesikle elbisesinin alt üçte birlik kısmını yırttı. Böylesine güzel bir elbiseyi yok etmek iyi hissettirmiyordu ama bu dar kumaşın içinde bırakın koşmayı ya da dövüşmeyi, yürüebilmesinin bile imkânı yoktu.

Artık elbise uyluğun ortasına kadar iniyordu ve Brynleigh rahatça hareket edebiliyordu.

Bıçağı bulduğu yere geri bırakarak ellerini diğer ikisine uzattı.

"Bizi buradan gölge gibi çıkaracağım." Sahneye tekrar baktı ve diğerlerini hatırlayarak kaşlarını çatı. "Biz-"

"Onlar için endişelenmeyin." Nikhail telefonunu havada salladı. "Bunu durdurmamız gerekiyor. Memurlara gideceğimizi çoktan bildirdim."

"Anlaşıldı," dedi. "Hadi gidelim."

Ellerini onunkilere koyar koymaz Brynleigh gölgelerini çekti ve Boşluğa adım attı. Isvana'ya çok geç kalmamaları için dua etti.

BÖLÜM 33

Bu Yanlıştı

Brynleigh'nin derisi Ryker olmadan ürperdi ve onu bulma dürtüsü her yerini doldurdu.

Ona ihtiyacı vardı.

Karanlıktan dışarı adım attılar, iki arkadaşı ellerini bırakırken o gölgeleri etraflarında gizlemeye devam etti. Horizon'ın karşısındaki sokak, tepelerinde parlayan kızıl ay dışında, tıpkı daha önce olduğu gibi görünüyordu.

Ama Brynleigh bir şeylerin ters gittiğini iliklerine kadar hissediyordu.

Bu sadece Seçim Salonu'nda tanık olduklarından ya da kocasının kendisinden çalınmasından kaynaklanmıyordu. Hava bir şeyle titreşiyor gibiydi.

Brynleigh elini kaldırdı ve arkadaşlarına sessiz olmalarını ve onu takip etmelerini işaret etti. Buna uydular ve gölge pelerinli üçlü binanın etrafından dolandı. Bir esinti yanağını gıdıkladı ve Nikhail'in rüzgârı kullandığını görmek için ona doğru baktı. Ayak sesleri bile sessizdi.

Teşekkür etmek için ona küçük bir gülümseme gönderdi, onları köşeden geçirirken kalbi gümbür gümbür atıyordu. Kapıda iri yarı bir muhafızla karşılaşmayı beklerken yumruklarını sıktı.

Ama...

Arka taraf boştu. Bekçi orada değildi.

Brynleigh'in kaşları çatıldı ve kapının önünde durdu. Nikhail ellerini indirmeden önce önce ona, sonra da binaya baktı.

"Burası onların buluşma yeri mi?"

"Evet, ama... bir var." Derisi ürperdi ve titredi. "Herkes nerede?"

Nikhail Indira'ya baktı.

"Düşünceleriniz?" "İçeride kimsenin olduğunu hissetmiyorum," dedi Indira.

Indira o zaman insan değildi. Belki de bir cadıydı?

"Ben de öyle," diye yanıtladı.

Ama bu mantıklı gelmedi. Burada insanlar olmalıydı. Burada kimse yoksa Ryker'ı nasıl bulacaklardı?

Brynleigh aptal değildi. Eğer isyancılar onun kendilerini kandırdığını bilselerdi -ki belli ki bir dereceye kadar biliyorlardı çünkü bu plandan haberi yoktu- adamları burada tutmazlardı.

Ama *bir şey* bulacaklarına güveniyordu. Bir ipucu. Bir ipucu. Lanet olası bir kağıt parçası bile hiç yoktan iyidir.

Ama şimdi bunu bulabileceklerinden bile şüphe etmeye başlamıştı.

Nikhail kapıya doğru ilerledi ve uzattığı sol elinin üzerinde bir rüzgâr savurdu.

Brynleigh'in kaşları çatıldı.

Brynleigh'in sorulmamış sorusunu yanıtlayan Indira, "Bizi kameralardan engelliyor," diye fısıldadı.

Kapıya doğru yürüdü, elini tokmağın üzerine koydu ve çevirdi. Ve o...

Açıldı.

Nikhail omzunun üzerinden baktı ve kaşlarını kaldırdı. Başını içeriye doğru eğdi ve bir parmağını dudaklarına götürdü.

"Bu hayra alamet değil," diye mırıldandı Indira, hava perisini takip ederken.

Brynleigh'in gölgeleri onaylarcasına kıvrandı. Çifti takip etti ve onlar depoya girerken adımlarını sessiz tuttu.

Sadece, sessiz olma konusunda endişelenmelerine gerek yoktu çünkü-

"Siktir!" Brynleigh çığlık attı, korkudan midesi düğümlendi. "Bu doğru değil."

Sözleri boş depoda yankılandı, duvarlar sanki içinde bulunduğu korkunç duruma gülüyormuş gibi ona şarkılar söyledi.

"Burası doğru yer," dedi, çoğunlukla kendi kendine. "Bizi doğrudan burada izledim. Burası dövüş kulübünün ve katıldığım tüm toplantıların yapıldığı yer. Burada bir ipucu olmalı. Bir şeyler."

Yine de depo Boşluk kadar boştu.

Hava bile bir şekilde herhangi birinin varlığından arındırılmıştı. Sadece kir, toz ve bayat hava kokusu vardı.

Nikhail, "Etrafta dolaşalım ve bir şey bulabilecek miyiz bakalım," diye önerdi.

Brynleigh bunun işe yarayacağını düşünmüyordu ama hareketsiz durmak da bir seçenek değildi.

Devasa alanda yürümek terk edilmiş bir mağaraya girmek gibiydi. Her adım yankılanıyor, her fısıltı bir çığlık gibi duyuluyordu.

Kısa süre sonra, etrafta yaşayan tek varlığın onlar olduğu anlaşıldı.

Umutsuzluk Brynleigh'in midesini düğüm düğüm etti, yere düşüp yenilgiyle yığılmak istemesine neden oldu. "Ben... burada hiçbir şey yok."

Şimdi ne yapacaklardı? Seçim Salonu'na dönüp çaresizce oturmak ve başka birinin harekete geçmesini beklemek istemiyordu. Özellikle de Şansölye pazarlık yapmayı reddetmeye devam ederse. Bütün adamların ölmesine pekâlâ izin verebilirdi.

Bir yandan Brynleigh, Ignatia Rose'un bile bu kadar taş kalpli olmadığını umuyordu. Ne de olsa damadı da gruptaydı. Öte yandan, ateş fae'si bir Temsilciydi ve Brynleigh gücü elinde tutmak için bir düzine canı feda etmekten çekinmezdi.

Ve bu olmayacaktı. Brynleigh'in bununla bir ilgisi varsa olmaz.

Ryker'ı şimdi kaybetmek için çok fazla şey yaşamıştı. Çok çalışmışlar ve çok yol kat etmişlerdi. Tanrılar adına, onunla işi bitmemişti. Daha yaşayacakları çok şey vardı.

Kocasına ulaşmanın bir yolu olmalıydı. Nerede olduğunu bilmeden onu bulmanın bir yolu. Yaşadıkları onca şeyden sonra olmazdı.

Keşke bir bağları olsaydı, bir bağ-

Brynleigh'in gözleri büyüdü ve bakışları sol koluna kaydı.

"Elbette." Elini saçlarında gezdiren ve boş depoya kaşlarını çatarak bakan Nikhail'e döndü. "Bir fikrim var."

Hava fae'si kaşlarını kaldırdı. "Ne oldu?"

Kolunu çekştirerek mavi bileziği ortaya çıkardı.

"Bunu bana Ryker verdi. Dedi ki..." O gün küçük bungalovda adamın sesindeki soğukluğu hatırlayarak yutkundü. "Bunun içinde bir takip cihazı olduğunu söyledi. Acaba... Bunu ters çevirmek mümkün mü? Onu bununla bulabilir misin?"

Teknoloji hakkında pek bir şey bilmiyordu ama bu teorik olarak mümkün olabilecek bir şey gibi görünüyordu.

Nikhail başını eğdi ve Indira'ya baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"
Diğer kadın alt dudaklarını dişlerinin arasından geçirdi. "Görebilir miyim?"
"Indira bir cadı ama aynı zamanda teknik bir deha. Eğer birisi
Bunun sebebi o," diye açıkladı Nikhail.
"Tamam." Brynleigh bileğini uzattı ve Indira bir adım öne çıktı.
Bileziği Brynleigh'in bileğinin etrafında döndürüp incelerken dokunuşu
nazik ama sertti. "Büyülü ama sanırım bunu yapabilirim."
"Harika," dedi Nikhail. "Neye ihtiyacınız var?"

Ryker'sız geçen her dakika saatler gibi geliyordu.

Depodan çıktıklarından beri sadece on beş dakika geçmiş olmasına rağmen, sanki sonsuzluk geçmiş gibiydi. Indira'nın bir bilgisayara ihtiyacı vardı, bu yüzden Brynleigh onları Ryker'in dairesine kadar takip etti.

Jelisette orada olduğu için güvenli eve dönmeyi reddetti ve sadece daha önce bulunduğu yerlere gölge düşürebiliyordu.

Brynleigh'nin kalbi acıyor, bedeni, zihni ve ruhu ağrıyordu. Birkaç ay önce biri ona Ryker'in varlığı için çaresiz kalacağını söyleseydi, ona yalancı derdi.

Şimdi tek istediği onun gözlerinin içine bakmak ve iyi olduğunu bilmektir.

Daireye ilk geldiklerinde Indira bilezik üzerinde sihrini konuşturmuş ve büyülü kilidi serbest bırakmıştı. Bilezik düştü ve cadı işe koyulmak için onu bilgisayara götürdü.

Ryker'in bilgisayarı parola korumalıydı ama Indira mavi bir büyü şeridi ve mırıldandığı birkaç büyüyle bunu aştı.

Kullanışlı bir beceri.

Brynleigh buzdolabından birkaç poşet kan aldı ve tırnaklarını kemirmeden önce onları mideye indirdi. Ryker ve Marlowe olmadan burada olmak doğru gelmiyordu.

Isvana sağ olsun, Nikhail Atlas'la temasa geçmiş, Atlas da Marlowe'un tasması arkasında yerde sürüklenerek evine geldiğini doğrulamıştı.

Bu sorun bir yana, bu gece başka hiçbir şey iyi gitmiyordu.

Televizyon açıktı ve gece haberlerinde muhabirler Yeniden Birleşme'den ya da daha spesifik olarak bunun eksikliğinden bahsediyordu. Canlı yayın

hiç başlamadı ve bunun teknik sorunlardan kaynaklandığını düşündüler.

Brynleigh ve Nikhail, hava perisinin telefonu çalmadan önce birkaç dakika boyunca acımasız bir sessizlik içinde raporu izlediler. Koridora çıktı ve sesinin zayıf, gergin tınları kapıdaki çatlaktan süzüldü.

Brynleigh televizyonun sesini kapattı.

Indira dizüstü bilgisayarda bir şeyler yazarken tuşların sürekli tıkırtısı daireyi dolduruyordu. Ara sıra küfrediyordu ama Brynleigh ne zaman baksa cadı sıkı bir şekilde çalışıyordu.

Bu yüzden Brynleigh, gergin olduğunda bu dairede her zaman yaptığı şeye başvurdu: volta attı.

Bekleme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı, Making'den önce bile. Parmakları iki yanında kıpırdadı ve keşke yapabileceği bir şey olsaydı diye düşündü. İyi bir günde sabırlı olmak zordu ama şu anda neredeyse imkânsız hissediyordu.

Kapı açıldı.

Nikhail bir elini yüzünde gezdirerek geri döndü. Cildi eskisinden daha solgundu ve bakışları Brynleigh'inkilerle buluştuğunda dizlerinin bağı çözüldü.

Kanepenin arkasına tutundu ve yüzündeki kan çekildi. "Ryker... o..."

Kelimeleri zar zor çıkarabiliyor, zar zor nefes alabiliyordu. Kalbi hızla çarpıyordu. Ryker'ın bundan kurtulması gerekiyordu. Ona bir kez yas tutmuştu ve bunu bir kez daha yapabileceğinden emin değildi.

Nikhail'in ağzı bir çizgi halinde sıkıştı. "O iyi."

Ama gözlerindeki ifade çok şey anlatıyordu ve Brynleigh bir şeyler olduğunu anlamıştı.

"Anlat bana," dedi.

Yutkundu ve Brynleigh Nikhail' tanıştığından beri ilk kez sarsılmış görünüyor.

"Edward Kingstar'ı beş dakika önce kameralar önünde infaz ettiler." Valentina'nın kocası. "Karısı... teselli bulamıyor."

Brynleigh'in midesi kasıldı, boğazında safra yükseldi. Valentina'ya acımak içini doldurdu. Ateş Fae'lerinden hoşlanmıyordu ama kimse kocasını kaybetmeyi hak etmiyordu, özellikle de bu şekilde.

"Tanrım, bu korkunç." Brynleigh titredi. "Eğer bu... eğer o..."

"Bu Ryker'ın başına gelmeyecek." Hava fae'si Brynleigh'in yanına doğru yürüdü. Böyle bir anda nasıl bu kadar sakin kalabildiği onu aşırıyordu.

"Nereden biliyorsun?" Güçlü olmak için çok çabalamıştı ama bu... eğer Ryker...

Onsuz yaşayamazdı.

Nikhail Brynleigh'in omzuna sarıldı. "Ryker güçlüdür. Bundan daha kötülerini de yaşadı ve bunu da atlatacaktır."

Sesi çok emin geliyordu. Çok sakindi.

Nikhail'in sözlerinden güç alan Brynleigh derin bir nefes aldı. "Tamam. Haklısın. Ryker'in güçlü olduğunu biliyorum. O iyi olacak."

İyi olmak zorundaydı. Hikayeleri burada bitemezdi.

"Evet, öyle olacak." Nikhail'in kehribar rengi gözleri parlıyordu. "Onu bulacağız." "Teşekkür ," dedi Brynleigh. "Birbirimizi iyi tanımadığımızı biliyorum.

ama yine de teşekkür ederim."

"Ryker için her şeyi yaparım. Ona zamanında ulaşacağız."

Ama Edward'ı kurtarmak için onlara zamanında ulaşamamışlardı.

Brynleigh, "Başka birini mi götürdüler?" diye sormadan önce fae'nin ruhu için küçük bir dua etti.

Maskeli adam çok tehlikeli görünüyordu. Çok ölümcül.

"Evet." Nikhail'in sesi acılıydı.

Yazı yazmayı bıraktı ve Brynleigh gözlerini Nikhail'den ayırmaya cesaret edemese de Indira'nın onu dikkatle dinlediğinden emindi.

"Kim?" Zorlukla sormaya cesaret etti.

"Horatio Montclair, vampirlerden biri. Durumu iyi değil."

Yazmaya devam etti ve Brynleigh uzun bir süre gözlerini kapattı.

Tanrılara şükür, Ryker değildi. Bunun için mutlu olmalıydı.

Yine de tek hissettiği kederdi.

Bir adam çoktan ölmüştü. Bir diğeri de tehlikedeydi.

Bir şekilde bunun kendi hatası olduğu hissinden kurtulamıyordu. "Ne yaptılar?" Brynleigh kelimeleri kuru boğazından zorla çıkardı. "Asiler-"

"Ben ." Indira o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi yere . "Nerede olduklarını biliyorum."

BÖLÜM 34

Dragonsbane ve Desperate Measures

Ryker zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu. Dakikalar saatler gibi geliyor, saniyeler uzayıp gidiyordu.

Hayatı boyunca hiç bu kadar ağrıamamıştı.

Başı sanki bir tokmak kafatasına vuruyormuş gibi zonkluyordu. Gözleri acıyordu. Başı dönüyordu, uzuvları ağrıyor ve ağırlaşıyordu ve içinden bir yanlışlık geçiyordu.

İnledi, ses boğuk ve yanlıştı. Ağzı kurumuştı ve tıkanmıştı.

Hepsine lanet olsun. Ryker daha dikkatli olmalıydı.

Eleyta Parkı'ndan çıkarken dört maskeli adam onu pusuya düşürdüğünde Marlowe ile koşuya çıkmıştı. Üzerine atlarken Cumhuriyet'i özgürleştirmekle ilgili bir şeyler bağırmışlardı.

Hemen köpeğin tasmaını bıraktı ve ona koşmasını emretti.

Marlowe kaçır kaçmaz Ryker sihrini kullandı.

Adamlara güçlü dalgalar fırlattı ve aynı anda ellerinde buzdan hançerler oluşturdu. İkisi yere düştü ama diğerleri onun saldırısından kaçmayı başardı. Üzerine çullandılar ve içlerinden biri boynunun arkasına bir iğne sapladı.

Ryker savaşmayı bırakmadı, büyü gönderdi ve birkaç buz hançeri fırlattı, ama sonunda yere düştü.

Gün ışığında kaçırıldı.

Eğer durum bu kadar vahim olmasaydı, utanırdı. Rehavete kapılmış ve koşu için birkaç kez aynı rotayı kullanmaya başlamıştı.

aylar önce. Daha iyisini biliyordu ama dürüst olmak gerekirse başına bir şey geleceğini hiç düşünmemişti.

Çocukken annesi ona her zaman tetikte olmanın önemini öğretmişti ama yıllar geçtikçe gevşemiş ve gardını düşürmüştü.

Her şeyi etmişti. Bunu itiraf etmekten çekinmiyordu.

Uyandığında Ryker'ın ağzının arkasında garip, acı bir tat vardı. Bu ve düşünmekte yaşadığı güçlükler arasında, kendisine ilaç verildiğinden emindi.

Asi piçler.

İlk adamı sürükleyerek götürdükten bir süre sonra, kaçırılanlar başlarındaki torbaları çıkardılar.

İlaçların etkisi geçiyordu ve Ryker'ı zonklayan bir baş ağrısıyla baş başa bırakmıştı.

En azından şimdi daha net düşünebiliyordu. Rehinelerin görmesine izin vermenin kötüye işaret olduğunu bilecek kadar akli başındaydı. Onları kaçırılanlar tek parça halinde gitmelerini istemiyorlardı.

Edward gitmişti.

Ryker nereye götürüldüğünden emin değildi ama geri dönmemişti. Birkaç dakika önce koridorda bir kadın sesinin emirler yağdırdığını duymuş, ardından da başka bir adamın sürüklenerek götürüldüğünü görmüştü.

Horatio.

Vampir, Seçim sırasında Ryker'a karşı nazik davranmıştı ve Ryker'ın dairesine vampirlere karşı güvenli pencereler taktırması onun önerisi sayesinde olmuştu.

Vampir haykırmış, onu sürükleyen muhafızlara karşı mücadele ederken ağzındaki tıkaç itirazlarını bastırmıştı.

Peki ya asiler? Kahkahalarla *güldüler* ve kendi aralarında, tüm katın etrafındaki susturucu koğuşun vampirin çılgınlıklarını zaten kimsenin duyamayacağı anlamına geldiğini söylediler.

Piçler.

Ryker diz çökmüştü, kolları ve bacakları çoktan uyuşmuştu. Bileklerine rahatsız edici prohaberis kelepçeleri takılmıştı ve kollarını arkadan bağlayan ip işleri daha da kötüleştiriyordu. Sıcaklık donma noktasına gelmişti ve tüyleri diken diken olmuştu.

Dört silahlı muhafız grubun etrafını sarmıştı ve hiçbirisi dostça görünmüyordu.

Therian, Ryker'ın birkaç adım ötesinde diz çöktü. Ejderha değiştiricinin yüzünün sol tarafını büyük mor bir çürük kaplamıştı ve gözü de aynı taraftaydı.

Yüzünün bir tarafı şişmişti.

Ejderha değiştiren doğal olmayan bir şekilde solgundu ve sağ yanağından aşağıya doğru birkaç santim uzunluğunda bir kesik uzanıyordu. Therian'ın kollarını ve bacaklarını saran prohiberis'e ek olarak, boynuna limon ve sedir kokan metal bir tasma takılmıştı.

Ryker'ın aklının bir köşesinde, orduya ilk katıldığı zamanlardan kalma bir anı canlandı.

Ejderboğan, bir ejderha şekil değiştirenin büyüünü durdurduğu bilinen tek maddedir. Çok güçlüdür. Tarihsel örnekler arasında Kızıl Kral'ın onu Yaşamın Yüce Leydisi'nin eşine karşı kullanması da yer alır. Limon ve sedir kokusuyla ejderboğan anında tanınabilir. Tehlikelidir ve bu maddeye uzun süre maruz kalmak bir ejderha şekil değiştireni kalıcı olarak yaralayabilir ve hatta bir daha şekil değiştirmesini engelleyebilir.

Ayrıca inanılmaz derecede nadirdi.

Ryker asilere hakkını vermeliydi, buna hazırlıklıydılar. Ejderboğan, prohiberis'ten bile daha az erişilebilirdi ama isyancılar Therian'ı bastırmaya yetecek kadar bulmuşlardı.

Ryker isyancıların dikkatini çekmemek için yavaşça yer değiştirdi. Çok değil ama Therian'ın dikkatini çekecek kadar.

Şekil değiştiren başını eğdi, sarı saçları kir ve kanla tozlanmıştı. Birbirlerinin bakışlarıyla karşılaştılar ve Therian gözlerini biraz araladı. Ryker çenesini eğdi.

Sessiz bir anlaşma: Buradan çıkacaklardı. Bedeli ne olursa olsun.

Kaçma fırsatı birkaç dakika sonra ortaya çıktı. Yoksa yarım saat miydi?

Kapı gıcırdayarak açıldı ve girişte uzun boylu bir adam belirdi. Ötedeki koridordan gelen ışık geniş gövdesini aydınlatıyordu. Şiddet yayıyordu.

"Hey, patronun yukarıda yardıma ihtiyacı var."

"Peki ya onlar?" Kapıya en yakın muhafız silahıyla grubu işaret etti.

Yeni gelen alay etti. "Büyüleri ya da silahları yok. Hadi ama."

Muhafız homurdandı ama arkadaşını ve başka bir askeri koridora kadar takip etti. Ryker'ın duyamayacağı kadar sessiz konuşuyorlardı ama ses tonlarından anlaşıldığı kadarıyla esir rollerinin tadını çıkarıyorlardı.

Ryker, kapı adamların arkasından kapanmadan önce koridorda kestane rengi bir saç parıltısı gördüğüne yemin edebilirdi ama emin değildi.

Kilit tekrar yerine oturdu ve onları bir kez daha yalnız bıraktı.

Muhafızlar onların sessiz ve istekli esirler olacağını düşündüyse yanıldılar. Elleri bağlıyken ve büyüden yoksunken dört muhafızla aynı anda savaşmak intihar olurdu.

Ama iki mi?

Bu idare edilebilir bir rakamdı.

Ryker da dahil olmak üzere dokuz katılımcı odada kaldı ve bağlanmış olsalar bile mücadele etme şansları vardı.

Genelde bir şanstın fazlasını umardı ama ne Edward ne de Horatio dönmediğine göre, hiçbir şey yapmazlarsa onları bekleyen acımasız, soğuk sonuçlara her şeyi tercih ederdi.

Kapı kapandıktan bir dakika sonra Ryker, Therian'la göz göze geldi.

Ağızındaki tıkacı tükürerek, *"Bu bizim şansımız,"* dedi.

Ejderha şekil değiştirenin dudaklarının kıpırdadı ve hafifçe başını salladı.

Birkaç kalp atışı sonra Ryker, ordudaki herkesin Carinoc Tümeni'nin Baş'ından neden korktuğuna ve ona neden saygı duyduğuna ilk elden tanık oldu.

Ejderha değiştirici parmaklarını arkaya doğru bükte. Kol kasları şişti ve sonra, ellerinin etrafındaki ip sanki dış ipinden başka bir şey değilmiş gibi koptu.

Halat koptuğu anda, aynı anda birkaç şey oldu.

Therian duvarları sarsan bir kükremeye ayağa kalktı. Ejderboğan canavarını engellese bile, güç sarışın şekil değiştirenden dalgalar halinde yayılıyordu.

Kalan iki muhafız dikkatlerini Therian'a çevirdi ve silahlarını kaldırarak göğsüne doğrulttu.

"Yere yat, yoksa ateş ederiz," diye bağırdı uzun boylu olan.

Bunu yapmak yerine -çünkü bu ölüme giden tek yönlü bir biletti- Therian asiye saldırdı.

Aynı anda Ryker kendini ayağa kaldırdı ve diğer muhafıza doğru atıldı. Ona çarptı, çarpıştıklarında omzu acı içinde çığlık attı. Birlikte beton duvara çarptılar.

Küçük hücreye tam bir kaos çökmüştü.

Diğerleri ayağa kalktı ve dövüştü. Muhafızlar bağırdı. Bir silah ateşlendi. Biri çığlık attı. Ryker'ın çıplak koluna ıslak bir şey sıçradı. Arkasından bir acı homurtusu geldi. Et ete çarptı. Bir çığlık. Gırtlaktan gelen bir çığlık. Bir silah sesi daha. Gürültülü bir çatırtı.

Sonra, sessizlik o kadar hızlı bir şekilde alanı kapladı ki, sessizlik bir şok gibi geldi.

Ryker'ın nefesi kısa geliyordu.

Arkasından bir homurtu geldi. Ellerini bağlayan ip gerildiğinde yumruklarını sıkarak gerildi.

"Benim," dedi Therian, ağzındaki tıkaçı çıkarmış, Ryker'ın ellerini bağlayan ipi koparıırken. "Diğerleri için bana yardım et."

Ryker'ın kolları zonkluyordu. Prohiberis büyüsünü engellediği için iyileşemiyordu ama en azından hareket edebiliyordu.

Kolunu kaydırmaya çalışırken sağ omzundan yakıcı bir acı geçti ve gözleri yaşardı.

Dönen Ryker acısını görmezden geldi ve Oliver'ın bağlarını çözdü. Cadı homurdanarak ona teşekkür etti ve diğerlerinden birine yardım etmeye gitti. Oliver hareket ettiğinde Ryker, Therian'ın üzerine atladığı muhafıza iyice bakabildi.

Asi yerde yatıyordu, göğüs boşluğunun olduğu yerde kocaman bir delik vardı. Lanet olsun. Olgun bir varlık için bile bunun geri dönüşü olmayacaktı.

En azından Ryker'ın koluna bulaşan kanın sebebi buydu.

Diğer asi birkaç metre ötede, hâlâ hayata tutunmaya çalışıyordu. Diğer vampir katılımcı Jacques, kendi elleri hâlâ bağlı olmasına rağmen dizini muhafızın boynuna dayamıştı.

Ryker ve Therian tüm adamları bağlandıkları iplerden kurtardı. Kelepçeler anahtar gerektirdiğinden prohiberisleri çıkaramadılar. Anahtarlar için muhafızları aradılar ama bulamadılar.

Yaraları çok sayıdaydı. Birçoğu yakalandıklarında karşı koymuşlardı ve hepsi kanlı ve bereliydi. Ryker'ın omzuna ek olarak, diğer üçünün de kolları çıkmış ya da kırılmıştı. Yine de kimsenin bacağı kırılmamıştı, bu da kaçmayı kolaylaştıracaktı.

Kısa bir konuşma hepsinin uyuşturulduğunu, tüm telefonlarının kayıp olduğunu ve kimsenin nerede olduklarını bilmediğini doğruladı. Bazıları diğerlerinden daha kötü durumda olan adamlar ayakta durdu ve kapıya baktı.

"Şimdi ne olacak?" Philippe bir elini kanlı alnına silerek sordu.

Ryker baygın muhafızın önünde çömeldi. "Şimdi yeni arkadaşımızla konuşalım ve buradan nasıl çıkacağımızı bulalım."

"İyi plan." Therian Ryker'ın yanında diz çöktü ve Jacques'a asiden inmesini işaret etti.

Vampir hareket ettiğinde, Therian tutsaklarına bir tokat attı.

Bu fae uyandı ile a Başla. O hırladı, ama ve ses durumu anladığında hızla ortadan kayboldu.

"Siktir," diye nefes aldı asi.

Ryker fae'ye ters ters baktı. "Neredeyiz

biz?" Asi ağzını kapattı.

Elbette bu basit bir sorgulama olmayacaktı. Ryker sağlam elini yüzüne sürdü.

"Bak. Bu inanılmaz uzun bir gece oldu ve hiçbirimiz seni incitmek istemiyoruz." Diğerlerinden hırıltılar yükseldi, bu da onu yalanlıyordu. "Sadece söyle bize."

Fae'nin bakışları hepsinin üzerinde gezinirken uzun bir an geçti. Gözleri sertleşti ve çenesini sıktı.

"Bu kattan çıkmayı başarsan bile asla kaçamayacaksın. Senin gibi insanlar bizim en büyük düşmanlarımızdır. Yoldaşlarım sizi öldürmekten gurur duyacaktır."

"Bizim gibi insanlar mı?" diye sordu diğer adamlardan biri.

"Temsilciler," diye tükürdü gardiyan. "Kendinizi bizden o kadar üstün görüyorsunuz ki sebep olduğunuz belanın farkında bile değilsiniz. Siz lüks hayatınızı yaşarken biz acı çekiyoruz."

Ryker adamın sesindeki nefret karşısında irkildi.

"Onu öldürüp buradan gitmeliyiz." Bunu söyleyen Lincoln, Ölüm Elfi ve bir Kuzey Temsilcisinin oğlu. "Bize yardım etmeyecek."

Zaman . Her , giden muhafızlar geri dönebilirdi. "O haklı," dedi asi meydan okurcasına. "Size yardım etmeyeceğim."

Ryker Therian'la bakıştı. Askeri eğitim almış olan tek ikili olarak, liderlik rollerine kolayca kaymışlardı.

Therian *senin kararın* der gibi kaşlarını kaldırdı.

Ryker zor kararlar vermeye alışkındı ama bu, onlardan hoşlandığı anlamına . Bir süre sonra başını eğdi.

"olsun." Muhafızın silahını kaptı ve sıkıca kavradı. "Özür dilerim."

Asinin gözleri parladı. "Beni haklı çıkarıyorsun. Sen-"

Ryker silahı çevirerek kabzasını asinin şakaklarına vurdu.

Muhafızın gözleri kapandı ve vücudu yana doğru yığıldı.

"İyi uykular," diye mırıldandı Ryker.

Belki de asi uyandığında ve hâlâ hayatta olduğunu anladığında, Temsilciler hakkındaki algısı değişecekti. Pek olası değildi ama... belki.

"Sol kolunu tut," diye yönlendirdi Ryker Philippe'i sağlam koluyla sağ kolunu tutarken.

Birlikte, baygın adamı odanın diğer tarafına taşıdılar. Ölü asiye biraz fazla ayakları arkalarında kırmızı bir iz bırakarak onu takip etti. Ryker homurdandı ve tutuşunu yeniden ayarladı. Rahatsız ediciydi ama asinin elini biyometrik tarayıcının üzerine koydu.

Kapının kilidi bir tıslamayla açıldı ve içeriye bir parça ışık girdi.

Muhafızı yere düşürdüler.

Ryker arkasını dönerek ayak takımı grubuna hitap etti.

"Birlikte hareket ediyoruz." Ejderha şekil değiştirenin bakışlarıyla karşılaştı. "Therian, sen arkayı al."

Kaptanın zihni fazla mesai yapıyor, kendilerine verilen sınırlı bilgiyle bu karmaşadan çıkmanın en etkili yolunu bulmaya çalışıyordu. Ryker diğer Seçime katılanlarla arasında bir yakınlık hissetti ve onları güvende tutmak istedi. Asinin yanlışlıkla varsaydığı gibi ne aynı kandan doğmuşlardı ne de hepsi Temsilcilerle akrabaydı. Öyle olsa bile, Seçim sırasında bağlantılar kurmuşlardı ve yaşamayı hak ediyorlardı.

Ejderha değiştirici homurdandı ve arkaya doğru ilerledi.

Ryker silahı kavrayışını düzeltti ve başını eğdi. "Üç deyince kaçıyoruz."

Onları saymadan önce diğerlerinin de aynı fikirde olmasını bekledi. Üçe bastı ve kapıyı açarak bir koridor ortaya çıkardı. Işıklar tavanı bir pist gibi süslüyor, bir yolu aydınlatıyordu.

Sonunda başka bir kapı vardı ve parlayan bir biyometrik kilit vardı.

Ryker küfretti ve baygın muhafızı almak için durakladılar.

Üç kez, bir kapının kilidini açmak için asiye kullandılar, ancak kendilerini başka bir koridorda buldular.

"Burası lanet olası bir labirent mi?" diye homurdandı biri.

Fae kaptanı da aynı şekilde hissetmeye başlamıştı, her ne kadar bunu söylemese de. Liderliğin ilk kurallarından biri, kişi içinden öyle hissetmese bile kendinden emin görünmekti. Ve içi sakin değildi.

Buradan çıkması gerekiyordu. Bin kiloluk bir ağırlık göğsüne baskı yapıyordu ve Brynleigh'i kendi gözleriyle görene kadar rahat edemeyecekti.

"Buradan asla çıkamayacaksın," diye mırıldandı asi fae. İkinci ve üçüncü kapı arasında bir yerde uyanmıştı. "Seni durduracaklar. Büyün yok ve iki silahın var. Ne yapacağını sanıyorsun?"

"Savaşacağız," diye homurdandı Ryker, adamın elini bir sonraki biyometrik kilide vurarak.

Tek seçenek buydu.

Kapı tıslayarak açıldı, tıpkı diğerleri gibi, ama bu sefer... Asi kıkırdadı. "Sana söylemiştim."

OceanofPDF.com

Ölüm Tehditleri ve Geç Varışlar

T Dördüncü kapı diğerleri gibi bir koridora açılmıyordu. Bir zamanlar ofis olarak kullanılmış olabilecek geniş bir çalışma alanı ortaya çıktı. Kağıtlar ve bilgisayarlarla kaplı birkaç uzun masa kaplıyordu. Tavandan sıcak ışıklar sarkıyordu. Hâlâ yeraltında olmalılar çünkü hiç pencere yoktu.

Ryker'ın kalbinin hızlanmasına ve midesinin bulanmasına neden olan şey manzaranın değişmesi değildi. Grubuna doğrultulmuş bir düzine etkileyici silah ya da havada tehditkâr bir şekilde asılı duran ölümcül Ölüm ve Toprak Elfi büyüleri de değildi.

Hayır.

Buna isyancı grubunun ortasında duran, gerçek olamayacak kadar güzel vampir neden oldu.

Jelisette de la Point'in soğuk, obsidyen gözleri Ryker'inkileri delip geçti ve yüz hatlarında kötü niyetli bir gülümseme belirdi. Siyah eğitim derisi giymiş, Dört Krallık zamanından kalma savaşçı bir vampire benziyordu.

"Selamlar, Kaptan Waterborne." Vahşi vampir ona doğru yürüdü ve sırtıttı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Nefret Ryker'ın içine doldu ve çalıntı silahını Jelissete'e doğrultarak, "Seni kaltak," diye hırladı.

Bunu bir şekilde yaptı. Brynleigh'e tuzak kurdu. Ryker bunu içinde hissedebiliyordu.

"Kayınvalidenle böyle mi konuşuyorsun?" Jelissete kaşlarını kaldırdı.

"Siktir . Brynleigh seni bir anne olarak görmüyor, ben de öyle." Hem kendisi hem de karısı annelik konusunda fena halde eksikti.

Jelisette acımasızca, "Onu kızım olarak yanımda tutardım, biliyorsun," dedi. "Bir zamanlar benim yerime geçebileceğini düşünmüştüm. Ama şimdi gerçeği görüyorum. Soyum yalancı, arkadan bıçaklayan bir sürtükten başka bir şey değil."

Hırladı.

"Ona dünyayı sunmaya çalıştım. Ona ölümsüzlük ve yaşaması için kurallar verdim ama o ne yaptı?" Jelissete'in dudakları nefret dolu bir küçümsemeyle kıvrıldı. "Hepsini bir kenara attı. Sana *her şeyi* anlattı. Ne cüretle benimle ve Kara Gece'yle oynayabileceğini düşünür? Karın lanet olası bir kan israfından başka bir şey değil. Yıllar önce ölmesine izin vermeliydim."

Ryker, Jelissete'in kalbini göğsünden söküp çıkarmak istedi.

Parmağı tetiği buldu. Silah muhtemelen vampiri öldürmeyecekti ama onu vurmak inanılmaz hissettirecekti. "Karım hakkında böyle konuşma."

Brynleigh dünyadaki tüm saygı ve ilgiyi hak ediyordu ve onun ne kadar harika olduğunu bilmesini sağlayacaktı.

Bunu atlattıktan sonra.

Silah koleksiyonuna bir göz attı.

Eğer bundan kurtulursa, değiştirdi.

Analitik zihni durumu çoktan incelemiş ve zaten şüphelendiği şeyi doğrulamıştı: muhtemelen boku yemişlerdi. Çalıntı silahlarıyla bile, parçalanmış grupları isyancılara karşı pek bir şey yapamazdı.

Düşüncelerini doğrularcasına omzu tekrar zonklamaya başladı ve ona yarasını hatırlattı.

Jelisette dişlerini gösterdi.

"Gerçekten bu kadar aptal olduğumu mu düşündün?" Ona doğru bir adım attı. "Brynleigh'in şifreyi çaldığını biliyorum. Tüm evimi sürekli gözetim altında tutmasaydım ne tür bir aptal olurdum?"

Ryker yutkundu. "Ne yaptın sen?"

Vampirin gülümsemesi genişledi ve Ryker ilk kez Jelissete de la Point'in derisinin altında yaşayan gerçek yırtıcıyı gördü. Sanki katmanlarını sıyrıyor, uyumlu kadın maskesinin yüz hatlarından düşmesine izin veriyordu. Diğer isyancılar bile bir adım geri çekildi.

Vampirin kadim obsidyen gözlerinde acı dolu, uzun süreli bir ölümün vaatleri parlıyordu. Jelissete kollarını dirseklerine kadar kıvrarak

Mark'ı bağıladı ve parmaklarını pençe şeklinde kıvırdı.

"Açık değil mi?" Jelissete cevap verdi. "Bütün bunları ben ayarladım. Seni yok etmekten büyük zevk alacağım. Sonra karını bulacağım ve onu da mahvedeceğim. Onunla işim bittiğinde ölmek için yalvarıyor olacak."

Ryker yumruklarını sıktı ve hayvani bir hırıltı yükseldi. "Hadi bakalım," diye hırladı.

Jelissete'in gözlerinde delilik parlıyordu ve Ryker'ın içinde bunun son olduğunu biliyordu. Buradan canlı çıkmak daha önce istatistiksel olarak imkânsızdı ama şimdi bunun gerçekleşmeyeceği açıktı.

Kalbi burkuldu. Bu sabaha dönebilmeyi ve Brynleigh'e son bir öpücük verebilmeyi diledi. Ona son bir kez onu sevdiğini söyleyebilmeyi.

Ama olmuştu. Prohiberis'e bağlı bir fae'nin intikamcı bir vampire, bir düzine silaha ve ölümcül Ölüm ve Toprak Elflerine karşı yapabileceği çok şey vardı.

Jelissete o kadar hızlı hareket ediyordu ki onu zar zor takip edebiliyordu.

Bir an onun önünde durdu. Sonra Ryker'ın silahını çaldı ve o tepki veremeden odanın diğer ucuna fırlattı. Silah yere çarparak ona böylesine güçlü bir vampire karşı ne kadar çaresiz olduğunu hatırlattı.

Ryker hamle yaptı ve Jelissete onun ulaşamayacağı bir yere savruldu.

Ona doğru koştu ve kadın etrafında bulanıklaştı. Döndü ama yeterince hızlı değildi.

Vampir kollarını onun karnına dolayarak Ryker'ı havaya fırlattı.

Kükredi, bir masanın üzerine düşerken kollarını savurdu. Sırtından acı fışkırdı ve altındaki tahta parçalandı.

Diğer isyancılar Seçime katılanların etrafını sarmış, silahlarını esirlerin üzerine doğrultmuşlardı.

Jelissete kıkırdadı.

Deliydi. O gerçekten deliydi.

Ryker nefes nefese kırık masadan yuvarlandı ve tökezleyerek ayağa kalktı. Tek bir adım bile atamadan Jelissete kendini ona doğru fırlattı. Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir hızla hareket ediyordu. Brynleigh bile hiç bu kadar hızlı hareket etmemişti.

Gölgeler ellerinden kurdeleler gibi akarken Jelissete bir bulanıklıktı. Sırıttı ve vahşi bir hayvan gibi ona dişlerini gösterdi. Saf geceden bir kalkan oluşturdu ve ona fırlattı.

Darbe onu duvara çarptı ve inledi. Prohiberis'e lanet olsun.

Asilere lanet olsun.

Hepsine lanet olsun.

Jelisette onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu.

Kendini duvardan sıyırdı. Her bir hareket bir öncekinden daha fazla acı veriyordu. Olgun bir varlığı öldürmek için çok şey gerekirdi ama bu...

Bunu daha uzun süre yapamazdı.

Özellikle de Jelissete her şeyden çok eğlenmi göründüğü için. Bu korkunç oyunun en kötü yanı da buydu.

Jelisette ona bir gölge duvarı daha fırlattı. Adam sola doğru yuvarlandı ama Jelissete odanın öbür ucuna geçip adamın kötü durumdaki bileğini yakaladı ve çekti.

Kemik kırıldı ve Ryker ateş geçerken kükredi.

lm kollarını açarak karılamayacaktı. Elini çekmeye çalışırken yanıp sönen, yakıcı acıyı görmezden mücadele etti. Verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar sahip olduğu her şeyle savaacaktı.

Jelisette gülümsedi ve elleriyle kaptanın boynunu kavradı. Tırnakları derisine battı ve sıktı.

Ryker kkreterek vampire doğru atıldı ve kollarını pençeledi.

Ciğerleri sıkıtı ve görüşünü siyah noktalar doldurdu. Nefes alamıyordu.

Ölüm yaklaıyordu.

Ama sonra, çok garip bir şey oldu.

Tepedeki ııklar titredi.

Uzaklarda bir yerde bir çığlık yükseldi. Bir alarm çaldı.

Jelisette'in yüzünde kısa bir an için korku belirdi. Göründüğü

kadar çabuk kaybolmuştu ama Ryker onu görmüştü.

Jelisette ellerini Ryker'ın boğazından çekti ve onu diğerlerine doğru fırlattı.

Vücudu yere çarparak bir yığın halinde yere dt. İçinden ateş geçerken nefes nefese derin nefesler aldı.

"Kaptan," dedi Jelissete. "Grne göre sizin için daha iyi bir kullanım alanım olabilir."

Eller Ryker'ı yakaladı ve kabaca geri çekti. Yine de isyancılara bir bakış bile atmadı. Onun yerine bakışları yere kilitlendi.

Kutsanmış siyah karanlığın dalları zeminde yılan gibi kıvrılıyordu. Jelissete'in gölgelerinden farklı olarak Ryker'in tanıdığı gölgelerdi bunlar.

Ruhunun derinliklerinde umut kıvılcımları çaktı.

Yakınlardan bir çığlık daha geldi ve bu ölüm yerinin sessizliğini delip geçti.

Ölüm Elfi isyancılarından biri tökezleyerek geri çekildi. "Ne oluyor lan? Neler oluyor?"

Havada üçüncü bir çığlık yükseldi, bu seferki daha da yakındı.

Ryker'in göğsü gururla ısındı ve vücudundaki kırıklara rağmen kendini eskisinden daha hafif hissetti.

O karanlığı kendi ruhunu tanıdığı gibi tanıyordu. Onu çağırıyordu.

Bakır kokusu havayı dolduruyordu.

Ölüm Elfi'nin bakışlarıyla karşılaştı ve gülümsedi. "Karım geldi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

Kana Susamışlık ve Ölüm

Brynleigh ölümdü ve ölüm de Brynleigh'di. Üçlü, Kara Gece'nin saklandığı yere, hiçbir yerin ortasında kırmızı tuğlalarla örülü üç katlı bir binaya varır varmaz isyancılar saldırdı.

Nikhail destek için üssü aramıştı ama Brynleigh beklemek istemiyordu. Ryker içerideydi ve ona ne yapıldığını sadece tanrılar biliyordu.

Brynleigh'in vampir doğası, fae'nin hava büyü ve cadının mavi kurdeleleri sayesinde, öndeki altı muhafızı yeterince hızlı bir şekilde gönderdiler.

Onlar içeri girmeden önce Indira havada mavi büyü iplikleri ördü. Onları Brynleigh'in içine göndererek vampirin kalbindeki Yavru Kuş arzularına karşı güçlenmesine yardımcı oldu. İhtiyaçları olan son şey Brynleigh'nin kontrolünü kaybedip onlara sırt çevirmesiydi.

Emilia'nın acı veren büyüünün aksine, bu neredeyse... sıcak hissettiriyordu. Ve sonra içeri girdiler.

Çok fazla kan vardı.

Indira'nın bariyerleri yerinde olsa bile Brynleigh içindeki canavarın pençelerini ruhunun derinliklerine sapladığını hissedebiliyordu. Her ölüm onu uçurumun kenarına daha da yaklaştırıyordu. İsyancılar arasında savaşırken kontrolü elinde tutmak için her şeyini harcadı.

Azı dişleri, sanki kâğıttan yapılmışlar gibi boyunları parçalıyordu. Her çılgılık, her haykırış, her merhamet yakarışı ruhundaki karanlığı besliyordu.

Ryker'a duyduğu ihtiyaç dışında hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Aşağı, aşağı, aşağı gittiler. Daha fazla isyancı öldü.

Ryker hala kayıptı.

Indira'nın Brynleigh'ye daha fazla büyü akıtabilmesi için iki kez durakladılar, böylece Fledgling'in kana susamışlığını engelleyebildi ama Brynleigh bunun daha fazla işe yarayacağını düşünmüyordu.

Ryker neredeydi?

İnsanlar yollarına çıktı. Brynleigh onlardan kurtuldu.

Kan. Çok fazla kan vardı.

Ne zaman bir odaya girseler ve Ryker orada olmasa, Brynleigh'in bir parçası ölüyordu.

Ama durmadı. Duramazdı.

Nikhail ilk geldiklerinde ölü bir isyancının elini kesmişti ve kopan uzvu kapıları açmak için kullanıyordu. Bu muhtemelen Brynleigh'i iğrendirmeliydi ama duyularına yer yoktu.

Kontrolü elinde tutmak sahip olduğu her şeyi aldı.

Gölgeler ondan akıyor, görüş alanındaki her şeyi karartıyordu. Kalbi hızla çarpıyordu. Derisi gerilmişti.

Bir yanı dikkatini vermesi, çok geç olmadan durması ve bu ölümcül canavarın insanlığının son parçalarını da sonsuza dek bir kenara itmesi için haykırıyordu ama bu ses her geçen dakika daha da zayıflıyordu.

Ryker'a kana ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacı vardı.

Biri önüne fırladı ve silahını kaldırdı. Dar koridorda bir *patlama sesi yankılandı*.

Ateş Brynleigh'in böğrüne saplandı ama aynı hızla iyileşmeye başladı.

Aptallar.

Artık tahta bir kazıktan başka hiçbir şey onu durduramazdı. Daha çok kapı, daha çok koridor, daha çok silah vardı.

Olmayana kadar.

Brynleigh son kapıdan hızla girdiği anda tökezleyerek durdu.

Silahlı isyancılar bir grup tanıdık adamın etrafını sardı.

Ryker'ı dizlerinin üzerinde Brynleigh'in boğazından parçalanmış bir çığlık çıktı.

Yaralandım.

Kana susamışlığa karşı son savunmaları da parçalanma tehdidi altındayken nefesi gittikçe hızlandı.

İçindeki ölüm yaratığı kükredi ve ruhunu pençeledi. Çığlık atıyor, onu serbest bırakması için yalvarıyordu.

Ve neredeyse başarıyordu.

Ama sonra gözleri onunkilerle buluştu. Sevgi ve güven bakışlarını doldurmuş, ona güç aşlamıştı.

Nefes aldı ve sanki ilk kez nefes alıyor gibiydi. Canavarı aşağı itti.

Ryker için, kontrolü elinde tutacaktı.

Kalmak zorundaydı.

Ama kana susamışlığını bastırmak için saniyeler -çok ama çok değerli saniyeler- kaybetti. Ayak sesleri soğuk beton zeminde yankılandı. Birkaç masa ve sandalyeyle ayrılmış odanın karşısında Jelissete duruyordu.

"Selamlar, kanımın kızı." Jelissete'in lirik sesi kendisinden yayılan karanlıkla uyumsuzdu. "Görüyorum ki meşgulumşsun."

Brynleigh hırladı, o kadar öldürdükten sonra sesinin hâlâ işlevsel olmasına şaşırdı ve yumruklarını sıktı.

"Kocamın gitmesine izin verin," diye talepte bulundu.

Jelissete homurdandı. "Durumun ciddiyetini anladığınızı sanmıyorum. Ama anlayacaksın." Elini havada salladı. "Diğerlerini al."

Son sözler ağzından henüz çıkmıştı ki isyancılar bir anda ortaya çıkıp Nikhail ve Indira'nın üzerine çullandılar.

Bağırdılar. Odanın ortasında sırt sırta duran ikiliden rüzgâr ve mavi büyü fişkırdı. Güç ellerinin etrafında dönüyordu, ölümle tehdit eden büyü kasırgaları.

Ama Jelissete kaşlarını kaldırdı. "Sihrini bir kenara bırak, yoksa hepsini hemen vururuz. Kazanamayacaksınız. Kazanamazsınız."

Nikhail uzun bir süre Jelissete'e baktı, kehribar rengi bakışları değerlendiriyordu.

Sonra ellerini indirdi.

"Onun dediğini yap Indira," diye emretti

Fae. Cadı küfretti ama emre uydu.

İsyancılar temkinli bir şekilde yaklaşp fae ve cadıya prohiberis sürdükten sonra onları esir gruplarına katarken Jelissete'in yüzünde ölümcül bir sırıtma belirdi.

Ama silahlar inmedi.

Bunun yerine isyancılardan biri silahının namlusunu Ryker'in kafasının arkasına çevirdi.

Brynleigh'in göğsünden vahşi bir hırıltı koptu. Bu son olmayacaktı.

Ryker'in güzel gözleri onunkilerle buluşmak için yükseldi. Nefesi boğazında düğümlendi ve bu gece onunla oyun oynayan zaman dondu kaldı. Bakışları zihnindeki kızıl sisin kalıntılarını karanlıkta parlayan bir fener gibi yarıp geçti.

Uzun, sonsuz, hiç bitmeyen bir an boyunca nefes alamadı.

İçinden taştan gölgeler donup kaldı. Bakışları onunkilere kilitlendiği anda tüm evrenler çarpışabilirdi.

O *onundu*.

Seçilmiş ortağı.

Kocası.

Her şeyini.

Onun hayatını tehdit etmeye cüret mi ettiler?

Brynleigh bakışlarını kocasından ayırdı.

"Sen," diye hırladı Yaratıcısına. "Bunu sen yaptın. Neden yaptın?"

"Belli değil mi?" Jelissete bir masanın etrafından dolaşarak Brynleigh'e doğru ilerledi. "Kuralları çiğnedin. Bir *kez daha*. Bana ihanet edebileceğini ve beni alt edebileceğini mi sandın? Seni ben yarattım. Sana sahibim. Ve seni yok edeceğim."

"Onu dinleme. Sen onun olabileceğinden çok daha güçlüsün," diye bağırdı Ryker.

"Ne kadar tatlı, değil mi?" Jelissete arkasına uzanıp arka cebinden bir şey çıkarırken mırıldandı. "Beni yenebileceğini düşünüyor."

Brynleigh'nin bakışları Jelissete ile tutsaklar arasında gidip geliyordu. Onları serbest bırakması gerekiyordu ama Yaratıcısı buradaki en tehlikeli kişiydi.

"Size küçük bir sır vermeme izin verin." Kadim vampir alay etti. "Kimse beni yenemez çünkü kaybedecek bir şeyim kalmadı. Acıyı bildiğini mi sanıyorsun? *Hiçbir şey* bilmiyorsun."

"Acıyı bilirim." Brynleigh'in eli boğazındaki kolyeye gitti. "Ben de ailemi kaybettim."

O şiddetli rüzgârlar ve ölümcül dalgalar Brynleigh'in hafızasına sonsuza dek kazınacaktı. O geceki çığlıkları, ölüm haykırıışlarını ve sevdiği herkesin öldüğünü öğrenmenin dehşetini asla unutmayacaktı. Son nefesini verene kadar onların yasını tutacaktı.

"Senin acın benimkinin yanında hiçbir şey. Sen aileni kaybettin ama ben *ruhumu* kaybettim!"

Jelisette son kelimeyi haykırdı, elini arkasından çekerken gözleri büyüdü.

Brynleigh kendi dışında bir yerlerde Ryker'ın kükrediğini duydu ama kıpırdamaya cesaret edemedi.

Bakışları Jelisette'in elindeki tahta kazığa kilitlendi ve kalbi sıkışmaya başladı.

"Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Jelisette kazığı parmaklarının arasında döndürdü. "Emery bu şekilde ölmeyi hak etmedi. Onu aldılar, kırdılar ve yok ettiler. O benim aşkımdı ve onu benden *çaldılar*.

"O *iyiydi*, Emery'm. Hak etmeyen hiç kimseyi öldürmedi. Ölümsüz hayatını başkalarına zarar verenlerle savaşarak geçirdi. Ve sonunda, fark etti mi? Hayır. Temsilciler onu öldürdü. Onu aldılar ve şimdi hepsini yok edeceğim."

Jelisette sakince son masanın etrafında dolanırken, kazık herhangi bir bıçak kadar keskindi ve Brynleigh ile alay ediyordu.

Korku Brynleigh'in damarlarında buz gibi akıyordu. Etrafına bakıp bir silah aradı. Bir bıçak. Bir bıçak. Herhangi bir şey. Kendini savunmak için kullanabileceği herhangi bir şey.

Jelisette odadaki diğerlerini fark etmemiş gibi görünüyordu. Tüm dikkatini Brynleigh'e vermişti ve hiçbir şey bu tehlikeli vampirin dikkatinin nesnesi olmaktan daha korkutucu olamazdı.

"Öldüğü için çok üzgünüm." Brynleigh aralarında mesafe çalışarak masanın etrafında dolandı. "Ama o öldü diye diğer herkesi öldüremezsiniz."

Brynleigh, Yaratıcısının nereden geldiğini anlıyordu. Gerçekten anlıyordu.

Teoride, intikam kulağa harika geliyordu. İntikam uğruna kan dökmek bağımlılık yapıyordu.

Ama Brynleigh'e kimsenin söylemediği ve çok geç olana kadar neredeyse öğrenemediği şey, intikamın kırık bir kalbi asla iyileştiremeyeceğiydi. İntikam, yaşam ve ölüm arasındaki uçurumu asla aşamazdı.

Ölüm nihaiydi ve bu engeli aşanları geri getirmek hiçbir şey yapılamazdı.

İnsanın hayatını intikam peşinde koşarak geçirmesinde son derece yürek parçalayıcı bir şey vardı.

İnsanın kalbini katılaştırması çok çaba gerektiriyordu. Bu sancılı bir süreçti ve o zaman bile duygular her şeyi mahvedebilirdi. Brynleigh'in Ryker'la olan ilişkisi bunun kanıtıydı.

Yaratıcısı sırttı.

"İşte burada yanılıyorsun, genç adam. Herkesi öldürebilirim ve Kara Gece'nin yardımıyla bu ülkeyi baştan aşağı yok ederim."

Yaklaştı.

Brynleigh efendisinin hareketlerini yansıtarak aralarındaki mesafeyi korudu. "Bu işe yaramayacak."

"Oh, ama olacak." Jelissete'in gözleri karanlık ve ölümle parıldıyordu. "Önce seni öldüreceğim. Sonra da geri kalanıyla ilgileneceğim."

Diğer isyancılara doğru döndü.

"Tutun onu. Onu yok ederken izlemesini istiyorum."

Silahı Ryker'ın kafasına dayayan asi kollarını kavradı ve arkasına sıkıştırdı. Ryker kükredi.

"Hayır!" Brynleigh çığlık attı. Kocasına döndü, ses tonuna çaresizlik sızıyordu. "Seni kurtaracağım. Söz veriyorum."

"Şimdi, şimdi, kanımın kızı. Kimse sana tutamayacağın sözler vermemen gerektiğini öğretmedi mi?" Jelissete gülümsedi. "Hiçbiriniz buradan canlı çıkamayacaksınız."

37. BÖLÜM

Sonsuza Kadar Yalnız Kalmaya Mahkum

Jelissette de la Point, içinden gölgeler dökülüp ışığı çalarken kıkırdadı.
Kan dökme isteğiyle dişleri ağrıyordu.

Gölgeler onun karanlıkta görmesini engellemiyordu. O karanlık için yaratılmıştı.

Bağlama İşareti yanıyordu ve buradan çok uzaklarda bir yerde Emery'nin onu izlediğini biliyordu.

İntikamımı al aşkım, diye mırıldandı.

Jelissette o korkunç geceden beri her lanet İthiar gününde sevgilisinin sesini duymuştu. Gözlerini her kapadığında, her rüya gördüğünde, hayatının sonsuza dek değiştiği o ana geri dönüyordu. Buzun üzerinde tökezleyip onun kıpırtısız gri bedeninin önünde dizlerinin üzerine çökerken attığı çığlının yankılarını hâlâ duyabiliyordu.

Çok geç, çok geç, çok .

O gece, Bağlama İşareti lanet bir ateş gibi yanmıştı. Adamın ölümüyle birlikte kızın içinde alev alev yanmış ve kız ruhunun ikiye ayrıldığını hissetmişti.

Emery bu dünyayı terk etmişti ve onun yarısını da yanında götürmüştü.

Keşke daha hızlı olsaydı. Keşke ona zamanında ulaşabilseydi.

Belki mutlu olabilirlerdi. Belki huzur içinde yaşayabilirlerdi.

Bunun yerine Temsilci Kyani, Emery'nin güzel kalbine bir kazık saplamış ve onu öldürmüştü.

Karşılığında Jelissette Temsilciyi ve ailesini öldürmüştü. Emery'yi geri getirmemişti ama bir an için kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Bir süre sonra

Temsilcilerin yaldızlı resim çerçeveleri ve altın şamdanlarla süslü malikanesinde, hayatının görevini yerine getirmeye yemin etmişti: Ne kadar uzun sürerse sürsün Temsilcileri yok edecekti.

Ve sonra işe gitti.

Kara Gece'ye girmeyi başardı ve on yıllar boyunca onların saflarında yükseldi. Küçük değillerdi, özellikle de güvenmiyorlardı ama Jelissete'in zamanı vardı.

O kadar çok zamanı vardı ki.

Emery öldüğünden beri sahip olduğu tek şey

buydu. Yalnız, yalnız, yalnız.

Jelissete her zaman yalnızdı.

Emery onun olmuştu. Birbirlerini anlamışlardı. Ölümcul bir adamdı ama onu seviyordu. İkisi de mutluydu. Emery bir kurt adam saldırısında neredeyse öldükten sonra birlikte bağlanmışlar ve sonra birlikte suçluları avlamışlardı.

Ama sonra öldürüldü. Gitti. Ya Jelissete'in soyu? *İki kez* ona ihanet etti.

Brynleigh için ölme vakti gelmişti.

Kazığı elinde evirip çeviren Jelissete gülümsedi. Emery'nin onun ölümünden beri yaptığı her hareketi onaylayacağını biliyordu. Onu o gece Yıldızsız Göl'ün karşısında gördüğünden beri en büyük destekçisi olmuştu.

Aklında onun yüzü varken masanın üzerinden atladı. Dudaklarından bir savaş çığlığı dökülürken onun sesini duydu.

Brynleigh, sanki bu onu Yaratıcısının gazabından kurtaracakmış gibi yolundan çekildi.

Jelissete, kuralları ilk kez çiğnedikten sonra yavrusunun yaşamasına izin vererek hata yaptığını kabul etmekten gurur duymuyordu. O gün, Brynleigh kapısında belirdiğinde, Jelissete'in aklına gülünç derecede duygusal bir fikir gelmişti. Belki de bu, asla sahip olamayacağı kızına sahip olma şansıydı.

Brynleigh'in izin verdi ve bakın ne oldu. Bir daha

asla sikişmeyecek.

Jelissete'in kaderinde sonsuza dek yalnız kalmak vardı.

Diğerleri o buradaki işini bitirene kadar tutsakları güvende tutacak, sonra da Seçime katılan her adamı öldürecekti.

Sonra Jelissete avlanacaktı. Ailelerini bulacaktı. Sevdiklerini. Arkadaşları.

Temsilcilerle bağı olan herkes, tüm üst sınıf bir bela gibi topraklardan silinene kadar ölecekti.

Ve bu iyi olurdu.

Jelisette elini savurdu, bir gölge sürüsü yavrusuna doğru uçtu. Kız çığlık attı ve bu ses Jelissete'in kulaklarına müzik gibi geldi.

Odanın içinde bir yerde, o korkunç Fae kaptanı kükredi. Sıradaki ölecekti.

Ama önce Jelissete soyunu dek bitirecekti.

Vampirin içinde lezzetli ve acımasız bir kıvılcım canlandı ve gölgelerini geri çekti. Fae'nin, karısını öldürürken onu izlemesini istiyordu.

Jelisette'in çektiği onca acıdan sonra, Emery'nin ölümünden beri ona her gün işkence eden ıstırapın bir kısmını bile hissetmek ona yakışırdı.

Jelisette kendi türünün hızıyla koştu ve Brynleigh ile çarpıştı. İki kadın yere düştü ve Jelissete genç vampirin üzerine binerek onu yere sabitledi. Bir el hareketiyle gölgelerine genç vampirin bileklerini sarmalarını ve başının üzerinde sabitlemelerini emretti.

Brynleigh mücadele etti ama Yaratıcısıyla boy ölçüşemezdi.

Burada kimse değildi. Jelissete'in damarlarında kadim bir güç dolaşıyordu. Kazığı havaya kaldırdı ve yavrusunun gözleri büyüdü.

Brynleigh umutsuzca, "Bu onu geri getirmeyecek," diye fısıldadı. "Acısına yardımcı olmayacak."

Sanki bu küçük sürtük Jelissete'in günlük ıstırapını anlayabilirmiş gibi.

Jelisette alay etti. "Hayır, ama sen ölürken fae kaptanının çığlıklarını duymak beni mutlu edecek."

Ve bugünlerde mutluluk çok kısa sürüyordu. Bulabildiği her yerde onu yakalamak zorundaydı.

"Bunu yapma," diye yalvardı Brynleigh.

Yalvardı!

Bu bardağı taşıran son damla oldu.

Jelisette'in işi bitmişti. Konuşması bitmişti. Kavgayla işi bitmişti. Bu geceyle bitmişti. Her şey bitmişti.

Yap şunu, aşkım.

Jelisette kazığı kaldırdı.

Fae kaptanı çığlık attı. Öfkesi ve korkusu onu ileri doğru itti.

Jelisette bir an bile düşünmeden silahı Brynleigh'in kalbine doğrulttu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

Bitti mi?

"N o!" Ryker kükredi.
Bu eller Kısıtlama onu sıkılaştırılmış, ama o
yapmadı önemli.

Brynleigh dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Çırpındı, tekmeledi ve çekti. Omzu yanıyordu, acı her geçen saniye daha da artıyordu ama şu anda yanıyor olabilirdi ve umurunda olmazdı.

Ona ulaşmak zorundaydı.

Brynleigh ona ulaşmak için savaşıyordu. Şimdi ölemezdi. Bu ne tür bir zalim kederdi?

Ryker her zaman onun yanında olacağına söz vermişti ve sözünün eri bir fae'ydi.

O da savaştı.

İçini kazdı ve büyüsunü engelleyen prohiberis'e rağmen, içinden geçen acı, ıstırap ve bitkinliğe rağmen, sahip olduğu son gücün her bir onsunu topladı.

Jelisette kazığı indirirken, sahip olduğu tüm gücü kendisini esir alanlardan kurtulmak için harcadı. Kollarını yukarı kaldırdı ve sağlam yumruğunu asinin burnuna indirdi. Burun kırıldı, kan fışkırdı ve Ryker bu kargaşayı silahlı asiye itmek için kullandı.

Ryker hızla ayağa kalktı. Kolu garip bir şekilde hareket ediyordu ve birkaç yerinden kırıldığından emindi ama umurunda değildi. Odanın içinde karısına doğru koştu.

Diğer adamların bağırdığını ve kaçışını isyancılara karşı savaşmak için bir dikkat dağıtıcı olarak kullandıklarını belli belirsiz fark ediyordu ama onlara odaklanamıyordu.

Bir silah patladı. Sonra iki tane daha. Biri çığlık attı.

Hiçbiri kaydedilmedi.

Fae ayaklarının izin verdiği kadar hızlı hareket ederek kendini masanın üzerine attı.

Yaşlı vampir fark etmemiş gibiydi.

"Hayır!" diye tekrar bağırdı.

Sonunda Jelissete başını kaldırdı. Gözleri bir kez daha sertleşmeden önce alarmla parladı.

Sadece bir andı ama yeterliydi.

Ryker Jelissete'i yakaladı, bir kolunu boynuna diğerini de ortasına doladı. arkasına garip bir şekilde indi, vücudunun ağırlığı onu birkaç santim geriye kaydırmaya yetti. Fazla bir şey değildi ama Brynleigh ile kazık arasında mesafe açmıştı.

"Dövüş aşkım!" diye bağırdı yaşlı vampir çığlık atıp onu tutmaya çalışırken.

Jelissete, Ryker'ın şimdiye kadar karşılaştığı tüm vampirlerden çok daha güçlüydü.

Brynleigh tereddüt etmedi. Elleri hâlâ gölgeler tarafından dua eder pozisyonda bağlıyken kazığı kaptı ve Yaratıcısının elinden çekip aldı.

Zaman yavaşladı.

Brynleigh bir savaşçı çılgılığıyla kazığı Jelissete'in kalbine sapladı. Arkalarında çatışmalar devam ediyordu ama Ryker

o.

Jelissete'in evinden acı bir kış rüzgarı gibi uzun ve ölümsüz bir uğultu yükseldi.

Dudaklar. Bu ses Ryker'ın omurgasından aşağıya doğru ürperti gönderdi.

Jelissete kalbinin derinliklerine gömülü olan kazığı tırmaladı ama Brynleigh'in tutuşu sağlamdı.

Ryker sağlam koluyla yaşlı vampirin etrafına uzandı ve elini Brynleigh'ninkinin üzerine koydu. Brynleigh'in soğuk eli onunkinin altında kazığı sıkıca kavradı. Homurdanarak üçünü de çevirdi.

Jelissete altlarında yerdeydi ve onlar da kötü kadının iki yanında diz çöktüler.

Uluma devam etti ve devam etti.

Ölümün ödülünü alması hiç bu kadar uzun sürmemişti.

Kazıktan örümcek ağı gibi yayılan siyah çizgiler Jelissete'i tepeden tırnağa kapladı. Birkaç dakika önce açık ve pürüzsüz olan ten şimdi gri ve çöküktü. İpeksi saçlar samana dönmüştü. Hayat dolu gözler kurumuştı. Ağzını daha da açtı, uluması hiç bitmeyen bir çığlığa dönüştü. Her ikisine de saldırdı, hareketleri kırılğan ve dengesizdi.

Ve sonra, bir ömür gibi gelen bir sürenin ardından Jelissete sessizliğe gömüldü. Elleri dondu, gökyüzüne doğru uzandı ve çatlamış, kül rengi dudaklarından son bir nefes döküldü. Brynleigh'in bileklerini birbirine bağlayan gölgeler yok oldu.

Ani sessizlikte Ryker'ın kalbi kulaklarında gümbür gümbür atan bir davul gibiydi. Brynleigh inledi, "O... öldü."

Beyaz parmakları hâlâ Ryker'ınkilerle birlikte kazığın üzerindeydi.

Hayatlarını cehenneme çeviren kadının büzüşmüş cesedine baktı. Bu öyle bir ölümdü ki geri dönüşü yoktu.

"Evet, öyle."

Korkunç bir kadın için korkunç bir ölüm. Brynleigh'in yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Artık onunla birlikte olacak," diye mırıldandı. "Emery. Sanırım... Sanırım onu seviyordu. Ya da ne tür bir sevgi hissedebiliyorsa."

Ryker onaylarcasına homurdandı ve birkaç uzun dakika boyunca ikisi de hareket etmedi.

Biri Ryker'ın omzuna dokundu. Kafasını kaldırdı ve Nikhail'in gözleriyle karşılaştı. Hava fae'sinin yüzünde bir çizgi halinde kan vardı ve sol omzunda bir kesik açılmıştı ama tek parça halinde görünüyordu.

"Gitme vakti geldi," dedi Nikhail.

Ryker gözlerini kapattı. "Geldiğin için teşekkürler Nik."

Onlar gelmeseydi ne olacağını düşünmek bile istemiyordu.

"Karınıza teşekkür edin." Hava fae'si Brynleigh'i işaret etti. "İyi savaştı."

Nikhail'in sözleri Brynleigh'in içini titretti. Hâlâ kazığı tutuyordu.

Ryker karısının parmaklarını silahtan yavaşça çekerek onun yerine kendi eline sardı.

"Hadi buradan gidelim, aşkım."

Adam ayağa kalkıp onu ölü kadının yanından uzaklaştırırken ona karşı koymadı.

Ryker ancak o zaman manzarayı fark etti. Ölüm'ün ziyaret ettiği tek kişi Jelissete değildi.

Choosing'deki dokuz esir adamdan yedisi ayakta idi. Hepsi de yaralıydı. Kara Gece'nin sadece bir üyesi hayatta kalmıştı; Therian'ın yere yatırdığı adam. Ejderha değiştiren asinin kafasına bir silah doğrultmuştu.

Therian Ryker'la göz göze geldi ve iki adam sessizce iletişim kurdu.

Ejderha şekil değiştiren başını salladı. Asiyi ayağa kaldırarak, "Bizi hemen buradan çıkar," diye emretti.

YORGUNLUK Ryker'ın varlığının dokusuna . Başboş gruplarının isyancıların yerleşkesinden kanlı, bereli ve kırık dökük bir halde çıkmasının üzerinden koca bir gün geçmişti...

Ama canlı.

Bunun için Kutsanmış Kara Kumlara şükürler olsun.

Ryker Brynleigh'in elini bırakmamıştı. Ne binadan sendeleyerek çıktıklarında, ne Nikhail'in çağırdığı ve olay yerine yeni gelen destek ekibiyle bilgi alırken, ne de askeri üsse götürüldüklerinde bile.

Karısını bir daha bırakabileceğinden emin değildi. Onu kaybetmeye çok yaklaşmıştı.

Üsse varır varmaz askerler prohaberis kelepçelerini kesmişler.

Bir cadı gelip Ryker'ın omzunu ve kolunu iyileştirdi. Süreç tatsızdı ama kırık sabitlenmişti ve iyileşiyordu.

Ardından sorgulama başladı. Temsilciler, askeri personel ve hatta Şansölye, hayatta kalanları tuttıkları odalara süzüldü.

Çok fazla soru vardı - Ryker için bile çok fazla.

Ne oldu?

Nasıl kaçırıldınız?

Kim vardı orada?

Ve sonra sorular giderek kişiselleşti.

Bize Kara Gece'den bahsedin.

Karını Çukur'dan çıkardın. Neden?

Myrrah Challard ile yaptığınız anlaşmayı açıklayın. İsyancılara nasıl dahil oldunuz? Bize Horizon'dan bahset.

Soruların sonu gelmiyordu. Tam bittiğini düşündüğü anda başka biri içeri girdi. Ryker bunu aşmıştı.

Ancak onlar Brynleigh'e sorular yöneltmeye başlayınca Ryker'ın tepesi attı.

Onlarca yıldır orduda görev yapan bir Toprak Elfi olan General Whitecliff çiftin karşısında oturuyordu. Ateş gibi saçları sıkı bir topuzla arkaya toplanmıştı ve Ryker'ın onun hakkında duyduğu kadar sert bir askere benziyordu. Belki başka bir zaman olsa elfle konuşmak hoşuna giderdi ama onları sorguya çektiğini görünce -çünkü bu iş artık o hale gelmişti -Hoş sohbet edecek havada değildi.

"Bayan Waterborn, bu olaydaki rolünüzü benim için tekrar detaylandırmanızı istiyorum." General Whitecliff'in sesi tartışmaya yer bırakmıyordu.

Brynleigh iç çekti. Bu soru ona üçüncü kez soruluyordu. "Meslektaşlarınıza da söylediğim gibi, benim bu işte bir rolüm yok. Size yardım ediyordum."

Toprak Elfi başını eğdi ve zümrüt gözleri parladı. "Öyle mi?"

"Evet," dedi Brynleigh. "Öyle."

General, "O zaman eminim bir sakıncası yoktur-" demeden önce uzun bir an sessizlik içinde geçti.

"Yeter!" Ryker boştaki elini masaya vurdu. "Karım hepimizi *kurtardı*. Eğer bununla ilgili bir sorunun varsa, bunu benimle konuşabilirsin. *Sonra görüşürüz*."

Brynleigh'i de yanına çekerek ayağa kalktı.

"Yüzbaşı Waterborn-" diye başladı General Whitecliff.

"Hayır. Burada yeterince kaldık. Karımı eve götürüyorum. Duş alması ve dinlenmesi gerekiyor." İkisi de öyle yaptı. "Başka sorularınız olursa Temsilci Waterborn'u arayın. Eminim bir randevu ayarlamak isteyecektir."

Ryker'ın annesinden bahsedilince generalin rengi soldu.

Ryker annesinin soğukkanlı ve sert mizacından nadiren hoşlanıyordu ama bazen işe yarıyordu; bunu ona asla söylemeyecekti.

Belki karısını kaplayan kandı, belki de Ryker'ın yüzündeki ifadeydi ama her iki durumda da sorgu odasından çıkarken kimse onları durdurmaya çalışmadı.

Ryker Brynleigh'i askeri binaların arasından geçirerek yeraltı götürdü. Brynleigh'in kanlı yüzünü görünce titreyen bir askerden acil durum aracının anahtarlarını aldı.

Brynleigh, yalnız kaldıklarında ve renkli camlı şık siyah aracın önünde durduklarında nefes aldı.

"Bitti mi?" Siyah gözlerini onunkilere dikti, yorgunluk yüzüne kazınmıştı. "Bitti mi?"

Az önce olanlardan sonra, kimsenin Brynleigh'in sadakatini sorgulamasına imkân . Birkaç Temsilcinin aile üyelerini kurtarmış ve Kara Gece'deki yüksek rütbeli bir asiyi öldürmüştü.

Ryker çenesini eğdi, onu kollarının arasına aldı ve kendinden emin bir şekilde, "Evet aşkım, işimiz bitti," dedi.

BÖLÜM 39

Kullan Beni

Brynleigh kollarını başının üzerine uzattı, yanında yatan fae'den yayılan sıcaklık ve rahatlığın tadını çıkarıyordu. Pencereden süzülen güneş ışığı yatağın üzerine güzel bir sarı ışık düşürüyordu.

Güneşe bakarken yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Başarısız buluşmanın üzerinden üç hafta geçmişti ama o hâlâ her şeyin bittiğine inanamıyordu. Tam olarak değil. Jelissete'in onu kazığa oturtmasıyla ilgili kâbuslar görmeye devam ediyordu ama her uyandığında Ryker'ı görüyor ve bunun bir rüya olduğunu anlıyordu.

Sağ tarafına, Ryker'ın sırt üstü yattığı yere baktı. Çarşaf beline kadar sıyrılmıştı ve ikisi de gece geç saatlerde yaptıkları aktiviteler yüzünden çıplaktı. Marlowe'un sessiz horultuları kanepede uyuduğu oturma odasından geliyordu ama Brynleigh bakışlarını fae'sinden ayıramıyordu.

Tanrılar aşkına, Ryker çok güzeldi. Kasları belirginleşmiş, göğsü şekillenmişti ve uykusunda bile ağzı mükemmel bir şekilde öpülebilirdi.

Ona hayran hayran bakarken dişleri sızladı. Her santimi nefisti.

Ryker'ın dudakları kıpırdadı. "Hoşuna giden bir şey mi gördün küçük vampir?" diye söylenirken gözleri hâlâ kapalıydı.

Yanaklarına bir sıcaklık hücum etti ama ona hayranlık duyduğu için utanmayı reddetti. Kız onun olduğu kadar o da kızındı.

"Seviyorum." Eğildi ve onu öptü. "Günaydın."

Gözlerini kırıştırarak açarken onu tekrar yatağa bastırdı. "Günaydın, tatlım. Nasıl uyudun?"

"Tamam."

Onu inceledi. "Kaç tane kâbus gördün?" O biliyordu. Her zaman biliyordu.

"Sadece bir tane."

İyiye gidiyorlardı. Yavaş yavaş. Bir gün, hiç çocuk sahibi olmamayı He umuyordu.
psi

Ryker onun ağzının kenarını öptü.

"Güzel, sevindim." Eli kızın kalçasında gezindi. "Hazır mısın bugün?"

Dudağını ısırdı. "Bu , değil mi?" Başını salladı.

"O zaman evet, hazırım."

İki buçuk hafta önce, Şansölye Rose Denge Cumhuriyeti'nin tüm yönetim organını acil bir toplantıya çağırdı. O zamandan beri Brynleigh ve Ryker üç toplantıya katılmak zorunda kalmışlardı. Her ikisi de Yeniden Birleşme'ye giden süreçte yaşananlar hakkında ifade vermiş ve o geceye dair kendi anlatımlarını aktarmışlardır.

"Harika olacaksın." Ryker Brynleigh'nin sol bileğini kaldırdı ve mavi bileziğin olduğu yeri öptü. "Sonrasında senin için bir sürprizim var."

Gülümsedi ve bir ipucu bulmak için onu inceledi. "Ne oldu?"

"Sabırlı olman gerekecek." Kızın burnuna vurdu. "Sürprizin amacı da bu zaten."

Elbette sürprizlerin ne olduğunu biliyordu ama Ryker'ın ondan bir şeyler saklaması hoş değildi.

"Gerçekten bana söylemeyecek misin?"

"Hayır. Dökmem için yapabileceğin hiçbir şey yok. Bu bir sır."

Brynleigh yapabileceği *bir şey* olmadığından oldukça şüpheliydi. En sert savaşçı fae'yi bile konuşturacak birkaç şey düşünebiliyordu. Ama sabırlı olacaktı.

Dürüst olmak gerekirse, tüm bunların sona ermesine hazırdı.

Kaptanıyla birlikte, Seçim'in ve o zamandan beri başlarına gelen her şeyin spot ışıklarından uzak, sakın bir hayat yaşamak istiyordu.

Brynleigh de Ryker'a aynı şeyi söyledi ve Ryker gülümsedi. "Sakin bir hayat mı? Tek istediğin bu mu?"

Kaşlarını salladı. "İstediğim tek şey bu değil."

"Öyle mi? Her isteğini yerine getirmeye çalışıyorum." Sanki dünya kadar zamanları varmış gibi onu yavaşça öptü. "Başka ne istiyorsun? Söyle bana, gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağım."

Ona kadar büyük bir sevgi ve bağlılıkla bakıyordu ki, bir an için kalbinin yanacağını düşündü. Bu kadar sevilmenin ve ilgi görmenin mümkün olduğunu hiç bilmiyordu. Ve yine de, işte buradaydılar. İlişkilerinin parçalarını toplamışlar ve diğer taraftan her zamankinden daha güçlü bir şekilde çıkmışlardı.

Brynleigh sırtını dikleştirdi, meme uçları göğsüne değerken Ryker'ın düzensiz nefes verişinden zevk aldı. Eli aralarına kaydı ve parmaklarını Ryker'ın zaten sertleşmiş aletinin üzerinde gezdirdi.

"Bu," diye nefes aldı. "Sen."

Gözleri onun üzerinde karardı. "Bana sahipsin, aşkım. Ben seninim ve benimle istediğini yapabilirsin. Tek bir kelime söyle, yapacağım. Senin için her şeyi yaparım."

Bunu ona defalarca kanıtlamıştı.

Dişleri sızladı ve isteği hakkında iki kez düşünmeden -ya da geri alamadan- "Seni ısırmak istiyorum," diye nefes aldı.

Bu, henüz paylaşmadıkları tek şeydi, sadece en mahrem ilişkiler için ayrılmış bir eylemdi. Daha önce hiç kimseyi ısırmamıştı. Buzdolabı kanla doluydu ama *onun* kanı değildi.

Ryker'ın göğsünde bir gümbürtü yuvarlandı ve boyu karnına doğru sertleşti.

Bu düşüncenin onu da heyecanlandırması onu son derece memnun etti.

"Obsidyen Kumları adına, evet." Başını dikleştirip boynunun uzun sütununu ona gösterirken kelimeleri neredeyse hırıldayarak söylüyordu. "Elbette beni ısırabilirsin. Devam et, küçük vampir. Ben seninim. Kullan beni."

O da öyle yaptı.

Bir elini arkasına koyarak onu kendine çekti. Diğer elini saçlarının arasından geçirerek boynunu öptü.

Adam inledi ve bu ses ona ihtiyacı olan tüm cesareti verdi.

Brynleigh dudaklarını geri çekti ve bir an bile tereddüt etmeden dişlerini adamın boğazına geçirdi.

Brynleigh, Ryker'ın kanının ilk tadına baktığında bittiğini anladı.

Daha önce bu olmadan nasıl yaşamıştı? Tadı fırtına gibiydi. Keskin, karanlık ve güçlü. Her yudumda onun özünde boğuluyordu. Onun kanında daha önce hiç deneyimlemediği bir derinlik vardı.

Burası cennet gibiydi. Eski vampirlerin hayatlarını Kaynak ve damardan içme haklarını savunmak için harcamış olmalarına şaşmamak gerekirdi. Bu bağımlılık yapıyordu.

Brynleigh hayatı boyunca hiç bu kadar keyifli bir şey yapmamıştı.

Ve sonra Ryker *inledi*. Dudaklarından dökülen ses saf bir zevkti.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı.

Yanıt olarak bacaklarını ayırdı.

Kadın ondan içerken, adam onun sıcaklığına kolaylıkla gömüldü. Onu kabzasına kadar aldı ve ikisi de hareketsiz kaldı. Şimdiye kadar bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir haz, içinden akıp geçti. Adam onun içinde kılıflanmışken ondan içmek neredeyse çok fazlaydı.

Daha önce cennette olduğunu mu düşünmüştü? Yanılmıştı.

Brynleigh gerçek zevki hiç tatmamıştı. Ta ki o ana kadar. Dünyadaki hiçbir şey bunun üstesinden gelemezdi; hiçbir şey onu şu anda olduğundan daha iyi hissettiremezdi.

Yukarıdan boğuk bir inilti geldi. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun."

İyi demek yetersiz kalır. Bu *her şeydi*.

Brynleigh, dişleri onun boynundayken cevap veremedi ama hareket etmesi için cesaretlendirmek amacıyla kalçalarını kaldırdı.

Tam olarak bunu yaptı.

Ryker yetenekli bir aşık olduğunu zaten kanıtlamıştı, onun yeteneklerinden hiç şüphe etmemişti ama bu...

Onunla sadece sevişmedi. Onun ırzına *geçti*.

Başını arkaya atmış, ellerini kadının iki yanındaki şilteye dayamış, ona sahip olduğu her şeyi veriyordu. Aleti her hamlede ona çarpıyordu.

Daha, daha, daha, neredeyse çok fazla olana kadar.

Dişlerini adamın boğazından çekip küçük kan izlerini yalarken başı bir solukta geriye düştü.

"Oh tanrılar, oh tanrılar, oh tanrılar." Zar zor nefes alıyor, zar zor düşünüyor, hissetmekten başka bir şey yapamıyordu.

Ağzı onunkiyle birleşti. Dili dudaklarını ayırırken bu kucaklaşma yakıcı bir iddiaydı. Onu sadece öpmedi.

Onu yuttu.

Kadının dudaklarından dökülen her nefese, her iniltiye, neredeyse tutarsız her yakarışa kendi yakarışıyla karşılık verdi.

Terden sıırsıklam olmuş bedenleri, birbirlerini unutuşun sınırına yaklaştırırken tek bir vücut gibi hareket ediyordu.

"Ry, çok yaklaştım," diye inledi.

"Bana bak," diye emretti.

Öyle yaptı, umutsuzca aradığı zevk ulaşamayacağı bir yerde dururken vücudu gerildi.

Dudakları tekrar onunkilere indi ve eli aralarından geçerken bakışlarını onun üzerinde tuttu. Başparmağı kızın klitorisini buldu ve sert bir sesle, "Benim için gel, aşkım," diye emretti.

Tek ihtiyaçı olan buydu.

Doruk noktası onu bir fırtına gibi ele geçirirken gözlerinin arkasında yıldızlar patladı. İçinden dalga dalga zevk aktı ve sonra tüm binadan duyulabileceğinden emin olduğu bir kükremeye boşaldı.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında Ryker başparmağını Brynleigh'in yanağında gezdirdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Bir daha hiçbir şeyin bizi ayırmasına izin vermeyeceğim."

Sözünü bir öpücükle mühürleyen Ryker, ona kendisini ne kadar sevdiğini gösterdi. Tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar.

Önemli Konular ve Sürprizler

Brynleigh diz hizasındaki siyah elbisesinin eteklerini düzeltti ve ağırlığını bir topuklu ayağından diğerine kaydırdı. Beklemeleri için yönlendirildikleri küçük ofisin pencereleri karartma perdeleriyle kaplıydı ve burası onun hoşuna gitmeyecek kadar çok mezara benziyordu. Ne kadar çabuk buradan çıkarsak daha iyi olur.

Bir el sırtının alt kısmında gezindi.

Ryker alçak ve yumuşak bir sesle, "Rahatla," diye mırıldandı. Siyah bir takım elbise giymiş, altına da bembeyaz bir gömlek giymişti ve tam anlamıyla bir Temsilci'nin oğlu gibi görünüyordu. "Korkacak bir şey yok. Bu diğerlerinden farklı olacak."

Brynleigh tam olarak korkmuyordu. Sadece etrafının Temsilcilerle çevrili olmasından hoşlanmıyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, son birkaç hafta içinde bu cepheye pek bir şey değişmemişti. Şansölye Rose hâlâ iktidardaydı, Temsilciler hâlâ görev başındaydı ve Denge Cumhuriyeti'nde eşitsizlik hâlâ devam ediyordu.

Yine de tüm Temsilciler kötü değildi.

Belki de Brynleigh'in öğrendiği en şaşırtıcı şeylerden biri buydu. Geçen hafta Myrrah Challard ile tekrar bir araya gelmişlerdi ve cadı, Temsilciler ile alt sınıflar arasındaki uçurumu ortadan kaldırmak için çalışmaya yatkın görünüyordu.

Sadece bu da değil, şifre kırıcılar sonunda şifreyi çözmeyi başarmışlardı. Brynleigh'in Jelissete'den aldığı kitapta, Cumhuriyet içindeki ve denizaşırı ülkelerdeki isyancıların bir listesi de dahil olmak üzere pek çok şey vardı.

İsyancı örgütün yarım düzine kilit üyesini alaşağı etmek için kullanılacak çok sayıda delil sağladı. Nihayet hükümetin elinde Kara Gece'ye karşı sağlam kanıtlar vardı.

"Ayrılacağımız zaman rahatlayacağım." Ryker'ın yan tarafına dirsek attı. "Sürprizim hâlâ geçerli, değil mi?"

Sırıttı ve tanrım, bu çok güzel bir manzaraydı. Ona her gülümsediğinde, kendini dünyanın en şanslı kadını gibi hissediyordu.

"Kesinlikle." Onun elini sıktı. "Her şey hazır. Burada işimiz biter bitmez alacaksın."

Kapı çalındı ve sonra açıldı.

Kırk yaşlarında, şık bir bordo pantolon giyen bir insan onlara gülümsedi. "Bay ve Bayan Waterborn, Konsey sizi bekliyor. Lütfen beni takip edin."

Brynleigh derin bir nefes aldı ve Ryker'la bakıştı. Onun gözlerinde o kadar çok hayranlık ve cesaret vardı ki bunu yapabileceğini biliyordu. Onun yanındayken her şeyi yapabiliirdi.

Kızıl Gölge'yi yendiği, Kara Gece'den kurtulduğu ve Yaratıcısını öldürdüğü birkaç Temsilci neydi ki?

Brynleigh başını dik tutarak parmaklarını Ryker'ın parmaklarının arasından geçirdi. Birlikte kadının peşinden kısa bir koridora girdiler ve işaretlenmemiş siyah bir kapıdan geçtiler.

Parlak ışıklar durdukları sahneyi aydınlatıyordu, ancak oturan Temsilciler görüş alanından gizlenmiş olsalar da Brynleigh yine de onların bakışlarının ağırlığını hissediyordu. Konsey Salonu'na daha önce de gelmişti ama bu ilk kez tanıklık locasında değil, sahnede idi. Sinirleri patlamak üzereyken midesi bulandı ama sonra Ryker elini sıktı.

Bu basit hareket onu toprakladı ve omuzlarını dikleştirdi. "Ah, Waterborns burada." Şansölye Rose ayağa kalktı ve soldan sahneye çıktı, tıpkı Reunion gecesinde olduğu gibi derli toplu görünüyordu.

Hallie, Brynleigh'e Valentina'nın onlar ayrıldıktan sonra Seçim Salonu'nda yıkıldığını söylemişti. Teselli edilemez bir haldeydi ve o zamandan beri kocasının yasını tutmak için kendini eve kapatmıştı.

Görünüşe göre Şansölye kızını sadece bir kez ziyaret etmişti. birinin Jelissete de la kadar soğuk olabileceğini düşünmemişti.

Doğru, ama belki de başka bir hayatta vampir ve ateş perisi ölümcül düşmanlar yerine can ciğer arkadaş olurlardı.

"Gel, gel," dedi Ignatia. "Bütün gün bekleyemeyiz ve halletmemiz gereken daha önemli meseleler var."

İsyancılar gibi.

Onlar hâlâ bir sorundu. Bir kısmını halletmişlerdi ama Dimitri o gece binada değildi. Asi örgütü çok büyüktü. Brynleigh bunun Denge Cumhuriyeti'nde sorun yaratacakları son sefer olmadığından emindi.

Ama en azından şimdilik durdurulmuşlardı.

Bütün bir kamera ekibi oradaydı. Buraya geldikleri diğer zamanlardan farklı olarak, bugün televizyonda yayınlanacaktı.

Brynleigh basın burada olacağını biliyordu ama bu onların önünde durmayı daha kolay hale getirmedi. Bundan sonra hayatı boyunca bir daha asla kamera karşısına geçmemeyi umuyordu.

Ryker ile birlikte el ele sahnenin ortasına doğru yürüdüler.

"Denge Cumhuriyeti halkı, bugün size bir cesaret öyküsüyle gelmekten onur duyuyorum." Şansölye Rose uzandı ve elini Brynleigh'in omzuna koydu. Dokunuşu buz gibi soğuktu. "Bilmiyor olabilirsiniz ama birkaç hafta önce bu cesur genç vampir ülkemizin iyiliği için tehlikeli bir örgütün içine sızdı."

Şansölye konuşmaya devam etti. Gerçeği etkileyici bir beceriyle çarpıtarak, Brynleigh'in Kara Gece'ye sızmasını onaylamış ve düzenlemiş gibi görünmesini sağladı.

Brynleigh bu maskaralığın her saniyesinden nefret ediyordu ama itiraz etmedi. Bu onun özgürlüğünün son bedeliydi. Bundan sonra sonsuza yalnız kalacaklardı. Şansölye her şeyi süpüreceğine söz vermişti ve yasal belgeler çoktan hazırlanıp imzalanmıştı.

İşinin bitmek üzere olduğunu bilen Brynleigh gülümsedi, başını salladı ve ateş fae'si ülkesine yardım ettiği için teşekkür ettiğinde Şansölye'nin elini sıktı.

Sonra son bir kez kameraya döndü ve el salladı.

"TEŞEKKÜRLER ISVANA, BU KADAR." Yeraltı otoparkındaki asansörden çıktıklarında Brynleigh Ryker'a yaslandı. Arabaya binmek ve ayakkabılarını çıkarmak için sabırsızlanıyordu. Bu lanet topuklar korkunçtu ve elbise de daha iyi değildi.

Ryker onu alnından öptü. "Harikaydın ve artık her şey bitti."

Tamam.

Tek bir kelime kulağa hiç bu kadar hoş gelmemiştir.

Buna inanmakta güçlük çekiyordu. Ailesinin intikamını alma arzusuyla Seçime ilk girdiğinde, sonucun böyle olacağını asla hayal etmemiştir.

Jelisette ölmüş, Brynleigh hedefiyle evlenmiş ve birbirlerine yaptıkları ihanet ve verdikleri zarara rağmen diğer taraftan daha güçlü çıkmışlardı. Asiler artık yakın bir tehdit değildi ve Ryker'ın babası tedaviye iyi yanıt veriyordu.

Sadece bu da değil, Ryker işkencecisi Victor ve sadist arkadaşlarının hapishane görevinden alınması için Şansölye'ye dilekçe vermişti. Brynleigh'e sadece başka kimseye zarar vermeyeceklerini değil, aynı zamanda onları bir daha asla görmek zorunda kalmayacağını da garanti etmişti. Bu onun için, ona verebileceği herhangi bir hediyeden çok daha önemliydi.

Mutlu olmanın anlamı bu muydu?

Son soruyu yüksek sesle söylemiş olmalıydı çünkü Ryker arabanın kapısını ona açarken kıkırdadı.

"Evet, aşkım." Kadın aracın içine girerken adam onu öptü.

Diğer tarafa yürüdü ve sürücü koltuğuna kaydı. Arabayı çalıştırdı, ustalıklı geri geri gitti ve kızın elini tuttu.

"İşte mutluluk tam da böyle bir şey."

Sıcaklık, güneş ışığı ve kelekler birbirine karışmış gibi.

Brynleigh, Ryker kalbini yarıp ona ne kadar çok şey kaçırdığını gösterene kadar soğuk bir karanlıkta yaşadığını hiç bilmiyordu.

Başka türlüünü istemezdi.

Kemerini bağlayarak topuklu ayakkabılarını çıkardı ve kocasına gülümsedi.

"İşte benim sürprizim." Ayak parmaklarını oynattı, korkunç ayakkabılarının sınırlarından kurtulduğu için minnettardı. "Şimdi bana ne olduğunu söyleyecek misin? Başka bir satranç tahtası mı?"

Asilerin saldırısından bu yana Ryker'la birlikte birkaç satranç maçı yapmışlardı. Şu anda bir oyun farkla kazanıyordu ama liderliğini genişletmek istiyordu.

Ryker arabayı otoyola doğru sürerken ona bir sırtış fırlattı. "Hayır, bu ondan daha büyük bir şey."

Yine de başka bir şey söylemeyi reddetti. Kadın soru üstüne soru sorarak ondan bilgi almaya çalıştı ama adam kaçamak cevaplar vermekte ustaydı.

Sonunda Brynleigh pes etti ve pencereden dışarı baktı. Daire gibi arabanın da vampirlere karşı güvenli camları vardı ve güneşe hayranlıkla baktı. Ufuk çizgisi yavaşça değişti, Golden City'nin endüstriyel metropolü yerini geniş altın tarlalara ve sonunda güneşin öptüğü ormanlara bıraktı. Aracı dostça bir sessizlik doldurdu ve Ryker'ın başparmağı onun elinin arkasını okşadı.

Aralarına bir kış gecesi kadar sessiz ve ağır bir battaniye kadar rahatlatıcı bir huzur yerleşti.

Burası doğruydu. Burası her zaman olmaları gereken yerdi. Sadece ikisinin.

Sonunda Brynleigh'nin gözleri ağırlaştı. Uykuya daldı, Ryker'ın parmakları onunkilere dolanarak gerçeğe bağlandı.

Gitmesine asla izin vermezdi.

DUDAKLARI BRYNLEIGH'İN ALNINA DEĞDİ. "Buradayız, tatlım."

Sessiz, kâbussuz bir uykudan uyandığında gülümsedi. Gözleri dalgalanarak açıldı ve Ryker'ınkilerle buluştu.

"Neredeyiz biz?"

Etrafını saran ahşap bir verandası olan tek katlı bir kulübenin önüne park etmişlerdi. Birçok yönden, Çukur'dan sonra onu getirdiği küçük bungalovu hatırlatıyordu. Uzun ağaçlar gece gökyüzüne uzanıyor, çam iğneleri toprağı tozlandırıyor ve uzakta durgun, mavi bir göl görünüyordu. "Burası benim kamaram." Ryker'ın ağzının köşesi yukarı doğru çekildi. uzandı ve emniyet kemerini çözdü. "Evet, kabinimiz."

"Çok güzel." Bakışlarını ona çevirdi. "Bu benim sürprizim mi?"

Adam başını salladı. "Hayır, senin sürprizin içeride."

Merakla onu arabadan dışarı kadar takip etti. Ayakkabılarını tekrar giymeyi düşündü ama atılmış topuklara bir kez baktı ve onları bırakmaya karar verdi. Soğuk kış rüzgârı ağaçların arasından uğulduyordu. Yerde kar yoktu, ama yoğun bulutlar bir gösterge ise, gün doğarken beyaz bir örtü toprağı kaplayacaktı. Yapabildiği sürece çıplak ayaklarının tadını çıkaracaktı.

Ryker Brynleigh'e elini uzattı ve merdivenlerden çıkmasına yardım etti. Gereksizdi ama aynı zamanda gülünç derecede tatlıydı, bu yüzden ona yardım etmesine izin verdi.

Kapının kilidini açacağını düşündü ama onun yerine kapıyı çaldı.

Kız ona şaşkın bir bakış attı ama o sadece gülümsedi ve elini sıktı. "Sabır, aşkım."

İçeriden ayak sesleri geldi ve ardından kapı açıldı.

Brynleigh gözlerini tekrar tekrar kırıştıtararak baktı. Ağzını açıp kapattı ama kelimeleri bulmakta zorlandı.

"Ben... Bu... Zanri mi?"

Gözlerini kaç kez kapatıp açarsa açsın, adam karşısında durmaya devam etti. Adam... muhtemelen hapisten ilk çıktığı zamanki kadar iyi görünüyordu. Bir bastona yaslanmıştı, derisi yara bere içindeydi ve çok zayıftı.

Ama o buradaydı.

Yaşıyor.

Ryker'a döndü, kaşları çatılmıştı. "Nasıl?"

Fae kaptanı gülümsedi ve onun elini sıktı. "Yeniden Birleşme'den sonra, birkaç ekip Jelissete'in güvenli evini aradı. Onun hain anlaşmalarıyla ilgili bilgileri ortaya çıkardılar. Zanri de dahil olmak üzere düzinelerce insana şantaj yapıyordu. Bunu öğrendikten sonra, iyi niyet göstergesi olarak onu serbest bırakması için Şansölye'ye ricada bulundum."

Brynleigh'in gözleri gümüş rengine döndü ve bir eliyle ağzını kapattı. Bu... bu... Beklenmedik bir şeydi. Cömert. Düşünceli. Arkadaşını Moonwater Hapishanesi'nde bıraktığı için kendini çok kötü hissetmişti, özellikle de olanlardan sonra.

"Teşekkür ederim Ryker." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Çok teşekkür ederim."

Minnettarlığını yeterince ifade edebilecek başka bir kelime bulamıyordu ama bu beklenmedik jestin kendisi için ne kadar önemli olduğunu ona daha sonra gösterecekti.

Bu adam onu şaşırtmaktan hiç vazgeçmeyecek miydi?

Parmaklarını çözdü ve onu nazikçe içeri itti.

"Devam et, yetiş. Senin için yemek hazırlayacağım ve biraz kan ısıtacağım."

Ryker çok düşünceli biriydi. Ve onundu.

Sonsuza kadar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41

İyi Seçim Yapmıştı

Tüç ay sonra

Kar, gece yarısı yıldızlarla süslü gökyüzünden yavaşça yere doğru dans ederek düşüyordu. Ryker derin bir nefes aldı, keskin hava ciğerlerine doldu. Kuzey Bölgesi her zaman soğuktu ama bu sefer daha da soğuktu. geçirdikleri kıştan sonra normalden daha fazla.

Bu onu hiç rahatsız etmedi. Hiçbir soğuk, Yeniden Birleşme'den bu yana kalbinde yer edinmiş olan sıcaklığı kovamazdı.

Ryker mutluluğun bu kadar tüketici olabileceğini ya da bir insanın hayatının her yönünü tamamen değiştirebileceğini bilmiyordu. Brynleigh yanındayken yaptığı her şey daha kolay oluyordu. Brynleigh onu daha iyi bir adam yapmıştı; her gün bir öncekinden daha iyiydi.

"Çok güzel," diye mırıldandı onun yanından.

Marlowe onun demek istediğini vurgularcasına havladı. Köpek sabırla Ryker'in ayaklarının dibinde oturmuş, etrafta koşmasına izin verilmesini bekliyordu.

Fae parmaklarını eldivenlerinin içinde oynattı, soğuk giydiği her katmana nüfuz ediyordu. Kuzey Bölgesi'nin özellikle kışın büyüleyici olduğu doğrudu, bu kadar kuzeyde mevsimsel farklılıklar pek yoktu.

Bir zamanlar Eleyta olarak bilinen topraklarda yılın on ayı kış hüküm sürerdi. Karla kaplı dağlar gökyüzünü mızraklıyordu. Beyaz örtüler giyen yaprak dökmeyen ağaçlar etraflarında yükseliyordu. Karadeniz önlerinde, göz alabildiğine uzanıyordu. Arkalarında devasa bir av köşkü vardı ve kiralık tatil evi tam olarak resimde görüldüğü gibiydi.

Mükemmeldi.

Ryker sol tarafına baktı. Brynleigh dağlara bakıyordu ve Ryker utanmadan güzel karısını inceledi. Yanakları pembeye boyanmıştı ve örgüsünden altın rengi dallar sarkıyordu. Siyah atkısı ve eldivenleri vampir güzelliğini daha da artırıyor, solgun tenini ve tanrıça dokunuşlu yüz hatlarını vurguluyordu. Ayın gümüş ışığında, onu kendisine çeken ruhani bir havası vardı.

"Öylesin," diye mırıldandı.

Onun kendisine ait olduğuna hâlâ inanamıyordu. Onu revirde gördüğü ilk andan beri, birbirleri için yaratıldıklarını biliyordu.

Sözlerinin yerine oturması bir saniye sürdü ama oturduğu anda Brynleigh'in yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı ve ona baktı.

"Siz o kadar kötü değilsiniz, Kaptan."

Kıkırdayarak onu öptü. Buna asla doyamayacaktı. Ona. "Mutlu musun?" diye sordu.

Gülümsedi. "Düşündüğümde çok daha fazlası."

"Ben de." Ryker kollarını ona doladı ve göğsüne yasladı. Eğer biri ona düşünlerinden sonraki o korkunç günlerde sonlarının böyle olacağını söyleseydi, ona asla inanmazdı.

Yine de ikinci şans balaylarındaydılar, arkadaşlarını bekliyorlardı ve hayatın karşısına çıkaracağı her şeye hazırdılar. Tertia bile vampirin oğlunun hayatını kurtarmasından sonra Brynleigh'e karşı yavaş yavaş yumuşuyor gibiydi. Cyrus iyileşiyordu ve River da bir ay önce olgunlaşmasını tamamlamıştı.

Ryker karısını daha sıkı kavradı.

Birlikteydiler ve hayat güzeldi.

Karanlık bir gölge ayın üzerini örtmeden önce birkaç dakika dostça bir sessizlik içinde geçti.

"Oh, onları görüyorum!" Brynleigh sırttı, neredeyse heyecandan titriyordu.

Bir ateş çizgisi gökyüzünü aydınlattı ve ardından gölge alçaldı. Siyah bir ejderha onlardan birkaç düzine metre ötedeki buzun üzerine inene kadar büyüdü.

Küçük, kanatlı bir form ejderhanın sırtından kaydı ve ardından Brynleigh kendini Ryker'ın elinden kurtardı. Fae kaptanı eğlenerek Marlowe'un başını okşarken, karısının vampir hızıyla buzun üzerinden fırlayıp Hallie'ye sarılmasını izledi.

Beyaz parladı. Therian üstünü değiştirip giyindi ve ardından dört kişilik grup içeri girdi.

Kahkahalar havayı doldurdu ve saatler hoş sohbetlerle geçti. Yeniden Birleşme gecesinden beri hiç olmadıkları kadar yakınlaşmışlardı ve Ryker, Therian Firebreath'e iyi bir arkadaş demekten memnundu. Ocakta mor alevler dans ediyor, Marlowe ayaklarının dibinde uyuyor ve Ryker'ın ruhunu sıcaklık dolduruyordu.

Kalbi artık ağrımıyordu, artık kırık değildi. Yanındaki güzel kadın tarafından bir kez daha onarılmıştı. Başka türlü olmasını istemezdi.

O gece, geç saatlere kadar uyanık kaldıktan sonra Ryker ve Brynleigh obsidyen buzuna bakan ana yatak odasına gittiler. Kürk kaplı devasa yatağa uzanıp vampiriyle cırılçıplak ve sarmaş dolaş bir halde ona onu ne kadar çok sevdiğini gösterirken kalbi doluydu.

Kutsanmış Obsidyen Kumları'na şükürler olsun ki iyi bir seçim yapmıştı.

BÖLÜM 42

OceanofPDF.com

Sonsöz

E onsekiz ay sonra

Lakewater sokaklarında koşarken River Waterborn'un yüzünden ateşli gözyaşları akıyordu.

Koşu ayakkabıları kaldırımı dövüyordu. Pembe önlükleri vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Kömür bulutlarından su akıyor, üzerinde gök gürlüyor ve şimşek, düzenli olarak kullandığı cerrah bıçağı gibi gece gökyüzünü kesiyordu.

Kalbi göğsünde çarpıyordu; hayat veren bu organın sesi kulaklarında kükrerken çok yüksekti. Derisi gerildi ve içten içe çığlık atarken ellerini sıktı, çığlık attı ve çığlık attı.

Devam etmek zorundaydı. Koşmaya devam etmeliydi. Dışarı çıkmasına izin veremezdi. Şimdi olmazdı. Başka biri daha zarar görebilecekken olmazdı.

Laneti damarlarında dönerken göğsünde o çok tanıdık ağrı başladı. Büyüsü zonkluyor, dışarı çıkmak istiyordu.

Dışarı çıkmaya ihtiyacım var.

"Hayır," diye umutsuzca hıçkırdı. "Henüz değil. Bir daha olmaz."

Bunun son kez yaşanmasının üzerinden neredeyse on yıl geçmişti ama yine de içinde kabardığını hissedebiliyordu.

Bunu bilmeliydi.

Bunun olacağını tahmin etmeliydi.

O lanetliydi. Başına hiç iyi bir şey gelmedi.

River ilk su büyüsu damlasını kullandığından beri bir şeylerin ters gittiğini biliyordu.

İçinde çok fazla büyü vardı. Çok fazla güç.

Ve şimdi.
İçinden bir hıçkırık koptu.
Altın Şehir'de olsaydı Ryker için koşardı. Kardeşi ona yardım edebilirdi.
Ama o çok aptaldı. Çok ukala.
Eğitimi ve Olgunlaşması arasında her şeyi kontrol altına aldığını varsaymıştı. Lakewater'daki ihtisasını bir yıl önce kabul etmişti ve o zamandan beri yerel hastanede eğitim görüyordu.
Ama bu gece.
Ölüm River'ın işyerine gelmişti. Lanet, üzerine yerleştirdiği kısıtlamaları aşmış, damarlarında kabarmıştı ve şimdi...
Her şey çok fazlaydı.
Tanrılara şükür, gideceği yer göründü.
"Dayan," dedi kendi kendine, konağın merdivenlerini ikişer ikişer çıkarken.
Yumruklarını sıkarak, bir fae gibi kapıya vurdu. Kapı açılana kadar saatler gibi gelen saniyeler geçti.
Sert siyah saçların çerçevelediği endişeli kehribar rengi gözler onunkilerle buluştu. "River? Neyin var?"
Kalbi çarptı ve yıllardır onu rahatsız eden o asırlık arzu içinde yükseldi. Onu bastırdı, bu yasak duygu duruma hiç yardımcı olmuyordu.
River kendini onun kollarına attı ve hıçkırarak, "Yardıma ihtiyacım var Nikhail," dedi.

Son

YOLCULUKLARININ İKİNCİ YARISINDA RYKER VE BRYNLEIGH İLE BİRLİKTE
GELDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ.

Yorumlar benim gibi bağımsız yazarlar için dünyalara bedeldir. Eğer bu hikayeyi beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur.

Bu son hakkında konuşmak ister misiniz? Gelin benimle ve okurlarımla Facebook'ta takılın! [Elayna R. Gallea'nın Okuyucu Grubuna Katıl](#)

Ryker ve Brynleigh ile işiniz bitmedi mi? Ryker'ın POV'undan Beni Kullan'ı [buradan](#) okuyabilirsiniz.

Nikhail ve River'ın [2025ıkacak Yıldızların ve Fırtınaların Lanetine](#) .'te 'ndeki hikâyesi için Denge Cumhuriyeti'dönmeyi unutmayın

OceanofPDF.com

Acknowledgments

Görünüşe göre ne kadar çok kitap yazarsam yazayım, bu noktaya geldiğime inanamıyorum. Ryker ve Brynleigh'in hikâyesini yazmak çok eğlenceliydi ama benden çok şey götürdü.

Çok ağladım, sevgili okuyucu. Özellikle bu hikâyenin ilk yarısı üzerinde çalışırken gözyaşları içinde daha fazla yazı günü geçirdim. Acılarıyla ve ihanetleriyle uğraşırken kalbim bu ikisi için kırıldı.

Ve yine de başardık. Umarım Ryker ve Brynleigh'in sonsuza dek mutlu olduklarını görmeye değdiğini hissedersiniz.

Sonsözde fark ettiğinizden emin olduğum gibi, bu kendimizi Denge Cumhuriyeti'nde bulduğumuz son sefer olmayacak. En az dört kitabın (iki çift) daha hikâyelerinin anlatılmasını beklediğini hissedebiliyorum ve daha fazlası da olabilir. Sonuçta, Brynleigh'in de belirttiği gibi, Kara Gece yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecek.

Bir kitabı bir araya getirmek için çok çalışmak gerekiyor ve bunun gerçekleşmesi için perde arkasında çalışan pek çok insan var.

Bu hikayeyi yazarken yanımda olan her bir kişiye sonsuz minnettarım.

Her şeyden önce kocam Aaron'a. O benim daimi şampiyonum, destekçim ve hikayeye çok daldığımda beni beslemeyi hatırlayan kişi. O olmasaydı kitaplarımın hiçbiri var olmazdı.

Çocuklarıma. Bir gün bunları okuyacak ve neden ağladığımı anlayacaksınız. Sizi seviyorum.

Alfa ve beta okuyucularıma teşekkür ederim. Geri bildirimleriniz çok değerli ve hikayenin bugünkü haline gelmesine yardımcı oldu. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Yazı grubuma, 1. kitaptan beri verdiğiniz destek için çok minnettarım. Ve sana, sevgili okuyucu.

Tekrar bir araya getirmeden önce kalbinin üzerinde tepinmeme izin verdiğin için çok teşekkür ederim.

Senin sayende hayallerim gerçek oluyor.

- Elayna

OceanofPDF.com

Also by Elayna R. Gallea

The Binding Chronicles (*Dört Krallık'ta geçen bir yüksek fantezi görücü usulü evlilik vampir romantizm serisi*)

[Bağlı](#)

[Eziyetli](#)

[Hazinelı](#)

[Sorunlu](#)

The Ithenmyr Chronicles (*Tethered ile aynı zamanda Dört Krallık'ta geçen birbirine bağlı bir seri*)

[Toprağın ve Alevin](#)

[Kanatların Çalılarının](#)

[Külün ve Sarmaşığın](#)

[Devedikenleri ve](#)

[Pençeler Şeyl ve Duman](#)

Aşk Efsaneleri (Yeni Yetişkin Bağımsızlar)

[Ateş ve Don Mahkemesi \(Romeo ve Juliet'Yeniden](#)

[Anlatımı\)](#) [in Denizler ve Fırtınalar Mahkemesi \(Küçük](#)

[Denizkızı'nın Yeniden Anlatımı\)](#)

[Rüzgar ve Kanatlar Divanı \(Hades ve Persephone'nin Yeniden Anlatımı\)](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

About the Author

Elayna R. Gallea, kocası ve iki çocuğuyla birlikte Kanada'nın güzel New Brunswick eyaletinde yaşıyor. Saint John Nehri Vadisi'ndeki karlar ve ormanlar ülkesinde yaşıyorlar.

Elayna kafasının içinde yaşamadığı zamanlarda evinde Food Network izlerken, Broadway dinlerken ve bir sonraki yemeğini planlarken bulunabilir.

Elayna bol miktarda çikolata, peynir ve şaraptan hoşlanır. Bu sırayla değil.

Onu her gün Tiktok ve Instagram'da kendini aptal yerine koyarken bulabilirsiniz.

[OceanofPDF.com](https://www.OceanofPDF.com)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

